

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

When strangers become lovers, anything can happen...

SLIGHTLY MARRIED

MARY BALOGH

Author of
A Summer to Remember

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Slightly **M** evli

Mary Balogh

BİRAZ EVLİ

MARY
BALOGH

BİR DELL KİTABI

İçindekiler

[Başlık Sayfa](#)

[Önsöz Bölüm I](#)

[Bölüm II](#)

[Bölüm III](#)

[Bölüm IV](#)

[Bölüm V](#)

[Bölüm VI](#)

[Bölüm VII](#)

[Bölüm VIII](#)

[Bölüm IX](#)

[Bölüm X](#)

[Bölüm XI](#)

[Bölüm XII](#)

[Bölüm XIII](#)

[Bölüm XIV](#)

[Bölüm XV](#)

[Bölüm XVI](#)

[Bölüm XVII](#)

[Bölüm XVIII](#)

[Bölüm XIX](#)

[Bölüm XX](#)

[Bölüm XXI](#)

[Bölüm XXII](#)

[Bölüm XXIII Yazar](#)

[Hakkında Ayrıca](#)

[yazan: Mary Balogh](#)

[*Slightly Wicked* ve *Slightly Scandalous*'ın Önizlemeleri](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

PROLOGUE

Toulouse,

Fransa- 10 Nisan 1814

SAHNE, onu inceleyen adam için ÇOK TANIDIKTİ. Bir savaş alanıyla diğeri arasında çok büyük bir fark olmadığını uzun deneyimleriyle keşfetmişti - en azından savaş bittiğinde.

Ağır topların ve iki ordunun sayısız tüfek ve tüfeklerinin dumanı, muzaffer İngiliz ve Müttefik birliklerinin şehrin doğusundaki Calvinet Sırtı boyunca yeni kazandıkları mevzileri kurduklarını ve büyük topları Soult'un komutasındaki Fransız kuvvetlerinin kısa süre önce geri çekildiği Toulouse'un kendisine çevirdiklerini gösterecek kadar temizlenmeye başlamıştı. Ama o keskin koku, toz, çamur, at ve kan kokularına karışıp duruyordu. Her zaman var olan gürültüye rağmen -sesler komutları haykırıyor, atlar kişniyor, kılıçlar şakırdıyor, tekerlekler gümbürdüyordu- topların gürültüsü kesildiği için doğal olmayan, bulanık kulaklı bir sessizlik izlenimi vardı. Yer ölü ve yaralılarla kaplanmıştı.

Albay Lord Aidan Bedwyn'in hassasiyetlerinin hiçbir zaman tamamen katılaşmadığı bir manzaraydı bu. Uzun boylu, sağlam yapılı, esmer tenli, çengel burunlu ve granit yüzlü Albay'dan pek çok kişi korkardı. Ama savaştan sonra her zaman savaş alanını dolaşmaya, kendi taburunun ölülerine bakmaya ve elinden geldiğince yaralıları teselli etmeye zaman ayırırdı.

Elleri arkasında kenetlenmiş, savaştan sonra temizlenmemiş büyük süvari kılıcı yanında kınında, karanlık, esrarengiz gözleri ve acımasız dudaklarıyla aşağıya, belirli bir kırmızı demete baktı.

"Bir subay," dedi ve başıyla kırmızı kuşağı işaret etti. Kuşağı takan adam yüzükoyun yere uzanmış, atından düştüğü için iki büklüm olmuştu. "Kim o?"

Yaveri eğildi ve ölü subayı sırt üstü çevirdi.

Ölü adam gözlerini açtı.

"Yüzbaşı Morris," dedi Albay Bedwyn, "bir darbe aldınız. Bir sedye çağır Rawlings. Gecikmeden."

"Hayır," dedi kaptan belli belirsiz. "Benim işim bitti, efendim."

Komutanı konuyu tartışmadı. Yardımcısına hafif bir dur işareti yaptı ve kırmızı paltosu daha koyu bir kırmızıya bulanmış, ölmek üzere olan adama bakmaya devam etti. Birkaç dakikadan fazla ömrü kalmamış olabilirdi.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu albay. "Size bir bardak su getireyim mi?"

"Bir iyilik. Bir söz." Yüzbaşı Morris parşömen solgunluğundaki göz kapaklarını solan gözlerinin üzerine kapattı ve albay bir an için onun çoktan gittiğini düşündü. Yanında bir dizinin üzerine çöktü ve bunu yaparken kılıcını yolundan çekti. Ama göz kapakları dalgalandı ve yarı yarıya tekrar kalktı. "Borç, efendim. Borcumu asla ödemeyeceğimi söylemiştim." Sesi şimdi çok zayıftı, gözleri odaklanmamıştı.

"Ama yine de karşılığını vereceğime yemin ettim." Albay Bedwyn daha iyi duyabilmek için ona doğru eğildi. "Bana ne yapabileceğimi söyle."

O zamanlar teğmen olan Yüzbaşı Morris, iki yıl önce Salamanca Muharebesi'nde albayın atı altından vurulduğunda ve atlı bir rakibiyle şiddetli bir cephe savaşına girerken arkadan vurulmak üzereyken hayatını kurtarmıştı. Teğmen ikinci saldırıyı öldürdükten sonra atından inmiş ve üstünün atını alması için ısrar etmişti. Ardından çıkan çatışmada ağır yaralanmıştı. Ama sonuç olarak, satın almaya gücü yetmediği bir terfi olan yüzbaşılıkla ödüllendirilmişti. O sırada Albay Bedwyn'in kendisine hiçbir şey borçlu olmadığını, savaşta bir askerin görevinin yoldaşlarının, özellikle de üstlerinin arkasını kollamak olduğunu ısrarla söylemişti. Elbette haklıydı ama albayı bu yükümlülüğü asla unutmamıştı.

"Kız kardeşim," dedi kaptan şimdi, gözleri yine kapalıydı. "Haberini ona götür."

"Bunu bizzat yapacağım," diye güvence verdi albay. "Son düşüncelerinizin onun hakkında olduğunu ona bildireceğim."

"Yas tutmasına izin verme." Adamın nefesi yavaş ve duyulabilir bir şekilde çekiliyordu. "Bunu çok fazla yaşadı. Ona siyah giymemesi gerektiğini söyleyin. Son dileğim bu."

"Ona söyleyeceğim."

"Bana söz ver ..." Ses kesildi. Ama ölüm onu hâlâ tam olarak ele geçirmemişti. Birdenbire gözlerini kocaman açtı, bir şekilde bir kolunu hareket ettirecek gücü buldu, ta ki albayın eline gevşek, ölümcül soğukluktaki parmaklarıyla dokunabilsin ve ancak yakın bir ölümün kışkırtabileceği bir aciliyetle konuştu.

"Bana onu koruyacağına söz ver," dedi. Parmakları Albay'ın elini güçsüzce kavradı. "Söz ver bana! Ne olursa olsun!"

"Söz veriyorum." Albay, gözlerinin ve sesinin tedirgin adamı saran ölüm sisini delip geçmesi umuduyla başını daha da yaklaştırdı. "Sana yemin ediyorum."

Sözler söylenirken bile yüzbaşının ciğerlerinden son nefes çekildi. Albay, Morris'in gözlerini kapatmak için elini uzattı ve dua eder gibi bir iki dakika daha tek dizinin üzerinde kaldı ama aslında Yüzbaşı Morris'e verdiği sözü düşünüyordu. Kim olduğunu ve nerede yaşadığını bile bilmediği halde, kardeşinin ölüm haberini Bayan Morris'e bizzat götüreceğine söz vermişti. Morris'in ölüm döşegindeyken kendisi için yas tutmamasını istediğini de ona bildirecekti.

Ve onu korumak için en kutsal şerefi üzerine yemin etmişti. Neyden ya da kimden, hiçbir fikri yoktu.

Ne olursa olsun!

Ölmekte olan adamın son üç sözünün yankısı kulaklarında çınlıyordu. Ne anlama geliyor olabilirlerdi? Tam olarak ne için yemin etmişti?

Ne olursa olsun!

BÖLÜM I

İngiltere- 1814

Ormandaki ağaçların arasından gölgeli bir DELL kayıyordu. Oxfordshire'daki Ringwood Malikanesi'ndeki parkın batı tarafında. Kayalık yatağı üzerinde gürül gürül akan derenin suyu, sonunda parkın sınırını oluşturan ve yakındaki Heybridge köyünün içinden geçen daha büyük bir nehirle birleşirdi. Dere her zaman تنها ve güzeldi. Ancak Mayıs ayının bu özel sabahında nefes kesici güzellikteydi. Genellikle Haziran ayına kadar çiçek açmayan çançiçekleri, ılıman baharın da etkisiyle erkenden ortaya çıkmıştı. Açelyalar da çiçek açmış, böylece eğimli kıyıları mavi ve pembe renklerle kaplanmıştı. Uzun selvi ağaçlarının koyu yapraklı dalları arasından süzülen parlak güneş ışınları, derenin fokurdayan suyunda parıldarken zemini aydınlık ve gölgelerle kaplıyordu.

Eve Morris dizlerine kadar çan çiçeklerinin içindeydi. Ev, çiftlik ya da köydeki olağan faaliyetlerden herhangi biriyle geçirilemeyecek kadar görkemli bir sabah olduğuna karar vermişti. Yaban çiçekleri çok kısa bir süre için açmışlardı ve ev için onları toplamak her zaman en sevdiği bahar aktivitelerinden biri olmuştu. Yalnız değildi. Mürebbiye Thelma Rice'ı dersleri birkaç saatliğine iptal etmeye ve iki öğrencisiyle küçük oğlunu çiçek toplamaya getirmeye ikna etmişti. Mari Teyze bile romatizmalı dizlerine ve sık sık nefes darlığı çekmesine rağmen gelmişti. Aslında bu etkinliği doğaçlama bir pikniğe dönüştürmek onun fikriydi. Şimdi Charlie'nin kendisi için getirdiği sağlam sandalyede oturuyor, örgü şişleri sürekli tıkırdıyor, yanında yiyecek ve içecek dolu büyük bir sepet duruyordu.

Eve sırtını germek için doğruldu. Kolunun üzerindeki sepetin üzerinde bir yığın uzun saplı çiçek duruyordu. Boşta kalan eliyle antik çağdan kalma elini bastırdı,

Sarkık hasır şapka, tepesine ve ağzına ilıştırılmış geniş gri kurdele çenesinin altından sıkıca tutturulmuş olsa da, kafasına daha sıkı oturdu. Kurdele elbisesine uyuyordu; sade bir stile sahip, yüksek belli, kısa kollu, pamuklu bir giysi, misafir beklenmeyen bir kır sabahı için idealdi. Bilinçli bir refah duygusunun tadını çıkarıyordu. Önünde bütün bir yaz uzanıyordu, uzun yıllardır ilk kez kaygıların gölgelemediği bir yaz. *Neredeyse* hiç. Elbette John'u uzakta tutan şeyin ne olduğu sorusu devam ediyordu. Mart ya da en geç Nisan ayında evde olmayı umuyordu. Ama gelebildiği kadar çabuk gelecekti. Bundan emindi. Bu arada çevresini ve arkadaşlarını sakın bir memnuniyetle izliyordu.

Mari Teyze meşgul ellerini izlemiyordu. Onun yerine, çizgili ve buruşuk yüzünde şefkatli bir gülümsemeyle çocukları izliyordu. Eve ona karşı bir şefkat hissi duydu. Kocasının, yani babasının amcasının ölümünden sonra babam ona küçük bir emekli maaşı bağlayana kadar kırk yılını bir kömür madeninin derinliklerindeki geçitlerde kömür arabaları taşıyarak geçirmişti. Eve, bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce, babam çok hastayken onu Ringwood'a gelip yaşamaya ikna etmişti.

Yedi yaşındaki Davy, sanki kendisine çok önemli bir görev verilmiş gibi, ince yüzünde kaşlarını çatmış, ciddiyetle bir şeyler topluyordu. Onun hemen arkasında, her zamanki gibi, kız kardeşi beş yaşındaki Becky, daha az konsantrasyon ve daha belirgin bir keyifle çalı çırpı topluyor, bunu yaparken de mırıldanıyordu. Çevresinde kendini güvende hisseden bir çocuğa benziyordu. Keşke Davy de böyle rahatlamayı öğrenebilseydi, onu yaşından çok büyük gösteren gergin ve ciddi görüntüsünü kaybedebilseydi. Ama Eve kendi kendine, sabırlı olursa bunun olacağını söyledi. Son yedi aydır onunla birlikte yaşamalarına rağmen iki çocuk da kendisinden değildi. Başka kimseleri yoktu.

Muffin derenin kenarındaydı, üç patisini üç farklı kayaya güvenle dayamıştı, dördüncüsü karnının altında sıkışmıştı, burnu sığ suyun yarım santim üzerindeydi. İçki içmiyordu. Bir iribaş kadar bile yakalayamamış olmasına rağmen kendini ödüllü bir balıkçı köpeği olarak görüyordu. Aptal köpek!

Küçük Benjamin Rice, açelya ve çan çiçeği başlarından oluşan bir kümeyi uzattığı avucunun içinde sıkıca tutarak annesine doğru yürüdü. Thelma onları sanki nadir ve değerli bir hazineymişler gibi avuçlarının arasına almak için eğildi - tabii ki öyleydiler.

Eve bir an için bu anne sevgisini kıskandığını hissetti, ama bunu kendisine layık olmadığı için bir kenara bıraktı. O ölümlüler arasında en şanslı olanlardan biriydi. Yaşadığı yer

Bu cennet gibi yerde etrafı karşılıklı sevgiyi paylaştığı insanlarla çevriliydi ve kızlık dönemindeki yalnızlık geçmişte kalmıştı. Bir hafta içinde babasının ölümünün birinci yıldönümünde tuttuğu yarı yası bırakıp yeniden *renkli* giysiler giyebilecekti. Sabırsızlıkla bekliyordu. Yakında -herhangi bir gün- John geri dönecekti ve sonunda aşık olduğunu, aşık olduğunu, aşık olduğunu tüm dünyaya itiraf edebilecekti. Bu düşünce karşısında coşkulu bir kız gibi dönüp durabilirdi ama bunun yerine gülümsemekle yetindi.

Ve mutluluğunu tamamlayacak bir başka olasılık daha vardı. Percy eve dönecekti. Son mektubunda mümkün olan en kısa sürede izne ayrılacağını yazmıştı ve şimdi kesinlikle ayrılmalıydı. Bir haftadan biraz fazla bir süre önce Napoléon Bonaparte'ın Fransa'da Müttefik kuvvetlere teslim olduğu ve uzun savaşların nihayet sona erdiği haberini duymuştu. Eve'in komşusu James Robson, bu haberin onun için ne anlama geldiğini, Percy'nin güvenliği için yıllarca süren endişenin sona erdiğini bildiğinden, haberi duyar duymaz Ringwood'a bizzat gelmişti.

Eve daha fazla çan çiçeği toplamak için eğildi. Evin her odasına dolu bir vazo koyabilmek istiyordu. Hepsi baharı, zaferi, güvenliği ve yasın sona ermesini renk ve kokuyla kutlayacaktı. *Keşke* John gelse.

"Kim bir şeyler yemeye hazır o zaman?" Mari Teyze birkaç dakika sonra kalın Gal aksanıyla seslendi. "Hepinizi izlemekten yoruldum."

Becky mutlu bir şekilde sepete doğru zıplayıp çiçeklerini Mari Teyze'nin yanına bırakarak, "Evet," diye bağırdı. "Açlıktan ölüyorum."

Davy doğruldu ama sanki kıpırdarsa teklifin elinden alınacağından şüpheleniyormuş gibi olduğu yerde kararsızca durdu.

Muffin dereden sallana sallana geldi, bir buçuk kulağı havada, gelirken havlıyordu.

"Sen de çok acıkmış olmalısın, Davy." Eve ona doğru yürüdü, boştaki kolunu Davy'nin ince omuzlarına doladı ve onu kendisiyle birlikte sürükledi. "Ne kadar mükemmel bir işçisin. Herkesten daha çok şey topladın."

"Teşekkür ederim Eve Teyze," dedi ciddiyetle. Sanki bu kadar tanıdık bir kelimeyi kullanmanın küstahlık olduğunu düşünüyormuş gibi adını hâlâ beceriksizce söylüyordu.

Adres. Becky'yle evlilik gibi çok zayıf bir bağ dışında akrabalıkları yoktu ama evinde büyüyen iki küçük çocuk nasıl olur da ona *Bayan Morris* diye hitap ederdi? Ya da Mari Teyze'ye *Bayan Pritchard* diye?

Thelma gülüyordu. Bir kolunda çiçekler, diğerinde Benjamin, onun bonesini başından geriye doğru itmesine engel olamıyordu.

Mari Teyze sepeti açmış, özenle bir kurulama bezine sarılmış taze pişmiş ekmekleri çıkarıyordu. Ekmeklerin ve kızarmış tavuğun mayalı kokusu Eve'in ne kadar aç olduğunu fark etmesini sağladı. Davy ve Becky'nin çimlerin üzerine serdiği battaniyenin üzerine diz çöktü ve büyük limonata şişesini eline aldı.

Bunu takip eden on dakika kadar süren sessizlik, hem sıkı çalışmalarının hem de Eve'in aşçısı Bayan Rowe'un mutfak becerilerinin bir kanıtıydı. Neden yemeklerin tadı dışarıda her zaman çok daha iştah açıcıydı? Eve ikinci bir parça tavuk yedikten sonra yağlı parmak uçlarını keten peçeteye silerken merak etti.

"Sanırım," dedi Mari Teyze, "toparlansak ve bu çiçekleri solmadan önce eve götürsek iyi olacak. Yünlerimi ve iğnelerimi bu çantaya koyar koymaz biri bana bastonumu uzatırsa, bu yaşlı kemikleri dik tutabilirim."

"Oh, öyle mi yapmalıyız?" Davy bastonu vermek için çabalarken Eve iç çekerek sordu. Ama o anda biri onun adını seslendi.

"Bayan Morris," diye seslendi ses soluksuz bir acelecilikle. "Bayan Morris."

"Hâlâ buradayız, Charlie." İri yarı, taze yüzlü genç bir adamın evin bulunduğu yönden bankın tepesine doğru hantalca geldiğini ve her zamanki hantal tavrıyla aşağıya, onlara doğru çöktüğünü görmek için arkasını döndü. "Acele etme yoksa kayar ve kendini yaralarsın." Birkaç ay önce, Ringwood'un başka hizmetçiye ihtiyacı olmamasına rağmen, evin, ahırın ve parkın ufak tefek işlerini yapması için onu işe almıştı. Köyün demircisi olan babasının ölümünden sonra kimse Charlie'ye iş teklif etmek istememişti çünkü o genellikle yarım akıllı olarak tanımlanıyordu. Babası bile onu işe yaramaz bir yumru olarak sürekli azarlamıştı. Eve çalışmaya ve memnun etmeye bu kadar hevesli birini daha önce hiç tanımamıştı.

"Bayan Morris." Mesajını iletecek kadar yaklaştığında soluk soluğaydı ve yanakları kızarmıştı. Charlie ne zaman bir iş için gönderilse, sanki dünyanın sonunu ya da benzer korkunç bir şeyi duyurmak için gönderilmiş gibi davranırdı. "Ben gönderildim. Bayan Fuller tarafından. Sizi eve geri götürmek için." Her kısa cümle arasında nefes almak için mücadele etti.

"Nedenini söyledi mi, Charlie?" Eve telaşsızca ayağa kalktı ve eteğini silkeledi. "Zaten hepimiz eve doğru yola çıktık."

"Biri geldi," dedi Charlie. O anda kıpırdamadan durdu, büyük ayaklarını genişçe dikti, alnı derin konsantrasyon çatlaklarıyla kırıştı ve aklına başka bir şey getirmeye çalıştı. "Adını hatırlayamıyorum."

Eve midesinin derinliklerinde bir heyecan kıpırtısı hissetti. *John mu?* Ama son iki ayda o kadar çok hayal kırıklığına uğramıştı ki, bu olasılığı düşünmemek en iyisiydi. Hatta John'un gelip gelmeyeceğini, gelmeye niyetli olup olmadığını bile merak etmeye başlamıştı. Ama henüz böylesine sert bir sonuca varmaya hazır değildi; bu düşüncüyü elinin tersiyle itti.

"Neyse, boş ver," dedi neşeyle. "Sanırım yakında öğreneceğim. Mesajı bu kadar çabuk getirdiğin için teşekkür ederim, Charlie. Bayan Pritchard için sandalyeyi eve taşır, sonra da sepeti almak için geri döner misin?"

Bir işe yarayabileceği düşüncesiyle yüzü güldü ve Mari Teyze ayağa kalkar kalkmaz sandalyeyi kapmak için hazırlandı. Sonra da zafer gülümsemesiyle Eve'e döndü.

"O bir asker," dedi. "Onu Bayan Fuller beni sizi almaya göndermeden önce görmüştüm ve üzerinde kırmızı üniformalarından biri vardı."

Asker bir adam.

"Ah, Eve, aşkım," dedi Mari Teyze ama Eve onu duymadı bile.

"*Percy!*" diye bağırdı bir coşku patlamasıyla. Sepet, çiçekler ve arkadaşları unutulmuştu. İki eliyle eteklerini topladı ve teyzesini, Thelma'yı ve Charlie'yi çocukları ve çançiçeklerini toplamaları için bırakarak kıyıya doğru koşmaya başladı.

Eve dönüş yolu çok uzun değildi ama mesafenin çoğu yokuş yukarı çıkıyordu. Eve bunun farkına bile varmadı. Muffin'in nefes nefese ona doğru koştuğunu da fark etmedi.

Her adımda topuklu ayakkabılar. Birkaç dakika içinde kuyunun tepesine çıkmış, sonra ağaçların arasından geçip zambak havuzunun etrafından dolanarak eğimli çimenlerin üzerinden ahırlara, binaların önünden geçip taş döşeli terastan evin ön kapısına varmıştı. Giriş holüne girdiğinde yüzü kızarmış, nefes nefese kalmıştı ve muhtemelen ürkütücü derecede dağınık, hatta kirli görünüyordu. Zerre kadar umurunda değildi. Percy'nin de umurunda olmazdı.

Haydut! Geldiğine dair hiçbir haber göndermemişti. Ama artık bunun bir önemi yoktu. Ve sürprizler harika şeylerdir, en azından *mutlu* sürprizler. Eve dönmüştü!

"Nerede o?" diye sordu Agnes Fuller'a, salonda onu bekleyen iri yarı, sert ve balta suratlı hizmetçisine. Percy'nin onu merakta bırakması, onu karşılamaya koşup ayaklarını yerden kesmesi ve bir ayı gibi kucaklaması ne kadar da hoştu.

Agnes başparmağını sağa doğru sallayarak, "Salonda," dedi. "Patilerini yıkayana kadar dışarı çık köpek! Önce yukarı çıkıp patilerini yıkasan iyi edersin kuzum."

Ama Eve onu duymadı bile. Koridorun kareli zemininde hızla ilerledi, ziyaretçi salonunun kapısını açtı ve hızla içeri girdi.

"Seni sefil!" diye bağırarak şapkasının kurdelesini çözdü. Sonra yoğun bir utanç duygusuyla olduğu yerde durdu. O Percy değildi. O bir yabancıydı.

Boş ocağın önünde duruyordu, sırtı ocağa, yüzü kapıya dönüktü. Odanın yarısını dolduruyor gibiydi. Alay kıyafetleri içinde, kırmızı paltosu ve altın kaplamaları tertemiz, beyaz pantolonu lekesiz, diz hizasındaki siyah süvari çizmeleri parıl parıl cilalanmış, kınılı kılıcı yanında pırıl pırıl parlayan, bir metre boyunda görünüyordu. Geniş, sağlam, güçlü ve tehditkâr görünüyordu. Sert, yıpranmış bir yüzü vardı, karanlığı siyah saçları ve kaşlarıyla vurgulanmıştı. Sert, neredeyse siyah gözleri, büyük çengel burnu ve ince, zalim görünümlü dudaklarıyla gaddar bir yüzdü.

"Ah, özür dilerim," dedi aniden, perişan görüntüsünün korkunç bir şekilde farkına vararak. Şapkasını -eski, şekilsiz şapkasını- çıkardı ve yanında tuttu. Saçları dümdüz ve dağınık olmalıydı. Her yerinde ot ve çiçek parçaları vardı. Muhtemelen yüzünün her yerinde kir izleri vardı. *Neden* durup da Agnes'e, onu öldüren askerin kim olduğunu sormamıştı?

gelmişti? Ve *neden* buradaydı? "Seni başka biri sanmıştım."

Eğilmeden önce uzun bir süre ona baktı. "Sanırım Bayan Morris?" dedi.

Başını ona doğru eğdi. "Korkarım benden daha avantajlısınız, efendim," dedi. "Benim için gelen hizmetçi adınızı unutmuştu."

"Albay Bedwyn hizmetinizde, hanımefendi," dedi.

İsmi hemen tanıdı. Hatta geri kalanını da söyleyebilirdi. Albay Lord Aidan Bedwyn ve Percy'nin komuta subayıydı. Daha önce derin bir mahcubiyet hissetse de, şimdi ayaklarının altında bir kara delik açılıp onu yutmasını diliyordu.

Ancak utancın endişelerinin en küçüğü olduğunu fark etmesi bir dakikadan fazla sürmedi. O *Percy'nin komuta subayıydı*. Ve Ringwood'daki ziyaretçi salonunda resmi üniformasıyla duruyordu. Nedenini sormaya gerek yoktu. O anda *anlamıştı*. Başı sanki bütün kanı dışarı fıskırmış gibi buz kesmişti. Burun deliklerindeki hava bile buz gibiydi. Bilinçsizce şapkasını yere bıraktı ve iki eliyle arkasındaki kapıyı kapattı, kolu aradı ve sıkıca tutundu.

"Sizin için ne yapabilirim Albay?" Sesini şimdi sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi duyuyordu.

Yüzünde hiçbir ifade olmaksızın ona sertçe baktı. "Mutsuz haberlerin taşıyıcısıyım," dedi. "Çağırarak istediğiniz biri var mı?"

"Percy?" Adı bir fısıltı gibi çıkmıştı. Zihninin bir kısmı bu adamın soğuk, ağır çeliği elinde tuttuğunu hayal edebiliyordu. Onunla öldürüyordu. "Ama savaşlar sona erdi. Napoléon Bonaparte yenildi. Teslim oldu."

"Yüzbaşı Percival Morris on Nisan'da Fransa'nın güneyindeki Toulouse'da çatışmada öldü," dedi. "Bir kahramanın ölümüyle öldü, hanımefendi. Bunun size vereceği acıdan dolayı derin üzüntü duyuyorum."

Percy. Tek erkek kardeşi, çocukluğunda taparcasına sevdiği, huzursuz, asi ve babasıyla sürekli anlaşmazlık içinde olduğu kızlığı boyunca şiddetle taptığı ve o gittikten sonraki uzun yıllar boyunca tereddütsüz sevdiği ve sonra beklenmedik bir şekilde

Annelerinin büyük amcası tarafından bir süvari alayında görev alması için ona bırakılan miras. Karşılığında onu neşeyle, cömertçe sevmiştir. Daha iki hafta önce ondan -Fransa'dan- bir mektup almıştır.

Yüzbaşı Morris çatışmada öldü.

"Oturur musunuz?" Albay ona dokunmasa da yaklaşmıştı. İri, karanlık ve tehditkâr bir şekilde ona doğru yaklaşıyordu. "Çok solgunsunuz. Size birini çağırabilir miyim, hanımefendi?"

"Öldü mü?" Neredeyse bir aydır ölüydü ve kız bunu bilmiyordu. Bunu hissetmemişti bile. Mektubunu okuduğunda iki haftadır ölüydü, James zafer haberini getirdiğinde ise iki haftadan daha fazla bir süredir ölüydü ve o kadar büyük bir rahatlama hissetmişti ki. "Acı çekti mi?" Aptalca bir soru.

"Sanmıyorum hanımefendi," dedi albay. Albay ondan uzaklaşmamıştı ve kadın boğulduğunu, havasız ve boşlukta kaldığını hissetti. At sırtında oturmuş, elinde kılıcıyla gerçekten dehşet verici olmalıydı. "Ölmekte olan adamların yaralarının acısını hissetmelerini engelleyen merhametli bir şok vardır. Sanırım Yüzbaşı Morris de onlardan biriydi. Acı çekiyor gibi görünmüyordu ve bundan bahsetmedi."

"Konuşmak mı?" Kadın sertçe ona baktı. "Konuştu mu? Seninle mi?"

"Son düşünceleri ve sözleri seninle ilgiliydi," dedi başını eğerek. "Size bu haberi kendim vermem için bana yalvardı."

"Böyle bir ricayı yerine getirmeniz son derece nazik bir davranıştı," dedi ve birden Percy'nin komutanının ta Fransa'nın güneyinden gelip ölüm haberini vermesinin ne kadar tuhaf olduğunu fark etti.

"Hayatımı Yüzbaşı Morris'e borçluyum," diye açıkladı. "İki yıl önce Salamanca Muharebesi'nde olağanüstü bir cesaretle ve büyük bir kişisel tehlikeyi göze alarak hayatımı kurtardı."

"Başka bir şey söyledi mi?"

Albay ona, "Onun için siyah giymemeni istedi," dedi. "Sanırım bunu çok fazla yaptığınızı da ekledi."

Gözleri aşağıya, kızın gözlerini diktiği gri elbisesinin üzerinde gezindi.

Bir hafta içinde daha renkli, mevsime daha uygun bir şey için atmayı dört gözle bekliyordum. Ama artık bunun bir önemi yoktu.

Kardeşi gitmişti. Sonsuza kadar.

Acı onu içine çekmiş, körleştirmiş, sağırlaştırmış, kaybetmenin dayanılmaz ıstırabına boğmuştu.

"Hanımefendi?" Albay yarım adım daha öne çıktı ve onu kolundan tutacakmış gibi elini uzattı.

Geri çekildi. "Başka bir şey var mı?"

"Benden seni korumamı istedi," dedi.

"Beni *korumak* için mi?" Gözleri tekrar adamın yüzüne kaydı. Granit gibiydi, diye düşündü. Sıcaklıktan, ifadeden, duygudan yoksundu. Eğer bu sert askeri yüzün ardında bir insan varsa bile, ondan hiçbir iz yoktu. Gerçi belki de bu haksızlıktı. Ona yardım etmek istercesine yaklaşmış ve destekleyici bir el uzatmıştı. Ve Fransa'nın güneyinden onca yolu Percy'ye olan borcunu ödemek için gelmişti.

"Heybridge'deki Three Feathers Inn'de bir oda tuttum," dedi. "Yarına kadar orada kalacağım hanımefendi. Bir dahaki sefere buraya uğradığımda size nasıl hizmet edebileceğimi bana bildirirsiniz. Ancak şu anda size tanıdık gelen insanların yardımına ihtiyacınız var. Şoktasınız."

Bir kenara çekildi ve kapının yanındaki zil ipini çekti. Şokta mıydı? Kendini tamamen kontrol altında hissediyordu. En son ne zaman kullanıldığını hatırlayamadığı için zilin hâlâ çalışıp çalışmadığını bile merak etti. Ayrıca, eğer çalışıyorsa ve Agnes cevap verirse, hareket etmek zorunda kalacağını da fark etti. Hâlâ kapının önünde duruyordu, elleri sanki can havliyle kapı koluna yapışmıştı. Eğer denerse hareket edebileceğine inanmıyordu. Evren milyarlarca parçaya ayrılırdı. Belki de gerçekten kendinde değildi.

Percy ölmüştü.

Agnes çağrıya hemen cevap verdi. Albay Eve'i kolunun üst kısmından sıkıca kavradı ve tam zamanında kapı açılırken onu bir kenara çekti.

"Bayan Morris'in yardımına çağırabileceğiniz biri var mı?" diye sordu, ama aslında sözleri nazik bir ricadan çok keskin bir emir gibiydi. "Eğer öyleyse, bunu hemen yapın."

Agnes, gerçek Agnes tarzıyla, sadece başını çevirdi ve böğürdü. "Charlie? Char-lie, beni duyuyor musun? O sandalyeyi bırak ve Bayan Pritchard'a koş. Ona acele etmesini söyle. Bayan Morris'in ona ihtiyacı var. *Hemen!*"

"Bayılmadan önce oturmalısınız," dedi albay. "Dudaklarınız bile renksiz."

Eve itaatkâr bir şekilde en yakındaki sandalyeye çöktü ve orada çok dik bir şekilde oturdu, omurgası arkaya tam olarak değmiyordu, elleri sıkıca, acı verici bir şekilde kucağında kenetlenmişti. Zavallı Mari Teyze, diye düşündü, *ona acele etmesini* söyle. Sonra albayın bir iki dakika önce söylediği bir şeyin yankısını duydu.

. . . size nasıl hizmet edebileceğimi bana bildirirsiniz.

"Benim için yapabileceğiniz hiçbir şey yok, Albay," dedi. "Kendinizi bir taşra hanının rahatsızlıklarına maruz bırakmanın pek bir anlamı yok. Ama teklifiniz için teşekkür ederim. Ve bunca yolu geldiğiniz için. Çok naziksınız."

Agnes'in şapkasını yerden alıp göğsüne dayamasını izlerken, *Percy ölmüşken* sıradan nezaket cümleleri kurmanın nasıl mümkün olduğunu merak etti. Avuçlarına batan tırnaklarının keskin acısını hissetti.

"En mütevazı taşra hanlarının konforu bile askeri seferden yeni dönmüş bir adama lüksün kucağı gibi görünür, hanımefendi," dedi. "Benim rahatım konusunda endişelenmenize gerek yok."

Agnes ona bakarken Albay Bedwyn'in bakmadığı bir iki dakikalık sessizlikten sonra, ona yiyecek bir şeyler ikram etmediğini düşündü. Yine ocağın önünde, sırtı ocağa dönük bir şekilde duruyordu. Kadın ona oturmasını bile teklif etmemişti.

Hala şapkasını takan Mari Teyze, herhangi bir konuşma başlamadan önce topallayarak odaya girdi, bastonuyla yere acil bir dövme vuruyordu, gözleri dehşetle açılmıştı, sanki tüm bunların ne anlama geldiğini çoktan anlamıştı. Charlie felaket duygusunu aktarma konusunda kendini aşmış olmalıydı. Eve ayağa kalkmak için sallandı.

Albay Bedwyn tanıştırmayı beklemeden, "Bayan Morris'in size ihtiyacı var, hanımefendi," dedi. "Korkarım ki kardeşi Yüzbaşı Percival Morris'le ilgili üzücü haberler getirdim."

"Ah, zavallı aşkım." Mari Teyze doğruca ona doğru geldi ve onu kollarının arasına aldı. Bastonu yere çarptı. Eve yorgun bir büyüyle alnını teyzesinin kemikli omzuna dayadı, tanıdık birinin, onu seven birinin, elinden gelse her şeyi daha iyi yapacak birinin insani dokunuşuyla teselli buldu. Ama kimse bunu daha iyi yapamazdı. Hiç kimse Percy'yi geri getiremezdi. Sefalet onu kara bir bulut gibi sarmıştı.

Başını tekrar kaldırdığında, teyzesinin gözleri yaşlarla dolmuş ve duygularını kontrol etme çabasıyla dudakları titriyordu. Muffin ayaklarının dibinde durmuş, bir parça kuyruğunu sallayarak duygulu bir ifadeyle bakıyordu. Agnes hâlâ odanın içinde, Eve'in şapkasını tutuyor ve biri ona doğru yolu gösterse seve seve bir ya da iki ejderhayla savaşırmış gibi görünüyordu. Thelma da gözleri dehşetle açılmış bir halde oradaydı ama çocuklardan hiçbir iz yoktu. Dadı Johnson onları yukarı çıkarmış olmalıydı.

Albay Lord Aidan Bedwyn gitmişti.

BÖLÜM II

THREE FEATHERS'DAKİ YATAĞI SERT, yastığı topak topak, birası yavan, yemekleri kötü hazırlanmış, servisi hızlı olmayan, içki salonu gürültülü ve her ne kadar fena halde temiz olsa da her yer biraz bakımsızdı. Zihninin neredeyse bilinçsizce eski kalite standartlarına döndüğü İngiltere'den başka bir yerde olsaydı, Aidan gerçekten de lüksün kucağında olduğunu düşünebilirdi. Bu durumdan hiç hoşnut değildi ve doğruca ağabeyi Bewcastle Dükü'nün Hampshire'daki Lindsey Hall'a gitmeyi ve izninin geri kalanında orada şımartılmayı yürekten diliyordu.

Ama önce Yüzbaşı Morris'in kız kardeşiyle olan işini tamamlaması gerekiyordu ve bunun ne kadar süreceği ya da bir iki ziyaretle onu teselli etmenin ötesinde neleri kapsayacağı konusunda hâlâ hiçbir fikri yoktu. Ona, kendisi için yapabileceği hiçbir şey olmadığını söylemişti ama elbette bunu söylediği sırada derin bir şok içindeydi. Birkaç dakikanın onda yarattığı değişimin şokunu hâlâ hissediyordu - bir an canlı, kızarmış, parlak gözlü, kıyafetlerinin sadeliğine, hatta pejmürdeliğine ve dışarıda bir aktiviteyle meşgul olan birinin genel olarak dağınık görüntüsüne rağmen oldukça güzel bir genç kadın ve bir dakika sonra solgun, halsiz bir hayalet. Ve bunu ona yapan da oydu. Ah, kelimelerin gücü, ki bu konuda hiçbir zaman usta olmamıştı.

İkinci sabah Ringwood Malikânesi'ne döndüğünde, handan eve olan mesafenin bir milden fazla olmadığını keşfettiği için bu kez at sırtında değil yaya olarak dönmüştü ve artık görevinin en tatsız kısmıyla meşgul olmadığı için çevresini daha rahat fark edebiliyordu. Bir ölüm haberi vermek, bir insanın üstlenmeye çağrılabilceği en berbat görevlerden biri olmalıydı. O vardı

Bunu pek çok kez mektupla y a p m ı ş t ı ama daha önce hiç şahsen yapmak zorunda kalmamıştı.

Ringwood çekici bir yerdi, malikâne eski ve yumuşaktı, park oldukça büyük ve güzel düzenlenmişti. Görünüş aldatıcı olsa da yeterince müreffeh görünüyordu. İçki ya da kumar gibi bariz pahalı kötü alışkanlıkları olmayan Kaptan Morris, akranlarının çoğunun yaptığı gibi terfiler satın alamamıştı. Ringwood, mecazi kaşlarına kadar ipotekli olabilirdi. Kız kardeşinin sorunu *bu* muydu?

Ama yine de onun olacak mıydı? Ringwood artık kime aitti? Babası ölmüştü. Aidan bunu dün öğrenmişti. O zaman Yüzbaşı Morris'in miydi? Miras mı kalmıştı?

Evin önündeki çimenlikte insanlar vardı, Aidan uzun araba yolunda yürürken görebiliyordu, botları çakılların üzerinde çtırdıyordu. Üçü kadındı, ikisi ayakta, biri sandalyede oturuyordu. Ayrıca hepsi de çimlerin üzerinde oturan üç çocuk vardı. Oturan kadının elinde açık bir kitap vardı. Ya çocuklara bir şeyler okuyor ya da ders veriyordu. Bir mürebbiye olmalı, diye düşündü. Dün ayrılırken giriş holünde yanından geçtiğini hatırladı. Ayakta durmuş onu izleyen iki kadın Bayan Morris ve dün onu teselli etmeye gelen yaşlı kadındı; o zaman olduğu gibi şimdi de bastonuyla destek oluyordu. Çocuklardan biri başını kaldırıp ona doğru bakınca her iki kadın da dönüp baktı.

Bir an için Bayan Morris onu tanımamış gibi göründü. Bugün sivil kıyafetler giymişti. Çimlerin üzerinde çaprazlamasına ilerlemek için çakıllardan adımını attı ve iki bayan onu karşılamaya geldi. Bayan Morris'in parşömen kadar solgun olduğunu görebiliyordu, gözleri uykusuzluktan gölgelenmişti ama sakindi.

"Albay?" Silik bir şekilde gülümsedi. Uzun boylu, söğüt gibi, uzun bacaklı, kahverengi saçlı, gri gözlüydü. Bugün kırılğan ve oldukça sade görünüyordu. "Günaydın. Tekrar aramanız ne büyük incelik. Dün bizzat gelip bana haberi verme nezaketiniz için size gerektiği gibi teşekkür edebildiğimden emin değilim. Mektupta okumak zorunda kalsaydım daha kötü olurdu."

Sözlerinin kulağa müzikal gelmesini sağlayan hafif bir tonla konuşuyordu.

"Günaydın hanımefendi." Aidan onu selamladı. "Sizi ayakta ve hava alırken bulduğuma sevindim." Omuzlarında bir şal tutuyordu.

Sıcak bir gün olmasına rağmen iki elimle.

"Büyük teyzemi takdim etme şerefini bana bahşeder misiniz?" diye sordu.
"Mrs.

Pritchard, Albay. Bu Albay Lord Aidan Bedwyn, Mari Teyze." Ah,

demek onun tam kimliğini biliyordu, öyle mi? Tekrar eğildi.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Albay," dedi teyze. "Keşke bunun arkasındaki neden bu kadar üzücü olmasaydı." Kadın o kadar kalın bir Galler aksanıyla konuşuyordu ki, Albay onu anlayabilmek için dikkatini toplamak zorunda kaldı.

"Ben de öyle, hanımefendi," dedi.

"Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?" Bayan Morris eve doğru eliyle işaret ederek sordu. "Korkarım dün görevimi ihmal ettim."

"Seninle burada dolaşmayı tercih ederim," dedi.

Bayan Pritchard, "Bacaklarımı dinlendirmek için içeri girmem gerekiyor, aşkım," dedi.

Bayan Morris başını salladı ve Aidan onunla birlikte çimenlerin üzerinde, evden ve araba yolundan uzakta, ötesinde orman bulunan pitoresk bir zambak göletine doğru yürümek için döndü. Ama daha bir düzine adım atmışlardı ki, havlama sesiyle durup arkasını döndü. Cinsi belirsiz, belki de kısmen terrier olan kahverengi bir köpek, çocukların oturduğu yerden hızla geliyor, gelirken heyecanla havlıyor ve garip, sallantılı bir yürüyüşle hareket ediyordu. Aidan, yaklaşırken esas olarak üç ayağı üzerinde koştuğunu gördü, dördüncü ayağı altında kıvrılmıştı. Aralarına kel lekeler serpiştirilmiş tutam tutam tüyleri, tek gözü ve bir buçuk kulağı olan pasaklı bir itti. Onlara yaklaştığında telaşla durdu ve Bayan Morris'in elini koklayarak ve ardından boğazını ortaya çıkarmak için başını kaldırarak ona saygı gösterdi. Bayan Morris eğilip çenesinin altını kaşıdığı anda kendinden geçerek nefes nefese kaldı.

"Neredeyse yürüyüş fırsatını kaçıırıyordun, değil mi Muffin?" diye sordu. Yarı özür dileyerek Aidan'a baktı. "Bir köpek gösterisinde ödül kazanamazdı, değil mi? Ama yine de çok değerli."

Aidan hiçbir yorum yapmadı. Köpek sanki bir ayıyla kaybettiği bir savaşa girmiş gibi görünüyordu. Tek gözüyle ona baktı ve havladı. Onun varlığını protesto edercesine, yürüyüşlerine devam ettiklerinde yanlarında zıplayarak ilerledi.

Aidan boş konuşmalarla vakit kaybetmezdi. Kederli bir kadınla hava durumu ya da benzeri önemsiz konular hakkında sohbet etmek ona karşı duyarsızlık olurdu.

"Kardeşiniz sizi koruyacağıma söz vermem konusunda oldukça ısrarcıydı, hanımefendi," dedi. Açıklayacak vakti olmadı ama isteğinde ciddi bir aciliyet olduğu açıktı. İsterseniz size nasıl hizmet edebileceğim konusunda bana talimat verebilirsiniz."

"Bunu zaten yaptınız," dedi. "Yükümlülüğünüzü yerine getirdiniz, Albay ve ben size minnettarım. Özellikle de onun büyük bir acı çekmediğini öğrendiğim için tahmin edemeyeceğiniz kadar mutluyum."

Bu kadar kararlı ve küçümseyici konuşurken daha fazla araştırmak küstahlık olurdu. Elbette Morris ona tamamen yabancıydı, tıpkı onun da Morris'e olduğu gibi. Ama Morris son enerji patlamasını, sözünden dönmeyeceğini, hatta elinden gelse sözünden kaçmayacağını bildiği bir adamdan söz almak için harcamıştı.

"Ringwood kardeşinin miydi?" diye sordu.

"Hayır." Hızlı ama oldukça net bir şekilde konuştu. "O benim. Babam bana bıraktı. Gördüğünüz gibi mülk sahipsiz ve Percy'yle ölümünden önce birkaç yıldır araları açıktı. Babam onun Ringwood'da kalmasını ve toprak sahibi bir soylunun sadık bir üyesi olmayı öğrenmesini istiyordu. Ama Percy askeri bir kariyer istiyordu ve büyük amcamızdan kendisine biraz para miras kaldığında, onunla bir subaylık satın aldı."

Bu belki de Morris'in görünürdeki yoksulluğunu açıklıyordu. O halde sorun Aidan'ın korktuğu gibi değildi. Kızın evini terk etmesine yardım etmek, ona başka bir yere kadar eşlik etmek ve yeni bir yaşam tarzına alışmasına yardımcı olmak onun görevi olmayacaktı. En azından bu bir rahatlamaydı.

"Görünüşe bakılırsa," dedi, küstahlığın dibine vurarak, "müreffeh bir mülk gibi."

"Öyle." Durup köpeğin ağzından bir sopa aldı ve kovalaması için fırlattı. Cevabını daha fazla uzatmadı. "Percy orada mı gömülü? Toulouse'da mı?"

"Evet," dedi. "Diğer iki subayla birlikte. Cenaze törenini alay papazımız gerçekleştirdi. Resmi, asil ve uygun bir törendi."

Ben de oradaydım. Mezar açıkça işaretlenmiştir ve bakımı yapılacaktır.

Bunu gördüm." "Teşekkür ederim," dedi.

Söyleyecek başka bir şey yok gibiydi. Ondan gelecek maddi bir şeye ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu ya da varsa bile bunu itiraf etmeyecekti. Kederli zamanlarında sırtını dayayabileceği teyzesi vardı. Ayrıca çocuklarla birlikte genç bir mürebbiye de vardı - her kime ait olurlarsa olsunlar. Muhtemelen ona destek olmak için etrafında toplanacak çok sayıda arkadaşı ve komşusu vardı. Bir yabancının daha fazla teselli etmesine ihtiyacı yoktu. Zaten adam teselli vermekte pek iyi değildi. On sekizinci yaş gününden beri, on iki yıldan fazla bir süredir subaydı. Bir zamanlar doğasının bir parçası olabilecek tüm yumuşak duygular uzun zaman önce kullanılmadığı için kurumuştı.

Ama o ciddi sözü vermişti ve bu söz özellikle o üç rahatsız edici *kelimeyi* de kapsıyordu - *ne olursa olsun*. Kardeşinin ölüm haberini vermek dışında onun için hiçbir şey yapamamak onu her zaman rahatsız edecekti, biliyordu.

"İngiltere'de aileniz var mı Albay?" diye sordu.

"Bewcastle Dükü benim kardeşim," dedi ona. "Diğer akrabalarımın yanı sıra iki erkek ve iki kız kardeşim daha var."

"Hiç yeğeniniz var mı?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Hiçbirimiz evli değiliz." Freyja iki kez, iki erkek kardeşiyle çok yaklaşmıştı. Biri ölürek, diğeri de başka biriyle evlenerek onu hayal kırıklığına uğratmıştı. İkinci fiyaskoyla ilgili uzun ve esprili bir mektup yazan Rannulf'a göre Freyja hiç eğlenmemişti. Bu da onun öfke içinde olduğu anlamına geliyordu.

"Hepsini görmek için can atıyor olmalısınız," dedi Bayan Morris, "onlar da sizi görmek için. Uzun bir izniniz var mı?"

"İki ay," dedi.

"Bu çok kısa bir süre," dedi. "Burada kalarak daha fazla zaman kaybetmemelisin. Bana iki gün verdiğiniz için gerçekten minnettarım."

Nezaketle söylenmişti ama bu bir kovulmaydı. Borcunu çok kolay bir şekilde ödemişti o zaman. Çok kolay. Ama hiçbir şey yoktu

daha fazlasını yapabilirdi.

Zambak havuzunun etrafından dolaştıktan sonra evin bulunduğu yöne döndü. Her şey söylenmişti. Onun gitmesini bekliyordu. Çoğunlukla memnun olduğunu düşündü. *Çok* memnun. Ama aynı zamanda huzursuzdu.

Onu eve kadar geçirdikten sonra aceleyle Three Feathers'a dönerse, hava kararmadan eve dönmek için zamanı olacaktı. Orada olmayı, belki de ailesinden bazılarını yeniden görmeyi dört gözle bekliyordu, gerçi onlar da sezon için Londra'da olabilirlerdi. Parlamento oturumda olacağından Bewcastle'ın kendisi de şüphesiz orada olacaktı. Ama en çok da evinde olmak istiyordu. Son izninden bu yana üç yıl geçmişti ve o bile kısa kesilmişti.

"Güle güle, Albay." Evin önündeki terasa vardıklarında durdu ve ona ince bir el uzattı. "Eve güvenli bir yolculuk yapın ve izninizin tadını çıkarın. Her anını hak ettiğinize eminim. Dün sizin için kolay geçmemiş olmalı. Minnettarlığımı yanında götür."

Kadının elini tuttu ve eğildi. "Güle güle hanımefendi," dedi. "Yüzbaşı Morris büyük bir kahramandı. Acınızın acımasızlığı geçtikten sonra bu gerçek sizi teselli etsin."

Kansız dudakları ve hüzünlü gözleriyle gülümsedi. Elleri birbirine değdiğinde köpek gönülsüzce hırladı. Aidan döndü ve çocukların ve mürebbiyelerinin yanından geçerek araba yolundan uzaklaştı. Nihayet izninin tadını çıkarmaya başlayabilirdi.

Ama belki de her zaman yeminini tam olarak yerine getiremediği hissine kapılacaktı. Yüzbaşı Morris isteğinde çok ısrarcıydı.

Onu koruyacağına söz ver. Söz ver bana! Ne olursa olsun!

Mutlaka aklında *bir şey* vardı.

AIDAN'IN BATMAN'İ WILLIAM ANDREWS

sekiz yıl. Yarımada'yı oluşturan sıkıcı ilerlemeler ve geri çekilmeler de dahil olmak üzere sayısız seferin tüm zorlukları ve sefaletleri boyunca

Savaşlar -yağmur ve çamur, kar ve soğuk, güneş ve sıcak, pire istilasına uğramış hanlar, tatsız açık hava ordugahları- hepsi boyunca bir gün bile hasta olmamıştı. Şimdi, ılıman İngiltere'ye, tabiri caizse lüksün kucağına geri döndüğünde, soğuk algınlığına yakalanmıştı.

Aidan Three Feathers'a dönüp onu çantasını toplamaya ve atını bir saat içinde yola çıkmaya hazır hale getirmeye çağırdığında, Andrews kırmızı bir burun, sarkık göz kapakları, sulu gözler, bas perdesinin altlarında bir yerde hırlayan genizden gelen bir ses, sürüklenen ayak sesleri ve bir şehit havasıyla ortaya çıktı.

"Neyin var senin?" Aidan ona sordu.

"Hafif bir soğuk algınlığım var efendim," diye açıkladı. Acınası bir şekilde burnunu çekti, sonra hapşırdı ve özür diledi. "Sizin için ne yapabilirim efendim?"

Aidan kaşlarını çattı, anlamlı bir şekilde küfretti ve adamını yatağına gönderdi, ateşini düşürmek için bir şeyler içmesini ve sabaha kadar yataktan çıkmamasını sıkı sıkı tembihledi. Andrews zayıf bir sitemle ona bakıp itiraz etmek için ağzını açıtsa da, tartışmanın daha iyi olacağını düşündü ve kapıyı arkasından kapatmadan önce hapşırp tekrar özür dileyerek kederli bir şekilde uzaklaştı.

Peki şimdi kendisiyle ne yapması gerekiyordu? Aidan merak ediyordu. Neredeyse öğlen olmuştu ve günün geri kalanının tamamı önünde boş bir şekilde esniyordu. Birahane'de oturup yerlilerle dostluk mu kuracaktı? Heybridge'in geniş metropolünü mü keşfedecekti? Köyün caddesinde hızlı bir yürüyüş yapıp geri mi dönecekti? Bu on dakikasını öldürebilirdi. Bir köy yolundan diğerine uzun bir gezintiye mi çıksın? Yatağına uzanıp tavandaki lekelerden resim yapmak mı?

Birden acıktığını fark etti. Kahvaltı yapalı beş saat olmuştu ve Ringwood Malikânesi'ndeki ikram teklifini reddetmişti. Üç Tüy'de içki salonu ve yemek odası bir aradaydı. Özel yemek odası diye bir şey yoktu. Alt kata indi, bir bardak biranın yanında biftek ve böbrek turtası sipariş etti ve hancı ve yerel müşterilerden bir grupta sohbete başladı. Can sıkıntısından ölmeden bir ya da üç saat geçirmek için her şeyi yaptı.

Bütün köyü çalkalayan haberlerin başında, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Percival Morris'in ölümü geliyordu. Hepsi de Aidan'ın

Haberleri getirdiler ve böylesine büyük bir beyefendiye doğrudan soru soracak kadar küstahlaşmadan daha fazla bilgi almak için araştırdılar. Birbirlerine ya da boş havaya soru sormak ve sonra onun cevaplamaı için duraklamak gibi tuhaf bir yöntemleri vardı.

"Genç Bay Percival'ın tam olarak nasıl öldüğünü merak ediyorum," diye sordu içlerinden biri başının üzerindeki pipo dumanına.

"Kurbağalara karşı yapılan büyük savaşların nasıl olduğunu merak ediyorum," diye düşündü bir diğeri tankardındaki biraya bakarak.

"Hepiniz Yüzbaşı Morris'i tanıyor muydunuz?" Aidan, Toulouse Savaşı'yla ilgili birkaç kanlı ayrıntı vererek meraklarını giderdikten sonra sordu.

Ah, evet, gerçekten de, yıllardır eve gelmemiş olmasına rağmen hepsi gelmişti. "Babasının kalbini kırdı, öylece kaçıp kralın Şilin," dedi içlerinden biri, bir şilinin nasıl kullanıldığına dair üzücü bir anlayış eksikliği göstererek. adam bir süvari subayı oldu.

Yaşlı Morris'in kalbinin kırılıp kırılmadığı konusunda hararetli bir tartışma yaşandı.

"Kendi kızına ne yaptığına bakın, hasta olduğu yıllar boyunca bir ayağı cennette olan bir aziz gibi ona baktı," diye gözlemde bulundu bir başkası.

"Bitti mi?" Aidan ilgisini çekmiş bir şekilde tekrarladı. Adamın dilbilgisini düzeltmeye zahmet etmedi.

"Evet," dedi adam başını sallayarak ve birasına doğru iç geçirerek.

Başka bir açıklama gelmedi. Konuşma Bayan Morris'in kendisine ve ölümünden önce dört ya da beş yıl boyunca hasta bir babaya bakmanın ötesine geçen azizliğine döndü - bir kalbe sahip olan ya da olmayan bir baba. Görünüşe göre, diğer şeylerin yanı sıra, bir köy okulu açmış ve finanse etmiş, bir köy ebesi getirmiş ve maaşını ödemiş, kimse istemediğinde onunla birlikte yaşamaları için iki yetim almış ve başka hiç kimsenin on metrelik bir sopayla dokunmayacağı bir dizi istenmeyen tipi işe almıştı - ya da onlardan biri böyle açıkladı ve kimse ona karşı çıkmaya acele etmedi. Görünüşe göre Bayan Morris, Hristiyanlığın hayırseverlik idealini aşırıya götürmüştü. Aidan onun da gerçekten çok zengin olması gerektiği sonucuna vardı.

"Ev sahibi başını salladı ve iri cüssesini boş bir masaya yerleştirmek için bir sandalye çekti. "Kafası çok yumuşak." Ne demek istediğini anlatmak için bir parmağıyla kendi parmağına vurdu. "Satacak bir kurşun ve anlatacak yeterince üzücü bir hikayen olsaydı, burada oturduğum kadar eminim ki sana bunun için bir gine verirdi."

"Evet." Dinleyicilerinden biri üzüntüyle başını salladı.

"Bana soracak olursanız," dedi ev sahibi, kimse sormamış olsa da, "Morris ihtiyar çekip gitmeden önce doğru olanı yaptı. Kadınlar Ringwood gibi büyük bir yeri yönetmek ve Morris'inki gibi derin bir keseye ellerini sokmak için fazla yumuşaktırlar."

"Bay Morris'in Ringwood'u kızına bıraktığı izlenimine kapılmıştım," dedi Aidan, isteksiz bir merakla, "Bay Morris'in Ringwood'u kızına bıraktığını sanıyordum."

"Ah, öyle," dedi ev sahibi. "Ama bir yıl sonra Bay Percival'a gidecekti. Şimdi o gitti ve bir yıl dolmadan kendini öldürttü ve onun yerine hepsini Bay Cecil Morris alacak. *Onu* kuzeni için derin bir yas tutarken görmeyi beklemiyorum."

Büyük Morris mal varlığını sadece bir yıllığına kızına mı bırakmıştı? Şimdi, ağabeyi öldüğüne göre, mülk başka bir akrabasına mı kalacaktı? Aidan, babasının ölümünden beri burayı o işletiyorsa, bu onun için hiç de hoş olmazdı, diye düşündü. Ama en azından yeni sahibi bir akrabaydı. Şüphesiz kısa sürede yeni düzene uyum sağlayacaktır.

Ama yine de, tüm niyet ve amaçları için ona yalan söylemişti. Sinirlendiğini hissetti. En azından ona evinin mülkiyetini kaybetmek üzere olduğunu söyleyebilirdi. İçinden bir ah çekerek, ona bu bilgiyi borçlu olmadığını itiraf etti. Ona hiçbir şey borçlu değildi. Borcun tamamı diğer taraftaydı.

Yüzbaşı Morris'in kullandığı kelime *korumaydı*. Aidan yüzbaşının elinin, ölmek üzere olan bir adamın son enerji dalgasıyla kolunu güçsüzce çekiştirdiğini hatırlayabiliyordu.

Onu koruyacağına söz ver. Söz ver bana! Ne olursa olsun!

Lanet olsun! Bütün bunlarda şu anda bile görünenden daha fazlası var mıydı?

Etrafındaki adamlar Bay Cecil Morris hakkında uzun uzun konuşmaya başlamışlardı ama Aidan dinlemiyordu.

"Bay Morris nasıl biriydi?" diye sordu. Yabancılardan bilgi almaktan nefret ediyordu ama daha fazlasını öğrenme ihtiyacı hissediyordu. "Yüzbaşı Morris'in babası yani."

"O mu?" dedi içenlerden biri. "İngiltere Kralı'na yaraşır havalar takınsa da o da bizden iyi değildi. Maden sahibinin kızıyla evlenip zengin olmadan önce Galler'de kömür madencisiydi. Yaşlı adam öldüğünde, Morris madeni sattı, daha da zenginleşti, buradaki malikaneyi satın aldı ve bir beyefendi olarak yerleşti. Oğlunu ve kızını bir beyefendi ve hanımefendi olarak yetiştirdi, ama onları hayal kırıklığına uğrattı ve ona da hak verdi. Bay Percival savaşa gitti ve Bayan Morris de onun gözüne soktuğu züppelerin hiçbirisiyle evlenmedi."

Ah, diye düşündü Aidan. Hafif Galli aksanı açıklanmıştı. Galli teyze de öyle.

"Ah, ama Morris teklif ettiğinde oğlunun *onunla* evlenmesine izin vermeyen Luff Kontu'ydu," dedi başka bir adam hancıya boş kadehini gösterdikten sonra. "Ona reddetme şansı verilmedi."

"Ama muhtemelen öyle olurdu," dedi hancı, ayağa kalkarak. "Bayan Morris'in hiçbir zaman züppeliği olmadı."

Aidan da ayağa kalktı, hancıya ve içki salonunun diğer sakinlerine nazıkçe başını salladı ve odasına geri döndü. Uzun bir gezintiye çıkmaya karar verdi. Ne yapacağına karar vermesi gerekecekti ... eğer bir şey yapacaksa. Ringwood'a dönüp Bayan Morris'in işlerini yeniden araştırmaya başlamak gerçekten de terbiyesizlik olurdu. Ama -çok isteksiz bir şekilde- artık yarın sabah eve doğru yola çıkabileceğini düşünmüyordu.

BÖLÜM III

AYNI ÖĞLEDEN SONRA, EVE KÖYE GİRDİ

tek başına. Mari Teyze arabayı getirmiş olsaydı ona eşlik ederdi. Ama onun arkadaştan çok temiz havaya ve egzersize ihtiyacı vardı - belki düşünme ve plan yapma şansı dışında.

Hepsi ne yapacaktı? Boş bir dehşet onu pençesine almıştı. Dün sabahtan beri gerçek anlamda önem taşıyan tek olguya, Percy'nin ölümüne odaklanmaya çalışıyordu. Onu çok sevmişti. Onun yasını doğru dürüst tutabilmek istiyordu. Ama . . .

Ama çok erken ölmüştü.

Percy bir vasiyet bırakmıştı ve o vasiyette Ringwood'u Eve'e bırakmıştı. Ama Ringwood hiçbir zaman onun olmamıştı. Babasının ölüm yıldönümüne kadar hâlâ Eve'e aitti. Şimdi kaderin bir cilvesi olarak o yıldönümünde kuzeni Cecil'e geçecekti. Percy'nin vasiyeti işe yaramazdı. Çok erken ölmüştü. Sanki daha sonra ölmesi tamamen doğru olacakmış gibi, diye düşündü acı acı.

Beş gün içinde hepsi evsiz kalacaktı. *Hepsi*. Midesi panikle çalkalandı. Yalnızca kendi çıkmazına odaklanabilseydi, bir çözüm bulabilirdi, iş bulmak en bariz olanıydı. Ama sadece kendini düşünme lüksüne sahip değildi.

Ringwood ve Heybridge arasındaki nehri geçen kambur taş köprüye yürüdü ve köye girip papaz evine yaklaşmadan önce hafifçe akan suya bakmak için bir an durakladı. Plan yapmak için önünde beş gün vardı. Bugünü Percy'ye konsantre olmak için ayırabilirdi. Percy onun bu kadarını hak ediyordu.

Eve, Peder Thomas Puddle'ın evde olduğunu, kapıyı çaldığında ona bizzat cevap verdiğinde fark etti. Ancak hizmetçisi evde değildi ve kendisi de adab-ı muaşeret kurallarına titizlikle uyan bir adamdı. Eve'i içeri davet etmek yerine, ona kendisiyle birlikte kilise bahçesinde dolaşmasını önerdi. Sırık gibi, taze yüzlü, kumral saçlı genç bir adam olan papaz, Eve'e karşı her zaman garip ve utangaçtı - tıpkı diğer tüm genç kadın cemaat üyelerine karşı olduğu gibi, birçoğu tarafından çok seviliyordu.

Ringwood'a doğru yola çıkmak üzereydi, diye anlattı şimdi ona, kardeşinin trajik ölüm haberini almak için iki günlüğüne gittiği eve yeni dönmüştü. Kendisinden yapmasını istediği anma törenini konuşmadan önce onunla biraz dertleşti.

Ertesi gün iş için tekrar yola çıkması gerektiğini öğrendikten sonra ona, "Yarın bana uyar," diye güvence verdi. "Herkesin bilgilendirilmesini sağlayabilirim. Törenle ilgili tüm ayrıntıları size bırakabilirim, o halde?"

"Elbette yapabilirsiniz," diye güvence verdi ona. "Kardeşiniz için bir methiye sunabilecek biri var mı Bayan Morris? Onu şahsen hiç tanımadım ve hakkında ancak çok genel terimlerle konuşabilirim."

Bir kayın ağacının gölgesinde durduklarında bir süre düşündü.

"James Robson'ın bunu yapmaya istekli olacağına inanıyorum," dedi. "O ve Percy aynı yaşıydılar ve komşu ve arkadaş olarak birlikte büyüdüler. Eve döner dönmez ona yazacağım."

Ancak köprünün üzerinden gelen toynak sesleri o anda ikisinin de dikkatini dağıttı. Eve, kendilerine doğru gelenin Albay Bedwyn olduğunu görünce şaşırdı, muhtemelen köyün diğer ucundaki hana gidiyordu. Neden hâlâ Heybridge'deydi? Şimdiye kadar eve dönüş yolunda birkaç saat ilerlemiş olmasını beklerdi.

Atı kayın ağacının hizasına geldiğinde onları fark etti ve kırbacını şapkasına dokundurdu. Üniformasını giymemiş olmasına rağmen, kadının beklediği gibi at sırtında son derece güçlü görünüyordu. Onun karşısına çıkmak isteyeceği bir adam olmadığını düşündü. Suratsız ve neşesiz görünüyordu. Hiç gülümsemeyen bir adama benziyordu. Ama kaba davranmamalıydı. Onu iki kez çağırmıştı. Ona elinden geldiğince yardım etmeyi teklif etmişti.

Tereddüt etti ve sonra atını durdurdu. Papaz evine doğru döndü, attan indi, dizginleri bahçe çitinin üzerinden geçirdi ve kilise bahçesine girdi. Eve hem ürkmüş hem de dehşete düşmüştü. Onunla daha fazla bir şey yapmak istemiyordu. Ondan hoşlanmıyordu, ama bunun tek nedeninin kendisine bu yıkıcı haberi getiren kişi olduğunu anlayacak kadar da dürüsttü.

İki beyefendiyi tanıştırdı.

"Dün Percy'nin ölüm haberini getiren Albay Bedwyn'di," diye açıkladı papaza. Percy'nin komuta subayıydı."

"Trajik bir olay," dedi Rahip Puddle. "Onun vefatı Bayan Morris ve tüm mahalle için korkunç bir kayıp. Yarın öğleden sonra için bir anma töreni planlıyorduk. Hâlâ burada olacak mısınız efendim?"

"Yarasa adamımın hastalığı nedeniyle geciktim," diye açıkladı albay. "İngiltere'ye döndüğümüzden beri başını üşütmüş. Ne zaman yola çıkacağımızı tam olarak bilmiyorum."

Papaz sempati dolu sözler mırıldandı. Albay Bedwyn Eve'e baktı ve Eve bir adım geri atma isteği duydu. Adamın delici, çok doğrudan bir bakışı vardı. Adamlarına acıdı ve Percy'nin, astı olmasına rağmen, en azından bir subay olmasına sevindi.

"Bir anma töreni mi?" dedi.

Başını salladı. "Ne yazık ki," dedi, "gömmek için cesedine sahip değilim. Ama o burada büyüdü. Komşularımın ve arkadaşlarımın çoğu onu iyi hatırlar. O benim kardeşimdi. Bir törene, resmi bir vedaya ihtiyaç var."

Anladığını başıyla onayladı.

Papaz, "Konuşmayı kimin yapmasını isteyeceğimizi tartışıyorduk," diye açıkladı. "Yüzbaşı Morris gittikten sonra buraya geldim ve tek başıma bu işi beceremezdim."

Albayın siyah bakışları hâlâ Eve'in üzerindeydi.

"Belki de," dedi, "birkaç kelime etmem uygun olur, hanımefendi. Komşularınız, hatırladıkları Percival Morris'in ne kadar cesur bir süvari subayına dönüştüğünü ve ülkesi için ne kadar cesurca savaştığını bilmeli."

"Bu olağanüstü cömert bir teklif efendim," dedi Rahip Puddle.

"Bir gün daha mı kalmak istiyorsun?" Eve kaşlarını çatı. "Bunu benim için yapar mısınız, Albay?"

Başını eğdi. "Söz verdim, hanımefendi."

Onu korumak için. Dün gece uyanırken Percy'nin ölümünün onun için ne anlama geleceğine dair çok haklı korkularla boğuştuğunu fark etmek kalbini kırmıştı. Ama Albay Bedwyn'in onun için ne yapabileceğini düşünmüştü ki? Onun, mantıklı düşünmenin ötesinde olduğunu sanıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi. "Çok nazıksınız."

Başını salladı ve sonunda Muhterem Puddle'dan ayrılmak için gözlerini ondan kaçırdı. Bir an sonra tekrar atına binmek üzere uzaklaşıyordu.

"Müthiş bir beyefendi," diye gözlemledi papaz.

"Evet," diye kabul etti Eve. Ayrıca, çok açık bir şekilde, sözünün eri bir adamdı. Bu sabah kendisine yardım etme teklifinin ve yarın Percy'nin anma töreninde bir konuşma yapmak için fazladan bir gün daha kalma teklifinin basit bir nezaketle ilgisi olmadığını fark etti. Hayatı kurtulmuştu ve kendini Percy'ye borçlu hissediyordu. Percy'ye onu koruyacağına dair söz vermişti ve ona hizmet etmenin başka bir yolu yoksa, Percy'nin rahatı ve komşularının eğitimi için onun hakkında moral verici şeyler söylemek üzere kalacaktı.

Ona minnettardı.

AIDAN KENDİSİNİ ESKİ BİR ADAM OLARAK GÖRMÜYORDU.
Kesinlikle

Daha önce hiç methiye konuşması yapmamıştı. Askerleri ve subay arkadaşları için o kadar çok cenaze törenine katılmıştı ki, bunu düşünmek bile iç karartıcıydı ama alay papazları her zaman söylenmesi gereken her şeyi söylemişlerdi.

"Yüzbaşı Percival Morris bir keresinde *benim hayatımı* kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atmış ve ağır yaralar almıştı," diye başladı konuşmasına, şirin, tipik İngiliz köy kilisesinde toplanan etkileyici büyüklükteki cemaate bakarak.

Gri giysiler içindeki Bayan Morris ön sırada oturuyordu, yanında da siyah giysili ve peçeli teyzesi vardı. Ringwood'daki çimenlikte çocuklara öğretmenlik yapan sarı saçlı genç kadın da oradaydı; diğer cinsiyetten olsaydı mükemmel bir çavuş olurdu, diye düşünmüştü Aidan, hanımının arkasında koridorda yürüdüğünü gördüğünde. Cemaatin çoğu saygılı bir şekilde siyah giyinmişti. Belki de içlerinden bazıları Bayan Morris'in neden öyle giyinmediğini merak ediyordu.

"Öldüğünde Yüzbaşı Morris'in yanındaydım," diyerek planladığı konuşmayı birkaç dakika sürdürdükten sonra sözlerini tamamladı. "Son düşünceleri kız kardeşiyle ilgiliydi. Ölüm haberini ona bizzat götürmemi istedi. Ve onun için yas tutmaması için yalvarmamı istedi. Bugün gri giymesi bu ricanın onuruna. Hepimiz böylesine cesur bir adamı tanıdığımız için onur duymalıyız; hemşerilerine ve ülkesine hizmet etmek için kendini hiç çekinmeden feda eden bir adamı. Ona duyduğumuz saygıyı, sonuna kadar sevdiği kız kardeşine yönelterek göstermeliyiz. Hanımefendi?"

Aidan yerine dönmeden önce ona en sert, en resmi askeri selamını verdi. Kadının sırtı dik, gözleri kuru ve bir hayalet kadar solgun oturduğunu fark etti. Bayan Pritchard ve cemaatin diğer birkaç üyesi mendillerine doğru burnunu çekiyordu.

Ayinin geri kalanına pek dikkat etmedi. Ayin sona erdiğinde kilisenin çanı kederli bir şekilde çaldı.

Rahip Puddle'ın elini sıktı ve onu zevkli ve ağırbaşlı bir anma töreni düzenlediği için tebrik etti. Bayan Morris'le konuşmak için uygun bir zaman olup olmadığını ya da bir gün daha beklemesi gerekip gerekmediğini düşünüyordu ki Bayan Morris ona yaklaşarak bu kararı ondan aldı. Ona eldivenli bir el uzatıyordu.

"Teşekkür ederim Albay," dedi. "Percy hakkında söylediklerinizi her zaman hatırlayacağım, ki bunların çoğunu daha önce bilmiyordum. Ve benim iyiliğim için bir gün daha kalma nezaketinizi her zaman hatırlayacağım."

"Benim için bir zevkti hanımefendi," dedi ve kadının ince, sıcak elini avucunun içine aldı. "Yarasa adamınız bugün nasıl?" diye sorarak onu şaşırttı.

"Çok daha iyi, teşekkür ederim hanımefendi," dedi.

"Bunu duyduğuma sevindim." Başını salladı. "Bazı arkadaşlarım ve komşularım çay içmek için eve geliyorlar. Siz de gelir misiniz lütfen?"

Bu, umduğu her şeydi. Onunla özel olarak konuşmak için çok az fırsatı olacaktı ama belki de bu fırsatı yaratabilirdi. Yine de ona ne söyleyeceğini, ne soracağını, ne kadar küstahça yoklayacağını bilmiyordu.

O cevap veremeden bir başkası öne çıktı, eğilerek gülümsüyordu ve tepeden tırnağa simsiyah giyinmişti. Adamın siyah eldivenli ellerinden birinden sarkan mendil bile siyahtı.

Hayretler içinde kalan Aidan'a, "Gerçekten de duygulu bir konuşma, lordum," dedi. "Gözyaşlarımı zor tuttum. Annem de kesinlikle tutamazdı. Zavallı Percival'ın ölümünde yanında böylesine şanlı bir soydan gelen bir subayın olması onu ne kadar rahatlatmış olmalı; anladığım kadarıyla babanız son Bewcastle Dükü'ydü ve kardeşiniz de bu unvanın şimdiki sahibi. Bu öğleden sonra varlığınıza bizi onurlandırmaya tenezzül ettiğiniz için size tüm kalbimle teşekkür ederim lordum."

"Efendim?" Aidan mesafeli bir kibirle konuştu.

"Albay," dedi Bayan Morris, yüzü sert bakışlı ve gergin bir ifadeyle, "kuzenim Bay Cecil Morris'i takdim etmeme izin verir misiniz?"

"Bu gerçekten büyük bir onur, lordum," dedi adam, eğilerek, tırmalayarak ve mırıldanarak. "Annemi de takdim edebilir miyim? Nerede o?" Başını çevirip kilise avlusunda toplanan insan gruplarının arasına baktı. "Şimdi nereye gitti? Ah, işte orada, Bayan Philpot ve Bayan Drabble ile sohbet ediyor." Kaldırdığı kolundaki mendili salladı.

Aidan ona çok daha büyük bir dikkatle baktı. Ringwood'u miras alacak olan adam *bu muydu?* Ufak tefek ve tombuldu, göğsü kabarıktı ve önemli, telaşlı bir havası vardı. Ve son derece dalkavuktu. Bayan Morris'in kuzeni. Aidan onun Gal aksanından eser bile olmadığını fark etti. Tam tersine. Aksanı Bewcastle'ı bile taşralı gibi gösterirdi.

"Albay Bedwyn teyzemle Ringwood'da buluşabilir, Cecil," dedi Bayan Morris. "Çaya geliyor. En azından ben öyle olduğuna inanıyorum." Merakla Aidan'a baktı.

Cecil Morris annesini çağırma girişiminden vazgeçerek, "Mutlaka gelmelisiniz lordum," diye ekledi. "Ringwood Malikânesi'nin düklük koltuğuna kıyasla ne kadar mütevazı bir yer olduğundan şüphe duymuyorum, misafirliğinizle bizi onurlandırmanızı rica ediyorum. Lindsey Hall, sanırım? Annem kelimelerle ifade edilemeyecek kadar memnun olacaktır."

"Teşekkür ederim, hanımefendi." Aidan Bayan Morris'i selamladı ve kuzenini görmezden geldi. "Orada olacağım."

Hanın bulunduğu yöne doğru yürüdü. Atını eyerletip oraya gidecekti. Babasının ölüm yıldönümü geçtikten sonra hayatını kuzeni ve onun annesiyle birlikte geçirmek zorunda kalacaksa Tanrı zavallı kadına yardım etsin.

Kaptan Morris'i *bu* kadar endişelendiren şey *bu* muydu?

EVE, Albay Lord'a KARŞI KENDİNİ İYİ HİSSEDİYORDU

Kiliseden sonra Aidan Bedwyn. Aidan çaydan sonra Ringwood'dan ayrıldığında ondan nefret ediyor ve onu bir daha görmeyeceğine yürekten seviniyordu.

Komşuları çok ilgiliydi. Neredeyse hepsi eve geri döndü ve hepsi de tören ve Percy hakkında nazik bir duyarlılıkla onunla konuştu. James'in karısı Serena Robson neredeyse bir saat boyunca Eve'in yanında oturdu, çoğu zaman elini tuttu, okşadı, bu günün onun için korkunç bir çile olduğunu ama gerekli olduğunu, bittiğinde kendini daha iyi hissedeceğini söyledi.

"Ve biliyorsun," dedi ciddiyetle, yanlarında başka kimse olmadığında, "gelip evini bizimle yapmada hiçbir sakınca yok Eve. James hiçbir şeyin bize daha uygun olamayacağı konusunda benimle hemfikir."

Eve odanın diğer ucundaki James'e baktı. Zavallı adam, bu kesinlikle nefret edeceği bir şeydi. Ama Serena'nın nezaketi onu çok etkilemişti. İkisi, Serena'nın beş yıl önce James'le evlenmesinden beri arkadaşlıklar. Ama arkadaşlığın da bir sınırı vardı.

"Bugünden sonrasını düşünmek bile istemiyorum, Serena," dedi Eve ona. "Ama teşekkür ederim. Çok nazıksınız."

Doğrusunu söylemek gerekirse, bütün gün mantıklı düşünmekte zorlanmıştı.

Ne kadar uğraşsa da anma törenine konsantre olmakta zorlanmıştı. Sadece Albay'ın methiyesi tüm dikkatini toplamıştı.

Zaman tükeniyordu.

Geçen yıl içinde bir ara evlenmiş olsaydı, kendisini ve bakımı altındaki herkesi bu çıkmazdan kurtarabilirdi. Birkaç teklif almıştı. Ama hiçbirini ciddiye almamıştı. John'u bekliyordu. Ah, aptal, aptal - John'un geri döneceğine artık hiç inanmıyordu. Dönse bile, hizmetkârlarını ve arkadaşlarını kurtarmak için çok geç kalmış olacaktı.

John'dan şüphe ettiğine inanmakta güçlük çekiyordu. Belki de her şeye rağmen, on beş uzun ve sessiz ay boyunca onu sevmiş ve ona güvenmişti.

Kimse John'u bilmiyordu, Mari Teyze bile. Babası, Luff Kontu, Mari'ye evlenme teklif ettiğinde bunu kesinlikle yasaklamış olan Vikont Denson, diplomatik servisteydi ve şu anda Rusya'daki elçilikteydi ya da belki de şu anda gerçekten İngiltere'ye dönmek üzereydi. Mart ayında döndüğünde doğruca eve geleceğine ve nihayet gizli nişanlılıklarını kamuoyuna açıklayacağına söz vermişti. O zamana kadar saygın bir diplomat, kendi başına önemli bir kişi olacağını ve babasının onu istediği kadınla evlenmekten alıkoyamayacağını söylemişti. Yaz bitmeden evleneceklerdi.

Komşularından biri daha onunla dertleşmek ve anma töreninin güzelliği hakkında yorum yapmak için ona doğru eğilirken Eve hüznle gülümsedi. Herkes çok nazikti. Onu önemseyen arkadaşlara sahip olmak ne kadar güzeldi.

John şimdi neredeydi, tam şu anda? Bunu bilmesine imkân yoktu. John'un yokluğunda geçen on beş ay boyunca birbirlerine bir kez bile mektup yazmamışlardı; ne de olsa evli ya da en azından resmi olarak nişanlı olmayan bir kadın ve erkeğin mektuplaşması hiç de olağan bir şey değildi. En azından, ondan haber alamadığı ilk uzun aylar boyunca kendine böyle söylemişti. Kendisine bir adres vermediği için ona yazamamıştı. Ama son zamanlarda, her ne kadar bu düşüncüyü bastırmaya çalışsa da, onun itibarını zedelemekten kendisiyle iletişim kurmanın bir yolunu bulmuş olabileceğini düşünüyordu. Keşke gelse, diye düşündü. Keşke *şimdi* kafasını kaldırıp baktığında onu kapının eşiğinde, sarışın ve yakışıklı, her zamanki rahat ve kendinden emin havasıyla bulabilseydi. Ama başını kaldırdığında gördüğü tek şey Albay Bedwyn'in ayakta durmuş

Cecil.

Şaşırtıcı bir şekilde, Albay ondan uzaklaşmak için görünürde hiçbir çaba göstermedi. Eve, Cecil'i kilise yolunda terslemesine neredeyse gülecekti ve şimdi tüm dikkatini ona vererek kuzeninin önem duygusunu pekiştireceği için hayal kırıklığına uğramıştı. Yine de, asık suratlı albaya karşı sosyal olma görevinden kurtulduğu için memnundu. Eğer öğleden sonra bu şekilde sona ermemiş olsaydı, ona karşı hâlâ merhametli hissedecekti.

James ve Serena Robson'ı yolda görmek için terasa inmişti. Arabayla uzaklaşırlarken onlara el salladı, birden kendini çok yorgun ve yalnız hissetti. Eve dönmek için arkasını döndü ama Cecil ve Jemima Teyze henüz dışarı çıkıyorlardı. Cecil'in arabacısı onları eve götürmek için arabasını getiriyordu. Albay Bedwyn de onlarla birlikteydi. Jemima Teyze'nin ona doğru fırlattığı gergin gülümseme dışında, sanki görünmezmiş gibi Eve'i tamamen görmezden geldiler.

Cecil bir eliyle evi ve parkı işaret ederek, "*Burası*," dedi, "bir beyefendinin oturacağı yer olarak oldukça yetersiz. Hatta sıradan bir kırsal yığın bile denebilir. Benim aklımda Yunan tarzı heykeller, sütunlar ve basamaklarla süslü mermer bir revak var. Bu gözü etkileyecektir, sizce de öyle değil mi lordum?"

Eve evin ön cephesinin sarmaşıklarla kaplı güzelliğine kuşkuyla baktı. Albay'ın böylesine patavatsız bir yorumu duyunca kesip atmasını bekledi.

"Hem göz hem de ziyaretçi," diye onayladı albay, sesi aristokratik bir kibirle donuklaşmıştı. "Mülkünüzde yaptığınız böyle bir iyileştirme sizi akranlarınızın gözünde daha da yüceltecektir, efendim."

Cecil dönüp baktı. "Araba yolunun genişletilmesi ve asfaltlanması gerekiyor," dedi. "İki iyi döşenmiş arabanın birbirini geçmesi için çok az yer var. Bazı ağaçların gitmesi gerekecek."

Onun değerli, kadim ağaçları, diye düşündü Eve, dehşetle.

"Takdire şayan bir fikir," diye onayladı Albay Bedwyn. "Ne de olsa onlar sadece ağaç. Bir beyefendinin arabasından çok daha az önemliler."

Cecil, arabası önüne çıkarak görüşünü engelleyene kadar kendinden memnun bir havayla etrafını izledi.

"Sizinle tanışmak gerçekten büyük bir zevkti lordum," dedi. "Annem için de bir zevk ve onur. Belki başka bir zaman Oxfordshire'a geldiğinizde bizi ziyaret edersiniz, Ringwood'u bir dükün oğlunu ağırlamaya layık bir mülk haline getirme şansım olduktan sonra. Belki benimle ava çıkarsın. Belki dük bile, kardeşiniz . .

." Bu mantıksız önerinin havada kalmasına izin verdi.

Albay başını eğdi ve elini Jemima Teyze'ye uzattı; bir an için o kadar telaşlanmıştı ki, kendisini arabaya bindirmek istediğini fark etmemiş gibiydi. Elini sıktı ve farkına vardığında koşar adımlarla merdivenleri çıktı.

"Eve?" Cecil nihayet arabadaki yerini almadan önce onu fark etmeye tenezzül etti. "Dört gün içinde buraya yerleşmek üzere döneceğim. Kaba bir protesto gösterisi yapmayacağına inanıyorum. Annemin sinirlerinin ne kadar kolay bozulduğunu bilirsin."

"Sana iyi günler Cecil," dedi. "Güle güle, teyze. Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Teyzesi ona sulu bir şefkatle gülümsedikten sonra siyah mendilini gözlerine götürdü.

"Becky ve Davy nasıllar?" diye fısıldamıştı eve vardıklarında, iki tarafa da endişeli bakışlar fırlatarak. Ama zamanını iyi seçememişti -Cecil üzerlerine doğru geliyordu. Jemima Teyze gülümseyerek belli belirsiz başını salladı ve Eve'in aşçısından kekin tarifini alması gerektiğini söyledi.

Araba uzaklaştığında, Eve terasta Albay Lord Aidan Bedwyn'in yanında ayakta duruyordu.

"Hanımefendi," diye başladı, "izin verirsiniz-"

Onun sözünü bitirmesini beklemedi. Adamın sesini duymak bile onu öfkelenmişti. Döndü ve arkasına bile bakmadan eve doğru yürüdü.

BÖLÜM IV

BEN ÇOK DAHA İYİYİM EFENDİM," DEDI ANDREWS. "BİZİ sud-up tarafından yol."

Aidan otel odasında, sırtı Batman'ine dönük bir şekilde durdu ve gözlerini kapattı. Ah, baştan çıkarıcı! Birkaç dakika sonra, hatırı sayılır kelime dağarcığındaki tüm çirkin, pis, müstehcen, küfürlü kelimeleri yüksek sesle söyledi.

Andrews burnunu çekti.

Aidan ona, "Lanet olası burnunu sümkülür," diye emretti.

Andrews itaat etti, bunu yaparken sesi çatlak bir trompet gibi çıkıyordu.

"Sivil kıyafetlerim," diye emretti Aidan, kırmızı ceketinin düğmelerini çözmeye başlarken.

"Binicilik kıyafetlerin mi?" Andrews sordu.

"Hayır, binicilik kıyafetleri değil, kahretsin," dedi Aidan, paltosundan silkindi ve batman'inin daha sonra ilgilenmesi için bir sandalyenin arkasına attı. "Binicilik kıyafeti istedim mi ben?"

"Evet efendim," diye kabul etti yarasa adamı. "Belki de bu gece gitmeye karar vermişsinizdir diye düşünmüştüm." Burnunu temizlemenin genzini temizlemek için hiçbir işe yaramadığı açıktı.

"Yanlış düşünmüşsün," dedi Aidan sertçe. "Bu iğrenç handan ne zaman ayrılmayı planladığımı size bildireceğim."

Yarım saatten kısa bir süre sonra tekrar sivil kıyafetler giymişti - beyaz

Gömlek ve boyunluk, mavi ince formda ceket, krem yelek, devetüyü rengi pantolon ve beyaz Hessian botları. Yeni tıraş olmuştu. Hâlâ yarım saat önce olduğu gibi kötü bir ruh hali içindeydi.

Cecil Morris'ten öğrendiklerine hâlâ tam olarak inanamıyordu; sadece ilgisiyle, sorularıyla ve her saçma cevabı kayıtsız şartsız onaylamasıyla adamı pohpohlayarak mükemmel bir kolaylıkla bilgi sağlamıştı. O küçük çakalın boğazını sıkmak onu çok daha mutlu ederdi.

Aidan, kendi odasında yemeğe otururken, ihtiyar Morris'in iyi bir iş çıkarmış olması gerektiğini düşündü küçümseyerek; meyhanede boy gösterecek hali yoktu. Kızını, ona sunduğu sosyal açıdan üstün erkeklerden herhangi biriyle evlenmeye ikna edemediğinde, mezarın ötesinde biraz kontrol sağlamaya çalışmıştı.

Ölümünden kısa bir süre önce yazdığı vasiyetnameye göre, Morris gerçekten de her şeyini bir yıllığına kızına bırakmıştı, daha sonra kızın erkek kardeşine ya da onun daha önce ölmesi durumunda kuzenine geçecekti. Ama aynı zamanda kızının önüne sulu bir havuç da atmıştı. O yıl içinde *evlenirse* mirasını hayatının sonuna kadar elinde tutabilecekti.

Morris'in ölümünün birinci yıldönümüne dört gün kalmıştı.

Cecil Morris mirasa konmak üzereydi. Her ne kadar işine geldiğinde kuzenine evlenme teklifleri yağdırmış olsa da, artık ona ihtiyacı olmadığı için onunla uğraşmaya hazır değildi. Dört gün içinde evden gönderilecekti. Cecil Morris ona ne olacağını ne biliyor ne de umursuyordu.

Kardeşinin ölüm haberi iki gün önce Bayan Morris'e çifte darbe olarak gelmişti. Kardeşinin ölümünün onu tamamen kişisel bir şekilde üzdüğüne şüphe yoktu. Ama bu ölümün bir başka anlamı da en azından o zamandan beri takındığı zayıf görünüme katkıda bulunmuş olmalıydı. Görünüşe göre Kaptan Morris vasiyetnamesinde her şeyi ona bırakmış ve hatta Ringwood mülkü üzerindeki tüm haklarından yasal olarak feragat ettiğine dair kağıtlar imzalamıştı. Ne yazık ki bu cömertliği boşa gitmişti. Ringwood üzerinde herhangi bir hak iddia edemeden ve dolayısıyla dilediği gibi tasarrufta bulunamadan ölmüştü.

Dört gün içinde Bayan Morris evsiz ve muhtemelen yoksul kalacaktı. Babası ona ne bir çeyiz ne de geçinebileceği kadar bir para bırakmıştı.

Aidan yemeğini bitirdikten sonra Andrews'u kovdu ve daha önce Andrews'un duyacağı şekilde söylediği tüm kötü sözleri kasıtlı olarak tekrarlayarak boş odayı eğlendirdi. Ama öfkesini boşalttığı için kendini daha iyi hissetmiyordu.

Dört gün.

O halde Kaptan Morris onun için endişelenmekte haklıydı. Gerçekten de yardıma ve korunmaya ihtiyacı vardı. Ve Aidan her ikisini de sağlayacağına yemin etmişti.

-*Ne olursa olsun*. Ringwood'dan hana dönüş yolculuğu sırasında onun için ne yapabileceğine dair fikirler bulmak için beynini zorlamıştı. Ama oraya varmadan önce bile tek bir cevap *olduğunu* fark etmişti. Sorun şu ki, bu hiç hoşuna gitmemişti ve bu kesinlikle yüzyılın en hafif deyimiydi!

Ve sadece dört gün kalmıştı.

Bu öğleden sonra Ringwood'dan ayrılmadan önce Bayan Morris onu terslemiş olsa da -ve Cecil Morris'le tanık olduğu o gülünç sahneden sonra onu kim suçlayabilirdi ki- onu tekrar kabul etmeye, onu dinlemeye ve önerdiklerini yapmaya ikna etmesi gerekecekti.

Bu üç kelime -*ne olursa olsun*- bir değirmen taşı gibi boynuna asılmıştı. Tam da farklı hayaller kurmaya başladığı sırada ona ömür boyu hapis cezası vermek üzereydiler. Onu koruyabilmesinin tek bir yolu vardı.

Lanet olsun ve patlasın, *tek bir yol vardı*.

Şapkasını kafasına geçirdi ve bastonunu eline aldı.

MİSAFİRLERİN SONU DA GİTTİKTEN SONRA, EVE ONU ARADI Çocuklar ve onlarla birlikte çocuk odasında kalan Dadı Johnson dışında tüm ev halkı bir araya geldi. Diğer herkes, çay malzemelerinin kaldırılmış olduğu misafir odasında toplandı.

Bu karşılaşmayı daha fazla ertelemenin bir anlamı yoktu. Artık hiçbir şey değişmeyecekti. Hiçbir şey onları kurtaramazdı. Eve'in yapabileceği en iyi şey, herkese birkaç gün önceden haber vermektir - şimdiye kadar hepsine haber vermemiş olduklarından değil. Hepsi gerçeği biliyordu.

Etrafını saran ağır sessizlikte, "Kuzenimin herhangi birinizi tutacağından şüpheliyim," dedi. Herkesi oturmaya davet etmişti ama kendisi ayakta kalmıştı. "Belki sen, Sam, bir zamanlar Didcote'ta seyislik yaptığın ve Cecil böyle şeylerden etkilendiği için."

Sam ona açıkça, "Kaçak avlandığım için kovuldum, bayan," diye hatırlattı. "Sizden başka kimse bana şans tanımazdı. Benden istese bile *onun* için çalışmazdım."

"Ve siz, Bayan Rowe, Oxfordshire'ın en iyi aşçısı olarak ün salmışsınız." Eve ona gülümsedi.

"Ama bir zamanlar Londra'daki bir genelevde bütün kızlara ve onların süslü beylerine aşçılık yaptığım ortaya çıktı, hanımefendi," dedi aşçı. "Ve bana iş veren tek kişi sizsiniz. Ben Sam'le birlikteyim. Eğer onun hazretleri için yemek pişirecek olsaydım, bifteğini zehirlerdim, zehirlerdim."

"Ned." Eve tek kollu kâhyasına döndü. "Çok üzgünüm. Tüm harika hayallerimizden ve planlarımızdan vazgeçmek zorunda kalacağız. Burada iş bile bulamayacaksın."

Ringwood'un bitişiğinde bir arazi satın alacaklardı - en azından *Eve*, Percy'nin onayıyla yıl bittikten sonra satın alacaktı ve Ned de burayı yönetecekti. Burayı yoksul, kalıcı olarak sakatlanmış askerlerin yaşayabileceği, çalışabileceği ve bir tür komün içinde kendi kendilerine yetebilecekleri bir çiftlik olarak kuracaklardı. Sonunda arazinin bedeli geri ödenecek ve arazi tamamen Ned'in olacaktı, ancak Eve bu hükmü uygulamayı hiç planlamamıştı.

"Sorun değil Bayan Morris," dedi. "Ben yaşayacağım. Benim için endişelenmenize gerek yok."

"Charlie. Sevgili Charlie." Eve ona şefkatle baktı. "Bay Robson'la konuşacağım ve sana iş teklif edip etmeyeceğini öğreneceğim. Elimden geleni yapacağım."

"Yanlış bir şey mi yaptım, Bayan Morris?" diye sordu.

Kimsesiz.

Sam Patchett elini omzuna koydu ve ona daha sonra açıklama yapacağına söz verdi.

"Thelma." Ama Eve ne kıza bakabiliyor ne de başka bir şey söyleyebiliyordu. Gözlerini kapadı ve bir elini ağzının üzerine bastırdı. Boğazında ve göğsünde keskin bir ağrı vardı. Thelma nereye gidecekti? Ne iş yapacaktı? Ona kim iş verecekti? Benjamin'i nasıl besleyip büyütebilecekti?

"Eve," dedi Thelma, "benden sen sorumlu değilsin. Gerçekten değilsin. Bana karşı inanılmaz derecede nazik davrandın. Artık kendin için endişelenmen gerekiyor. Ben idare ederim. Bir şeyler bulurum. Sen beni buraya getirmeden önce bulmuştum."

Eve gözlerini açtı ve teyzesine baktı. Galler'deki küçük kulübesi satılmıştı. Babasının ona bağladığı emekli maaşından vasiyetinde söz edilmemişti. Mari Teyze yaşlı, yıpranmış ve yarı sakattı. Onu Ringwood'a getirmek ve daha önce hiç bilmediği bazı lükslerle şımartmak Eve'e büyük bir zevk vermişti.

"Benim için endişelenmene gerek yok, aşkım," dedi Mari Teyze kararlılıkla. "Ait olduğum ve beni kabul edecek arkadaşlarımdan olduğum eve gideceğim. Kendimi işe yarar hale getireceğim ve yolumu kazanacağım. Ama sen ne yapacaksın? Baban seni köklerinden kopardı ve bir hanımefendi olarak yetiştirdi ve şimdi seni hiçbir şeye bırakmış, kötü adam, çünkü istediği gibi davranmadı. Eğer beni duyacak kadar hayatta olsaydı ona bir iki şey söylerdim. İnan bana söylerdim."

Ama Eve gerçekten dinlemiyordu. Davy ve Becky'yi düşünüyordu. Onlar yetimdi. Anne ve babaları birkaç gün içinde ateşli bir hastalıktan ölmüş, çocuklar da İngiltere'de bitmek bilmeyen bir yolculuğa çıkmış, hayatta kalan akrabaları arasında oradan oraya savrulmuşlardı; hiçbiri onları istememiş, hatta onlara tahammül etmeye bile yanaşmamıştı. Listenin son sırasında büyük teyzeleri Bayan Jemima Morris vardı. Eve her zaman Jemima Teyze'nin kendi başına kalsa hem evini hem de kalbini çocuklara açacağına inanmıştı ama Cecil onu böyle bir şeyin sinirlerini bozacağına ve sağlığını mahvedeceğine ikna etmişti.

Cecil'in haberi olmadan Jemima Teyze koşarak Ringwood'a gelmiş, Eve de aralarında kan bağı olmamasına rağmen çocukları yanına almıştı. Babası kısa süre önce ölmüş, Percy savaşa gitmişti,

John'un dönüşünü beklemek ona bitmek bilmezmiş gibi geliyordu, Mari Teyze'nin evindeki varlığına rağmen yalnızdı ve Jemima Teyze'nin acınası gözyaşlarına dayanamamıştı.

Çocuklarla arası iyi olduğu bilinen Heybridge'li dul bir kadın olan Bayan Johnson gelip onlara bakmayı kabul etmiş, Eve de onlar için bir mürebbiye arama işine girişmişti. Şimdi otuz mil uzakta yaşayan evli bir arkadaşı, ona mahallesindeki talihsiz bir mürebbiyenin, işverenin çocuğuyla birlikte olduğu ortaya çıktıktan sonra işten çıkarıldığını ve o zamandan beri çamaşır yıkayarak kıt kanaat geçindiğini söylemişti. Bir hafta sonra Thelma Rice ve küçük oğlu Ringwood Malikânesine yerleşmişti.

Becky ve Davy'ye ne olacaktı? Cecil, artık daha büyük bir evi ve cömert davranmasını sağlayacak daha büyük bir serveti olduğuna göre, kalmalarına izin vermeye ikna edilebilir miydi? Geçiş sürecinin onlar için çok korkutucu olmaması için Dadı Johnson'ın kalmasına izin verecek miydi? Thelma ve Benjamin'e izin verecek miydi - ama hayır! En azından bunun söz konusu olmadığını biliyordu.

"Agnes-" diye başladı.

"Bana başka bir şey söylemene gerek yok kuzum," dedi kahyası. "Hapishanede birden fazla kez yattım, yattım ve hikayeyi anlatacak kadar yaşadım. Daha iyi bir hayat aramak için Londra'dan ayrıldım ve serserilikten içeri alındım. Sonra sen beni yanına aldın. Bunu her zaman hatırlayacağım ve sizi son nefesime kadar kutsayacağım, ama yükünüze bir gram bile eklemeyeceğim. Benim koruyucum siz değilsiniz, bayan. Benim. Ama sizin için fark etmeyecekse, buradan ayrılmak zorunda kaldığınızda, bir süre daha yanınızda kalacağım ve *bakıcınız* olacağım. Dışarıda acımasız bir dünya olabilir."

"Ah, Agnes." Eve artık gözyaşlarını tutamıyordu.

Agnes herkesi kovma görevini üstlendi ve hepsi -Mari Teyze hariç- sanki bir hastanın odasından çıkıyormuş gibi sessizce uzaklaştılar.

EVE'İN GÜN İÇİNDE EN SEVDİĞİ ZAMANLARDAN BİRİ AKŞAM YEMEĞİNDEN SONRA

Akşam, çocuk odasına gidip çocuklarla oynadığında ve onlara kitap okuduğunda

Thelma kendini Benjamin'e adadı ve uyku vakti geldiğinde ona ninniler söyledi. Dadı Johnson'ın izin zamanıydı.

Bu akşam Eve hikâyeler okuyordu. Davy onun bir yanına oturmuş, ona tam olarak dokunmuyordu. Anne babasının ölümünü izleyen aylarda yetişkinlerin dünyasının düşmanca olduğunu ve güvenilmemesi gerektiğini öğrenmişti ve bu acımasız dersi yavaş bir dikkatle unutuyordu. Becky, Eve'in diğer tarafına doğru kıvrılmıştı. Sakin ve iyi huylu olan Becky bazen yaşadıklarından Davy'den daha az etkilenmiş gibi görünüyordu. Dadı, Becky'nin geceleri ara sıra uyandığını, çaresizce ağladığını ya da çığlık attığını söylüyordu.

Thelma, Benjamin'in yatak odasının kapısında durmuş hikâyeyi dinliyordu. Küçük çocuk çoktan uyumuş olmalıydı. Muffin, Eve'in ayaklarının dibine kıvrılmış, çenesini patilerine dayamış, uyukluyordu.

Her şey neredeyse korkutucu derecede normal görünüyordu.

Eve zihnini, karanlık ormanda kötü bir cinin pençelerinden kaçan, ancak bir pençesine diken batmış vahşi bir aslan tarafından güvenlikleri engellenen iki çocuğun maceralarına yoğunlaştırmak için her türlü çabayı gösterdi. Umutsuzca geleceği düşünmemeye çalıştı. Her iki kolunu da çocuklara dolamak ve kendi korkusunu onlara aktaracak kadar sıkı sarılmak için her dürtüye direndi. Yediği küçük akşam yemeği midesinde huzursuzca oturuyordu.

John neredeydi? Kendine rağmen merak edip duruyordu. Bu gece gelse bile etrafındaki herkesi kurtarabileceğinden değil; nikâh ilanının zamanında okunması için çok geç olacaktı. Ve sadece kendi rahatını ve güvenliğini düşünmek bencillik gibi görünüyordu. Ama o *neredeydi*? Onu görmek, kollarını tekrar üzerinde hissetmek, tüm dertlerini ona açabilmek bile çok büyük bir rahatlama olurdu. Belki o da bir şeyler düşünebilirdi.

Ama *hiçbir şey* yoktu.

John'u bekleme kararının bencilce olduğu kadar aptalca da olduğunu düşündü birden. *John geri dönmeyecekti*. Ne uzakta olmayı beklediği bir yıl boyunca ne de dönmeyi beklediği aylardan bu yana bir kez bile yazmamıştı. Onun ölümsüz aşkını ifade eden sözlerine güvenmekle saflık etmişti. Ama ona olan inancını aniden yitirmesi onu korkutmuştu. O kadar uzun süre buna tutunmuştu ki. Ve onu seviyordu. Tüm kalbiyle onu seviyordu.

Dünyanın en saf aptalı mıydı? Geçen yıl diğer taliplerinden birini kabul etmiş olsaydı, kendisi ve tüm arkadaşları ve bakmakla yükümlü olduğu kişiler şimdi bu çıkmazda olmayacaktı.

Ama John olmayan bir adamla nasıl evlenmiş olabilir?

Çocuk odasının kapısına vurulması Eve'in dağınık düşüncelerini böldü. Kapı açıldığında kitaptan başını kaldırdı ve Agnes Fuller'ın her zamankinden daha da asık suratlı olduğunu gördü.

"Şu asker beyefendi," dedi. Eve

sadece baktı.

"Burnu, çatık kaşları ve uzun saplı bir ismi olan," diye açıkladı Agnes. "O çağırmaya geldi. Gecenin *bu* saatinde."

"Ona dışarı çıktığımı söyle. Ona gece için çekildiğimi söyle," dedi Eve öfkeyle. Buna nasıl cüret ederdi! Albay Lord Aidan Bedwyn görmek isteyeceği son adamdı -asla. Ona karşı duyarsızlığı ve öğleden sonra terasta Cecil'e söylediği sözler, ona karşı hissettiği her türlü minnet duygusunu yok etmişti.

Agnes ona, "Hiçbir mazerete inanmayacağını söyledi," diye bilgi verdi. "Ayrıca ona söylediğimde salonda beklemedi. İzin almadan salona doğru yürüdü. İstersen onu dışarı atmayı deneyebilirim kuzum. Çoğu erkeğe kafa tutabilsem de muhtemelen onu kımildatamayacağım, ama yine de bu kadar küstah olduğu için onunla iyi bir kavgaya hayır demem. Buna hiç gerek yoktu, değil mi? Ona henüz bir bahane bile *sunmamıştım*."

"Pekala!" Eve ayağa kalktı ve kitabı Thelma'ya uzattı. Muffin havlayarak ayağa fırladı. "*Bunu* göreceğiz. Ama onunla iyi bir kavgadan zevk alacak biri varsa, Agnes, o da ben olacağım. Bu öğleden sonra kuzenim Cecil'e Ringwood'u geliştirmek için yaptığı saçma planların kendisini daha saygın bir beyefendi yapacağını söyleme cüretini gösterdi. Beni tamamen görmezden geldi."

"Oh, ne kadar da terbiyesiz!" Thelma haykırdı.

"Doğru!" Agnes savaştı bir coşkuyla arkasını döndü. "Göğsüne ve omuzlarına rağmen ona hak ettiğini vereceğim. Bir kıvrım daha koyacağım

o burun, yapacağım."

"Hayır, yapmayacaksın." Eve, hizmetçisi durup yüzünde alaycı bir ifadeyle ona baktığında içini çekti. "Çocuklara kitap okumayı bitir, olur mu Thelma? Onu göreceğim Agnes. Belki dizlerinin üzerine çöküp benden af dilemek ister." Çocukları öpmek için eğildi ve onlara iyi geceler diledi. Muffin'e kalmasını söyledi ve Muffin tekrar oturup tek gözüyle kederli bir şekilde ona baktı.

"Seninle içeri geleyim mi?" Merdivenlerden birlikte inerlerken Agnes sordu. "Yoksa Bayan Pritchard'ı getirmemi mi tercih edersin?" Mari Teyze genellikle akşam yemeğinden sonra odasında sessiz bir iki saat geçirir, sonra da yatmadan önce bir fincan çay içmek için Eve'e katılırdı.

"İkisi de değil. Albay Bedwyn'i yalnız göreceğim," dedi Eve. "Ama isterseniz salonda kalabilirsiniz. Yardıma ihtiyacım olursa ararım."

Ziyaretçi salonunun kapısını açarken derin bir nefes aldı.

BÖLÜM V

Her zaman olduğu gibi ŞÖMİNE ÖNÜNDE DURUYORDU

Onu ilk gördüğünde üniformalı değildi ama bu sefer üniformalı değildi. Yine de neredeyse aynı irilikte ve tehditkâr görünüyordu. Dışarısı neredeyse karanlık olduğu için şöminenin üzerindeki daldaki mumları yakma cüretini göstermişti.

"Albay Bedwyn," dedi Eve hızlıca ve kapıyı arkasından kapattı. Gülümsemeye ya da nazik davranmaya çalışmadı. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Benden gerçeği sakladın," dedi, "gerçekte olmasa bile fiilen. Baban Ringwood'u sana bıraktı, ama sadece senin uymadığın koşullar altında. Her şeyini kaybetmek üzeresin. Aslında dört gün içinde."

Bir an için o kadar öfkелendi ki tek yapabildiği ellerini iki yanında yumruk yapmak oldu. Aristokrat ayrıcalığının bir erkeğe yaptığı şey bu muydu? Davet edilmediği bir yere gelme, onun özel işlerine burnunu sokma, onunla böyle cesurca ve aniden konuşma hakkını verdiğine inanmasını mı sağlıyordu?

"Bunun için mi geldin?" diye sordu. "Beni yalancılıkla suçlamak için mi? Çok küstahsınız, Albay Bedwyn. Evimi hemen terk edebilirsiniz. İyi geceler." Kapıdan uzaklaşırken kalbi rahatsız edici bir şekilde çarpıyordu. Kolay kolay öfkелenecek biri değildi. Nadiren öfkeyle konuşurdu.

"Şimdi böyle bir emir vermenin tadını çıkarabilirsin," dedi kıpırdamadan. "Daha uzun süre bunu yapmaya gücünüz yetmeyecek, değil mi?"

"Belki," dedi, "gelecek yıl ya da ondan sonraki yıl ziyarete gelip *mermer revakı* ve *taş döşeli, ağaçsız araba yolunu* hayranlıkla seyrettiğinizde şöyle dersiniz

Cecil'e de aynı derecede *küstahça* bir şey yaparsan, benim yerime seni mülkten çıkarma emrini verme zevkini tadacaktır. Ama bu gece hala buranın sahibesiyim. Çık dışarı!" Kendini bir file iradesini kabul ettirmeye çalışan bir fare gibi hissediyordu.

"O bir ödül eşeği, değil mi?" dedi.

Onu doğru duyduğundan tam olarak emin değildi. Adamın koyu renk gözlerine baktı ama yüz ifadesi değişmemişti.

"Bana yaltaklanmasına izin vermekten başka nasıl senin hakkındaki gerçeği öğrenebilirdim ki?" diye sordu.

Kaşlarını çattı. "Benimle ilgili *gerçekler* seni ilgilendirmez," dedi.

"Size katılmıyorum hanımefendi," dedi ona. "Sizin güvenliğiniz, emniyetiniz ve mutluluğunuz ağabeyinizin işiydi. Öldüğünde bu sorumluluğu bana devretti. Sizi koruyacağıma dair bana söz verdirirken bunu kastettiği çok açıktı. Ölümünün senin için ne anlama geleceğini biliyordu. Gerçeği benden saklayarak, söz vermemi istediğinde aradığı huzuru ona vermediniz."

Daha önce onun yardım tekliflerini bu açıdan değerlendirmemişti. Şimdi de bu şekilde düşünmek istemiyordu. O bir *yabancıydı*. Üstelik farklı bir dünyadan gelen bir adamdı, sosyal açıdan kendisinden o kadar üstteydi ki onunla konuşması ya da herhangi bir komşusu ya da arkadaşıyla yaptığı gibi anlaşması imkânsızdı. O *Lord Aidan Bedwyn*'di, bir dükün oğluydu. En yakın sandalyeye yaklaştı ve oturdu.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsiniz, Albay," dedi. "Beni tanımıyorsunuz bile."

"Biliyorum," dedi, "senden ben sorumluyum. Şeref sözü verdim. Bir kez söz verdiğimde asla sözümünden dönmedim ve seninle de dönmeyeceğim."

"Seni affediyorum," dedi.

"Bu güce sahip değilsin," dedi ona. "Ne yapmak niyetindesiniz? Planlarınız nedir?"

Konuşmak için nefes aldığı anda, yeterince hava çekemediğini fark etti. Sanki çok koşmuş gibi hissediyordu. Omuz silkti.

"Bir şeyler düşüneceğim," dedi güçlükle.

"Gidebileceğin biri var mı?" diye sordu.

Özel hayatına dair aniden sorulan sorulara hâlâ içerliyordu. Ama şimdi anlıyordu ki, bu durum onun da hoşuna gitmiyor olmalıydı. Percy ölmeden önce onunla karşılaşmamış olmayı nasıl da diliyor olmalıydı. Dün planladığı gibi yola çıkamadan yarasaının üşüttüğü gerçeğine nasıl da üzüyor olmalıydı. Başını iki yana salladı.

"Pek sayılmaz." Elbette geçici olarak bile olsa James ve Serena'nın yanına yerleşemezdi. Tek akrabaları Cecil, Jemima Teyze, Mari Teyze ve bir zamanlar babası Joshua'nın zengin bir dükkân sahibi olmasına rağmen ne bir beyefendi ne de bir toprak sahibi olduğu gerekçesiyle bu ilişkiyi yasaklamasaydı evleneceği kuzeni Joshua'ydı. Şimdi başka biriyle evliydi ve üç küçük çocuğu vardı.

"O halde işe girmeyi planlıyorsunuz?"

"Sanırım öyle." Eteğini dizlerinin üzerinde düzeltti. Öğleden beri üstünü değiştirmemişti ve kendini buruşuk hissediyordu. "Beceriksiz değilim ve zor işlerden korkmuyorum. Ama uzaklara gidip sadece hayatta kalmakla ilgilenmek bana oldukça zalimce ve korkakça geliyor. Yine de bir şeyler ayarlamaya çalışmak için birkaç günüm var. Önceden düşünüp bu olasılığı planlamam gerekirdi, değil mi? Percy her zaman ölüm tehlikesiyle karşı karşıyaydı."

"Neden yapmadın?" diye sordu ona. "Babanızın vasiyetinin şartlarını biliyordunuz. Az önce de belirttiğiniz gibi, kardeşinizin sürekli ölüm tehlikesiyle yaşadığını biliyordunuz."

"Sanırım bu olasılığı kabul etmekten hoşlanmadım," dedi. "Sanırım gerçeği inkâr etmeyi seçtim. O benim tek kardeşimdi. Elimde kalan tek şey oydu. Evlenmeye gelince, sadece mirasımı güvence altına almak için evlenmek bana hesaplı ve tatsız geldi. Her zaman aşk için evleneceğimi hayal etmiştim."

John'dan bahsetmedi. John olmasaydı bu yıl başka biriyle evlenir miydi? Cevabından hiç de emin değildi.

"Percy bana mülkü ya da serveti istemediğini ve kendisine ait olur olmaz hepsini bana devretmeye kararlı olduğunu söyledi," diye ekledi.

"Geçtiğimiz yıl biriyle evlenmek bana hiç acil görünmedi. Fikrini değiştirmiş olsaydı bile bunu çok dert etmezdim. Benim ona olduğu kadar o da bana düşkündü. Tüm güvenimi onun hayatta kalmasına bağlamam aptallıktı, değil mi?"

Ona cevap vermedi ama uzun, sessiz bir an boyunca ona baktı, gözleri sert, yüz hatları hareketsizdi.

"Neden zalim?" diye sordu. "Neden

korkakça?" "Ne?" Kadın boş gözlerle ona

baktı.

"İşe alınmanız kime karşı zalimlik olur?" diye sordu. "Kısa bir süre önce kullandığınız kelime bu. Köy okulundaki öğrencilere mi? Ebenizin hizmetlerine ihtiyaç duyan annelere mi?"

Adamın gözleri dikkatle kızın gözlerinin içine bakıyor, kızın bakışlarını öyle bir tutuyordu ki, gözlerini kaçırmaması imkânsızdı. Adamın varlığı tamamen ezici bir güçtü. Onun sadece çekip gitmesini diledi. Ama ona ruhunu açana kadar onu serbest bırakmayacaktı.

"Onlara. Herkese," dedi iç çekerek. "Ringwood Malikânesi'ndeki herkes - sanırım istisnasız herkes- Cecil taşındığında buradan ayrılmak zorunda kalacak. Sadece ben değil."

"Teyzenizin hiç özel aracı yok mu?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Başını iki yana salladı. "Thelma da öyle, evli işvereni ona zorla ilgi gösterdikten sonra gayrimeşru bir çocuk doğurduğu için işinden kovulan bekâr bir centilmen kadın. Ne de onun çocuğu. Ya da burada yaşayan diğer iki çocuk, kendi kişisel bakımına aldığım yetimler. Ya da Agnes Fuller, hizmetçim, eski bir mahkum. Ya da Charlie Handrich, buradaki ufak tefek işleri büyük bir hevesle yapan ama kimsenin onu istemediği çünkü onun yarım akıllı olduğunu düşündükleri kişi. Ya da hizmetçim Edith veya Dadı Johnson. Hiçbirinin bağımsız geliri yok. Ve hiçbirinin başka bir yerde iş bulma umudu yok." Onu hiç ilgilendirmeyen ayrıntıları anlatırken sesindeki acıyı dehşetle duydu. "Aslında hiç umutları yok."

"Kanayan bir kalbin var," dedi birkaç dakikalık sessizlikten sonra. Bunun bir suçlama mı yoksa basit bir gerçeğin ifadesi mi olduğundan emin değildi. "Sende

Evinizi ve mahallenizi total ördeklerle doldurdunuz ve şimdi onlardan sorumlu hissediyorsunuz."

"Onlar total ördek değil." Kaşlarını çatarak ona baktı, öfkesi geri dönmüştü. "Onlar hayatın acımasız davrandığı insanlar. Onlar kutsal düzende senden ya da benden daha az değerli olmayan değerli insanlar. Ve Muffin de var, eski sahibi tarafından acımasızca istismar edilen köpeğim. Hepsi de sonsuz değere sahip hayatlar. Acı çektiğini gördüğümde ve bunu hafifletmek elimdeyken ne yapmam gerekiyor? Sırtımı mı döneyim?"

Adam ifadesiz bir şekilde ona baktı. "Retorik bir soru, şüphesiz," diye mırıldandı.

"Ama şimdi," dedi, "onlara yardım etmek artık benim elimde değil. Onlara bir yuva, umut, saygınlık ve yaşanacak bir hayat verdiğim için tekrar dışarı atılacaklar. Hiç kimse hiçbir çocuğa ev vermeyecek. Eğer çok şanslılarsa kendilerini bir yetimhanede bulacaklar. Ve hiç kimse yetişkinleri işe almayacak, komşularım bile, gerçi yarın sırayla her birine gidip bunu yapmaları için yalvaracağım. Bu değerli arkadaşlarım serseri, dilenci ve belki de daha kötüsü olacaklar ve toplum bunu başından beri beklediğini ilan edecek. Benden çok daha anlayışlı olduğu için sırtını sıvazlayacak."

Adam hâlâ ifadesiz bir şekilde ona bakıyordu. Görüldüğü kadar yüce gönüllü olduğundan şüpheleniyordu. Hem sosyal rütbesi hem de askeri deneyimi buna katkıda bulunmuş olabilirdi. Ama ne önemi vardı ki? Percy'ye borçlu olduğuna inandığı şeye rağmen ona hiçbir şey borçlu değildi, sempati bile.

"Özür dilerim," dedi. "Bunların hepsi sizin için duygusal saçmalıklar, şüphesiz. Sizden öncekiler gibi siz de bana kardeşimin bekçisi *olmadığımı* söyleyeceksiniz, ya da kız kardeşimin. Bunu kendileri bile söylüyor. Ama ben öyleyim, görüyorsunuz. Babam, annemle evlenip inanılmaz derecede varlıklı bir adam olana kadar fakirlerden biriydi. Kömür madencisiydi ve sahibinin kızıyla evlendi. Bunu biliyor muydunuz, Albay? Gördüğünüz gibi, doğuştan bir hanımefendi olmaya yakın bile değilim, ancak bir hanımefendi gibi yetiştirildim ve eğitildim. Kazanmak ya da hak etmek için hiçbir şey yapmadığım şeyin bir kısmını nasıl geri vermem?"

"Tam bir burjuva tavrı," dedi, "ama belki de burjuvaziye haksızlık ediyorum. Çoğu hayatlarını geçmişlerinden koparak ve sosyal skalada daha üstte olanlara bağlanarak geçiriyor."

Babam da tam olarak bunu yapmıştı. Eve taş kesilmiş bir halde albaya baktı ve albay da ona o kadar uzun süre baktı ki Eve rahatsız oldu.

"Evinize, ailenizin yanına gidin, Albay," dedi. "*Beni* korumak sizin gücünüzü açar, hele ki sorumlu hissettiğim herkesi. Ben idare ederim. Hayatta kalacağım. Hepimiz kurtulacağız."

Sonunda şöminedeki yanmayan kömürlere bakmak için döndü. Kaba bir şekilde konuştu. "Değer verdiğin her şeyi kurtarmanın bir yolu var," dedi.

"Hayır." Kaşlarını çatarak onun sırtına baktı. "Eğer olsaydı, bunu düşünürdüm, Albay. *Her şeyi* düşündüm, inanın bana."

"Bir olasılığı gözden kaçırdınız," dedi, sesi soğuk ve sertti. "Ne?"

Ama hemen ne olduğunu söylemeye başlamadı. Birbirine kenetlenmiş ellerinin ritmik bir şekilde sırtına vurduğunu fark etti.

"Benimle evlenmek zorunda kalacaksın," dedi.

"Ne?"

"Babanızın lm yıldınmnden önce evlenirseniz," dedi, "evinizi, servetinizi ve topal ördekleri de elinizde tutabilirsiniz."

"*Evli misin?*" Kadın inanmaz bir ifadeyle adamın dimdik sırtına baktı. "Hayatımda duyduğum en saçma fikir olmasa bile, sadece dört gün kaldı. Papaz daha düğün ilanını vermeyi bitirmeden Cecil revağının yarısını yaptırmış olacak."

"zel ruhsatla evlenirsek zamanımız olacak," dedi. "Yarın sabah erkenden Londra'ya gider, ertesi gün evlenir ve ertesi gün döneriz. Sen de buraya zamanında dönmüş olursun ve mülkünü almaya geldiğinde kuzenine burun kıvrırırsın. *Bu* en azından beni biraz tatmin edecek."

Adamın ciddi olduğunu fark etti. *Ciddiydi*. Ve astlarına ya da adamlarına emir veren bir üst subayın kendinden emin tavrıyla konuşuyordu. Ona sormuyor, *söylüyordu*.

"Ama davulun peşinden gitmek gibi bir niyetim yok," dedi.

Omzunun üzerinden ona baktı, yüz ifadesi asıktı. "Bunu duyduğuma sevindim," dedi. "Elbette böyle bir şey yapmayacaksınız."

"*Burada* yaşamak gibi bir isteğiniz olamaz." Bu fikir çok gülünçtü.

"Hem de hiç," diye onayladı sertçe, yüzünü tamamen ona dönerek. "Kalın kafalılık ediyorsunuz Bayan Morris. Bu tamamen bir mantık evliliği olacak. Görünüşe göre evlenmek gibi bir arzunuz yok. Genç bir kız değilsiniz ve eğer isteseydiniz kendi seçtiğiniz bir adamın sevgisini kazanmak için sayısız şansınız olurdu. Belli ki bunu yapmamışsınız. Ben de evlenmek istemiyorum. Süvari birliğinde uzun vadeli bir kariyerim var. Evliliğe ve aileye pek elverişli bir hayat değil. O halde birbirimizle evlenmemiz ikimize de büyük bir rahatsızlık vermeyecek. İznimin geri kalanını Lindsey Hall'da geçirdikten sonra alayına döneceğim. Sen Ringwood'da kalacaksın. Üç gün sonra seni Londra'dan evine bıraktıktan sonra bir daha birbirimizi görmemize gerek yok."

"Sen bir *dükün* oğlusun," dedi.

"Ve sen de bir madencinin kızıydın." Adam kibirle ona baktı. "Makamlarımız arasındaki farkın evlenmemize engel olduğunu sanmıyorum, hanımefendi."

"Kardeşiniz Bewcastle Dükü dehşete düşerdi," dedi ona. "Bunu asla

bilmesine gerek yok," dedi adam inkâr etmeden. "Ayrıca, ben otuz

yaşındayım.

ve uzun zamandır kendi kendimin erkeğiyim, Bayan Morris. Farklılıklar ikimizi de asla utandırmamalı. Nikahımızdan sonra birlikte kalmayacağız."

Neden bu konuyu onunla tartışıyordu ki? Ona geri dönmemesine rağmen hâlâ John vardı. Rusya'ya gitmeden önceki son buluşmalarında birbirlerine söz vermişlerdi. . . .

"Özel ruhsatla evlenen birini hiç tanımadım," dedi. "Tanımadınız mı?"

Gerçekten bu kadar kolay mıydı?

Ya John eve geliyorsa? Ama tam da bu anda

kendini kandırmaya devam etmek için ne kadar zaman vardı? O gelmiyordu. Ve gelse bile, şimdi nasıl yardım edebilirdi? Her şey kaybolmuştu. Tabii . . .

"Eee?" Albay Bedwyn sabırsızlanıyor gibiydi.

Kuru dudaklarını kuru bir dille yaladı. "Milyonlarca argüman olmalı," dedi. "*Düşünemiyorum*. Düşünmeye ihtiyacım var. Zamana ihtiyacım var."

"Zaman," dedi, "sizin sahip olmadığınız bir şey, Bayan Morris. Ve bazen en iyisi düşünmek değil, sadece yapmaktır. Yukarı çıkın ve hizmetçinize sizin için bir çanta hazırlamasını söyleyin. Sabah erkenden yola çıkacağız. Teyzeniz de mümkünse size eşlik etmeli. Burada bir seyahat arabanız var mı? Ve atlar?"

Başını salladı. Babası için zenginlik ve statü sembolü olan eski araba oradaydı.

"Heybridge'e dönmeden önce ahırlara uğrayacağım, o zaman," dedi, "ve sabah için talimatlar vereceğim. Sizi daha fazla tutmayacağım. Üç gün boyunca uzakta olacaksınız yapacak çok işiniz olacağından kuşkunuz olmasın."

Adam sert bir resmiyetle eğildi ve Agnes onu durdurmak için elini kaldıramadan odadan çıktı. Adamın muhtemelen Agnes'e bir şeyler söylediğini duydu ve sonra ön kapı açılıp kapandı.

Adam gitmişti. Şansı varken onu durdurmamıştı. Onun çılgın

önerisine evet dememişti, değil mi?

Ama o da hayır dememişti.

Onun peşinden koşmalı ve bunu hemen yapmalıydı - ahıra gideceğini söylemişti. Ona tüm gerçeği anlatmalıydı. Ama gerçek neydi? Kesin gerçek, Percy'nin çok erken öldüğü ve John'un sadakatsizliğini kanıtladığıydı. Umutsuz bir durumun sorumluluğunu üstlenmek ya da üstlenmemek için dört günü vardı.

Albay Bedwyn ile evlenemezdi. *Albay Bedwyn'le evlenmek mi?* Birdenbire kasıla kasıla, neşesiz bir sesle güldü, sonra Agnes duyup da delirdiği sonucuna varmasın diye iki eliyle ağzını kapattı. Panik ve histeriyle sessiz bir savaş verdi.

Düşünmeye ihtiyacı vardı. Zamana ihtiyacı vardı. Ama birincisini yapamıyor gibiydi ve adamın da açıkça belirttiği gibi ikincisine de sahip değildi.

Ayağa kalktı ve odanın içinde bir ileri bir geri yürümeye başladı.

AIDAN ertesi sabah erkenden Ringwood Malikânesi'ne doğru yola çıktığında, William Andrews arkasından belli etmeden, eski ve korkunç derecede süslü bir seyahat arabasının ön kapıya yanaşmış olduğunu gördü. Demek ki o gittikten sonra emirlerine karşı gelmemişti. Bu işi sonuna kadar götürecekti.

Eğer hâlâ bir şüphe kaldıysa, o da terasa çıkıp arabanın etrafından ön kapıları görebildikten sonra ortadan kayboldu. Kapılar açık duruyordu. Yaklaştığı fark edilmiş olmalıydı. Seyahat için her zamanki gibi gri giyinmiş olan Bayan Morris merdivenlerden iniyor, inerken de bir çift siyah eldiven takıyordu. Pasaklı köpek topuklarının dibinde sallanıyordu. Bir hayalet kadar solgun görünüyordu. Teyzesi, genç ve zayıf bir hizmetçinin yardımıyla arkasından iniyordu.

Kapının girişinde, sanki biriyle kavga etmek için can atıyormuş gibi ellerini geniş kalçalarına dayamış olan kahya ve gayrimeşru bir çocuğu olan genç mürebbiye duruyordu.

Hepsi bugün başka bir cenazeye katılacakmış gibi görünüyordu. Attan inerken suratsızca düşündü, kendisi de biraz öyle hissediyordu. Tombul, genç bir delikanlı atının başını tutmak için koşarak geldi. Aidan onun güler yüzlü ve oldukça boş ifadesinden, zihni çok hızlı hareket etmeyen bir hizmetkâr olduğunu tahmin etti.

"Hazır mısınız?" Aidan hanımlara günaydın anlamında başını salladıktan sonra gereksiz bir şekilde sordu. O ana kadar onun fikrini değiştirmesini ne kadar çok umduğunu kendine itiraf etmemişti. Gerçi fikir değiştirecek bir şey de yoktu. Dün akşam ona kesin bir cevap vermemişti.

"Evet." Tek konuştuğu tek kelimeydi.

"İzninizle hanımefendi." Bayan Pritchard'ın arabaya binmesine yardım etmek için elini uzattı.

Taşıyıcı.

"Sakin yapma kuzum," diye seslendi kahya, Aidan'a sanki metresini kaçırp onunla hınzırca oynayacakmış gibi kem gözlerle bakıyordu. "Sakin yapma. Bizim için değil. Biz hallederiz, hepimiz hallederiz. Bize hiçbir şey borçlu değilsin."

Bayan Pritchard iç çekerek yerine oturduktan sonra, "Agnes," dedi, "bunu söylemeye devam ederek Eve'in kafasını karıştırmaktan başka bir şey yapmayacaksın. Bunu söyledikten sonra, Eve, aşkım, albaya nazik teklifi için teşekkür etmenin ve eğer kendin için istediğinin bu olduğundan tam olarak emin değilsen, onu yoluna göndermenin tam zamanı olduğunu söylemeliyim."

Aidan kırbacını sabırsızlıkla çizmesine vurdu. Her şeyden çok çekindiği şeylerden biri de duygusal dramlardı, özellikle de kadınlara özgü olanlardan. Mürebbiye kederli görünüyordu. Hizmetçi burnunu çekiyordu.

"Ama tabii ki benim istediğim de bu," dedi Bayan Morris hepsine, o kadar sahte bir neşe içindeydi ki, herhangi bir sahnede yuhalanabilirdi. "Mari Teyze ve ben yarından sonraki gün döneceğiz ve her şey eskisi gibi devam edecek. Cecil'in bir daha buraya gelip huzurumuzu tehdit edemeyecek olması dışında hiçbir şey değişmeyecek. Unutma, biz dönene kadar kimseye tek kelime etme. Muffin, kal." Aidan, kadının hemen itaat etmesi için ısrar etmek yerine eğilip köpeğin başını okşamasını onaylamayarak izledi.

Sonra arabaya tırmandı, elini Aidan'ın uzattığı elinin içine koydu ama yüzüne bakmadı. Kendi yüzü sanki mermerden oyulmuş gibi görünüyordu. Sonunda hizmetçi, Aidan'ın elini fark etmemiş gibi davranarak onun peşinden koştu. Aidan ona *yuh* derse, kadının duyarsız bir yığın halinde yere yığılacağından şüpheleniyordu. Kapıyı sıkıca kapattı, arabacıya başıyla selam verdi, atına tekrar bindi, delikanlıya bir bozuk para attı ve Andrews arkasından gelirken arabayı araba yolundan, köprüden ve köyün içinden takip etti.

Londra böyle bir araba için tam bir günlük mesafedeydi ama neyse ki hava güzel ve yol kuruydu ve Aidan'ın pikapların gerektirdiğinden daha sık durmak zorunda hissetmesine rağmen iyi zaman geçirdiler. Arabanın atlarının düzenli aralıklarla değiştirilmesi ve hanımların bacaklarını uzatıp yemek yemeleri gerekiyordu. Bayan Morris'in ikincisini pek yapmadığını fark etti ama Bayan Pritchard ikramlardan memnun görünüyordu. Aidan'a karşı sevecen olmak için çaba harcadı ve şöyle konuştu

zor anlaşılır Galce aksanıyla neşeyle ve oldukça yüksek sesle onunla konuşuyor ve aksi takdirde üzerlerine çökecek olan garip sessizlikleri önlüyordu. Yolculuğu arabada değil de at sırtında yapıyor olmaktan çok memnundu.

Bayan Morris'i her gördüğünde mermer gibi görünüyordu ama onun için üzülmemek için kendini zor tutuyordu. Yaptığı şeyi yapması için onunla konuşmaktan başka ne seçeneği vardı ki? Ayrıca, onun için üzülecek kim vardı ki? Kalbi yarınki iş için tam olarak dans etmiyordu. Tam tersine. Duygusal bir adam değildi. Bugün kendisini kalbi kırık bir adam olarak tanımlamak aklına bile gelmezdi ama yine de ağır bir kayıp duygusu hissediyordu. Bundan başka hayalleri de vardı.

Akşamın erken saatlerinde kasabanın dış mahallelerine giriyorlardı. Aidan ve Andrews bütün gün eyer üzerindeydiler ama bu ikisi için de yeni bir şey değildi. Aidan büyük bir fiziksel yorgunluk hissetmiyordu. Yine de çok kasvetli bir ruh hali içindeydi. Hayatı iki yıl önce gerçekten de yüksek bir bedel karşılığında satın alınmıştı. Bir yabancıyla evlenmek, onurun ve ödenmemiş bir borcun bedeli olacaktı. Bir mantık evliliği ama yine de bir ömür boyu hapis cezası ve Bewcastle'ı duysa dehşete düşürecek bir kadınla. Hem de bir madencinin kızıyla. Ayrıca, dün akşam gerçeği söylememişti. Yakın zamana kadar askeri kariyer ve evliliğin birbirini dışlayan yaşam biçimleri olduğuna inandığı kesinlikle doğrudu. Ama ya son birkaç aydır kendine sorduğu gibi, kendisi de askeri bir yaşam tarzından başka bir şey bilmeden büyümüş bir kadın olsaydı? Örneğin nereye giderse gitsin ailesini de yanında götürmeyi seven bir generalin kızı. Bu varsayımsal bir soru değildi. Aidan böyle bir kadınla tanışmıştı.

Onunla nişanlanmamıştı. Dudaklarından onu ona onurla bağlayan bir taahhüt olarak yorumlanabilecek tek bir kelime bile geçmemişti. Onun dudaklarından da tek bir kelime geçmemişti. Ama yakında her iki tarafın da konuşacağına dair kesin, dile getirilmemiş bir anlayış vardı. General Knapp'ın istendiğinde onayını vereceğine dair söylenmemiş bir anlayış vardı. Aidan her şeye rağmen evlenebileceği ve seçtiği gelinle birlikte katlanılabilir bir hayat sürebileceği için kendini mutlu hissediyordu.

Olmaması gerekiyordu. Elden bir şey gelmeyeceği için kara kara düşünmenin bir anlamı yoktu. Bu sözler asla söylenmeyecekti, hiçbir tarafından. Kimsenin onuru zedelenmeyecekti. Kalplerdeki herhangi bir yara

sessizce reddetti.

Aidan arabacıya yolu tarif etti ve arabanın önünde, Londra'nın sunduğu en iyi otel olan Piccadilly'deki Pulteney Otel'i'ne gitti. İki gece için iki oda ve özel bir oturma odası ayırttı ve hanımlardan ayrılmak için döndü. Ancak bunu yaptığında, böylesine görkemli bir ortamda ne kadar yersiz ve rahatsız göründüklerini fark etti. Onları daha mütevazı bir otele götürmesi gerektiğini fark etti ama artık düzenlemeleri değiştirmek için çok geçti.

"Biri size odalarınıza kadar eşlik edecek," diyerek onları temin etti. "Yemek yiyebileceğiniz ve akşamı geçirebileceğiniz özel bir oturma odası var. Ruhsatımı alır almaz ve gerekli düzenlemeleri yapar yapmaz sabah geri döneceğim. Hazır olacak mısınız?"

"Nerede kalacaksınız?" diye sordu Bayan Morris. Kızın ona sabit bakışlarından, Pulteney'nin lobisinin tüm ihtişamına göz atmaktan korktuğu anlaşılıyordu.

"Clarendon'da, eğer orada bir oda varsa," dedi. "Düğünümüzün arifesinde burada kalmam uygun olmaz."

Başını salladı. "Hazır olacağız," dedi.

Aidan otelden çıkarken merak ediyordu, iyice tilkileşmek için en iyi yer neresiydi? Olasılıklar çok fazlaydı. Ne de olsa Londra'daydı.

Ama yarınla kalın bir kafayla mı yüzleşmek

istiyordu? Yarınla yüzleşmek istiyor muydu?

Başka seçeneği yoktu, değil mi?

Onu koruyacağına söz ver. Söz ver bana! Ne olursa olsun!

Ettiği yemin hayallerinin ölüm çanını çalmıştı. Karşılıklı arkadaşlık ve rahatlık içinde bir evlilik için Bayan Knapp yerine bir yabancıyla mantık evliliği yapacaktı.

BÖLÜM VI

NE DÜŞÜNÜYORSUN, AŞKIM?" Pulteney Otel'deki odasının kapısı nihayet açıldığında ve bastonunun yardımıyla yeğeniyle paylaştığı özel oturma odasına girdiğinde Mari Teyze'nin sesinde muziplik ve zafer karışımı bir nota vardı. Kahvaltıdan beri oradaydı, düğüne hazırlanmadan önce dünkü uzun yolculuğun yorgunluğunu atmak için dinleniyordu.

Eve sabırsızlıkla onun yeniden ortaya çıkmasını bekliyordu. Albay Bedwyn'i tam olarak ne zaman bekleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu ve bu yüzden giyinmeyi çoktan bitirmişti. En iyi gri yürüyüş elbisesinin içinde kendini şık ama biraz da rüküş hissediyordu. Ellerini çok iyi kullanan Edith saçlarını başının arkasında düzgün bukleler halinde taramış, birkaç dalgayı da boynuna ve şakaklarına dökülmeleri için ikna etmişti. Siyah eldivenleri kapının yanındaki masanın üzerinde, gitme vakti geldiğinde giyilmek üzere hazır bekliyordu. Edith'in evden şapka kutusunda çıkarıp arabacıya verdiğinden *emin* olduğu en iyisinden eser kalmadığı için dün taktığı en iyi ikinci şapkası da öyle. Edith *de* gözyaşları içinde şapkayı kendisinin getirdiğinde ısrar ediyordu ama şapka kuşların gagalaması, tilkilerin çekiştirmesi ve bir dilencinin giymesi için arabadan hendeğe yuvarlanmış olmalıydı. Belki de bir Çekilde yanlılıkla Mari Teyze'nin odasına götürülmüştür, diye düğündü Eve, Edith'i yatırtmak için olduğu kadar kendini ikna etmek için de.

"Ah," dedi teyzesinin boşta duran elinin üzerinde görünce rahatlayarak, "*işte* benim bonem."

Sonra daha yakından baktı. İki gün önce Heybridge'deki anma töreninde giydiği fötr şapkanın aynısıydı ama neredeyse tanınmayacak kadar değişmişti. Geniş lavanta rengi ipek kurdele, akıllıca kıvrılmış, siperliğin alt tarafını kaplamış ve bir fiyonk kümesi haline getirilmişti.

yan. Her iki taraftan daha dar, uyumlu kurdeleler dalgalanıyordu.

"Kurdeleyi evdeki kutumda saklıyordum," diye açıkladı Mari Teyze, heyecanlı bir çocuk gibi kıkırdayarak, "özel bir günü bekliyordum. Bunun o an olduğuna karar verdim, aşkım, senin düğünün. Lavanta bir yas rengidir ama griden çok daha neşelidir."

"Ama bu gerçek bir düğün değil." Eve odayı geçerek teyzesinin elinden boneyi aldı.

"Peki buna ne diyorsunuz?" diye sordu teyzesi. "Bu seni hayatının sonuna kadar Albay Bedwyn'e bağlayacak bir tören. Bu bir düğün, tamam. Eğer bunu sadece benim için yaptığını bilseydim, şimdi bile buna karşı çıkardım. Ama bu sadece benim için değil, ne diyebilirim ki?"

"Hiçbir şey." Eve buklelerini bozmamak için boneyi dikkatle taktı. "Bu öncelikle benim için Mari Teyze. Ringwood'u ve servetimi kaybetme düşüncesine dayanamıyorum." Ses tonunu hafif tutmaya çalıştı, ama *çok* hafif değil.

"İşte o gün," dedi Mari Teyze sertçe, "sadece kendini düşündüğün gün olacak. Sen tanıdığım en bencil insansın ve bunu kendin *dışında* herkes için yapıyorsun. Ama yine de ödüllendirilebilirsin. O iyi bir adam, aşkım." Romatizmadan boğum boğum olmuş parmaklarına rağmen Eve'in ellerini kenara itti ve kurdeleleri büyük yeğeninin çenesinin bir tarafına hafifçe bağlayarak kendine uydurdu. "Onunla ilk karşılaştığımda karanlık ve mizahsız görünmesine rağmen, albay dün çok nazikti. Eğer yalnız seyahat ediyor olsaydı, sanırım atını düzenli bir tırısla sürer ve buraya bizimle olduğundan saatler önce varırdı. Ama beni aceleyle arabaya bindirip indirmeye çalışmadı -fark ettiniz mi- ve ne zaman dursak konuşmaya gayret etti, gerçi sanırım erkeklerle ve diğer askerlerle atlar ve silahlar hakkında konuşmak, kadınlarla sohbet etmekten çok daha rahatına geliyor. Onun standartlarına göre bir hanımefendi olduğumdan değil. Beni birkaç yıl önce madende vardiyadan gelirken görmeliydi. Ama albay bir beyefendi, gerçek bir beyefendi."

"Elbette öyle," diye kabul etti Eve. "Babam onaylardı, hatta onaylamaktan da öte."

"Keşke albayla olan tanışıklığınızı bu kadar çabuk bitirmekte ısrar etmeseydiniz," dedi Mari Teyze, birkaç ayar yapmadan önce yayın açısını not etmek için geri çekilerek. "Keşke ikiniz biraz daha

Aranızda kalıcı bir kıvılcım olup olmadığını görmek için birlikte biraz zaman geçirin. Denemekten zarar gelmez, değil mi, nasıl olsa evleneceksiniz. İki aylığına izne ayrıldı. Dün sorduğumda bana öyle söyledi."

Eve aceleyle, "Kesinlikle bir günden fazla birbirimizi görmemizi istememelisin, Mari Teyze," dedi. "Bu dayanılmaz olur."

"Ama mutlu olmanı o kadar çok istiyorum ki aşkım," dedi teyzesi. "Kendin *dışında* herkese kendini cömertçe veriyorsun. Bunun büyük bir aşk hikâyesi olmadığını biliyorum. Öyle olduğunu düşünmek için aptal olmak gerekir. Ama bunun bir aşk maçına *dönüşmeyeceğini* kim söyleyebilir? Geçen yılki tüm çöpçatanlık çabalarım rağmen başka bir erkeği sevmiyorsun, değil mi?"

Eve, şöminenin üzerindeki aynaya doğru ilerlerken gülümsedi, bacakları onu oraya taşıyamayacak kadar kurşundu.

"Aman Tanrım!" dedi. Yeni kesilmiş bonesi yüzüne hem et hem de renk katmış gibiydi. Onu daha genç gösteriyordu. Koca bir yılın ardından renkli giyinmenin nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştu. Gözleri daha büyük, griden çok mavi, daha aydınlık görünüyordu. "Ellerini *çok* iyi kullanıyorsun Mari Teyze. Teşekkür ederim canım." Kendisinden son derece memnun görünen teyzesine sarılmak için döndü.

O bir *gelindi*, diye düşündü Eve. Bunlar onun gelin kıyafetleriydi ve yakında düğününe doğru yola çıkacaktı. Bu düşünce sanki midesinin dibi düşmüş gibi fiziksel bir his yarattı. Tamamen çıkarıcı nedenlerle ve edeceği evlilik yeminlerinin çoğunu tutmaya niyeti olmayan bir yabancıyla evlenmek üzereydi. John olmayan bir adamla evlenecekti. O ana kadar kendine bir şekilde bir çıkış yolu bulacağını, bir mucizenin mutlaka gerçekleşeceğini ve bunun olmasını engelleyeceğini söyleyebilmişti. Ama artık hiçbir şeyin bunu durduramayacağını biliyordu.

Görünüşe çıkmadığı sürece . . .

Tam o anda oturma odasının kapısı hızla çalındı. Edith, Eve'in yatak odasından hızla çıkıp onlara korku dolu bir bakış fırlattıktan sonra kapıyı açarken, Eve ve teyzesi dönüp kapıya baktılar.

Albay Lord Aidan Bedwyn odaya girdi ve odanın boyutunu küçülttü.

bunu yaparken. Eve'in beklediği gibi üniformasını giymemiş olmasına rağmen iri, güçlü ve çok erkekse görünüyordu. Her iki hanımefendiyi de selamladı ve onlara günaydın dedi.

Eve reverans yaptı. Ve sonra o daha konuşmadan garip, dehşet verici, tamamen beklenmedik bir şey oldu. Onun zarif, tertemiz giyimli kişiliğine bakarken ve onu damadı olarak düşünürken, saf fiziksel farkındalığın göğüslerinden, karnından ve iç uyluklarından aşağıya doğru bıçak gibi saplandığını hissetti. Onu hiçbir zaman yakışıklı bir adam olarak görmemişti. Ama yine de sadece görünüşüne tepki verdiğine inanmak saflık olurdu. Onu etkileyen şey adamın inkâr edilemez erkekliğiydi. Bu onların düğün günüydü. Başka koşullar altında bu gece onların düğün gecesi olurdu.

Umutsuzca aklına John'un bir görüntüsünü getirmeye çalıştı ve sonra daha oluşmadan aceleyle onu itti. Bunun için artık çok geçti. Yakında -çok yakında- onu düşünmek bile sadakatsizlik olacaktı. Bir an kör bir panik içinde albaya baktı.

"Hazır mısın?" diye sordu, gözleri Mari Teyze'ye kaymadan önce bir süre Eve'in bonesinde kaldı.

Eve başını salladı ve eldivenlerine uzandı.

"Belki de odamdan şapkamı getirirsin, Edith," dedi Mari Teyze, ama kızın arkasından yürüyerek kapı aralığında durdu ve istediği şapkayı işaret etti.

Neredeyse yalnız kalan Eve ve Albay bakışlarını kilitledi. Bu son derece rahatsız edici bir andı.

"Ruhsatım var," dedi hızlı hızlı, belli belirsiz bir duyguya kapılmadan konuşarak, "ve ayarlamaları yaptım. Yarım saat içinde kilisede olmamız gerekiyor."

"Emin misin?" diye sordu usulca.

"Emin olmadığım bir şeyi asla yapmam, Bayan Morris," dedi. "Ve siz siz de oldukça eminsiniz, değil mi? Topal örnekleri hatırlayın."

Başka bir erkek olsa şaka yapmaya çalıştığından şüphelenebilirdi. Ama adamın gözlerinde ya da ağzında hiç mizah parıltısı yoktu. O sırada Mari Teyze şapkasını kafasına geçirmiş bir halde odaya geri döndü ve gerginlik ortadan kalktı

Biraz.

"Bırakın gidelim." Albay kapıyı açtı.

Aidan, ÖZEL LİSANS ALMANIN şaşırtıcı derecede kolay olduğunu keşfetmişti. Elbette, üniformasını giymiş olmasının -eski, rahat üniformasını, kıyafetlisini değil- ve tüm Londra'nın, İngiltere'nin güvenli kıyılarının ötesine tek bir adım bile atmamış olduğundan şüphelendiği subaylarına bile çılgınca, coşkulu bir şekilde aşık olmasının muhtemelen yardımı olmuştu. Dün akşam kendisine saygılı bir nezaketle davranan Clarendon'daki personel, bu sabah eğilmiş, tırmalamış ve ona yaltaklanırken, diğer konuklar hayranlıkla bakmış ve onaylarcasına başlarını sallamışlardı ve içlerinden biri, hayatında daha önce hiç göz göze gelmediği bir beyefendi, İmparator Napoléon Bonaparte'ın tahttan çekilmesinden bizzat sorumluymuş gibi elini sıkmakta ve onu tebrik etmekte ısrar etmişti.

Üniformasını giymeye tamamen niyetli olmasına rağmen, onu düğünü için sivil kıyafetlerini değiştirmeye ikna eden de bu tepkiydi. Fark edilmek istemiyordu. Daha da önemlisi, tanınmamayı umuyordu. Bu, hızlı ve gizlice başarmak istediği bir şeydi. Bewcastle'ın evliliğinden hiç haberi olmaması herkes için çok daha iyi olacaktı. Bugün Bewcastle'la ya da ailesinin başka bir üyesiyle karşılaşmamayı her şeyden çok umuyordu.

Ruhsat Aidan'ın cebindeydi ve gelini ile teyzesi, bu olay için kiraladığı şık arabada onun karşısında oturuyorlardı. Andrews at sırtında onu takip ediyordu.

Bayan Morris bu sabah oldukça çekici görünüyordu. Bunu yapanın, renk dokunuşlarının yanı sıra, şapkasındaki fırırlar ve fiyonkların anlamsızlığı olduğunu düşündü. Boynunda ve şakaklarında gevşek bukleler görünüyordu. İlk kez -ve umuyordu ki sadece ilk kez- ona cinsel bir merakla baktı. Bayan Knapp ile zihinsel karşılaştırmalar yapmak üzereydi ama artık onun hakkında herhangi bir şekilde düşünmesine izin veremezdi.

Bayan Pritchard monoloğuna devam etti ve yüksek sesle şunları haykırdı

Önünden geçtikleri binaların ihtişamına, caddelerin gürültüsüne ve telaşına, yollarından geçen tüm şık araçlara baktı. Kadının hem yeğenini hem de kendisini rahatlatmaya çalıştığını fark etti. Çevrenin sakinliği için seçtiği kiliseye vardıklarında onları indirdi. Rektör ona bekletilmeyecekleri ve törenin sadece birkaç dakika süreceği konusunda güvence vermişti.

Bayan Morris elini Andrews'un uzattığı koluna koydu ve Andrews onu kilisenin içine götürdü. Teyzesi de Andrews'un sağlam kolunun yardımıyla arkalarından geldi. Gelin, damat ve iki şahitten oluşan dört kişilik bir düğün grubuydular. Aidan bir an için, Bewcastle'ın farklı koşullar altında kendisi için ısrar edeceği türden bir düğünü hayal etti, içlerinden ilk evlenen oydu. Büyük, ışıltılı bir düğün olurdu, *tantana* ve ihtişamla dolu, *tonun* yarısının katıldığı.

Kilisenin taş döşeli zemini Hessian çizmelerinin altında yankılandı. Dışarıdaki parlak gün ışığının aksine içerisi karanlık ve soğuktu. Biraz da kasvetliydi. Rektör mihrabın yanındaki bir kapı aralığından göründü ve yüzünde hoş geldiniz gülümsemesiyle onlara doğru hızla ilerledi. Cübbesini giymişti ve bir omzuna sıkıştırılmış bir kitap tutuyordu. Eğilerek onları selamladı ve Bayan Pritchard yanında olduğu halde onları ileriye doğru götürdü. Onlara nerede durmaları gerektiğini söyledi ve isteksiz Andrews'u yaklaşması için işaret etti. Her şey neşeli, kişisel olmayan bir işt.

Ve sonra aniden oldu. Başlamıştı. Evlilik töreni. "Sevgili konuklar," diye

söze başladı rektör, "burada bir araya gelmiş bulunuyoruz. Tanrı'nın gözünde ..." Bir din adamının tüm vakarıyla konuştu. Yüzlerce kişiye hitap ediyor.

Sadece birkaç dakika sonra, aynı şekilde sonuca varıyordu. ". . . Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına onların karı koca olduklarını ilan ediyorum. Amin." Sağ eliyle ciddi bir haç işareti yaptı.

Aidan dikkatini tam olarak toplayamadan her şey bitmişti. Kendisine talimat verildiğinde, ne söylediğini gerçekten dinlemeden yeminler etmişti. Sessizce ve tereddütsüz yeminler etmişti. Tek bir kelimesini bile hatırlayamıyordu. Onun elini tutmuş ve daha önce satın aldığı parlak altın yüzüğü parmağına takmış, bunu yaparken de rektörün ardından bazı kelimeleri tekrarlamıştı. Bunu sanki bir rüyadaymış gibi yapmıştı. Fakat

toprak vardı taşındı sırasında şunlar az dakikalar.
Bir şey çok önemli, geri dönülmez, geri dönülemez bir şey
olmuştu.

Evliyediler. Ölüm onları ayırana kadar.

Kilise bir an için mezar kadar karanlık ve soğuk göründü.

Sonra Bayan Pritchard gözleri yağlı ve gülümseyerek büyük yeğenini kucakladı ve bir anlık tereddütten sonra Aidan'ı da kucakladı. Andrews onun elini sıkıyordu ki bu gerçekten de nadir görülen bir olaydı. Rektör gülümsüyor, başıyla onaylıyor ve tebriklerini sunuyordu. Ve birbirlerine hiç bakmadan nikâh defterini imzalıyorlardı; gelini düzgün, eğimli bir elle, o ise cesur, saçma sapan tarzıyla. Teyzesi ve Andrews imzalarına şahitlik etmişlerdi, teyzesinin X işareti koyması dikkatini çekmişti. Aidan gelinine kolunu uzattı ve onu, kiralanan arabanın onları Pulteney'e geri götürmek için beklediği kaldırıma çıkardı.

Her şey bitmişti. Her şey bitmişti. Borcu ödenmiş, evi güvence altına alınmıştı. Kelepçe bacağına takılmıştı. Güneş, bulutlardaki bir aralıktan sıcak alayını aşağıya doğru ışınlıyordu.

Bayan Pritchard onu dikkatle arabaya bindirdikten sonra, "Ne güzel bir servis," dedi. Pritchard'ın dikkatini çekmişti, eteklerini açmış ve bastonunu koltuğuna dayamıştı, öyle ki yeğeni arkasından bindiğinde o da karşı koltuğa oturmak zorunda kalmıştı. "Kısa bir konuşma oldu ama bakan çok duygulu konuştu. Onu iyi seçmişsiniz, Albay."

Aidan, koltuğun pencereye doğru olan kısmının elverdiği ölçüde ilerlemiş olan gelininin yanındaki yerini aldı. Teyzesi onlara gülümsüyordu.

"Ne kadar yakışıklı bir çift olmuşsunuz," dedi.

"Mari Teyze!" Bayan Morris sessiz bir sitemle

konuştu.

Aidan hoş olmayan bir farkındalık sarsıntısıyla gelininin artık Bayan Morris olmadığını fark etti. Sadece onun adını almıştı.

"Herhalde ikiniz de yemeğe hazırsınızdır," dedi sert bir sesle. "Arabanın Pulteney'e dönmesi için talimat verdim. Bugün Ringwood'a dönmek için çok geç. İsterseniz öğleden sonra ikinize de Londra'dan bir şeyler gösteririm." Bu planladığı bir şey değildi, ama birdenbire aklına onları Londra'da bırakıp gitmenin kabalık olacağı geldi.

İkisi de şehre yabancıyken bütün bir öğleden sonra ve akşam için Pulteney. Elbette görülme ve tanınma ihtimali vardı ve bunun olmamasını tercih ederdi ama bu sabah olduğu kadar önemli değildi. Ayrıca, onları gören hiç kimse - eğer bir erkek ya da kız kardeşiyle yüz yüze gelme talihsizliğine uğramamışsa- iki arkadaşından daha genç olanın karısı olduğunu bilmek zorunda değildi.

"Sizin için bir sorun olmayacaksa bu çok hoş olur," dedi gelini, sesi gerçekten memnun olmuş gibiydi. "Kule'yi, Aziz James Sarayı'nı, Hyde Park'ı ya da tavsiye edeceğiniz başka bir yeri görmeyi çok isterim. Öyle değil mi Mari Teyze? *Londra*'dayız."

"Hava gezmek için ideal," dedi hızlıca.

Bayan Pritchard, "Tüm bu heyecanın beni oldukça yorduğunu söylemeliyim," dedi. "Yarın uzun bir yolculuk daha var. Bu öğleden sonra gerçekten otelde sessizce dinlenmeliyim ve böylesine görkemli bir oda ve böylesine rahat bir yatak boşa harcanmamalı. Ama bu ikinizin dışarı çıkmasına engel olmamalı."

"Mari- Teyze" diye başladı yeğeni.

"Ne de olsa," dedi teyzesi sakın sakın gülümseyerek, "artık bana refakatçi olarak ihtiyacın yok, değil mi aşkım? Kocanla birlikte olacaksın."

Bayan Pritchard onları bir öğleden sonra boyunca yalnız bırakmayı seçerek aralarında bir romantizm ateşlemeyi mi umuyordu? Aidan merak etti. Gelininin arabadaki köşesine çekilmesinden, onun da aynı kuşkuyu taşıdığını tahmin etti.

Bugünkü mutluluğunu tamamlamak için ihtiyacı olan tek şey buydu, lanet olası bir çöpçatan! Kadın, yaşlı, buruşuk, küçük bir serçe gibi, değerlendiren, parıldayan gözlerle ona bakıyordu.

ALBAY BEDWYN BİR BUÇUKTA MUTLAKA DÖNEREK

Pulteney, Eve'i Londra'da gezintiye çıkaracaktı. Teyzesini onlara eşlik etme konusunda fikrini değiştirmeye ikna edememiş olmasına rağmen Eve'in bu gezintiye dört gözle beklediğini görünce şaşırıldı.

Yeni kocasını otelden çıkarken takip ederken, bunun iyi bir şey olduğunu düşündü. Bu sabahki arabanın yerine bir curricle kiralamıştı. Mari Teyze kendini o yüksek, dar koltuğa asla kaldıramazdı.

"Hiç curricle'a binmedim," diye itiraf etti. "Korkunç derecede narin ve yerden yüksek görünüyor."

"Korkuyor musun?" diye sordu onu kaldırırken.

Aslında değildi. Heyecanlanmıştı. Buradan çok şey görebileceklerdi ve sıcak, yaz havasına açık olacaktı. Açık gri, yüksek belli muslin bir elbise giymişti ama lavanta süslemeli bonesini hâlâ takıyordu ve ayrılmadan önce son anda Mari Teyze geniş lavanta kurdelesinden bir tane daha çıkarmış ve her zaman bu elbiseyle birlikte taktığı gri kuşağın yerine göğsünün altına bağlamıştı.

"Sanırım sen başarılı bir kırbaççısın," dedi.

Sadece kaşlarını kaldırdı ve arabanın etrafından dolaşarak onun yanındaki yerini aldı.

Neden bu kadar garip bir şekilde neşeli hissettiğini anlamıyordu. Bu sabah olanları ve feda ettiği onca şeyi hatırladığında bunu yapmamalıydı. Ama Atlas gibi, sanki omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordu. Artık farklı bir seçim yapmak için çok geçti. Olan olmuştu. Pişmanlık duymanın ya da keşke gerekli olmasaydı demenin bir anlamı yoktu. Bu arada hayatında ilk ve muhtemelen tek kez Londra'daydı, güneş parlıyordu ve ona eşlik edecek ve en ünlü turistik yerleri gösterecek bir beyefendi vardı. Ringwood'a döndüğünde hayat uzun ve birçok açıdan yalnız bir iş olacaktı. Orada korkunç bir kalp acısıyla yüzleşecekti. Ama bugünün de tadını çıkarabilirdi. İçten içe, o sırada dehşete kapılmış olsa da, Mari Teyze'nin onlarla gelmemeye karar vermiş olmasına sevinmişti.

"Önce St. Paul'e gidelim mi?" diye önerdi albay. "Londra'da en sevdiğim kilisedir."

"Benim için her şey yeni," dedi. "Senin ellerindeyim."

Atlara başlama işaretini vermeden önce ona yakından baktı.

"Lavanta sana çok yakışıyor," diyerek onu şaşırttı.

Londra sokaklarında ilerlerken, hem aracın hem de atların kendisine yabancı olmasına rağmen, kurdeleler konusunda gerçekten usta olduğunu hayranlıkla fark etti. Bu pek de şaşırtıcı değildi elbette. O bir süvari subayıydı. Ayrıca çok iri ve sağlamdı. Yanındaki korkuluklara tutunmasına rağmen zaman zaman ona doğru sallanmaktan kendini alamıyordu. Adam deri ve misk kokuyordu.

Aziz Paul Katedrali'nin onun favorisi olmasına şaşırmamıştı. Yaklaştıklarında gördükleri manzara nefeslerini kesmişti. Devasa ve çok güzeldi. Büyük kubbenin ihtişamıyla kıyaslanabilecek hiçbir şey görmemişti.

"Böylesine ünlü bir binayı kendi gözlerimle gördüğüme inanamıyorum," dedi. "Her zaman Londra'yı ziyaret etmeyi hayal etmişimdir."

"Sütunlu revağı beğendiniz mi?" diye sordu kırbacıyla işaret ederek. "Ringwood Malikânesi'nin önüne de benzer bir şey inşa etmek isteyebileceğinizi düşündüm - belki de yan kuleler olmadan. O büyüklükte bir malikânede biraz gösterişli durabilir."

Kadın irkilerek başını ona doğru çevirdi. Yüz ifadesi her zamanki gibi ciddiydi. Ama adamın niyetini yanlış anlamış olamazdı. Adamın bir espri anlayışı vardı. Güldü.

"Ama Cecil'in fikrini çalamazdım," dedi. "Bu nezaketsizlik olur. Belki onun yerine bir kubbe inşa ederim."

Ona yan gözle baktı, sert yüz hatlarını yumuşatan bir gülümseme iması bile yoktu. Bir hata mı yapmıştı? Hayır, öyle olduğuna inanmıyordu.

"İçeri girelim mi?" diye önerdi. Yukarı doğru işaret etti. "Kubbeyi hem içeriden hem de dışarıdan yakından incelemek için en yüksek galeriye tırmanmak mümkün. Ama sizi uyarmalıyım ki, hafızam beni yanıltmıyorsa, beş yüz otuz dört basamak var ve bunların sadece ilk iki yüz elli kadarını tırmanmak kolay."

"Ah, ne olur yukarı çıkalım," dedi neşeyle. "Oradan muhteşem bir manzara görünüyor olmalı."

Dışarıya adım attıktan sonra birkaç dakika boyunca

kubbenin tabanını çevreleyen galeri, tadını çıkaracak durumda değildi. Ciddi şekilde soluk soluğaydı ve tırmanışın büyük bölümünün zorluğu ve karanlığı onu biraz da olsa endişelendirmişti. Ama tüm içgüdülerinin ona bağırdığı gibi, tırmanışın yarısında durmayı ve onu aşağı indirmesi için yalvarmayı reddetmişti. Her zaman yukarı çıkmaktan daha korkutucu olan inişi düşünmeye cesaret edememişti.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı soluk soluğa. "Kilometrelerce uzağı görebiliyor olmalıyız."

"Bir an için," dedi, "hayatta kalacağından emin değildim."

Galeride yavaşça ilerlerken, adam kıza çeşitli yer işaretleri göstermeye devam etti, bunu yaparken kızın yanında durdu, böylece kız onun kolundan parmağının işaret ettiği yere bakabildi. Meşhur Thames Nehri aşağıdaydı. Üzerinden geçen çeşitli köprüleri tanımladı. Üzerindeki, bir ulusun yoğun ticaretini temsil eden tüm tekneler ve gemiler bir sürü oyuncak gibi görünüyordu. Londra Kulesi'ni, Westminster Manastırı'nı, zarif kuleleri Aziz Paul Kubbesi'nin yüksekliğiyle neredeyse cüceleşen birkaç kiliseyi ve kayda değer çok sayıda başka binayı gösterdi. Hepsinin ötesinde, nehrin her iki yakasında, açık kırları görebiliyordu. Yerdeki bir esintiden daha güçlü olmayan rüzgâr, nehir yönünden onlara doğru esiyordu. Şapkasını başında daha sıkı tutmak için serbest kolunu kaldırdı.

"Hayatımda hiç bu kadar neşeli hissetmemiştim," dedi ve basit gerçeği söylediğini fark etti. Yanındaki bu uzun boylu, güçlü adam birkaç saatlik kocasıydı. Bu onların düğün günüydü. Birkaç dakikalığına, eğer bu gerçek bir evlilik olsaydı, birbirleriyle daha olağan nedenlerle evlenmiş olsalardı, şimdi nasıl hissedeceğini merak etmesine izin verdi. Bir kez daha fiziksel farkındalık hissine kapıldı.

"Öyle değil mi?" Adam ona biraz şaşkınlıkla baktı. "Hayatınız çok mu sessiz geçti?"

"Gerçekten oldukça olaysızdı," diye itiraf etti pişmanlıkla. "Her zaman Londra'ya gelmeyi, başka uzak yerleri, başka insanları görmeyi hayal etmişimdir." O ana kadar bunu pek fark etmemişti. "Erkekler çok şanslı. Bizden çok daha fazla özgürlüğe sahipler."

"Öyle mi?" Başını yorum yapmadan çevirip tekrar dışarıya bakmadan önce ona uzun uzun baktı.

Bu günün her zaman, her zaman hatırlayacağı bir gün olduğunu biliyordu. Artık her şey geri dönülmez bir hal aldığından, bu sabahki o garip törenden daha fazlası olduğu için mutluydu. Eldiveninin içinden gizlice evlilik yüzüğüne dokundu, ancak bunu yapmasına gerçekten gerek yoktu. Parmağında *hissedebiliyordu*, yarından sonra onu bir daha görmeyecek olsa da bu adama ömür boyu bağlı olduğunun sembolüydü. Onun neye benzediğini artık net olarak hatırlayamadan önce ne kadar zaman geçeceğini merak ediyordu. Sanki hatırlamak, sert, köşeli yüzü, belirgin burnu, oldukça ince dudakları, koyu renk saçları ve gözleri ezberlemek bir şekilde önemliymiş gibi şimdi ona bakmak için başını çevirdi.

Sanki kendisi de onunla aynı şeyi yapıyormuş gibi daralmış bakışlarla ona bakıyordu. "Basamakları tekrar çıkmaya hazır mısınız?" diye sordu.

Huzursuzca güldü. "Sanırım günün geri kalanını burada geçireceğim. Belki haftanın geri kalanını. Belki de hayatımın geri kalanını."

"O kadar kötü, değil mi?" dedi. "Elimi tut. Düşmene izin vermeyeceğim. Şeref sözü." Sol elini uzattı ve sağ elini kaldırdı.

Eldiven giymiş olmasına rağmen, bu kadar uzun süre onun elini tutmanın - aslında ona yapışmanın- çok samimi bir yanı var gibiydi. Ama dibe yaklaşınca kadar onun desteğini hayatının sonuna kadar bırakmayacaktı. Onun sırtını yaslayabileceği çok sağlam bir adam olduğunu düşündü. Sağlam ve güvenilir. Uzun zamandır tek başına ayakta durabilme, kendinden başka kimseye güvenmeme yeteneğiyle gurur duyuyordu. Artık ona en yakın olan neredeyse herkes ona bağlıydı.

Paul's kadar sevmediği Westminster Abbey'e götürdü, ancak oradaki tarih duygusunu neredeyse ezici buldu.

"İnanabiliyor musun?" diye sordu nefin ortasında durup etrafına huşu içinde bakarken, "Fatih William'dan bu yana her hükümdar burada taç giydi."

"V. Edward hariç," dedi. "Ve onların da çoğu burada gömülü. Çocukken buraya ilk geldiğimde bu gerçekten hortlak gibi zevk almıştım."

"Londra'ya sık sık gelir miydiniz?" diye sordu.

"Pek sayılmaz." Sunağa doğru ilerleyen yolu gösterdi. "Ailemiz bizi her zaman Lindsey Hall'da tutmayı tercih etti. Biz de orayı daha çok severdik. Çok vahşiydik. Sanırım hâlâ öyleyiz."

"Kardeşlerinden daha mı büyüksün yoksa daha mı küçüksün?" diye sordu. Onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğini fark etti. Yine de onun *kocasıydı*.

"Ben Bewcastle'dan sonra ikinci sıradayım," diye açıkladı. "Sonra Rannulf, Freyja, Alleyne ve Morgan var. Annemiz doymak bilmez bir okuyucuydu, özellikle de tarih konusunda. Oldukça tuhaf isimlerimizi o seçti."

"Yakın bir aile misiniz?" diye sordu.

Omuz silkti. "Üç yıldır eve bile gitmedim," dedi. "O olayda Bewcastle ile tartıştım ve planladığımdan daha erken ayrıldım. Ama bu yeni bir şey değildi."

Tavrı cesaret verici değildi ve daha fazla bilgi vermedi. Eve dikkatini manastıra geri verdi. Bir yabancıyla evli olmanın ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. Hem de sonsuza dek yabancı kalacak bir adamla.

Onu Aziz James Sarayı'nın ve Galler Prensi'nin yaşadığı Carlton House'un önünden geçirdi. Onu beklediğinden çok daha geniş olan Hyde Park'a götürdü, dünyanın en büyük şehrinin ortasındaki bir parktan çok bir kır parçası gibiydi. Daha sessiz yollardan ilerliyor, ara sıra uzaktan görebildiği araç ve at kalabalığından uzak duruyordu.

Hyde Park Corner'a vardıklarında, "İstersen Londra Kulesi'ne gidebiliriz," dedi. "Hayvanları çok sevdiğin için orada görmekten hoşlanabileceğin bir hayvanat bahçesi var. Ya da buz almaya gidebiliriz."

"Hayvanların kafese kapatıldığını görmek istediğimden emin değilim," dedi. "Hepsini özgür bırakmak isterdim."

"Londra vatandaşları her köşe başında bir aslan ya da kaplanla karşılaşma ihtimalinden heyecan duyarlardı," dedi. "Kalbin yine kanıyor."

Güldü. "Buzlar mı?" dedi, adamın sunduğu diğer seçeneği yeni fark etmişti. "Duymuştum ama hiç tatmayı düşünmemiştim. *Tadabilir* miyiz?"

Ve böylece onu Gunter'e götürdü, orada tarif edilemez bir lüksün tadını çıkardı.

ilk buzunu yerken.

"Londra beklentilerinizi karşılıyor mu?" diye sordu.

"Oh, evet," diye güvence verdi ona. "Keşke burada bir haftam olsaydı." Ne kadar hevesli ve saf bir çocuk gibi görüldüğünü fark edince yüzü kızardı ve dudağını ısırıldı. "Ben de eve dönmeyi özliyorum tabii ki."

Öğleden sonrayı neredeyse sessizlik içinde geçireceklerinden, birbirlerine karşı garip, hatta somurtkan olacaklarından korkmuştu. Ama hiç de öyle olmamıştı. Konuşkan bir adam değildi ya da açıkça sevimli biri değildi. Ama bir centilmen tavrına sahipti ve tıpkı onun yaptığı gibi, sohbetin aralarında akıp gitmesini sağlamak için üzerine düşeni yaptı.

"Buzlarını bitirdikten sonra, "Çocuklar için hediye alabileceğim bir dükkan bulmam mümkün mü?" diye sordu. Londra'dan bir şeyler almak onlar için çok heyecan verici olurdu."

"Yetimler için mi?" Kaşlarını kaldırdı ve anında kibirli göründü. "Becky ve Davy için," dedi. "Çocuklarım için. Ve Benjamin için, Thelma'nın oğlu."

Yarı yarıya onun *gayrimeşru velet için* gibi bir şey söylemesini bekliyordu. Ama öyle yapmadı. Sandalyesinden kalktı ve kadın ayağa kalktığında onunkini geri çekti.

"Oxford Caddesi'ne gideceğiz," dedi. "Orada paranı harcayacak çok şey bulacaksın."

Benjamin için parlak boyalı ahşap bir topaç ve Becky için gerçek bir bebeğe çok benzeyen porselen bir bebek buldu. Eve'in yanından can sıkıntısıyla uzaklaşmış olan albay, iki kriket sopası, bir top ve kalelerle geri geldi.

"Çocuk muhtemelen bunları sevecektir," dedi, "eğer zaten bunlara sahip değilse."

"Hayır, yok." Kadın ona gülümsedi. "Teşekkür ederim. Onun için ne seçeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu."

"Bütün çocuklar kriketten hoşlanır," dedi.

"Öyle mi?" Öyle miydi? Onu oynayan, koşan, gülen, kaygısız bir çocuk olarak hayal etmek zordu.

Thelma ve Mari Teyze için dantel mendiller de içeren alışverişlerinin parasını ödedi ve Albay Bedwyn paketleri dükkândan çıkarıp Eve'e son bir kez vermeden önce güvenli bir şekilde arabanın zeminine yerleştirdi. Çok yorgundu. Yine de, Pulteney Oteli nihayet görüldüğünde ve öğleden sonraki gezilerinin sona erdiğini anladığında hayal kırıklığı hissetti. Çok mu erken? diye düşündü. Gerçekler çok yakında ortaya çıkacaktı, biliyordu ama henüz buna hazır değildi.

"Bizimle yemek yer misin?" diye sordu.

"Teşekkür ederim, ama hayır," dedi, hiçbir mazeret sunmadan. "Sabah sizin için geri döneceğim. Yeniden zamanında başlayacağız."

Bir hizmetkâra aldıklarını yukarı taşıması için talimat verdikten sonra ona lobiye kadar eşlik etti ve tam ayrılmak üzereydi ki askeri üniformalı, seçkin görünümlü, yaşlı bir beyefendi aniden yanlarında durdu ve elindeki sorgu bardağını gözüne doğru kaldırdı.

"Ah, Bedwyn," dedi içtenlikle. "Sen olduğunu *sanmıştım*. Zafer kutlamaları için İngiltere'desin, değil mi?"

"General Naughton," dedi albay. "Nasılsınız efendim?"

Eve bir adım geri çekildi, yine kendi sosyal çevresinin çok dışında olduğunun farkındaydı ama general sorgu kadehini ona çevirdi ve kaşlarını kaldırdı. Albay Bedwyn sağ eliyle dirseğini kavradı ve onu öne doğru çekti.

"Eşimi takdim etmekten onur duyarım, efendim," dedi.

"Karıınız mı? Tanrı aşkına, evli olduğunu bilmiyordum Bedwyn," dedi general. "Nasılsınız Leydi Aidan? Londra'da kalmanın keyfini çıkarıyorsunuz, değil mi?"

"Gerçekten de evet," dedi. "Bütün öğleden sonra etrafı gezdik."

"Muhteşem, muhteşem. İkinizi bazı kutlamalarda göreceğim."
Nazikçe başını salladı ve yoluna devam etti.

Eve oldukça şaşkın hissediyordu. *Leydi Aidan*. Aptalca ama bu acele evliliği kabul ettiğinden beri düşünmediği tek şey buydu. O artık Eve Morris değildi. Leydi Aidan Bedwyn'di.

"O halde yarın sabaha kadar," dedi kocası. Ve sert bir selam vererek gitti.

O anda korkunç bir boşluk hissine kapıldı. Büyük ikramı sona eren bir çocuk gibi, kendini onun ardından ve sonsuz gri bir geleceğe bakarken buldu.

BÖLÜM VII

AIDAN, Ringwood Malikânesi'ndeki misafir odasının penceresinde durmuş, griliğe bakıyordu. İngiltere'ye döndüğünden beri ilk kez bulutlar alçak ve ağırdı ve yağmur tehdidi vardı. Karanlık çökmeden Hampshire'a doğru yola çıkmayı umuyordu ama Londra'dan yaptığı yolculuğun son ayağı uzun sürmüştü ve yolculuğuna devam etmeden önce bir şeyler atıştırma davetini kabul etmişti. Çay fincanını tabağından kaldırdı ve çayını süzdü.

Bayanlar arkasında bir grup halinde oturuyorlardı; karısı, Bayan Pritchard ve kendisine Bayan Rice olarak tanıtılan mürebbiye. Mürebbiyenin çaya davet edilmesi ona garip gelmişti, ama bu evde ona garip gelen birkaç şey vardı: örneğin, araba yaklaşırken bütün hizmetçilerin ve çocukların terasta toplanmış olması, sessiz ve saygılı bir karşılama için düzgün sıralar halinde değil, gürültülü bir küme halinde, hepsi birden gülerек ve konuşarak. Ve o cehennem köpeği hiç karşılık vermeden havlamıştı. Karısının burjuva geçmişinin, ona altındakiler üzerinde bu kadar az kontrol sağladığını ve onu onların iyiliği için bir yabancıyla evlenmeye ittiğini düşündü.

Yine de ev halkında başka hiçbir yerde karşılaşmadığı bir sıcaklık olduğunu kabul etmek zorundaydı. Başka hangi kadın çocuklarını bakıcılarına teslim etmek yerine bizzat kreşe götürmek için herkesi terasta bırakır ve hediyelerini açarken onlarla sadece on beş dakika geçirirdi? Oysa o, çocukların hiçbirinin annesi bile değildi. Birden onun hiç kendi çocuğu olmasını isteyip istemediğini merak etti. Ama artık bunu düşünmek için çok geçti.

"Eve," diyordu Bayan Rice şimdi konuşmanın kısa bir durgunluğunda, "ve

Albay Bedwyn, bunu söylemek zorundayım." Aidan dönüp ona bakarken aceleyle konuştu. "İkinize de tüm kalbimle teşekkür etmeliyim. Nedenini tam olarak anlayamadan korkudan ne yapacaklarını şaşırان çocuklar adına teşekkür ederim. Dün yine buraya geldi, biliyorsunuz, yani Bay Morris. Agnes ona bugün Bayan Pritchard'la dışarı çıktığınızı söylemiş, Eve. Evin her odasına girdi, her dolabı ve çekmeceyi inceledi. Sen gittikten sonra her şeyin hesabının verilmesi için bütün gümüş eşyaları, porselenleri, kristalleri ve çarşafaları saymaları için yanında iki hizmetçi getirdi. Ve Agnes'e o gitmeden önce herkesi salonda toplamasını söyledi. Hepimizi hazırolda bekleyen askerler gibi iki sıra halinde dizdi ve yarın hepimizin buradan gitmesi gerektiğini, yoksa bizi serserilikten tutuklatıp hapse attıracağını söyledi. Kendinden çok memnun görünüyordu."

Evet, öyle olurdu, diye düşündü Aidan. O sahneyi gözünün önüne getirebiliyordu. "Ah, Thelma," dedi karısı dehşet içinde. "Her odayı mı?

Nasıl yapabildi! Her dolap ve çekmece?"

"Evet," dedi Bayan Rice. "Bize yarın öğlene kadar süre vereceğini söyledi. Buraya o zaman gelecek."

"Gecikmeden ona yazacağım." Karısı ayağa kalktı ve Aidan'a bakmak için döndü. Bugün düne göre daha solgun görüldüğünü fark etti. Yine griler içindeydi. Lavanta süslemeli bonesi bugünkü yolculuğa çıkmamıştı. "Ama önce sizi yolda göreceğim, Albay. Umarım yağmur sizin için durur."

"Yazmak mı?" dedi. "Onunla yüz yüze gelip gerçeği öğrendiğinde yüzündeki ifadeyi görmek yerine *yazacak* mısınız? Ya bir korkaksınız hanımefendi ya da dram duygusundan yoksunsunuz."

Kadın yarı gülümsedi. "Görmek çok lezzetli *olurdu*, değil mi?" dedi. "Karşı koyabileceğimi sanmıyorum."

"Ben de yapamam," dedi. O ana kadar bu işi sonuna kadar götürmesi gerektiği aklına gelmemişti. Odanın içine doğru ilerledi ve elindeki fıncanla tabağı en yakındaki masaya bıraktı. "Bay Cecil Morris'in intikamına tanık olma ve hatta buna katılma zevkinden kendimi mahrum edebileceğimi sanmıyorum."

"*Kalacak* mısın?" diye sordu karısı, gözleri irileşerek.

"Evet," dedi ani bir kararla. "Evet, yarın öğleden birkaç dakika sonraya kadar kalacağım. Beyefendi gecikirse çok şaşırırım."

Lindsey Hall ve özgürlük -görece özgürlük- başka bir gün bekleyebilir, diye düşündü isteksizce. Ona bu kadar destek borçluydu. Bir gün, olayların büyük planında çok büyük bir şey değildi.

Bayan Pritchard güçlükle ayağa kalkarak, "Harika, Albay," dedi. "Hemen gidip Bayan Rowe'la konuşacağım ve akşam yemeği için bir kişi daha kalacağını söyleyeceğim. Eminim kraliyet ailesine yakışır bir düğün ziyafeti sunacaktır."

Aidan arkasında yağmurun pencereye vurmaya başladığını duyabiliyordu.

EVE DURUMU ÇOK GARIP BULDU. Albay Bedwyn evde, en iyi misafir odasında kalıyordu, rahatsız edici bir erkek varlığı. Elbette her şey son derece uygundu, *kocasıydı*. Ama Bayan Rowe'un her zamankinden çok daha fazla yemek hazırladığı uzun bir akşam yemeği sırasında ve sonrasında misafir odasında sohbeti sürdürmenin zorluğu vardı. Yine de onun kalmasından memnundu.

Hayatında hiçbir şey ve her şey değişmemişti. John gittiğinde, her şey her zaman olduğu gibi devam edecekti - sonsuza dek ve mutlu bir değişim umudu olmadan. John geri döndüğünde, onun inançsızlığı gerçeğini keşfedecek ve geleceğe dair tüm hayalleri ve planları sona erecekti. Zihnini hayatının yeni gerçeklerine alıştırmak için zamana ihtiyacı vardı. Albay'ı bir süre daha görmeye ihtiyacı vardı -sadece bir gün daha- böylece her şeyi sadece hayal etmediğini anlayacaktı.

Eve yemekten sonra salonda nakış işledi, *çocuklarla* her zamankinden daha kısa bir süre geçirdi - onları ne kadar özlemişti ve onlarla birlikte eve dönmek, güvende ve emniyette olduklarını bilmek ne kadar *harika* bir duyguydu. *Her türlü* fedakârlık bu güvenceye değerd. Mari Teyze, sağ olsun, albaya parkı tarif ederek sohbeti sürdürüyordu. Ama Eve, yeğeninin albaya parkı göstermesini önerdiğinde başını kaldırıp sitemle baktı.

sabah, öğleden önce. Görünüşe göre Mari Teyze şu anda bile onları bir tür ilişki geliştirmeye ikna etme umudundan vazgeçmeyecekti.

"Sanırım," dedi Eve, "park sabah çok ıslak olacak, Mari Teyze. Yağmur hiç hafifleme belirtisi göstermiyor." Gerçekten de yağmur pencerelere vuruyordu.

Albay derin bir koltukta rahat bir pozda oturuyordu, dirsekleri kolların üzerindeydi, parmakları dikilmişti. Eve onun kendisini çalışırken izlediğini hissetti. Sanki aralarında görünmez bir parmağın hafifçe çektiği bir ip varmış gibi garip, çok fiziksel bir histi bu. Hafifçe nefessiz kaldığını hissediyordu. Kapıya vurulduğunu duyunca rahatladı. Agnes kapıyı başını uzatabileceği kadar araladı.

"Sana çocuk odasında ihtiyaç var kuzum," dedi ve yemekten önce hanımının artık "leydim" olduğunu hatırlatan Aidan'a kin dolu bir bakış attı.

"Hemen geliyorum," dedi Eve, iğnesini kumaşın içinden geçirip katladı ve ayağa kalktı.

Albay, "Çocukların hemşiresi yok mu?" diye sordu.

"Genellikle şimdiye kadar uyumuş olurlar," diye açıkladı Eve. "Bir sorun olmalı."

Mari Teyze odadan çıkarken, "Eve onlarla çok vakit geçiriyor," diyordu. "Kendi çocukları için harika bir anne olurdu."

Eve yüzünü buruşturdu ve aceleyle merdivenleri çıktı. Ne Dadı Johnson ne de Thelma, başka seçenekleri olmadığını düşünmedikleri sürece onu eğlenirken rahatsız etmezlerdi.

Çocuk odasının kapısını açtığında onu hıçkırık sesleri karşıladı. Dadı Johnson bir sandalyeye oturmuş, Becky kucağına kıvrılmıştı. Davy geceliğiyle yerin ortasında duruyordu. Hıçkıra hıçkıra ağlayan Becky'ydi, sesi teselli edilemezdi. Thelma Benjamin'in odasındaydı ve onu kollarında sallıyordu. Uykusundan rahatsız olduğu her halinden belli olan Benjamin uykulu protesto sesleri çıkarıyordu.

"Sizin bir daha gitmeyeceğinize ve Bay Morris'in geri dönüp hepimizi göndermeyeceğine inanmakta güçlük çekiyor," dedi Dadı.

uzakta. Bize haber verdiğinde çocukları da hizmetkârların sırasında bekletti Bayan Eve."

Eve aceleyle odanın karşısına geçti ve Becky'yi kucağına aldı. "Ah, tatlım," dedi, yanağını çocuğun başının tepesine dayayarak, "hiçbir yere gitmiyorum. Sadece senin için her şeyi güvenli hale getirebilmek için gittim. Ve her şey güvende. Ringwood benim, sen ve Davy burada büyüyeceksiniz. Burası senin evin ve hep öyle kalacak. Ve ben seni her zaman seveceğim. Her zaman, ne olursa olsun. Gel, oturalım ve sana bir şey göstereyim."

Bir sandalyeye yerleştiklerinde çocuğun hıçkırıkları hıçkırıklara dönüşmüştü. Hem Dadı'ya hem de Thelma'ya bağlı olmasına rağmen, bu gece ihtiyaç duyduğu kişinin Eve olması anlaşılabilir bir şeydi. Dün çocuk zihnine en acımasız şekilde, kendisiyle terk edilme korkusu arasında yine Eve'in durduğu hatırlatılmıştı. Ah, Cecil kendi akrabası olan çocukları bu kadar aşağılamaya ve bu kadar korkutmaya nasıl *cüret ederdi*!

"Bak." Eve sol elini uzattı ve parmaklarını açtı. "Yüzüğümü görüyor musun? Bu bir evlilik yüzüğü. Evli olduğum anlamına geliyor. Ve *bu* da hayatım boyunca Ringwood'da kalabileceğim anlamına geliyor. Bu *senin* de Ringwood'da kalabileceğin anlamına geliyor."

"Ya Davy?" diye sordu çocuk.

"Ve Davy." Eve onun başının tepesini öptü. "İkiniz de güvendesiniz. Sizler benim öz çocuklarımsınız. İkinizi de seviyorum ve sonsuza dek seveceğim." Yine de sevginin her zaman yeterli olmadığını kendine itiraf etti. Evlenmemiş olsaydı sevgi onları koruyamazdı. Evlendiği *için mutluydu*. Böylesine sert ve acı verici bir karar almak zorunda kalmanın tüm sonuçlarına katlanacaktı.

Davy'ye güven verici bir şekilde gülümsemek için başını kaldırdı, ama Davy ondan uzaklaşıp kapıya doğru bakıyordu, çıplak ayaklarını iki yana açmış, ellerini yumruk yapmış, tüm vücudu sıçrayacakmış gibi gerilmişti. Albay kapının girişinde duruyordu.

"Sakin ol evlat," dedi sessizce. "Ben senin düşmanın değilim. Ya da kız kardeşinin. Onu ölümüne savunacaksın, değil mi? İyi delikanlı. Erkekler hayatlarındaki kadınları korurlar."

"Git buradan!" Davy'nin sesi titriyordu.

"Davy-" diye başladı Eve, ama albay gözlerini çocuktan ayırmadan elini kaldırdı. Dadı hareket etmedi.

"Bayan Morris iki gün önce benimle Londra'ya geldi," dedi, "böylece dün onunla evlenebildim. O artık Leydi Aidan Bedwyn. Ona korumamı vermek için onunla evlendim, burada kalabilsin ve sen büyüüp dünyada kendi yolunu çizene kadar bir evin olsun ve güvende olasın diye. Onunla evlendim çünkü ben onurlu bir adamım ve gücüm yettiğinde kadınları korurum. Ben bir subayım ve yakında taburuma dönmeliyim. Leydi Aidan burada güvende - bunu gördüm - ama ona ve buradaki diğer kadınlara göz kulak olacak başka bir onurlu erkeğe sahip olduğunu bilmek beni rahatlatacak. Ya da büyüüp bir erkek olacak onurlu bir çocuk. Sanırım o sizsiniz. Haksız mıyım?"

Eve, Davy'nin vücudundaki gerginliğin yavaş yavaş

kayboluşunu izledi. "Evet," dedi.

"Evet, efendim," dedi Aidan

sessizce. "Evet, efendim."

"Aferin delikanlı. Yatak odan hangisi?"

"Şuradaki." Davy işaret etti. "Becky'nin ağladığını duydum. O adamın onu almaya geldiğini sandım."

"Artık bunun olmayacağını biliyorsun," dedi Aidan. "Asla. Neden yatağına dönüp hemşirenin seni yatırmasına izin vermiyorsun? Her şey güvende."

Eve, Becky'yi kollarında sallarken, onun tavırlarında hiçbir yumuşaklık olmadığını düşündü. Davy'yi bile ona *efendim* demeye zorlamıştı. Ne gülümsemiş ne de vahşice görünmüştü. Ama karakterinin derinliklerini henüz keşfetmeye bile başlamadığı bir adama nadiren göz attığını hissediyordu. Ve bunu asla yapmayacaktı. Yarın gitmiş olacaktı, bu yabancı, kocası.

Adamın gözleri odanın öbür ucundaki kızın kilerle buluştu ve bakışlarını ondan ayırmadı. İkisi de konuşmadı. Bunu yapamazlardı -Becky uykuya dalıyordu, Thelma hâlâ Benjamin'i sallıyordu, sırtı çocuk odasına dönüktü ve Dadı Davy'ye usulca mırıldanıyordu

Odasında.

Aralarında bir şeylerin geçtiği bir andı, samimi, neredeyse şefkatli, açıklanamaz, acı verici bir şey. Eve göğsünde kedere çok benzeyen bir acı hissetti.

Birkaç dakika sonra adam arkasını dönüp gitti ve Eve başını sandalyeye yaslayıp gözlerini kapattı. Böyle hissedeceğini bilmiyordu - sanki dün gerçekten bir şey olmuş gibi. Hayatını derinden ve geri dönülmez bir şekilde değiştiren bir şey.

AIDAN ERTESİ SABAH YATAĞINDAN KALKTIĞINDA

Andrews'un tıraş suyunu soyunma odasına getirme sesini duyduğunda, yağmurun hâlâ çiselemeye devam ettiğini fark etti. Öğleden sonra yolların seyahat için çok çamurlu olmayacağını umuyordu - çamurda at sürmeye alışık olmadığından değil.

Kahvaltıdan sonra bir saatten fazla bir süreyi dışarıda tek başına dolaşarak geçirdi. Karısı sabahı çocuklarla birlikte kreşte geçirme niyetinde olduğunu açıklamıştı. Bayan Pritchard arabayı Heybridge'e götürmüştü. Park gerçekten de çok güzel planlanmıştı. Evin bir tarafında bir gül çardağı, onun ötesinde de ağaçlık, tepelik, mağaralar ve rustik oturma yerleriyle bezeli, her yerinden hoş bir manzaranın görüldüğü -ya da güzel bir günde görüneceği- vahşi bir yürüyüş yolu vardı. Gelişen bir sebze ve çiçek bahçesi evin arka tarafında boyu boyunca uzanıyordu. Daha önce gördüğü zambak göleti pitoreskti. Arkasındaki ormanlık vadi açelyalar ve çançiçekleriyle çiçek açıyordu ve güneşli bir günde تنها ve hoş bir yer olmalıydı. Evin önünde bakımlı çimler uzanıyordu.

Burası onun eviydi, tabiri caizse kıl payı kurtulmuştu. Andrews soğuk algınlığına yakalanmasaydı bugün buradan sonsuza dek ayrılacaktı. Ya da Yüzbaşı Morris'e ölümünden dakikalar sonra değil de dakikalar önce rastlamasaydı. Ya da yüzbaşı Salamanca'da hayatını kurtarmasaydı. İnsanın hayatındaki olayların rastlantısal gibi görünen örüntüsü ne kadar da tuhaftı.

Öğleden çok önce eve geri döndü. Cecil Morris'in erken gelmesine aldırış etmeyecek ve ziyaretini dünyalar için kaçırmayacaktı.

Kuru giysilerini giydikten sonra, karısının salonda yine nakış işlemekle meşgul olduğunu fark etti, ancak onunla baş başa kalmanın garipliğinden kaçınmak için, sadece onun geldiğini duyunca nakış işlemeye başladığını hissetti. Yanaklarının pembeleştiğini fark edene kadar birkaç dakika onu izledi. Pencereye doğru gitti ve dışarı baktı.

Cecil Morris'in arabası saat tam on ikiye on kala görüş alanına girdi.

"İşte geliyor," dedi Aidan.

"Agnes ona gününü gösterecek," dedi.

"Evet." Döndü ve onun iğnesini kumaştan geçirilişini, işini dikkatle katlayıp goblen çantasına koyuşunu izledi. Hafifçe pencerenin bir tarafına, perdelerin oluşturduğu gölgeye doğru ilerledi. İkisi de aşağıdaki terastan gelen toynak seslerini ve tekerlek gıcırtilarını dinliyordu. Bir arabanın kapısı vuruldu ve ardından kapı tokmağı ön kapıya çarparak gürültüyle sallandı. Kâhya bu özel ziyaretçi için kapıyı habersizce açmazdı elbette. Aidan bir kez olsun kendini ona karşı hayırsever hissetti.

Karısı başını çevirip ona baktıktan sonra ayağa kalktı ve ziyaretçisini karşılamak üzere salonun kapısına doğru ilerledi. Birkaç dakika sonra kapı çalınma nezaketinde bile bulunulmadan hızla açıldı ve arkasındaki yuvarlak masaya çarptı.

"Ah, Cecil," dedi Eve. "Günaydın. Oldukça kasvetli bir gün, değil mi?"

Aidan garaj yoluna yaklaşan diğer araçların gürültülü sesinin farkındaydı ama bakmak için başını çevirmedi. Hiç hareket etmedi.

"Hâlâ burada olmana şaşıyorum Eve," dedi kuzeni, şapkasını ve paltosunu çıkarıp her ikisinden de su damlacıklarını silkeleyerek yakındaki bir sandalyeye fırlatırken. "Öğleden önce buradan ayrılarak saygınlığını korumanı beklerdim. Kalmana izin vermem için bana yalvarıp yakarmayacaksın, değil mi? Bunu duymayacağımı biliyorsun ve bu tür sahnelerden nefret ederim."

"Umarım Jemima Teyze iyidir?" diye sordu kibarca.

"Diğer herkesin çoktan gittiğine inanıyorum," dedi, "ve kendine kahya diyen ve evin havasını bu kadar bozan o kadın

son bir yıldır yolda." Bir cep saati çıkardı ve ona baktı. "Kendilerine ayrılan sürenin iki dakikası kaldı. Senin de, Eve. Ve sonra bir saatlik lütuf, ki bunu kalbimin iyiliğinden dolayı vereceğim. Saat birde adamlarım gelecek, aralarında mahalle polisi de var, serserileri sulh hakimine götürecekler. Serserilerin mahalleye mali yük getirmesine izin veremeyiz, değil mi? Şimdi izninizle." Kendi niyetlendiği şakaya gülmek için durakladı. "Ya da beni mazur *görmezsen*, aslına bakarsan kuzen. Arabalar geliyor ve boşaltılmalarını denetlemek için aşağı inmem gerekiyor."

"Cecil," dedi Eve, "gerçekten gitmeni istemek zorundayım. Öğle yemeğimiz neredeyse hazır ve seni bir daveti hak edecek kadar nazik bulmadım. Senin hiçbir şeyinin evime sokulmasını istemiyorum. Aslında, bunu açıkça yasaklıyorum. Lütfen hemen aşağı inin ve bunun olmamasını sağlayın."

"Bak Eve," dedi göğsü kabararak ve yüzü kıpkırmızı kesilerek, "senin maskaralıklarına katlanmıyorum ve sırf kuzenim olduğun için katlanacağımı da sanma. Senden hiç hoşlanmadım ve bugün bunu sana söylemekte bir sakınca görmüyorum. Hemen şimdi, şu anda evi terk edeceksin. Kişisel eşyalarınızı yanınıza alma şansınız vardı ama bunu kaybettiniz. Şimdi, daha fazla yaygara koparmadan gidecek misin, yoksa seni kırbaçlamak zorunda mıyım?"

Aidan, Morris'in aksanının belirgin bir Galli aksanına dönüştüğünü fark etti. Boğazını temizledi ve Morris başını sertçe çevirerek pencerenin yanındaki gölgelere baktı. İfadesi yalvaran bir içtenliğe dönüştü.

"Lordum!" diye haykırdı. "Yine mi çağırmaya geldin? Gelir gelmez bana söylemeliydin Eve, ben de sana misafirini ağırlaman için fazladan birkaç saat verirdim - hatta *misafirimiz* diyebilir miyim? Ne de olsa yakın akrabalar arasında birkaç saat nedir ki? Lordum, sevgili annemin evlilik hayatı boyunca bir kulübede, ama çok rahat ve geniş bir kulübede yaşadığını ve buradaki yeni evine taşınmak için sabırsızlandığını anlamışsınızdır. Kendi başıma kalsaydım, Eve'e hafta sonuna kadar izin verirdim."

"Biri kırbaçlardan mı bahsetti?" Aidan ışığa doğru bir adım daha attı.

Morris içtenlikle güldü. "Kuzenler arasında bir şaka," dedi.

"Ah." Aidan birkaç yavaş adım daha atarak diğer adamın 1.80 ile 1.80 arasındaki önemli boy farkının tamamen farkına varabileceği kadar yaklaştı. "Sık sık mizah duygusundan yoksun olmakla suçlandım ve şimdi bunun sebepsiz olmadığını biliyorum. Ciddi olduğunuza inanmıştım."

Morris'in kahkahası bu kez biraz daha gergindi.

"Ben de biraz oyunbozanımdır," dedi Aidan. "Eğlence olsun diye bile olsa, karımı *kırbaçlamanıza* izin veremezdim."

Kısa, ağır bir duraklama oldu.

"Karınız." Morris'in ağzı açık kalmıştı.

"Benim karım."

Morris bir kez daha şakacı bir tavırla güldü. "Kuru olan sensin," dedi geniş bir göz kırpmayla. "Beni kandırdınız lordum. Espri anlayışınız yok, ha? Şimdiye kadar duyduklarımın en kurusuydu, hakkını vereyim. Peki evlilik ilanları ne zaman verildi? Ha, ha? Onları unuttun, değil mi?"

"Bayan Eve Morris," dedi Aidan soğuk bir sesle, her an dirseğiyle kaburgalarına komplocu bir yumruk indirmesini bekleyerek, "önceki gün Londra'da özel bir izinle benimle evlenme onurunu bana bahsetti. O artık Ringwood Malikanesi'nin Leydi Aidan Bedwyn'i. Ve sanırım bir iki dakika önce size soyunmanızı söylediğini duydum."

"Şimdi buraya bakın-"

"Kendi gücünüzle gidebilirsiniz," dedi Aidan, "ya da ben size yardım edebilirim - ama kırbaçla *değil*, bunu anlamak sizi rahatlatılabilir. Sadece bir korkak ve zorba, kendisinden daha zayıf olanları kırbaçla ya da başka silahlarla tehdit eder. Yine de gitmeden önce-"

"*Evli! Eve'le mi evlendin?*" Morris'in yüzü morun tehlikeli bir tonuna dönüşmüştü. Tükürükler ağzının kenarlarında toplanmış ve sözleriyle birlikte dışarı püskürmüştü. Aidan, gerçeğin yeni yeni kafasına dank etmeye başladığından şüpheleniyordu.

"Bir beyefendiye, Cecil," dedi. "Bu yüzden de, bu evin gerçek sahibi benim."

Ringwood Malikânesi bugün, ama siz değilsiniz."

"*Hayır!*" Adam dönüp ona ters ters baktı. "Bu olamaz. Özel ruhsatla evlilik diye bir şey duyan var mı? Geçerli olamaz. Ve eğer geçerli olduğunu söylüyorsan, yalan söylüyorsun ya da hile ve kurnazlık yapıyorsun demektir ve ben de seni ifşa edip cezalandırırım. Ve eğer benden merhamet ya da hayırseverlik beklerseniz-"

"Sessizlik, dostum!" Aidan neredeyse bilinçsizce hem ses tonunu hem de yüz ifadesini, savaş alanında ya da tören alanında otoritesine meydan okuyacak kadar akılsız olan adamlara karşı kullandığı şekilde ayarlamıştı. Sesini yükseltmeyi ya da tehditkâr hareketler yapmayı içermiyordu ama Morris üzerinde her zaman olduğu gibi etkisini göstermişti. Gözleri faltaşı gibi açılmış, yüzü solmuş bir halde Aidan'a döndü.

"Karımın kuzeni olmanıza rağmen," dedi Aidan, bir adım daha yaklaşarak, Morris'in ona bakabilmek için başını geriye eğmek zorunda kalmasına neden olacak şekilde, "sözlerinizde ya da davranışlarınızda ona karşı en ufak bir ailevi duygu izine rastlamadım. Artık burada istenmiyorsunuz, efendim. Konuşmamı bitirir bitirmez buradan ayrılacaksınız ve bir daha asla geri dönmeyeceksiniz. Asla! Parkın sınırlarından bir adım bile atmayacaksınız. Anlaşıldı mı?"

Cecil Morris sessizce ona baktı.

Aidan sesini alçalttı. "Anlaşıldım mı?" Hiçbir ses çıkmadı

ve boğazını temizledi. "Evet."

"Yakın gelecekte taburuma döndüğümde karımı burada bırakacağım," diye devam etti Aidan. "Ama benim uzun kollarım var Morris ve İngiltere'de güçlü dostlarım var, bunların arasında seninle ilk tanıştığımda çok etkilendiğin kardeşim Bewcastle Dükü de var. Leydi Aidan Bedwyn'i taciz ettiğine ya da birazcık bile rahatsız ettiğine dair en ufak bir fısıltı duyarsam, o kollar ve o dostlar uzanır ve sana bedensel zarar verir. Beni anlıyor musun?"

"Evet." Sesi rezil bir ciyaklamaya dönüşmüştü.

"Güzel." Aidan, ellerini arkasında kavuşturmuş, birkaç saniye daha adama bakmaya devam etti, uzun süreli sessizliğin en jöle gibi dizleri bile daha da zayıflatmada etkili bir silah olduğunu keşfetmişti.

askerlerin inatçısı. "Şimdi gideceksiniz."

Morris döndü ve Eve'e baktı. Ağzını açtı ama tekrar kapattı, söylemek istediği her şeyi söylemeden bıraktı. Akıllıca bir hareketti bu. Aidan adamı ensesinden tutup merdivenlerden aşağıya indirecek ve ayak parmakları etkisiz bir şekilde yere sürtünürken arabasına götürecek bir bahaneye bayılırdı. Morris kapıya doğru tökezledi, Aidan'ın peşinden geleceğini düşününce aceleyle paltosunu ve şapkasını topladı ve gözden kayboldu. Aidan kapıyı kapattı ve kaşlarını kaldırarak karısına döndü.

Gözleri neşeyle parlıyordu. "Oh," dedi, "kaldığınıza *çok* sevindim. Bunu dünyalar için kaçırmazdım. Paha biçilemezdi! *Sen* paha biçilmezdin."

Kadın konuşurken iki elini de uzatmış, aceleyle ona doğru geliyordu. Onları kendi kucağına aldı ve sıkıca kavradı.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi, "ben de bundan oldukça keyif aldım."

"Teşekkür ederim!" diye bağırdı, ellerinin baskısına karşılık vererek. "Her şey için çok teşekkür ederim. Ne kadar minnettar olduğumu asla bilemezsiniz."

İki öğleden önce Londra'da olduğu gibi yine kızarmış, canlı ve güzeldi. Kadın yüzünü adamın yüzüne doğru kaldırdı, adam daha sonra hangi amaçla olduğunu asla anlayamadı ve adam da akla gelebilecek hiçbir amaçla ona doğru eğildi. Her nasılsa ağızları buluştu ve zamansız birkaç dakika boyunca birbirlerine bastırdılar, ta ki ikisi de geri çekilip birbirlerini haşlamış gibi ellerini bırakana kadar.

Bu da ne böyle! Bu kesinlikle Aidan'ın hayatının en *dayanılmaz* derecede utanç verici anlarından biriydi -belki de en utanç verici anlarından biriydi- özellikle de kız orada dikilmiş, dehşetten gözleri faltaşı gibi açılmış, yanaklarından renk akarken ve Aidan ellerini arkasında kavuşturup boğazını temizlemekten başka bir şey yapamazken.

"Özür dilerim-"

"Özür dilerim-"

Aynı anda konuştular, tıpkı lanet olası bir Yunan korosu gibi. Tanrı yardımcısı olsun! Az önce karısını öpmüştü. Ya da karısı onu öpmüştü. Hangisi olursa olsun.

"Özür dilerim," dedi tekrar. "Yukarı çıkıp Andrews bavullarımı toplamayı bitirmiş mi diye bakacağım."

"Öğle yemeğine kalacak mısınız?"

Hayır. Gitme vakti gelmişti. Onu bir insan olarak merak etmeye başlamıştı. Sıcak kalpli, sadık, eğlenceyi seven bir kadına dair birkaç kışkırtıcı bakış atmıştı ve onu bir insan olarak düşünmek ona iyi gelmiyordu. Daha da kötüsü, kendini birden fazla kez onun hakkında şehvet dolu düşüncelerle yakalamıştı, özellikle de dün gece yatağa girdikten sonra hayatında ilk ve tek kez geliniyle aynı çatı altında bir gece geçireceğini fark etmişti. Bu endişe vericiydi ve kendisini sadakatsiz hissettirmişti. Ve sonra *bu* düşünce de sadakatsiz hissettirmişti.

"İnanmıyorum-" diye başladı.

Oturma odasının kapısı arkasından açıldı ve Morris'in geri dönme cüretini gösterip göstermediğini merak ederek sertçe döndü. Ama gelen Bayan Pritchard'dı, hâlâ dışarısı için giyinmişti, omuzları yağmurdan ıslanmıştı.

"Oh, güzel," dedi, "ikiniz de bana her şeyi anlatmak için hâlâ buradasınız. Ahırların önündeki arabadan inip eve kadar yürümek zorunda kaldım. Cecil ve arabaları terasın önünü kapattı. Çok neşeli bir şekilde iyi günler dememe ve nasıl olduğunu sormama rağmen bana bakmadı bile. Şimdi bana her şeyi anlat."

Aidan onun gözlerinin muziplikle parladığını fark etti. İki eli de bastonunun üzerindeydi.

"Ah, Mari Teyze," dedi Eve, ellerini göğsünde kavuşturarak, "Albay Bedwyn'i duymalıydınız. Gerçekten duymalıydınız. O kadar sessiz ve zarif bir tehditle konuştu ki ben bile titredim. Cecil için neredeyse üzülecektim." Güldü - aslında daha çok kız gibi bir kıkırdamaya benziyordu. "Neredeyse, ama tam olarak değil."

"Karımı kırbaçla evden uzaklaştırmakla tehdit etmek gibi bir hata yaptı," dedi Aidan.

"Oh, çok aptalca," dedi teyze kıkırdayarak. "Siz burada dururken nasıl bu kadar cesur olabildiğini merak ediyorum, Albay."

"En iyi kısmı da buydu," diye ekledi karısı. "Albay Bedwyn'i görmedi."

gölgelerin içinde. Fark ettiğinde yüzünü görmeliydiniz."

Bayan Pritchard şapkasını çıkarıp üzerindeki yağmur damlalarını silkelerken güldü. "İkinizi bir arada yakaladığıma sevindim," dedi. "Bu sabah birkaç ziyarette bulundum. Komşularımızın neler olduğunu bilmesinin önemli olduğunu düşündüm. Hepsi Eve'e ne olacağı konusunda çok endişeliydi. Neyse ki yağmur nedeniyle herkesi evinde buldum. Harika haberlerim var."

Aidan anında endişelendi. Kadının gözlerinde yine o çöpçatanlık parıltısı vardı.

"Bayan Pritchard, "Herkes Ringwood'un hanımı olarak kalacağını duyunca o kadar sevindi ki, Eve, aşkım, ve evlendiğin kişinin Albay Bedwyn olduğunu öğrenince, kutlama için bir şeyler yapılması gerektiği konusunda hemfikir oldular. Albay'ın yakında izinden dönmesi gerektiğini ama bunun kimseyi durdurmayacağını açıkladım. Ben konuşurken bile bu akşam hanın üst katındaki odalarda bir toplantı için her şey hazırlanıyor."

"Mari- Teyze," diye başladı Eve, sesi Aidan'ın hissettiği kadar şaşkındı.

"Elbette," dedi Bayan Pritchard, yalvaran gözlerini Aidan'a dikerek, "bir gece daha kalabilirsiniz, Albay. Elbette-"

"Mari- Teyze"

Aidan bir elini kaldırdı. Dehşete düşmüş olabilirdi ama belki de bu fikirde bir hikmet vardı.

"Az önce Cecil Morris'in özel ruhsatla evliliğin geçerliliğine inanmıyor gibi görüldüğünü hatırladım," dedi. Sanırım bu civardaki insanların çoğu da onun cehaletini paylaşıyor olabilir. Bugün buradan ayrılmam gereksiz zorluklara yol açacak şüphe ve söylentilere neden olabilir. Birlikte halkın önüne çıkmak, bir düğün kutlaması yapmak bu şüpheleri kesinlikle giderecektir."

Bayan Pritchard memnuniyetle gülümsedi.

"Sen ne düşünüyorsun?" Aidan karısına sordu.

"Sanırım," dedi kaşlarını çatarak, "sizi beklediğinizden çok daha fazla sıkıntıya sokuyoruz, Albay."

Yeterince doğru. Onunla evlenerek verdiği sözü yerine getirmeyi ilk düşündüğünde her şey çok basit görünmüştü.

"Ayrıca," dedi, "yağmur yine bardaktan boşanırcasına yağıyor."

Hepsi birden dönüp pencere camlarından aşağı akan suyu izlediler.

BÖLÜM VIII

EVE, KENDİSİNE UYGUN BİR GİYSİ BULMAK İÇİN ÇARŞAFINA BAKTI

gece kıyafetleri. Her şeyin modası geçmişti. Son bir yıldır yas tutuyordu ama ondan önceki birkaç yıl boyunca bile akşamlarının çoğunu evde, sağlık durumu kötüleşen babasıyla birlikte geçirmiş, bu da onu çok önem verdiği mahallenin sosyal yaşamından uzak tutmuştu. Kısa bir süre seçeneklerini düşündü ve sonra gri, gümüş rengi ipek elbisesinde karar kıldı. Percy'nin kendi isteğine rağmen onun için hiç yas giymemek onun anısına saygısızlık gibi görünüyordu. Edith saçını düzeltti ve şenlikli bir hava katması için gümüş zincirini ve küpelerini önerdi.

Eve salona inerken, Mari Teyze'nin ve Serena'nın diğerlerinin yanında gerçekten çok kötü olduğunu düşündü, kendini dışarı çıkmak üzere olan bir kız kadar gergin hissediyordu. Bu, evliliğin amaçlanandan daha fazla bir şeye dönüşmesi umuduyla albayı oyalamak için yapılmış bariz bir oyundu. En hafif tabiriyle utanç vericiydi. Albay'ın kalmayı kabul etmesine şaşırmıştı ama bu kararı vermesinde onur duygusunun etkili olduğunu tahmin ediyordu. Bir dükün oğlu olarak alışkın olması gereken türden şık bir sosyal etkinlik beklemediğini umuyordu.

Misafir odasında onu bekliyordu. Mari Teyze ve Thelma toplantı salonundaki bazı hazırlıklara yardım etmek için erkenden ayrılmışlardı; en azından Mari Teyze'nin ikisini birlikte seyahat etmek ve Üç Tüy'e birlikte varmak üzere bırakmasının açıklaması buydu.

"Bunun için çok üzgünüm," dedi Eve. "Şimdiye kadar eve dönmüş olmayı dilemekten başka bir şey yapamazsınız."

Salam verdi ve gözleri kızın üzerinde gezindi, ancak kıyafet seçimi hakkında hiçbir yorum yapmadı. Üniformasını giymişti ama dans ayakkabıları vardı.

süvari botları yerine.

"Kalmayı reddedebilirdim," dedi ona. "Mesele şu ki, yarın buradan ayrılabilir ve sanki burada hiçbir şey olmamış gibi alışılmış yaşam tarzıma devam *edebilirim*. Sizin için bu o kadar kolay olmayacak. Burada neden evlendiğinizi ve neden kocanız olmadan yalnız yaşadığınızı çok iyi bilen komşularınızla birlikte yaşamaya devam etmelisiniz. Aramızda hiçbir nezaket, hiçbir saygı olmadığına inanmalarını istemem. Bayan Pritchard bu öğleden sonra planını ilk açıkladığında şaşırdığımı itiraf etmeliyim, ama aslında tam da ihtiyaç duyulan şeyin bu olduğunu anlamam bir dakikadan fazla sürmedi."

Konuşurken tavrı sert ve resmiydi. Onu motive eden nezaket mi yoksa görev miydi? Eve merak etti. Olası bir nezakete, hatta espriye dair birkaç alaycı bakış atmıştı ama ... *ama adam hiç gülümsememişti*. Başını salladı ve adam şalını onun elinden alıp omuzlarına koydu ve kolunu uzattı.

Yağmur bir saat kadar önce durmuştu ama terastaki kaldırım taşları hâlâ nemli ve hava soğuktu. Eve arabaya tırmanırken titredi. Albay'ın yanındaki koltuğa mı yoksa karşısındakine mi oturacağını merak etti. Albay onun yanındakini aldı. Adamın vücut ısını sağ kolunda ve dış uyluğunda hissedebiliyordu.

"Dans edilecek," dedi ona, "yerel müzisyenler tarafından sağlanan müzik eşliğinde. Kart oyunları, sohbetler ve ikramlar olacak. Tüm bunları çok yavan, belki de düpedüz aptalca bulacaksınız."

"Son derece medeni ve sağlıklı bir kır eğlencesi olacağından kuşku duymadığınız bir şey için özür dilemenize gerek yok," dedi.

Bir keresinde John'a yakın zamanda katıldığı ve çok keyif aldığı bir toplantıdan bahsettiğini hatırlıyordu. John dramatik bir şekilde ürpermiş ve ona böyle bayağı bir toplantıya katılmaktansa farelerle dolu bir zindana atılmayı tercih edeceğini söylemişti. O zaman kadın gülmüştü, o da gülmüş ve konuyu değiştirmişti. *John*, sırf komşularının gözünde saygıdeğer ve acınmayacak biri olarak görünmek için albayın şimdi yaptığını yapar mıydı?

"Bir dükün oğlu ve kardeşi olduğunuzu, *Lord Aidan Bedwyn* olduğunuzu unutamam," dedi.

"Ve siz de Leydi Aidan Bedwyn'siniz," diye hatırlattı ona eski araba sarsılarak hareket ederken.

"Bir sahtekâr." Güldü.

"Hayır." Ona bakmak için başını çevirdi. "Benim karım."

Tekrar ürperdi. Bunun gerçekliği hâlâ tam olarak kafasına dank etmemişti, diye tahmin etti. Evliydi ama evli değildi. Bir kocası vardı ama kocası yoktu. Gelecek hafta bu saatlerde onun varlığı bir rüya gibi görünecekti. Ama ölüm onları ayırana kadar onunla sonsuza dek evli kalacaktı.

"Hâlâ yarı yas tutuyorsun," dedi. "Baban gideli bir yıldan fazla olmasına rağmen."

"Bu duruma saygısızlık mı?" diye sordu ona. "Daha dört gün önce tüm komşularımın ve arkadaşlarımın Percy'nin onuruna düzenlenen bir anma töreni için toplandıklarını hatırlamadan edemiyorum. Oysa bu akşam evliliğimi kutlamaya geliyorlar."

"Hayat budur," dedi. "En tarifsiz trajedilerden sonra bile devam eder."

"Sanırım," dedi, kaşlarını hafifçe çatarak ona bakarak, "büyük ölçüde kişisel deneyimlerinize dayanarak konuşuyorsunuz."

Karanlık, esrarengiz gözleri tamamen boşa döndü. Bu herhangi bir duygudan daha kötüydü. Üşüdüğünü hissetti. Birkaç dakika boyunca aralarında sessizlik oldu.

"Şimdi de kardeşin için mi yas tutuyorsun?" dedi. "Bunu yapmamamı istemesine rağmen mi?"

"Nasıl yapamam?" İç çekti. "Sadece ikimiz vardık. Babamla kavga ettikten ve büyük amcamla yaşamaya başladıktan sonra bile hep yakındık. Ve sonra o ... ama seni sıkmamalıyım." Alacakaranlıkta ağaçlara bakmak için başını çevirdi.

"Anlat bana," dedi.

"Büyük amcam zengin bir dükkân sahibi ve tüccardı," dedi. "Neredeyse babam kadar zengindi ama sınıf atlamak gibi bir hırsı yoktu.

ve toprak sahibi soylular arasına girmeyi başardı. Hayatından ve başarılarından memnundu. Öldüğünde, Percy'nin hayalini satın alacak kadar büyük bir meblağ dışında her şey oğluna kaldı - bir süvari alayında görev. Babam çok öfkeliydi ama bunu engellemek için yapabileceği bir şey yoktu. Yine de vasiyetini değiştirdi."

Albay, "Oğlu itiraz etmedi mi?" diye sordu.

"Joshua mı? Hayır." Başını iki yana salladı. "O ve Percy iyi arkadaşlardı. Benimle evlenmek istiyordu." Muhtemelen bu gereksiz ayrıntıyı eklememesi gerekiyordu.

"Joshua?" dedi.

Dönüp ona biraz mahcup bir şekilde gülümsedi. "Ben on dokuz yaşındaydım," dedi, "o da sekiz yirmi yaşlarındaydı. Müreffeh, kendine güvenen, yakışıklı, akraba, Percy'nin arkadaşıydı. Burada tek başıma yalnızdım. Geri dönmek isteyebileceğimi düşündüm - köklerime daha yakın, tabiri caizse. Kendi ülkeme, kendi insanlarıma.
-Annemin ailesi doğuştan İngiliz olmasına rağmen."

"Baban bu evliliğe izin vermez miydi?" diye sordu.

"Oh, kesinlikle," dedi. "Joshua burjuvaydı. Kalın aksanına kadar kararlı bir şekilde öyleydi. Hayır, babam evlenmemize izin vermedi. Kalbim kırıldı ve bir ay içinde onu unuttum. Onu reddetmemden altı ay sonra evlendi ve şimdi üç çocuğu var. Hâlâ refah içinde."

"Ama onun için söğüt takmıyorsunuz?"

"Hayır." Yumuşak bir şekilde güldü. "Geri dönüp mutlu olabileceğimi düşünmek aptallıktı. Burada geri dönemeyecek kadar uzun yaşadım -aslında hayatımın çoğunu burada geçirdim. Bunu artık biliyorum. Hayatımı olduğu gibi tercih ediyorum." Ya da en azından bir hafta öncesine kadar olduğu gibi, diye sessizce düzeltti.

"Cecil Morris aile tablosunun neresinde yer alıyor?" diye sordu.

"Onun babası ve benim babam kardeşti," diye açıkladı. "Babam Galler'den ayrılıp Ringwood'u satın aldığı anda amcam da gelmiş ve ondan en büyük kiracı çiftliğini kiralamış. Çok çalıştı, çiftlik gelişti ve sonunda satın aldı. Ama Cecil her zaman Percy ve beni aptalca kısılandı. Kökenlerinin üstüne çıkmayı ve bir beyefendi olmayı çok istiyordu; zengin, *aylak* bir beyefendi. Aylaklığa, zenginliğin bir işareti olarak büyük önem veriyorlardı.

kibarlık, baba ve Cecil. Sık sık onun babamın oğlu olması gerektiğini düşünmüşümdür. Gerçekten de neredeyse miras alacaktı. Sadece sizin sayenizde olmadı."

Araba gümbürdeyerek köprüden geçip Heybridge'in ana caddesi boyunca Üç Tüy'e doğru ilerlerken, çok fazla konuştuğunu düşündü. Adamın onun ailesiyle ne ilgisi olabilirdi ki?

"Dans etmeli miyim bilmiyorum," dedi. "Ne de olsa hâlâ yas tutuyorum."

"Ama ağabeyinizin açık isteğine rağmen," diye hatırlattı ona. "Dans etmek bir toplantıdaki başlıca eğlence biçimidir, sanırım ve bu toplantı bizim onurumuza düzenleniyor. Şaperonlarla birlikte bir köşede ağırbaşlı bir şekilde oturursan hayal kırıklığına uğrarsın. Dileğiniz bu mu - arkadaşlarınızı incitmek mi?"

Elbette çok haklıydı. Mari Teyze hayal kırıklığına uğrayacaktı. Diğer herkes de öyle. *O da öyle*. İki gün önce Londra'da olduğu gibi aniden bir coşkuya kapıldı, bilerek vazgeçtiği şey üzerine düşünmek için yalnız kalmadan önce yakın mutluluğun her anını yakalama ihtiyacı duydu.

"Dans edebilir misin?" diye sordu. Hayal etmesi zordu.

"Hanımefendi," dedi araba sallanarak durduğunda ve basamakların inmesini beklediklerinde, "bir beyefendi ABC'sini tökezlemeden okumayı öğrenmeden önce, hafif fantastiklere çelme takmanın zarif sanatında çoktan ustalaşmıştır."

Eve güldü. İşte yine o kuru ve anlaşılması zor mizah anlayışı. Sonunda kendine itiraf etti, geceyi dört gözle bekliyordu.

TOPLANTI GERÇEKTEN DE DİNLENMEYEN BİR TOPLANTI OLDU, hatta

tatsız bir olay. Bewcastle buna bayağı diyebilirdi. "Dışarıda" olması mümkün olmayan çok sayıda genç bayan vardı, ancak dans ettiler, kıkırdadılar ve kızaran ve kayıtsız görünmeye çalışan ve sadece kaba görünen çok genç erkekleri süzdüler. Çok sayıda yaşlı bayan vardı,

Aidan'ı memnun etmek için savaşlar, kendilerini memnun etmek için çiftçilik ve avcılık gibi konularda uzun uzun ve sıkıcı bir şekilde sohbet eden yaşlı adamlar. Bir orkestra vardı -iki keman, bir bas ve bir flüt- ve mŭzik duygusundan çok coşkuyla çalıyordardı. Masalar gŭzel, şişmanlatıcı lezzetlerin ve sertleşmiş bir piyade taburunu sarhoş etmeye yetecek kadar içkinin altında neredeyse çöküyordu.

Aidan hiçbir zaman en kibar toplantılardan ya da sosyal buluşmalardan hoşlanmamıştı. Ama bu seferkine katılmanın önemini anlamış ve tüm bu şamatanın ardındaki iyi kalpliliği fark etmişti. Komşuları Eve'e düşkündü, buna hiç şŭphe yoktu. Onun kaderi hakkında gerçekten endişelenmişlerdi. Sağ salim evlendiğini ve Ringwood'un hanımı olarak aralarında yaşamaya devam edebileceğini bilmek onları çok rahatlatmıştı. Ama onun için bundan daha iyisini diliyorlardı. Onu damadıyla birlikte görmeye, aceleyle yapılmış ve bir aşk evliliği olmasa bile bunun gerçekten bir evlilik olduğundan emin olmaya ihtiyaçları vardı - ve koşullar yarın gitmesini gerektirse bile.

Onlara istediklerini vermek için kendi rolünü oynamaya koyuldu.

Country danslarının açılış setini karısıyla birlikte yönetti, erkeklerin sırasının başında dururken karısı da bayanların sırasının başında, ona dönŭk olarak durdu. Bu, kısa sürede yanaklarına renk ve gözlerine ışıltı getiren güçlü bir setti. En azından son bir yıldır dans etmemiş olması gerektiğini fark etti, ama şimdi zarafet, enerji ve bariz bir keyifle dans ediyordu. Gülŭmsüyordu, hatta set bitmeden önce kahkaha bile atmıştı. Adam gözlerini ondan ayırmadı. Bu kısmen kasıtlıydı, onları ilgiyle izleyen arkadaşlarının ve komşularının hatırı içindi. Kısmen de ona bakmak gŭzel olduğu içindi - uzun boylu, ince, şu anda olduğu gibi hareketli olduğunda gŭzel. Kısmen de yarından sonra onun neye benzediğini hatırlamaya çalışacağını ve her zaman başarılı olamayacağını bildiği içindi. Yine de o her zaman onun karısı olacaktı.

Gece boyunca onunla ŭç set daha dans etti, burası sosyete görgŭ kurallarının katı bir şekilde uygulanmadığı bir taşra toplantısıydı. Set aralarında kızın elini kolunun ŭzerinde tuttu ve bu sırada orada bulunan hemen herkesle sohbet ettiler. Bir ya da iki kez kız diğer erkeklerle dans ederken durup onu izledi. Birkaç kez de Bayan Robson ve Bayan Rice gibi başka kadınlarla dans etti. Mŭrebbiyeye dans edip sohbet ederken, Bewcastle onu şimdi görebilseydi, diye düşündŭ alaycı bir tavırla. Bewcastle bir felç geçirirdi -özellikle de kadının geçmişini bilseydi.

Aidan bu düşünceye neredeyse sırtıtaçaktı ama hiç istemediği başka bir düşünceyle hemen ayıldı. Ya *Bayan Knapp* onu şimdi görebilseydi?

Bütün akşam ikram edilen içeceklere ek olarak, saat on bir buçukta bitişikteki odada oturmalı bir akşam yemeği vardı. Bütün bunların sadece yarım gün önceden haber verilerek nasıl başarılabildiğini Aidan hayal bile edemiyordu. Yemek gerçek bir ziyafetti. Bunu, biri James Robson'dan, diğeri Rahip Thomas Puddle'dan gelen konuşmalar ve kadeh kaldırmalar izledi. Aidan, büyük bir utanç içinde, doğaçlama bir cevap vermek zorunda kaldı.

"Eşim ve ben, bu kadar kısa sürede onurumuza bu toplantıyı düzenleyerek gösterdiğiniz cömert nezaket için hepinize teşekkür etmek istiyoruz," diye söze başladı. Söyleyecek başka bir şey yok gibiydi. Eve'e baktı. Eve, aralarındaki masa örtüsünün üzerinde düz duran elinin tersini inceliyordu. "Yüzbaşı Percival Morris benim arkadaşım," diye devam etti, pek de doğru olmayan bir şekilde. "Bu nedenle kız kardeşi de benim arkadaşım, onu şahsen tanımadan önce bile. Onunla evlenerek onu bazı zorluklardan kurtarabilmek benim için ayrı bir onurdu. Ama bu evliliğin aceleyle getirilmesinin tek nedeni o koşullardı. Gelecekte bir zamanda, belki daha görkemli bir şekilde, ailelerimizin ve dostlarımızın daha kalabalık katılımıyla gerçekleşecekti ama Londra'daki özel nikâhımızın sağladığı kadar değerli anıları geleceğe taşıyamayacaktık."

Yoğun alkışlar ve bilinçli bir tezahürat girişimi oldu. Masa örtüsünün üzerine yayılmış parmakları avucunun içine kıvrıldı.

"Yarın yola çıkmalıyım," dedi Aidan. "Taburuma dönmeden önce halletmem gereken işlerim var. Gelinimden gönülsüzce ayrılıyorum ama onu teyzesine ve onu seven arkadaşlarına ve komşularına emanet ediyorum. Ben dönene kadar."

Alkışlar artmıştı; aralarında Bayan Pritchard'ın da bulunduğu birkaç hanım gözlerini siliyordu. Aidan uzandı, karısının sıkılı elini kendi elinin içine aldı, parmaklarını onunkilerin altından geçirdi ve dudaklarına götürdü. Kadın ona baktı ve gözleri buluşup uzun bir süre birbirlerini tuttu. Ve işin kötüsü, diye düşündü, her şey yalanmış gibi gelmiyordu. Daha dört gün önce kendisini bu kadar derin bir şeyin içine soktuğunu bilmiyordu.

"İsterseniz bana katılın," diye topluluğu davet etti, "Leydi'nin şerefine kadeh kaldıralım."

Aidan Bedwyn, karım."

Aralarında neredeyse tüm gençlerin de bulunduğu bazı konuklar kısa bir süre sonra diğer odaya doluştu ve müzik yeniden başladı. Birkaç düzine ayağın ahşap zeminde çıkardığı gümbürtüler dansın yeniden başladığını gösteriyordu. Dışarı çıkanların çoğu Aidan'ın elini sıkmak ve Eve'e birkaç kelime söylemek için geldiler ama birkaç dakika sonra etraflarında biraz rahatlamaya ve özel sohbeze izin verecek kadar boşluk kalacak şekilde oturdular.

"Teşekkür ederim," dedi. "Benim iyiliğim için çok şey yaptınız. Bunu asla unutmayacağım. Ama yarın sabah buradan uzaklaşmayı ve nihayet ailenizi görmek için eve gitmeyi dört gözle bekliyor olmalısınız. Sonunda yeniden özgür olacaksınız."

Bunun o kadar kolay olmayacağına dair güçlü bir önsezisi vardı ama hiçbir şey söylemedi. Zaten onunla aynı fikirde olmak terbiyesizlik olurdu.

"Kuzenin için söğüt ağacını bir aydan fazla takmadıysan," dedi konuyu değiştirerek, "iki gün öncesine kadar seni başkasıyla evlenmekten alıkoyan neydi? Geçtiğimiz yıl boyunca babanızın vasiyetinde belirtilen süreyi beklemek için kendinizi onurlu hissettiğinizi biliyorum. Peki ya ondan önceki yıllar? Şimdi kaç yaşındasınız? Dört, beş ve yirmi?"

"Beş," dedi. "Babam birkaç yıl boyunca çok uğraştı. Beni iyi bir evlilikle evlendirmeye çok kararlıydı. Ringwood'a benim incelemem için getirdiği kibar seçkinlerin geçit töreninden korktum."

"Çocuklara çok düşkün görünüyorsunuz," dedi. "Hiç kendi çocuğunuz olsun istemediniz mi?"

"Benim kendi çocuklarım var," dedi. "Anlamıyorsunuz, değil mi Albay? Becky ve Davy sizin için sadece evlat edindiğim yetimler. Benim içinse kendi rahmimden çıkmış kadar değerliler." Kendi sözleri karşısında kızardı.

Hayır, bunu anlamak zordu. Verecek o kadar çok sevgisi ve şefkati olan bir kadındı. Neden bir erkeğe değil? Neden gerçekten kendi doğurduğu çocuklara değil?

"İleride evlenip kendi ailenizi kurmak istemediğinizi düşünmekle belki de hata ettiğimi fark ettim," dedi.

"Hayır!" dedi o kadar kararlı bir şekilde ki, yan masada oturan yaşlı kadın - Bayan Drabble- bir an için onlara baktı. "Hayır, bunu kendinize yapmanıza izin vermeyeceğim. Ben bekarlığı seçmiştim. Sanırım her zaman, özellikle de Joshua'dan sonra, gerçekten sevmediğim sürece asla evlenmeyeceğimi biliyordum. Bu konuda pek çok kadının sahip olmadığı seçim lüksüne sahip olacak kadar şanslıydım. En azından ben böyle bir seçeneğim *olduğunu düşünüyordum.*"

"Ama gerçekten sevebileceğin bir adamla hiç karşılaşmadın mı?" diye sordu.

"Hayır!" Cevabı öncekinden daha da sertti ama daha sessizdi. "Asla. Belki de bu aşk diye bir şey olmadığı anlamına geliyordur, Albay. Belki de ben ayın peşinden koşuyorum. Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Gerçek aşk hakkında mı?" dedi. "Bu sizin terimi tanımlamanıza bağlı. Ben romantik aşka inanmıyorum. Bu sadece erkeklerde cinsel iştahın, kadınlarda ise ev ve güvenlik arzusunun bir örtmecesidir. Yine de sadakat ve aile sevgisine inanıyorum."

"Ben de öyle," dedi. "Ve bu şeylere bolca sahibim. Teyzeme, arkadaşlarıma ve sevgili çocuklarıma sahibim. Neden daha fazlasını isteyeyim ki? İhtiyacım olabilecek her şeye sahibim. Ben olduğum gibi mutluyum. Bir yerde okumuştum, genellikle bir ömür boyu zaten sahip olduğumuz şeyleri ararız. Ben şanslı olanlardan biriyim, iyi talihimin farkındayım. Biliyorum çünkü bugün neredeyse kaybediyordum. Mutluluğumu mümkün kıldığınız için size sonsuza dek minnettar kalacağım."

Güven tazelenmişti. Ya da belki de sadece rahatlamayı seçmişti, böylece evlilikte gelecekteki mutluluğa dair tüm umutlarını yok ettiği için endişelenmek zorunda kalmayacaktı. Kadının inkârlarında çok sert olabileceğinden şüpheleniyordu. Ama başka ne seçeneği vardı ki? Onun ne seçeneği vardı? Hiçbiri. Bu yüzden şimdi ona yardım etmek için bazı şeyleri farklı yapmış olmayı dilemenin bir anlamı yoktu. Başka bir yolu yoktu.

"Tekrar dans edelim mi?" diye sordu karısı.

Ayağa kalktı ve elini onunkine uzattı. "Evet, yapmalıyız," diye kabul etti. "Bir kez daha."

Kısa bir mesafe ötede birkaç yaşlı hanımla birlikte oturan teyzesi onlara mutlulukla başını salladı.

Bir kez daha -sözlerinde öyle bir kesinlik vardı ki.

SABAH YINE YAĞMUR ÇİSELIYORDU. EVE ERKEN KALKTI

Gecenin geç bir saatinde olmasına ve Albay Bedwyn'in ıslanacağını söyleyip evde kalmasını önermesine rağmen onu görmek için ahıra gitti. Geniş kapüşonu başının üzerine kadar çekilmiş bir pelerinin içine büzülmüştü.

Üniformasını giyyordu ama resmi kıyafet üniformasını değil. Bu üniforma yıpranmış, biraz solmuş, biraz da perişan görünüyordu. Vücuduna tam oturuyordu ve rahat ve inkar edilemeyecek kadar çekici görünüyordu. Kadın, adamın çoğu zaman böyle giyiniyor olması gerektiğini fark etti. İri yarı ve çok erkeksi görünüyordu.

Sam Patchett büyük atını ahırın avlusuna doğru sürdü. Charlie yarasa adamın atının yanında durmuş, bir işe yaramak için sabırsızlanıyordu.

Albay Bedwyn ona döndü. Adam çoktan ıslanmıştı ve kadın da pelerininin omuzlarından sızan nemi hissedebiliyordu. Birbirlerine baktılar, görünüşe göre ikisi de basit veda sözcüklerini nasıl söyleyeceklerini bilmiyorlardı.

"O halde buraya kadar," dedi sert bir sesle. "Size bir nebze de olsa hizmet edebildiğim için onur duydum, hanımefendi."

Dudaklarına zorla bir gülümseme yerleştirdi. "Bu onur tamamen bana ait,"

dedi. İsteseler de birbirlerine karşı daha resmi olamazlardı. Topuklarını

şaklattı, eğildi ve Sam'in elinden dizginleri almak için döndü.

Ama aniden geri döndü ve sağ elini uzattı. Eve kendi elini onun eline koydu. Ve birkaç sözsüz an boyunca ellerini sıkıca, neredeyse acıyla kavuşturdular.

"Mutlu ol," dedi.

"Sen de." Boğazı göğsüne kadar ağrıyordu.

Sonra elini onun elinden çekti ve tek bir hareketle atına bindi, yarasasının hazır olduğundan emin olmak için baktı ve atının toynakları ıslak kaldırım taşlarında takırdayarak ahırdan çıktı.

Eve veda etmek için elini kaldırdı ama o arkasına bakmadı. Çok geçmeden duvar

Avlu onu görmesini engelledi ve aceleyle kapıya gidip, ağaçların arasında gözden kaybolana kadar dörtlü araba yolundan aşağı inişini izledi. Bir kez bile başını çevirmedi.

Yüzündeki yağmurun bir kısmı sıcak hissettiriyordu. Nemi silkeledi ve kapüşonunu aşağı çekti. Kendine böyle bir müsamaha gösterse, zayıf düşene ve içi boşalana kadar ağlayabilirdi. Sonsuza dek kocası olarak kalacak olsa da bir daha asla göremeyeceği onurlu bir adamı kaybettiği için. Aşkını ve zamanında eve gelmeyen adamı kaybettiği için. Ölümü için doğru dürüst yas tutma fırsatı bulamadığı kardeşi için. Korkutucu derecede kasvetli görünen bir gelecek için.

Parmaklarıyla geriye doğru saydı. Dün Cecil'le karşılaşmışlar ve toplantı salonunda dans etmişlerdi; Londra'dan dönmelerinden bir gün önce; evlenmelerinden bir gün önce; Londra'ya gitmelerinden bir gün önce; Percy'nin anma töreni yapılmadan bir gün önce; Cecil ona konuşma yapmayı teklif etmeden bir gün önce; Cecil ona Fransa'dan haber getirmeden bir gün önce. Yedi gün. Tam olarak bir hafta. Bir hafta önce Percy'nin öldüğünü bile bilmiyordu. Bir hafta önce bugün Albay Lord Aidan Bedwyn'le hiç tanışmamıştı.

Şimdi ikisi de gitmişti. Sonsuza kadar.

Albay'la neden sonsuza dek birlikte olmak zorunda olduğunu artık tam olarak hatırlayamıyordu. Ama en başından beri böyle anlaşılmışlardı.

Henüz eve dönmeye dayanamıyordu. Yağmura ve çimlerin ıslaklığına rağmen çimenlikten zambak havuzuna doğru yola koyuldu; altı gün önce albayla birlikte gittiği yöne. Çok uzaklaşmadan Muffin ona yetişti, yarı boğulmuş büyük bir sığana benziyordu.

"Peki, Muffin," dedi, "belki *sen* açıklayabilirsin. İnsan üç adamdan hangisi için yas tuttuğunu bile bilmezken neden ağlama ihtiyacı hisseder? Percy için mi? Yoksa John mu? Yoksa Albay Bedwyn mi?"

Üç ayağı üzerinde sekerek ilerleyen ve çimenleri koklayan Muffin'in verecek bir cevabı yoktu. Aslına bakılırsa, Muffin'e hiç aldırış etmedi ve bu durumdan son derece memnundu çünkü artık yanaklarından aşağı akan sıcak tuzlu yağmurmüş gibi davranamazdı.

BÖLÜM IX

KIŞ HAVASI VE ÇAMURLU YOLLAR Aidan'ı

bir gece bir handa kaldı. Ertesi gün öğleden sonra, Lindsey Hall'a giden, geçit törenindeki askerler gibi hazır olda bekleyen karaağaçların sıralandığı uzun, düz ve geniş caddeye çıktı. Nihayet eve dönmüştü!

Atını daha hızlı koşması için mahmuzladı. Aileden herhangi birinin evde olacağından emin değildi. Bildiği kadarıyla hepsi sezon için Londra'da olabilirdi, gerçi *ton* eğlencelerine pek düşkün bir aile değillerdi. Bewcastle'ın Lordlar Kamarası'ndaki görevlerini yerine getirmek üzere orada olacağı kesindi. Erkek ve kız kardeşlerinden en azından birinin evde olmasını umuyordu. Kasvetli ruh hali için biraz kafa dağıtmaya ihtiyacı vardı.

Ev gözünün önüne geldi ve ona duyduğu neredeyse acı verici aşkın tanıdık telaşını hissetti. Lindsey Hall adlı devasa taş malikâne, mimari tarzların bir karışımını sergilemesine rağmen her zaman nefes kesici derecede görkemli görünmeyi başarmıştı. Orta Çağ'da çok daha küçük bir malikâne olarak inşa edildiğinden beri aileye aitti. Ardı ardına gelen baronlar, kontlar ve dükler hiçbir eksiltme yapmadan eklemeler yapmış ve farklı çağların modalarını harmanlamak için hiçbir çaba sarf etmemişlerdi.

Uzun cadde evden biraz uzakta ikiye ayrılarak, ortasında mermer bir fiskiye'nin bulunduğu rengârenk bir çiçek bahçesini çevreliyordu - her ikisi de Gürcü büyük büyükbabanın izniyle. Su otuz metre havaya fışkırıyor ve dev bir şemsiye'nin gökkuşağı renklerindeki parmaklıkları gibi her yöne doğru püskürüyordu.

Aidan caddenin sol tarafındaki kola doğru ancak ilerlemişti ki, biraz ötedeki ahırın yanından üç atlı göründü: iki erkek ve bir kadın. Onu görür görmez hepsi dizginleri çekti ve

Sonra Freyja ıgık attı ve iek bahçesinin etrafında pervasız bir hızla drtnele ona doğru geldi.

"Aidan!" diye bağırdı duyma mesafesine geldiğinde. "Seni Şeytan! Geldiğini bize haber bile vermedin!"

Kadın yanına gelip sağ kolunu bir erkek gibi uzatınca durdu. Her zaman yapmadığı bir Şekilde yan biniyordu. Sarı saçlarını gösterişli tüylü bir binici Şapkasının altına salıvermiŐti. Asi bukleler halinde neredeyse beline kadar uzanıyordu. Aynı eski Freyja!

"Ama sürprizlerin anlamı budur," dedi elini sıkarak. "Nasılsın zgr?"

Güneşten bronzlaŐmıŐ, parlak gözlü ve sağlıklı görünüyordu; st üste mrebbiyelerin kendisinden ümidi keŐtiėi yıllarda hiç olmadığı kadar hanımefendiydi.

"Seni gördüğüme sevindim," dedi. "Wulf senin İngiltere'de olduğunu biliyor mu? Geri kalanımıza haber vermeyi ihmal etmek tam ona göre bir davranış olur."

"Bewcastle'a mektup yazmadım," dedi.

Sonra iki kardeşi daha sakın bir hızla atlarını sürdüler. Sarı saçlı dev Rannulf sırttı ve iri bir el uzattı.

"Seni görmek çok güzel Aidan," dedi. "Ne kadar zamanın var?"

Daha genç, daha zayıf, daha esmer olan Alleyne neşeyle gülümsedi. "SavaŐçı zaferle döndü," dedi. "Süvariler sana kalem ya da kğıt vermeyecek mi, Aidan?"

"Ralf? Alleyne?" Aidan sırayla her birinin elini sıktı. "İki ay, bir haftası çoktan geçti. Halletmem gereken bazı iŐler vardı." *Evlenmek gibi.* "Ve Şahsen gelmek varken neden kalem ve mürekkep kullanayım? Morgan evde mi?"

"Wulf da öyle," dedi Ralf, hep birlikte ahırlara doğru dönerlerken. "Bir hafta önce Redfield Dowager Kontesi'nin cenazesi için eve geldi ve henüz dönmedi. Biz ayrıldığımızda bazı hesapları gözden geçiriyordu ve Morgan da okul odasında sürtünüyordu. On yedi kötü ve asi bir yaş, özellikle de bir Bedwyn için."

"On yedi!" Aidan yüzünü buruşturdu. "Şimdiye kadar oldukça genç bir hanım olmuş olmalı."

Alleyne gülerek, "Ve küçük bir ateş parçası," dedi. "Hepimizin en kötüsü ya da en iyisi olacak. Wulf onu kraliçeye reverans yapması için Londra'ya sürükledikten sonra gelecek yıl kur yapmaya gelecek genç delikanlılara neredeyse acıyacak."

"Gördüğüm kadarıyla evden habersiz çıkmamışsınız." Rannulf başıyla ön kapıların olduğu yönü işaret etti. "İşte efendinin kendisi geliyor."

Aidan atından indi ve dizginleri Andrews'a devretti. Bewcastle yavaş adımlarla ona doğru geliyordu. Asla acele etmemesi ve sesini yükseltmemesi onun karakteristik özelliği idi. Yine de her hizmetkâr onun en ufak bir emrine anında itaat ederdi ve çoğu ondan biraz korkan kardeşlerinin en çılgın taşkınlıklarını dizginlemekte takdire şayan bir iş çıkarmıştı. Adı Wulfric'ti, ona yakışan bir isimdi bu. Gümüş gözleri de dahil olmak üzere onda belirgin bir şekilde kurda benzer bir şeyler vardı.

"Wulf?" Aidan biraz temkinli bir şekilde ona doğru yürüdü. Yıllardır araları pek iyi değildi. En son bir araya geldiklerinde -üç yıl önce- neredeyse yumruk yumruğa gelmişlerdi ve Aidan iznini yarıda kesmişti.

"Aidan?" Bewcastle kucaklaşma ve hatta el sıkışma mesafesinin çok ötesinde durdu ve her zamanki hafif, aldatıcı hoş tonuyla konuştu. "Sevgili ben, posta servisiyle konuşmak zorundayım. İngiltere'ye dönüşünüzü bildiren mektubunuz gecikti."

"Neden yazayım ki," dedi Aidan, "buraya bir mektup kadar çabuk gelebilecekken? Sen nasılsın?"

"Seni tek parça ve görünüşe göre sağlıklı görmek daha iyi," dedi Bewcastle, sınav bardağını gözüne kaldırıp kardeşini tepeden tırnağa süzerek. "Yeni bir üniforma alacak paran yok mu, Aidan?"

Aidan omuz silkti. "İnsan rahatlığa tuhaf bir şekilde bağlanıyor," dedi, "bu kadar az şey varken. Morgan'ı görmek istiyorum. En son eve geldiğimde gösterdiği güzellik vaadini yerine getirdi mi? İçimizde en dik başlı olanın o olduğunu duydum."

"Öyle mi?" Dükün kaşları kalktı ve yüzüne kibirli bir ifade kattı.

Zayıf, belirgin burunlu, ince dudaklı yüzü. "Benim gözümünden kaçmış. Ama bir öfke nöbetinin etkilerini deneyeceği son kişinin ben olduğumu kabul ediyorum. Salona gel de hep birlikte çay içelim." Aidan'ın ötesine, erkek ve kız kardeşlerine baktı, onları da davete dahil etti, ki bu aslında bir emirdi. "Bayan Cowper'a Morgan'ı aşağı getirmesini söyleyeceğim."

Aidan kardeşiyle birlikte eve doğru yürürken, Wulf'un da orada olmasına ve diğerleriyle kıyaslandığında onun karşılaşmasının gerçekten de soğuk olmasına rağmen, evde olmanın kesinlikle güzel olduğunu düşündü. Üç yıl önce Wulf, Freyja'nın kendi seçtiği adamla, komşuları ve çocukluk arkadaşları Kit Butler'la evlenmesine izin vermemişti, çünkü Kit Butler Redfield Kontu'nun ikinci oğluydu. Bewcastle onu en büyük oğlunun teklifini kabul etmeye zorlamış ve Kit'in hışımla gelip Ralf'la çimenlerin üzerinde ikisi de kanlar içinde kalana kadar dövüştüğü korkunç bir sahne yaşanmıştı. O sırada izinli bir subay olan Kit aceleyle Yarımada'ya geri gönderilmişti.

Aidan birkaç gün sonra eve dönmüş ve Bewcastle'ı zulmünden dolayı cezalandırmıştı. Ancak sorun şuydu ki, Wulf'la asla tatmin edici bir tartışma yapılamazdı. Aidan hiddetlendikçe Wulf daha soğuk ve sessiz biri haline gelmiş, Aidan yumruk yumruğa kavga etmelerini önerdiğinde ise sadece soru sorma bardağını ve kaşlarını kullanmıştı. Aidan ertesi gün, gitmeye niyetlenmesinden tam bir hafta önce yola çıkmıştı.

İşin ironik yanı Freyja'nın nişanlısı düğünden önce ölmüş ve Kit Redfield'in varisi olmuştu. Geçen yıl, Kit satılıp İngiltere'ye döndüğünde, Redfield ve Bewcastle Kit ile Freyja'nın evlenmeleri konusunda anlaşmış ve Kit yaz için eve geldiğinde nişan kutlamaları için her şey hazır hale gelmişti. Gerçi geldiğinde yanında bir de nişanlısı vardı. Görünüşe göre artık evliydi. Ralf bu konuda Aidan'a mektup yazmıştı. Ona göre Freyja'nın kalbi bir kez daha kırılmıştı, gerçi Freyja Ralf'a bunu söylediğinde Ralf'ın suratına yumruğunu indirmişti. İyi yaşlı Freyja.

Meşe kirişli tavanı, üzerinde bir ozan galerisi bulunan girift oymalı perdesi, silahlar, sancaklar ve silahlarla süslü beyaz badanalı duvarları ve devasa meşe yemek masasıyla özenle korunmuş ortaçağ salonuna adım attılar. Onlar bunu yaparken, uzun boylu, ince yapılı bir genç kız, iki kolunu da önünde kavuşturmuş bir halde merdiven kemerinden hızla içeri girdi. Siyah saçlı, siyah gözlü bir güzeldi, görünüşe bakılırsa içlerinden sadece bir tanesiydi.

tamamen ailenin burnundan

kaçtı. "Aidan!" diye bağırdı.

"Aidan!"

Hemen kollarına atılarak onu şaşırttı, kendi kolları onun boynuna sıkıca sarıldı. Adam kollarını kızın dar beline doladı, onu ayaklarından kaldırdı ve tam bir daire çizdirdi.

"Yokluğumda şeytan gibi güzelleşmişsin Morgan," dedi onu tekrar yere bırakıp iyice görebilmek için elini gevşettiğinde.

"Bewcastle usulca, "Seni derslerinden çağırdığımı hatırlamıyorum, Morgan," dedi.

Bayan Cowper, uzun süredir acı çeken mürebbiyesi, arka planda özür dilercesine çırpınıyordu. Aidan onu tanıdığı sürece, ona hep Bewcastle'ın her an uşaklara onu zindana götürüp kafasını kesmelerini emretmesini bekliyormuş gibi bakmıştı.

Aidan, sırtı Bewcastle'a dönük olan küçük kız kardeşine göz kırptı. O ana kadar sarılacak birini ne kadar çok arzuladığını fark etmemişti.

Ancak eve döndükten sonra AIDAN'ın nasıl yorgundu. Aylar ve yıllar süren yoğun kampanyalardan sonra aniden ve tamamen yorgun düşmüştü. Kardeşleriyle birlikte ata binmeye, yürümeye ve balık tutmaya gitti. Onlarla birlikte bazı komşularını ziyarete gitti. Hatta bir öğleden sonra Ralf'la birlikte Redfield Kontu'nun evi olan Alvesley'e gitmiş, dul kadının vefatından duyduğu üzüntüyü dile getirmiş ve Kit'in Freyja'dan olabildiğince farklı olan yeni karısıyla tanışmıştı. Ama her şeyden çok yaptığı şey uyumaktı.

Yaşadığı derin depresyondan aşırı uykuyu sorumlu tutuyordu. Evde ailesiyle birlikte olmaktan ne kadar memnun olsa da kasvetinden kurtulamıyordu. Gecede dokuz, on, hatta on bir saat uyumaktan da kendini alıkoyamıyordu. Kendini geceleri rüyasında Havva'yı görürken ve gündüzleri onu düşünürken buluyordu ama aslında olanlar bir rüya gibiydi. Hatta zaman zaman kendini gerçekten olup olmadığını merak ederken buluyordu.

Bütün o tuhaf haftayı hayal etti. Kendini Bayan Knapp'ı, kariyerini kendi yaşam tarzını paylaşabilecek, ona arkadaşlık ve rahatlık ve ... evet, seks sağlayabilecek bir kadınla evlilikle birleştirmek için beslediği hoş umudu düşünürken buldu. Ara sıra metres tutmuş olsa da, sıradan ve eşit olmayan ilişkilerden hiçbir zaman hoşlanmamıştı.

Ağabeyi ile çok az zaman geçiriyordu. Ayrılmaz bir arkadaş oldukları ilk çocukluk yıllarından beri yakın olmamışlardı. Ama Wulfric on iki yaşındayken babaları onun geleceğinin sorumluluklarına hazırlanmasının zamanının geldiğine karar verdiğinde tamamen değişmişti - Wulf henüz on yedi yaşındayken babalarının ölümüyle erken gelen bir gelecekti bu. Aradan geçen yıllar boyunca Wulf bir çift öğretmen tarafından eğitilmiş, Aidan ve küçük kardeşleri ise Eton'a gönderilmişti. Aidan sık sık Bewcastle'ın yalnız bir insan mı olduğunu yoksa sadece yalnızlıktan hoşlanan soğuk, duygusuz bir adam mı olduğunu merak etmişti.

Aidan'ın izninin geri kalan kısmı en azından dinlendirici ve huzurlu geçecek gibi görünüyordu. Ama bu umut, eve dönüşünden bir haftadan biraz fazla bir süre sonra bir sabah paramparça oldu. Alleyne'le birlikte kırlarda heyecan verici bir dörtnala çıkmıştı. İkili daha sonra kahvaltı ederken uşak Aidan'a lütfunun onu kütüphanede görmek istediğini söyledi.

Aidan yanına bir fincan kahve aldı. Bewcastle'a günaydın dedi ve ocağın karşı tarafındaki derin deri koltuğa yerleşti. Ne olduğunu merak ediyordu ama bu soruyu sormayacaktı. Wulf bunu kendi zamanında halledecekti.

"Ben karaya çıktıktan sonra bir hafta kadar devam eden sıcak hava dalgası bizi tamamen terk etmiş gibi görünüyor," dedi. "Bu rüzgâr bu sabah havayı düpedüz serinletiyor. Yine de canlandırıcı."

Wulf hiçbir zaman boş konuşmayı seven biri olmamıştı. "Görünüşe göre," dedi, "Galler Prensi müttefiklerin zaferlerinden büyük bir gösteri çıkarmaya kararlı. Rusya Çarı, Prusya Kralı ve Mareşal von Blücher de dahil olmak üzere, Avrupa'nın hükümdarlarının, prenslerinin ve generallerinin yarısının gelip onun misafiri olarak kendilerini göstermeleri bekleniyor."

"Bu yönde söylentiler duymuştum," dedi Aidan. "Görünüşe göre tüm İngiltere, özellikle de Londra, iki ayaklı ve üniformalı her şeye delicesine aşık. Prinny'nin tüm bu ihtişamın tadını çıkarmak istememesi beklenemez."

"Oldukça," diye onayladı kardeşi. "Bu benim de ilk duyduğum şey değıl. Yakında Londra'ya ve Saray'a dönüyor olmalıyım. Sabahki posta Carlton House'da yabancı konuklar için verilecek devlet yemeğine özel bir davetiye getirdi, ancak bu davetiye birkaç hafta sonrasına kadar gelmeyecek. Yine de çok sayıda başka özel kutlama etkinliğı olacaktır. Herkes misafirperverlikte diğerklerini gölgede bırakmak isteyecektir."

Aidan yüzünü buruşturdu. "Benim yerime seni tercih ederim."

"Ah, ama bu özel davetiyede sizin adınız da geçiyor." Wulf kucağındaki mektup yığınının üstünden ağır, kabartmalı bir kart kaldırdı ve şöyle bir baktı. "'Şeref vesaire vesaire. Ah, işte burada. Albay Lord Aidan Bedwyn. Prinny'nin kulağı olan biri izinli olduğunuzu biliyor olmalı."

"Bir bahane uydururum," dedi Aidan aceleyle.

Bewcastle yine karta bakıyordu. Yazıyı büyütmek için sınav bardağını elinde tutuyordu; Aidan bunun tamamen yapmacık bir hareket olduğundan emindi. Kardeşinin her zaman keskin olan görme yetisinde bir sorun olduğundan şüpheliydi.

Aidan'ın gözleriyle buluşmak için başını kaldırmadan önce, "Burada başka birinin de adı geçiyor," dedi. "Leydi Aidan Bedwyn."

General Naughton! Pulteney'nin lobisindeki o tesadüfi buluşma sırasında Aidan gelinini generalle tanıştırmıştı. Başka biri olamazdı. Şans eseri o gün başka bir tanıdık görmemişti, ta ki günün sonunda General Naughton'la karşılaşana kadar.

"Tuhaf!" dedi çalışılmış bir kayıtsızlıkla.

"İlk okuduğumda eğlendiğimi itiraf etmeliyim," dedi Bewcastle. Bu kelime aralarında havada asılı kalırken birkaç dakika sessiz kaldı ve Aidan dudaklarını büzdü. "Leydi Aidan Bedwyn diye biri var mı?" Soru yumuşak bir sesle sorulmuştu.

"Evet."

"Ah." Bewcastle elindeki kartı destenin üzerine bıraktı ve gümüş rengi, kurt bakışlı gözleriyle kardeşini dikkatle süzdü. "Bana ne zaman bilgi verileceğini sorabilir miyim?"

"Olmayacaktın."

Bewcastle da en az Aidan kadar uzun sessizliklerin tedirgin edici etkisini biliyordu. Ama Aidan bir sonraki sessizlikte onun incelemesi altında kıvranmadı. Ona lanet olsun. Bu onu ilgilendirmezdi.

"Artık sırrın ortaya çıktığına göre," dedi Wulf sonunda, "belki de merakımı giderirsin, Aidan?"

"Ölen kaptanlarımdan birine bir söz vermiştim," diye açıkladı Aidan, "ölüm haberini kız kardeşine bizzat götüreceğime ve onu koruyacağıma dair. Sonuncusunu yapmanın tek yolunun onunla evlenmek olduğu ortaya çıktı."

"Evliliğiniz yeni mi oldu o zaman?"

"İki hafta oldu," dedi Aidan.

"Özel lisansla." "Evet."

"Kim?" Bewcastle sordu.

"Bayan Eve Morris," dedi Aidan, "Oxfordshire'daki Ringwood Malikânesi'nin sahibi. Zengin bir kömür madencisinin kızı."

"Bir kömür madencisi."

"Evet, Güney Galler'den. Ev sahibinin kızıyla evlendi ve servetini bu şekilde yaptı."

"Öldü mü?"

"Evet."

Birkaç sessiz an boyunca birbirlerine baktılar.

"Ve şimdi onu terk mi ettiniz?" Bewcastle sordu. "Sonsuza dek mi?"

"Sonsuza dek, evet," diye itiraf etti Aidan. "Ama bu terk etmek değil. Onun

bir hayatı var

Ringwood'daki ailesini ve bakmakla yükümlü olduğu kişileri korumak istiyordu. Ancak aceleyle evlenerek her ikisini de yapabiliirdi. Bizimkisi karşılıklı kararlaştırılmış bir mantık evliliği idi. Bunun için özür dilemiyorum Wulf, ya da bunu senden sakladığım için. Bu ailemden kimsenin bilmesine gerek olmayan bir şeydi."

Aidan fincanındaki kahvenin soğuduğunu fark ettiğinde kardeşi uzun süre ona baktı.

"Olmaz," dedi Bewcastle sonunda. "Ne kadar korkunç olursa olsun, bu *Galli kömür madencisinin kızı* artık bir Bedwyn. Benim baldızım. Ve varlığı Galler Prensi'nin yakın çevresinde biliniyor. Kocasının ailesi tarafından alenen kabul edilmeli."

"Hayır." Aidan kararlı bir şekilde konuştu. "Öyle olmayacak, Wulf."

Dükün kaşları kalktı. "Leydi Aidan Bedwyn takdim edilmeli," dedi. "Sanırım hiç takdim edilmediğini varsaymak doğru olur. Kraliçenin kabul salonunda resmi bir şekilde görünmeli. Rochester teyzemiz ona sponsor olacak. Bedwyn House'da onuruna bir balo verilmeli. Evliliğin kötü bir başlangıcı oldu, bunun için şüphesiz dedikoducu dilleri tatmin edecek *bir* açıklama bulacaksın. Ama şimdi her şey doğru şekilde ilerlemeli. Aidan, her ne kadar zor olsa da, gelinin hem şehre hem de kendine uygun hale getirilmeli."

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Aidan. "Londra'daki misafir odalarında dedikodu yapan dillerin ne hakkında konuştuğu parmaklarımın şıktısını umursadığımı mı sanıyorsun? Bir şeyler hakkında konuşmak zorundalar. O zaman benden aşağı biriyle evlenip ailemi nasıl utandırdığımı, sonra da burjuva karımı nasıl acımasızca terk ettiğimi konuşsunlar - belki de burjuvadan da aşağı. Yakında yeni bir sansasyon bu üzücü olayın yerini alacak. Bir varis yakışıklı bir uşakla kaçacak ya da genç bir ahabap dul bir kadının yanında edepsiz bir söz söyleyecek ve misafir odaları yeni bir skandalla çalkalanacak."

Bewcastle, "Bir Bedwyn hakkında çirkin dedikodular yapılmayacak," dedi. "Evlilik yoluyla bile olsa. Bu kömür madencisinin kızı şimdi bir düklüğün varisiyle evli. Belki de onun kaba kökenlerinden utandığımız için terk edildiği ya da saklandığı gibi bir algı olmamalı. Bedwynler ortalama olarak çoğu insandan daha geç yaşta evlenirler, ama evlendikten sonra eşlerimizi terk etmeyiz, Aidan, ya da onları olası bir alay ya da acıma duygusuna maruz bırakmayız."

"Beni bu konuda ikna edemeyeceksin Wulf," dedi Aidan ona. "Bir kere karım evlilikten tam da istediği şeyi elde etti; bağımsızlık ve hayatını kendi istediği gibi yaşama özgürlüğü. Bir diğeri, *ton* dünyasıyla hiçbir bağlantısı yok ve bu nedenle dedikodulardan zarar göremez - eğer varsa, ki bundan ciddi olarak şüpheliyim, bundan haberi bile olmayacaktır. Üçüncüsü, benim

Evlilik *benim* işim ve karımı ait olduğu ve olmak istediği yerde, taşrada huzurlu bir şekilde bırakmayı tercih ediyorum. Mecbur kalırsam sizinle birlikte Londra'ya gelirim ve bu iğrenç yemeğe ve varlığımın zorunlu olduğu diğer kutlamalara katılırım. Evliliğim hakkında soru soracak kadar küstah biri olursa, duruma ve dinleyicilere uygun görünen herhangi bir şekilde cevap vereceğim."

Dük yumuşak bir sesle, "O zaman hem gelininizin hem de ailenizin şerefini lekeliyorsunuz, öyle mi?" diye sordu. "Ondan utanıyor musun, Aidan?"

Aidan hiddetle küfrederek kardeşinin kaşlarının küçümsemeyle yukarı doğru kalkmasına neden oldu.

"Leydi Aidan Carlton House'a davet edildi," dedi Bewcastle. "Onsuz oraya gitmek affedilmez bir saygısızlık olur Aidan, ya da hiç gitmemek. Süvari birliğindeki rütben öyle bir rütbe ki, izinde olduğun bilindiği için gelmemezlik edemezsin. Karın senin yanında görünmeli. Teyzemiz için onu yetiştirmek biraz acele ve zorlu olacak, bundan şüphem yok ama gerçekteştirmeye kararlı olanlar için her şey mümkündür."

Aidan fincanını ve tabağını yere bıraktı ve ayağa kalktı. İkisi de ayaktayken bile kardeşinden daha uzundu. Ayrıca daha geniş ve daha kiloluydu. Belki de Bewcastle'ın oturmaya devam etmesi ve kendisini fiziksel olarak daha da dezavantajlı bir duruma sokması onun lehineydi.

"Karım," dedi Aidan en soğuk tonuyla, "hiçbir kraliçenin kabul salonunda, hiçbir takdim balosunda ya da hiçbir Carlton House yemeğinde görünmeyecek. Londra'ya bile gitmeyecek. Bu benim isteğim ve gerekirse emrimdir. Sen bile, Wulf, bir adamla karısı arasına giremezsin. Konuşmamız burada bitmiştir."

Çođu erkek Aidan'ın yüzündeki ve sesindeki soğuk tehdide en azından endişeyle *bakardı*. Bewcastle elbette çođu erkek gibi değildi. Soru sorma bardağını gözüne kaldırdı ve Aidan'a dűřünceli bir şekilde baktı.

Yumuşak ve hoş sesiyle, "Aynen öyle," dedi. "Çıkarken kapıyı arkandan kapat."

Aidan üst kata çıkarken, bunun son olduđunu dűřündü - Morgan'a açık havada bir çizim dersinde eřlik edeceđine söz vermiřti.

Bayan Cowper'ın kendisinin gitmemeyi kabul ettiği koşul.

Morgan ağabeyine, "*Üstüme* geliyor," diye yakınmıştı. "Üzerimde *nefes alıyor*. Ve *her* fırça darbesi hakkında yorum yapıyor, resmi çizen *kendisi* olsaydı ne yapacağını açıklıyor. Sonra da konsantrasyonumu bozduğu için özür diliyor. Ama tek başıma dışarı çıkıp huzur içinde resim yapmama izin verecek mi? Hayır, vermeyecek. Hiç şüphesiz, şövalemden kaçıp bahçıvanların gözü önünde gölde çıplak yüzmemden ya da buna benzer şok edici bir şey yapmamdan ve Wulf'un beni görüp ceza olarak onu zindandaki nemli, yapışkan bir duvara zincirlemesinden korkuyor. Lindsey Hall'da zindan *olmadığının* farkına bile varmadığına yemin edebilirim Aidan."

Aidan oldukça sarsılmıştı. Kedi meşhur çantadan çıkmıştı. Diğer kardeşlerinin bunu öğrenmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordu. Saldırıya geçip onlara kendisinin mi söylemesi gerektiğini düşündü. Az önce Wulfu temin ettiği gibi, yaptıklarından ya da karısından utanmıyordu. Bu fikir bile! Ama onun rahatsız edilmesini istemiyordu. Ona uygun bir evlilik sözü vermişti. Kendini onun hayatından çıkarmıştı ve öyle de kalmaya niyetliydi.

Yine de öğleden sonra Morgan'la birlikte eve döndüğünde, o resim yaparken kendisi de gölde yüzmüş olan Bewcastle'ın bu haberden çok etkilendiği sonucuna vardı. Her iki kapısında da düklük armaları bulunan seyahat arabası, satın alındığı günkü gibi temiz ve pırıl pırıl görünüyordu. Arabaya bağlı at yoktu ama sanki bir yolculuğa hazırlanıyor gibi görünen canlı giysili uşaklar etrafta koşuşturuyordu.

"Wulf bir yere gidiyor olmalı," dedi Morgan. "Ama o arabayı yerel ziyaretler için kullanmaz."

Aidan ona, "Londra'ya dönme planları var," dedi. Ama bu kadar ani mi? Morgan'ın garip boyutlardaki şövalesini daha sıkı kavradı ve adımlarını uzattı.

"Bewcastle nereye gidiyor, Fleming?" diye sordu uşak salona girdiklerinde.

Kâhya başını saygılı bir şekilde eğerek, "Ekselanslarının güvenini kazanmış değilim, lordum," dedi.

"O zaman kim bu şeytan?" diye sordu Aidan. Ama Bewcastle'ın kendisi o anda yolculuk için giyinmiş bir halde salona girdi. "Nereye gidiyorsun, Wulf?"

Kardeşi ona kibirle baktı. "Londra'ya," dedi. "Bu kadar uzun süre evde kalarak oradaki görevlerimi zaten ihmal ettim. Sen de yarın Alleyne ve Freyja ile birlikte geleceksin Aidan. Her şey ayarlandı."

Evet, öyle olacaktı. Aidan'ın tahminine göre o da gidecekti. Bir dükün oğlu olmak, İngiltere'ye gidildiğinde kaçınılmaz görevleri de beraberinde getiriyordu. Ve böylece Lindsey Hall'da huzurlu bir ay geçirme ve daha fazla rahatlama hayali sona erdi.

"Gözlerim beni yanıltıyor mu, Fleming?" Bewcastle hoş bir tavırla sordu. "Yoksa arabam gerçekten de kapının önünde beni beklemiyor mu?"

BÖLÜM X

BELKİ BU YIL DAVET EDİLİRSİNİZ," diyordu Mari Teyze.
"Artık babanın yasını tutmuyorsun, aşkım ve artık sadece Bayan Morris değil, Leydi Aidan Bedwyn oldun."

"Gitmek gibi bir niyetim yok," dedi Eve. "Yine de davete sen de dahil olsaydın giderdim."

"Biliyorsun," dedi teyzesi sitemle, "bu daveti kendim için istemiyorum. Ben zaten cennette yaşıyorum. Ama artık olduğun gibi kabul edilmenin zamanı geldi - baban ve yaşlı teyzen bir zamanlar kömür madeninde dürüst bir yaşam sürmüş olsalar bile mükemmel bir hanımefendi. Belki bir bahçe partisine katılma ihtimali seni bu huyundan kurtarır diye düşündüm."

Öğleden sonra Serena Robson'ı ziyaret ettikten sonra arabalarıyla eve dönüyorlardı. Orada başka ziyaretçiler de vardı ve sohbet Didcote Park'taki yıllık bahçe partisine dönmüştü. Luff Kontu ve Kontesi, yeterli sayıya ulaşabilmek için kibarlık taslayan pek çok kişiyi düzenli olarak davet etmelerine rağmen, Morris'leri her zaman dışlamışlardı. Serena da Mari Teyze ile aynı umudu dile getirmiş, Eve davet edilmezse bu yıl kendisinin de gitmeyeceğini söyleyecek kadar ileri gitmişti.

Eve kararlı bir ifadeyle gülümseyerek, "Ben aptal değilim," dedi. "Bütün gün gülmemi ister miydin Mari Teyze, sırf sana terk edilmiş ya da küçümsenmiş hissetmediğimi kanıtlamak için?"

İkisini de hissetmiyordu. Albay Bedwyn'le bir pazarlık yapmıştı ve bu pazarlıktan her ikisi de kazançlı çıkmıştı. Albay Percy'ye verdiği ciddi sözü yerine getirirken, o Ringwood'u ve daha da önemlisi çocuklarını elinde tutmuştu. Artık ikisi de hayatlarını istedikleri gibi sürdürmekte özgürdüler. Bu kadar iç karartıcı olan neydi?

Bu konuda mı?

Ama tabii ki derin bir depresyondaydı. Kazandığı onca şeye, evinin ve ailesinin tüm zengin nimetlerine rağmen, onu korkutacak kadar büyük bir boşlukla doluydu. John'dan hiç haber alamamıştı. Ve elbette Albay'dan da haber yoktu. Garip bir şekilde, bu son gerçek de ruh haline en az ilki kadar katkıda bulunmuştu. Kocasını olan adamdan bir daha haber alamayacağını farkına varması -belki bir gün ölüm haberi dışında- onu açıklanamaz bir paniğe sürüklemişti.

Araba zambak havuzunun hizasına geldiğinde, Thelma ve çocukların tepeye tırmanışını görerek bu kasvetli düşüncelerden uzaklaştı. Yanlarında, Benjamin omuzlarına binmiş, Becky bir elini tutmuş, Peder Thomas Puddle vardı. Eve onlara el sallamak için elini kaldırdı.

"Ah," dedi Mari Teyze bilerek, o da fark etmişti.

Papaz düğün toplantısında Thelma'yla iki kez dans etmişti. Geçen bir buçuk hafta boyunca Eve'i ziyaret etmek ve Bayan Pritchard'ın sağlığı hakkında bilgi almak için birkaç kez gelmişti. Her seferinde çocukların derslerinden bazılarını izlemesinin uygun olup olmayacağını sormuştu. Thelma ile aralarında tomurcuklanmakta olan romantizmi sezmek için çok büyük bir beyin gerekmiyordu. Thelma'nın düşmüş bir kadın olarak hak etmediği şöhretini ona karşı kullanmıyor gibi görünmesi Eve'i memnun etmişti. Kendisi de nazik bir ruha sahip olduğundan, çocukların güvenini kazanmak için özel bir çaba sarf etmesine gerek kalmadan onları kendine çekiyordu.

"Belki de sonsuza dek sürecek bir mutluluk var," dedi.

Bir an sonra, eve yaklaşırken dikkatini çeken ilk şeyin evin kapısının önünde duran araba olmamasına şaşırdı. Tanıdığı bir araba değildi. Gerçekten de, Luff Kontu'nunki de dahil olmak üzere daha önce gördüğü tüm arabalardan çok daha görkemliydi. Kapının üzerinde bir arma vardı. Bunu tanıyamadı ama hanedanlık armaları hakkında pek bir şey bilmiyordu.

"Bir ziyaretçimiz var," dedi başıyla evin bulunduğu yönü işaret ederek. "Kim olabileceğini merak ediyorum." Midesi çalkalanarak gelenin John olup olmadığını merak etti.

Agnes salonda onları bekliyordu. Her zamanki asık suratının ötesindeydi. Öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

"Kim o, Agnes?" Eve, salon kapısının açık olduğunu görebildiği için sesini alçaltarak sordu.

Agnes başparmağını salona doğru sallayarak, "Onu oraya koyardım," dedi, "ama bu onun yüce ve kudretli olması için yeterince iyi değildi, değil mi? 'Ben salonda bekleyeceğim,' dedi ve ben daha gidip yolu göstermeden merdivenlere yöneldi. İnsanlar kendilerini başkalarının evlerine davet edip, oranın sahibiymiş gibi davranabiliyorlarsa, dünya nereye gidiyor bilmiyorum."

"Kim?" Eve kaşlarını çatarak

sordu. "Bir dük," dedi Agnes.

Eve bir an için dizlerinin büküleceğinden korktu.
Bir dük mü?

"Oh, Eve, aşkım," dedi Mari Teyze. "Albay'ın kardeşi olabilir mi sence? Albay onunla birlikte mi, Agnes?"

Eve, Agnes'in cevabını beklemeden döndü ve aceleyle merdivenleri çıktı. Başka hangi dük onu ziyarete geliyor olabilirdi ki? Ama neden? Misafir odasının kapısını hızla açtı ve içeri girdi.

Odanın karşısında, pencerelerin yanında, kapılara dönük duruyordu. Koyu yeşil, süper ince kuyruklu bir ceket, devetüyü rengi pantolon ve yelek, beyaz keten ve son derece cilalı Hessian botları içinde tertemiz ve zevkli bir şekilde giyinmişti; Albay Bedwyn'e o kadar benziyordu ki Eve'in kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Kapıyı arkasından kapattı ve gözlerini kocaman açarak ona baktı.

"Neden geldin?" diye sordu ona, sesi ince ve titrekti. "Ona ne oldu? Bir kaza mı geçirdi?" O çamur, bütün o *çamur*.

Hafif bir nezaketle başını eğdi, uzun parmakları bir kadehin sapıyla oynuyordu. "Sizinle tanışmak bir zevk Leydi Aidan," dedi. "Ben Bewcastle." Hafif, yumuşak bir sesle konuşuyordu, tam olarak kadınsı değildi -aslında *kesinlikle* öyle de değildi- ama

Bir beyefendiden beklenecek derinlik ve güçteydi. Yine de Eve'in tüylerini diken diken etti ve bir şekilde söylediği sözleri yalanladı.

Gecikmeli olarak reverans yaptı.

Kardeşler arasında farklılıklar olduğunu fark etti. Bewcastle Dükü daha inceydi ve onun kadar uzun değildi; belirgin burnu ve ince dudaklarıyla zayıf yüzü sert ve acımasız olmaktan ziyade soğuk, kibirli ve alaycı görünüyordu. Onun gözleri de daha solgundu, Eve'inkilerden daha açık bir griydi. Hatta neredeyse gümüş rengindeydi.

"Dük, "Kardeşimi dün Lindsey Hall'da sağlıklı ve tüm uzuvları sağlam bir şekilde bıraktığımı bilmek sizi memnun edecektir," dedi.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi. *Salonunda bir dük duruyordu. Neden gelmişti?*

Dük, "Buraya neden geldiğimi merak ediyorsunuzdur," dedi, "dul kaldığınızı haber vermek için değil. Baldızımla tanışmak için geldim."

Eve beceriksizce yutkundu. Başlığı ve eldivenleriyle birlikte hâlâ açık hava için giyinmişti.

"Buraya hoş geldiniz, majesteleri," dedi. *Bir dük için doğru hitap şekli bu muydu?*

"Bundan çok şüpheliyim," dedi soğuk bir ifadeyle, kadehini gözünün yarısına kadar kaldırarak ve inanılmaz derecede kibirli görünerek. "Ama belki o hiddetli hizmetçini bir çay tepsisi getirmesi için ikna edebilirsin ve Leydi Aidan Bedwyn olarak gelecekteki rolünü içkiler eşliğinde tartışabiliriz."

Gelecekteki rolü? "Evet, elbette," dedi ve çan ipine doğru ilerleyip onu çekti. "Oturun, Majesteleri."

Agnes gelene kadar sinir bozucu bir sessizlik içinde oturdular. Eve ona eldivenlerini ve bonesini verdi ve bir çay tepsisi sipariş etti. Mari Teyze neredeydi? Ve saçları neye benziyor olmalıydı? Gözleri gerçekten de gümüş rengiydi. Kadının içine bakma yeteneğine sahipmiş gibi görünüyordular.

"Gelecekteki rolüm mü?" dedi kapı Agnes'in arkasından kapandığında ve

sessizliğe daha fazla dayanamadı.

"Merak ediyorum hanımefendi," dedi Bewcastle, "kiminle evlendiğinizi tam olarak anladınız mı? Ben henüz gelecek nesillere karşı görevimi yerine getirmedim. Karım yok, çocuğum yok. Aidan benim muhtemel varisim. Onunla düklük arasında ve sizinle düşes unvanı arasında sadece benim kırılğan hayatım var."

Yanaklarına renk geldiğini hissedebiliyordu. "Albay Bedwyn'le bu nedenle mi evlendiğimi düşünüyorsunuz?" diye sordu. "Benim hırslı ve işbirlikçi olduğumu mu düşünüyorsunuz? Ne kadar saçma!"

"Oh, kesinlikle öyle!" Soru sorma bardağı hâlâ elindeydi. Eve bir an için bardağı gözüne kadar kaldıracığını sandı.

Dük, "Aristokrat bir ailede evlenmek beraberinde bazı sorumluluklar ve beklentiler getirir," diye devam etti. "Varisle evlenmek daha da fazlasını getirir. Lord Aidan Bedwyn'in eşi, muhtemelen geleceğin Bewcastle Düşesi, eğer henüz gerçekleşmediyse sosyeteye tanıtılmalıdır. Kraliçeye takdim edilmeli. Kocasının dünyasında rahatça hareket etmeyi öğrenmeli."

Eve'in gözleri büyüdü. "Ama benim Albay Bedwyn'in dünyasına girmeye hiç niyetim yok," dedi. "Evliliğimizin mahiyetini size mutlaka anlatmıştır. Nikâhtan hemen sonra ayrılmamız ve hayatımızın geri kalanında ayrı kalmamız konusunda anlaşmıştık. Eğer onaylamıyorsanız üzgünüm ama-"

Dük aldatıcı derecede sessiz ve nazik sesiyle, "Çok haklısınız," dedi. "Onaylamıyorum, hanımefendi ve bu harika bir yetersiz ifade. Kardeşimin gelin seçimini, evliliğinin gizlice aceleye getirilmesini ya da evliliğin doğasını onaylamıyorum. İlk iki konuda elimden pek bir şey gelmez çünkü siz Galli bir madencinin kızısiniz ve her zaman da öyle kalacaksınız ve kardeşimle evlisiniz ve her zaman da öyle kalacaksınız. Üçüncü gerçek hakkında bir şeyler *yapabilirim*. Evliliğinizin doğası değişmeli."

"Bir atasözü vardır, majesteleri," dedi Eve, öfkesine hakim olma umuduyla ellerini kucağında sıkıca kavuşturarak, "uyuyan köpekler en iyi yataarken bırakılır. Buraya tehditlerle gelmenize gerek yok. İşle kararmış tırnaklarımı herkesin içinde sergileyerek sizi utandırmak ya da Gal aksanımla tanıdıklarınızın kulaklarını çınlatmak gibi bir niyetim yok. Hayatımın geri kalanında Ringwood'dan on milden daha uzağa gitmeye niyetim yok. Varlığımı güvenle unutabilirsiniz. Size bir teklifte bulunacağım

İyi günler." Ayağa kalktı.

Dük sıkılmış görünüyordu. "Tiyatroyu bırakın hanımefendi," dedi, "ve oturun. Ve bana biraz sağduyu gösterin. Hampshire'dan onca yolu sadece zaten yapmakta olduğunuz şeyi yapmanızı öğretmek için gelmedim. Amacımı yanlış anladınız. Yarın benimle birlikte Londra'ya geleceksin."

Tekrar oturduğunda gözleri şaşkınlıkla açıldı, ama o bir şey söyleyemeden Agnes çay tepsisiyle odaya geri döndü ve Eve'in dirseğinin dibindeki masaya hiç de nazik olmayan bir şekilde koydu. Dük'e kötü kötü baktı ve sanki onu merdivenlerden aşağı atmak ve ön kapıları açmadan dışarı çıkarmak için bir bahane arıyormuş gibi baktı. Dük yine sıkılmış görünüyordu, sanki hizmetçinin varlığından habersizmiş gibi. Agnes burnunu çekti ve kapıyı arkasından vurarak odadan çıktı. Eve çayı pek de sabit olmayan elleriyle doldurdu.

"Aidan sadece bir düklüğün varisi değil," dedi Bewcastle Dükü onun elinden fincanını ve tabağını alırken. "Aynı zamanda yüksek rütbeli bir subay, hanımefendi. Her iki sıfatla da Londra'da bulunması elzem. Ülkenin başkentinde zafer kutlamalarının yapılacağı bir yaz olacak. Şimdiden Carlton House'da Prens Naip ve diğer birçok devlet başkanının katılacağı bir devlet yemeğine özel bir davet var, bu davette Aidan ve ... siz de varsınız, Leydi Aidan Bedwyn. En yüksek sosyetenin iç çevrelerinde varlığınız zaten biliniyor, görüyorsunuz hanımefendi."

"*Carlton House'a mı davet edildim?*" Sindirella'yı, camdan terlikleri ve balkabaklarını düşünerek güldü. "O zaman benim adıma reddedebilirsiniz, Majesteleri. Anlayacağınız, oraya buruşuk pamuklu bir elbise ve saçında paçavralarla gelebilir ve birkaç kadeh içki içtikten sonra kaba hikâyeler anlatmaya ve masanın üzerinde dans etmeye başlayabilirim." Sesi utanç verici bir şekilde titriyordu.

Kadehini dörtte üç oranında gözüne doğru kaldırdı. "Küçümsemeniz yersiz hanımefendi," dedi, sesi çok yumuşaktı ve düpedüz tehlikeliydi. "Ortaya çıkmayı ihmal ederseniz, ailemi utandırırırsınız. Gizli nikâhınızdan sadece birkaç hafta sonra sizi taşrada sakladığımıza göre sizde -ya da bizde- bir sorun olduğu fısıldanacaktır. Belki ailemin çoğu üyesine büyük saygı duymanızı bekleyemem, ki şu anda onlardan birisiniz, size hatırlatmalıyım, ama bir madencinin kızının bile biraz saygı duymasını beklerdim.

özgürlüğünü onun için feda eden adama saygı duyuyorum."

Nefesini sertçe çekti. "Sana böyle mi söyledi?" diye sordu.

"O zaman bu doğru değil mi?" Adam kibarca kadının cevabını bekledi ve sonra devam etti. "Aklınızı kullanın hanımefendi. Tahminimce siz de kendi payınıza düşeni almışsınızdır. Aidan otuz yaşında. İncil'i kum saati olarak kullanırsak, üç buçuk on yıllık ömrünün yaklaşık kırk yılı kaldı ve bir daha asla görmemeye yemin ettiği bir kadınla evli. Burada bir özgürlük fedakârlığı olduğu açık."

Cevap vermek için nefesini tuttu ve sonra söyleyecek bir şey olmadığını fark etti. Gerçeği nasıl tartışabilirdi ki - hayatında tekrar ortaya çıkarak onun özgürlüğünü daha da kısıtlayacağı dışında.

"Albay Bedwyn burada olduğunuzu biliyor mu?" diye sordu. "Londra'ya gelmemi istiyor mu?"

"Aidan görevini yapacaktır," dedi ona. "Bu onun her zaman yaptığı bir şey. Her zaman."

"O zaman neden seninle gelmedi?" diye sordu. "Neden en azından seninle bir mektup göndermedi?"

"Sanırım," dedi, "kardeşim hayatınıza daha fazla müdahale etmeme konusunda kendini onurlu hissediyor. Ben böyle bir vicdan azabı hissetmiyorum."

O zaman gitmesini istiyordu? Sadece onu zorlamaya çalışmayacak ya da bunu kendisi istemeyecek kadar onurlu bir adam mıydı?

Dük, "Aidan buraya geldiğimi bilmiyor," dedi.

"Beni hayatında istemiyor," dedi. "Seninle Londra'ya gelmemi istemezdi. Orada mı?"

Bewcastle Dükü, "Kendi kardeşimin bile evliliğinin iç işleyişine müdahale etme gücüne sahip değilim," dedi. "Eğer asla birlikte yaşamamayı, evliliğinizi tamamlamamayı, ondan bir çocuk sahibi olmamayı seçiyorsanız, öyle olsun. Ama ben ailemin reisiyim ve adımıza herhangi bir şekilde leke sürülmesini engellemek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Zafer kutlamalarında kocanızın yanında yer almamanız, Leydi Aidan, kardeşime ve dolayısıyla tüm Bedwyn ailesine utanç getirecektir.

aile."

Eve kuru dudaklarını yaladı. Bu doğru muydu? Aristokrat aileler ve onların onur ve edep anlayışları hakkında çok az şey biliyordu. Ama onun kökenlerini küçümseyen Dük, Londra'da görünmesi çok önemli olmasaydı kesinlikle bunca yolu gelmezdi. O zaman gerçekten kararsız mıydı? Gerçekten gitmeyi düşünüyor muydu? Bu imkânsızdı. Sinirli bir şekilde güldü.

"Sizinle Londra'ya gidersem sizi çok daha fazla utandırırım, Majesteleri," dedi. "Bir hanımefendinin terbiyesini ve eğitimini aldım ama geçmişimde, eğitimimde ya da deneyimlerimde hiçbir şey beni Carlton House'a sık sık giden ve Galler Prensi'nin çevresine karışanlar gibi yüksek çevrelerde hareket etmeye hazırlamadı. İstedığınız mazereti öne sürebilirsiniz.

-Rahatsızım; başka acil sorumluluklarım var; ben köyün aptalıyım; ne isterseniz. Sizi yalanlamayacağım."

"Kardeşime minnettarlığınızı böyle mi gösterirsiniz hanımefendi?" dedi.

Kadın dudaklarını bükerek ona baktı.

"Yakında," dedi, "en geç önümüzdeki birkaç yıl içinde Aidan bir general olacak. Kariyerinin zirvesine ulaşacak ve hiç şüphesiz kendisi için onur ve şan kazanacak. Akıllıca davranır ve her zaman yaptığı gibi kendini göstermeye devam ederse, kendi unvanları ve mülkleriyle ödüllendirilecek. Zirveye doğru istikrarlı yükselişini engeller misiniz Leydi Aidan? Onu, her zaman hayatından daha değerli olan bir şeyden, sadece itibarından mahrum mu bırakacaksınız? Onurundan bahsediyorum."

Albay ona bunların hiçbirini anlatmamıştı. Belki de doğru olmadığı için? Ya da belki de umutlarını nasıl kararttığı bilgisini ona yükleyemeyecek kadar onurlu olduğu için? Gerçeği nasıl bilebilirdi? Onun bu konudaki gerçek isteklerini nasıl bilebilirdi?

"Bu çok saçma," dedi. "Bu düşünülemez bile. Kendimi korkunç bir şekilde utandırmadan ve dolayısıyla Albay Bedwyn'i de utandırmadan istediğiniz şeyi yapmam mümkün değil."

"Sizi yetiştirmek için zamanımız olacak," dedi Leydi Aidan. Yetenekli bir öğrenci olduğunuzu ummalıyız. Teyzem Rochester Markizi.

Kraliçeye sunuşunuzda size sponsor olacaktır. Saray kıyafetiniz de dahil olmak üzere çeşitli görünümünüz için uygun bir gardırop seçiminde size yardımcı olacaktır. Ve eğitiminizin sizi hazırlamadığı her türlü kibar davranış konusunda sizi bilgilendirecek. Carlton House'daki akşam yemeği ve Aidan'la birlikte katılmanız istenecek diğer zafer kutlamalarından önce Bedwyn House'da bir balo düzenleyerek sizi tanıtmak için zamanınız olacak. Geriye tek bir soru kalıyor, daha doğrusu iki. Kocanız sizden talep etmese bile minnettarlık duyuyor *musunuz*? Ve gerekli cesarete sahip misiniz?"

Uzun bir sessizlik oldu ve adam bunu bozacak hiçbir işaret göstermedi. "Keşke *onun* bu konudaki isteklerini bilebilseydim," dedi.

Sessizlik tekrar uzadı.

"Pekâlâ," diye mırıldandı sonunda. Dudaklarını tekrar yaladı ve daha kararlı konuştu. "Albay Bedwyn'e evimi, servetimi ve bana bağımlı olan birçok insanın güvenliğini borçluyum. Hepsinden önemlisi, benim için hayattan daha değerli olan çocuklarımı ona borçluyum. Londra'da geçireceği birkaç hafta onu akranlarının kınamasından kurtaracaksa, o birkaç haftayı ona vereceğim. Ama bunu *onun* için yapacağım, sizin için değil. Her gün her an dayak yemeyeceğim ve her düştüğümde azarlanmayacağım. Albay Bedwyn'in iyiliği için elimden geleni yapacağım."

Dük, "Herkesin sizden isteyebileceği tek şey bu, hanımefendi," dedi. "Sanırım köyün sokağında rastladığım o han, civardaki en iyi konaklama yeri?"

"Öyle," dedi.

"Tahmin ettiğim gibi." Çayını bitirdi, fincanını ve tabağını bıraktı ve ayağa kalktı. "Sabah döndüğümde gitmeye hazır olacaksınız, Leydi Aidan."

Bu saf ve basit bir emirdi. Eve, Üç Tüy'ün sadece tatsız yemekleri yerine pireleri ve fareleriyle de meşhur olmasını yürekten diledi.

AIDAN ÖĞLEDEN SONRA Hyde Park'taki Gezintisinden Döndüğünde Freyja ve Alleyne ile birlikte, kendini oldukça neşeli hissediyordu. Gün boyunca aralarında bazı askeri meslektaşlarının da bulunduğu çok sayıda eski tanıdığıyla karşılaşmıştı. Hepsi de onunla çeşitli konularda sohbet etmişti. Hiçbiri evliliğinden bahsetmemişti. Yani Wulf yanılmıştı. Bu genel bir bilgi değildi. Herhangi bir utanç ya da skandal yaşanmayacaktı. Diğer kardeşlerine söylememe kararı aldığı için memnundu.

Canlanmış hissediyordu. Ailesi, kızlar da dahil olmak üzere, her zaman ya hep ya hiç binicisi olmuştu. Üçü de, çoğu binicinin yaptığı gibi -Freyja'nın deyimiyle- atlarını ve kendilerini çalıştırmaktan çok, rayların ötesindeki yayaları etkilemeye ve bir figür oluşturmaya niyetli bir şekilde dört nala koşmak yerine, Rotten Row'un uzunluğunu durmadan birkaç kez kat etmişlerdi.

Bewcastle'ın kâhyası Fleming, onlar geldiğinde Bedwyn Evi'nin salonundaydı; bir gün önce Lindsey Malikânesi'nden diğer hizmetkârların birçoğu ve yığınla bagajla birlikte gelmişti.

"Bewcastle henüz gelmedi mi?" Freyja binici şapkasını çıkarıp asi buklelerini sallayarak ona sordu. Dün geldiklerinde Wulf'un henüz evde olmadığını görmek hepsini şaşırtmıştı. Freyja yüksek sesle, hiç utanmadan, onun Londra'ya varır varmaz doğruca metresinin evine gitmiş olması gerektiğini düşünmüştü.

Fleming kendine özgü sert selamlarından biriyle, "Evet, leydim," diye cevap verdi. "Albay Bedwyn'in döner dönmez kütüphanede kendisine eşlik etmesini ve sizin de Lord Alleyne'le birlikte yarım saat sonra salonda çay içmenizi rica etti."

"*Talep edildi,*" dedi Alleyne gülerek. "*Derhal.* Bir şey yüzünden halının üzerindesin, Aidan. En azından Freyja ve benim bu yüce huzura girmeden önce ellerimizi yıkayacak vaktimiz var."

Uşak kütüphaneye giden yolu gösterdi, kapıyı hafifçe vurdu, açtı ve Aidan içeri girerken bir kenarda durdu.

Ocağın bir kenarında oturuyordu, gri giysiler içindeydi, saçları ensesinde bir düğüm halinde toplanmıştı. Teni solgundu, neredeyse soluktu. Kadın ayağa kalktığı anda, adam onun kilo vermiş olduğu izlenimine kapıldı. Kadın geniş gözleri ve sıkılmış dudaklarıyla ona bakarken, adam da ona baktı

geri döndü. Yalnız olmadıklarını ancak çevresel görüşüyle bir hareket yakaladığında fark etti. Bewcastle bir kanepeden kalkmıştı. Aidan gözlerini kardeşine çevirdi.

"Bu nedir?" diye sordu.

"*Bu mu?*" Wulf belli belirsiz bir kibirle sordu. "Leydi Aidan cansız mı, Aidan? Sana karını getirdim."

"Orada mıydın?" Aidan göğsünde soğuk bir öfkenin toplandığını hissederek sordu. "Ringwood'a mı? Özel emrime rağmen mi?"

Dükün kaşları havaya kalktı. "Aman Tanrım," dedi. "Ne zamandan beri emirlerimi küçük bir kardeşten alıyorum? Sanırım beni askerlerinizden biri sanıyorsunuz, Aidan."

"Kendi karıma hükmetme gücüne sahibim," dedi Aidan, kardeşine tehditkâr bir adım daha yaklaşarak. "Sana onun Ringwood'da bırakılması gerektiğini söylemişim. Onu burada istemediğimi söylemişim. Ve bu kararından dönmeyeceğimi de söylemişim."

"Bewcastle usulca, "Ne Leydi Aidan'ın ne de benim sağır olmadığımızı bilmeni isterim, Aidan, en azından hanımefendinin sağır olmadığını varsayıyorum," dedi. O sesi savaş meydanı için sakla lütfen. Önümüzdeki haftalarda karınızın yanınızda olmasının gerekliliğini size açıklamıştım. Bu açıklamayı tekrarlamak niyetinde değilim. Ailemin işleri benim alanımdır."

"Onu evine geri götüreceksin," dedi Aidan soğuk bir sesle. "Derhal. Daha da iyisi, bunu kendim yapacağım." Topuklarının üzerinde dönerek odadan çıktı, uzun zamandır olmadığı kadar öfkeliydi -belki de son izninden ve Bewcastle'ın inatçı, otokratik iradesiyle karşılaşmasından beri.

Gözüne bir hareket çarptı ve başını çevirdiğinde karısının sandalyesine tekrar oturduğunu gördü, sırtı dik, gözleri önünde yerde, yüzü bembeyaz ve ifadesizdi. Tanrı aşkına, az önce onun duyacağı şekilde ne söylemişti? O kadar öfkeliydi ki... Kıpırdamadan durdu, ona baktı.

"Yeni mi geldiniz hanımefendi?" diye sordu gereksiz yere. "Bütün yolculuğu bugün mü yaptınız?"

Gözleri buluşana kadar yavaşça ona baktı. Onunkiler düz ve okunaksızdı. "Lütfen," dedi, kelimeleri net ve oldukça buzluysa, "bir tanesi

Oxfordshire'a giden bir sonraki posta arabasının kalktığı hanın adını ve yönünü öğreneceksiniz. Beni oraya götürecek bir at arabasına ihtiyacım olacak. Belki de bana hemen bir tane çağırma nezaketini gösterirsiniz. İçinizden biri."

"Hanımefendi," dedi Aidan, "özür dilerim. Ben-"

"Derhal." Tekrar ayağa kalktı.

Aidan Bewcastle'a ters ters baktı ama ağabeyi sanki bütün bunların sebebi kendisi değilmiş gibi kayıtsızca arkasını dönmüştü.

"Belki de," dedi Aidan, "yapmalıyız-" "Derhal."

"Belki de sakinleşmeli ve bunu tartışmalıyız," dedi.

"Biraz daha soğuk olsaydım," dedi, "bir buzdağına dönüşürdüm. Ben gidiyorum. Çantamı almak için yukarı çıkıyorum. Geri döndüğümde kapıda bir fayton bulmayı umacağım. Eğer bulamazsam, kendim bir tane bulana kadar yürüyüp gideceğim."

Odadan Aidan'a doğru geçti, etrafından dolandı ve kapıyı arkasından kapatmadan önce kapıdan dışarı çıktı. Bewcastle döndü ve kapıya baktı.

"Arabam sizin için hazır," dedi.

"Lanet olsun sana, Wulf," dedi Aidan hiddetle, "bütün dişlerini boğazına geçirmek kadar istediğim başka bir şey yok. Lanet olası bir fayton istiyor. Alacağı şey de bu."

Döndü ve cevap beklemeden odadan çıktı.

BÖLÜM XI

EVE HEMEN AŞAĞIYA INMEDI. O istedi

Ona bir at arabası çağırımları için zaman vermelerini istedi. Biri gelene kadar salonda beklemek zorunda kalmak istemiyordu. Daha önce geldiğinde hizmetçinin kendisine gösterdiği görkemli süitin oturma odasında volta attı.

Kızgındı ve aşağılanmıştı. Aşağılanmaktan daha çok kızgındı. *Ona* kızgındı. Kendine kızgın.

Ringwood'da bırakılacağını söylemişim.

Sanki istenmeyen, atılmış bir paketmiş gibi.

Sana onu burada istemediğimi söylemişim.

Onu dinlemek için orada olduğu gerçeği göz önüne alındığında, acımasız bir açık sözlülük. Ama o bunu biliyordu. Aralarında hiçbir zaman ikisinin de diğerini istediğine dair bir numara olmamıştı. Kendine *çok* kızmıştı.

Kendi karıma emir verme gücüm var.

Nasıl yapabildi! Hiç şüphe yoktu. Ona karşı ne kadar *öfkeliydi*.

Ve Bewcastle Dükü. Bütün gün arabada onun karşısında oturmuştu. -geriye dönüp baktığında, *onu* atlara sırtını dönerek oturtmamış olması şaşırtıcıydı- zamanın çoğunda korkunç bir sessizlik içindeydi, onunla sohbet etmeye tenezzül ettiğinde ise sanki hayatın önemli konularında eğitilmesi gereken cahil ve görgüsüz bir öğrenciymiş gibi ailesinden ve şanlı tarihinden *bahsediyordu*. Eğer o da böyle biri olsaydı

damarlarından akan kan yerine buzlu su olurdu. Tüyler ürpertici derecede korkunç bir adamdı.

Ringwood'a dönmek için sabırsızlanıyordu. Orayı neden terk etmişti ki? Çocuklardan ayrılmak ıstırap vericiydi. Becky sözsüzce boynuna sarılmış, hediye vaadiyle bile teselli bulamamıştı. Davy ona sessiz bir sitemle bakmıştı; sanki Becky'nin, kendisinin olmayan ve anne babasının ölümünden beri kimsenin istemediği çocuklarla kalmaktansa Londra'nın zevklerine kaçmayı tercih edeceğini başından beri bildiğini söylemek ister gibiydi.

Sonunda, yeterince zaman geçtiğini düşünerek çantasını aldı - dük ona sadece birkaç parça giysi getirmesini söylemişti - ve kararlı bir şekilde merdivenlerden aşağı indi. Bu kolay bir şey değildi. Koridorda omuz omuza durmuş, karanlık, tehditkâr ve kötü huylu insanların ona görevini yapmasını emretmesini bekliyordu. Ama sadece sert, görkemli uşak, yanında birkaç uşakla oradaydı ve içlerinden biri hemen çantasını aldı.

"Beni bekleyen bir at arabası var mı?" diye sordu.

"İşte burada leydim." Uşak selam verdi ve ön kapıları açtı. "Peki

arabacı beni hangi hana götüreceğini biliyor mu?"

"Öyle, leydim."

Adamın yanından geçip kapıdan çıktı ve merdivenlerden kaldırıma indi, çenesi yukarıdaydı, mantıksız bir şekilde adamın en azından ona veda etmeye gelebileceğini düşünüyordu. Sonra onun geldiğini, arabacı kutunun üzerinde otururken onun arabanın kapısında durduğunu gördü. Kadın yaklaşırken adam kapıyı açtı ve kadın ne ona bakmadan ne de uzattığı eli tutmadan içeri girdi. Adam onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Evet, gerçekten de öyleydi. Ringwood'da ondan hoşlanmaya başlamıştı. Aynı zamanda kendini suçlu ve aşağılanmış hissediyordu; ondan sonsuza dek kurtulduğunu düşündüğü bir anda, ansızın gelerek onun hayatını zorlaştırmıştı.

Sonra onun arkasından bindi, kapıyı kapattı ve yanına oturdu. Koltuk dardı. Koluna ve kalçasına bastırarak öfkesini soğukluktan anında sıcaklığa dönüştürdü.

"Eğer bu bir yiğitlikse, Albay Bedwyn," dedi, "yersiz bir yiğitlik. Ben

eskortuna ihtiyacım var."

"Yine de," dedi, "aldınız hanımefendi. Sizi güvenli bir şekilde hanınıza yerleştireceğim."

Üç haftadan kısa bir süre önce onu böylesine büyüleyen Londra'nın kalabalık caddelerine bakmak için başını dikkatle yana çevirdi. Gerçekten bu kadar kısa bir süre olabilir miydi? Sanki bir asır önce, bir ömür önceymiş gibi geliyordu. İkisi de herhangi bir konuşma girişiminde bulunmadı.

Gidecekleri yere varır varmaz onu kesin bir dille kovmak, arabada kalmasını ve Bedwyn House'a dönmesini söylemek niyetindeydi. Ama The Green Man and Still o kadar büyük bir handı ve taş döşeli avlu gürültü ve hareketlilikle o kadar doluydu ki, doğrusunu söylemek gerekirse tüm bunlar onu şaşkına çevirmişti. Albay önce çantasını indirip onu dışarı çıkarmak için aşağı inip, insan trafiğinin çoğunun geçtiği kapıya doğru ilerlediğinde hiçbir itirazda bulunmadı. Hackney arabası uzaklaştı. Ücreti önceden ödemiş olmalıydı.

Albay tezgâhın arkasındaki adamla konuşurken gidip kapının önünde durdu. Bu han Pulteney'den çok daha kalabalık ve gürültülüydü ama kendi içinde de bir o kadar ürkütücüydü. Kendini sinmiş bir taşra faresi gibi hissediyordu.

"Sizin için bir oda tuttum," dedi albay onun yanına döndüğünde. "İkinci katta, caddeye bakan bir oda. Avluya bakan bir odadan biraz daha sessiz olacaktır."

"Parasını ödedin mi?" diye sordu ona.

"Elbette," dedi adam.

Retikülünü açtı. "Ne kadar?"

Hafif bir duraklama oldu. "Buna hiç gerek yok," dedi.

"Tam tersine." Başını kaldırıp ona baktı. "Her türlü ihtiyaç var. Ve sayenizde fakirleşmedim, değil mi?"

Çenesi gerildi. Normalden daha asık suratlı görünüyordu. "Karımla birlikteyken onun ihtiyaçlarını karşılayacağım hanımefendi," dedi.

"Buna saygı görme ihtiyacı da dâhil mi?" diye sordu, elindeki retikülü kapattı ve çantasını almak için eğildi. Adamın eli bileğini kavradı.

"Böyle devam edersek," dedi, "dikkatleri üzerimize çekeceğiz. Eğer kavga edeceksek, en azından bunu senin odanın mahremiyetinde yapalım."

"Eğer bana oda numarasını söylerseniz, oraya giden yolu bulabilirim," dedi. "Sizi hayatınızın geri kalanından bir an bile alıkoymayacağım, Albay Bedwyn."

Ama çantasını tekrar ele geçirmişti ve onunla birlikte geniş ahşap merdivene doğru ilerliyordu. Eve peşinden koşarak gitti, aceleci konuklara ve hizmetçilere çarpmaktan kaçınma konusunda ondan çok daha kötü bir iş çıkarıyordu. İkinci kata tırmandılar ve uzun bir galeri boyunca yürüdükten sonra en sondaki bir kapının önünde durdular. Adam kapıyı açtı ve kadın onun önündeki odaya adım attı.

Büyük, süslü ya da mobilyalarla dolu değildi; Pulteney ile kıyaslanamazdı. Sadece büyük bir yatak, bir çekmeceli dolap, bir lavabo ve bir sandalye vardı. Ama en azından her şey temiz görünüyordu. Adam arkasından girip kapıyı kapattıktan sonra hanın gürültüsü biraz azalmış gibiydi.

Onun içeri gelmesine gerek yoktu. Eve şapkasını ve eldivenlerini çıkarıp şifonyerin üzerine koydu, sırtı ona dönüktü.

"Neden geldin?" diye sordu. "Ya da bu sorunun sorulmasına gerek var mı? Bewcastle seni almaya gitti ve Bewcastle bir şeyi kafasına koyduğunda çok az insan onun iradesine karşı koyabilir. Sizi nasıl ikna etti?"

"Önemli değil," dedi. "Yarın Ringwood'a dönmüş olacağım ve bir daha ne sen beni ne de ben seni göreceğiz. Bir han odası ve bir fayton masrafı dışında bugün için daha kötü olmayacaksın."

"İşin kötüsü," dedi, "seni kütüphanede gördüğümde ve ne yaptığını anladığımda Wulf'a ne dediğimi tam olarak hatırlayamıyorum. Sanırım ona seni olduğun yerde bırakmasını söylemekle ilgili bir şeydi."

Pencerenin yanında, ondan olabildiğince uzakta durdu ve iki elini de pencerenin pervazına koydu. Altında bir at arabası ve dört

yavaşlıyor, caddeden hanın avlusuna dönmek üzereydi.

"Beni burada istemediğinizi söylemiştiniz," diye hatırlattı ona. Bu oldukça anlaşılabilir bir durum. Ben de burada olmak istemiyorum. İkimizin de birbirimizin yanında kesinlikle gerekli olandan daha fazla zaman geçirmek istemediğimiz anlaşmamızın bir parçasıydı."

Adamın çantasını yere bıraktığını duydu. Dönüp ona bakmak istemedi. Üniformasını giyiyordu -eski, neredeyse eski püskü bir üniforma- ve bu kadar dar bir alanda başa çıkılamayacak kadar zorlu görünüyordu.

"Ama kelimeler kötü seçilmiş ve terbiyesizceydi," dedi. "Kulağa geldiği gibi söylemek istememiştim."

"Ve siz," diye devam etti daha dikkatli bir şekilde, suçlayıcı bakışlarla ona dönerek, "kendi karınıza emir verme yetkisine sahip olduğunuzu söylediniz. Bu alçaklıktan da öte bir şeydi, Albay. Karşılıklı rahatlığımız için evlendik. Bir daha asla iletişim kurmama niyetiyle ayrıldık. Sizin efendiliğiniz ve benim itaatkârlığım konusu aramızda hiç gündeme gelmedi, çünkü ben sizin karınız *değilim*. Hiçbir şekilde önemli değil."

Artık o da öfkeliydi. Bunu çenesinin sertliğinden ve gözlerinin darlığından anlayabiliyordu. "Belki de hanımefendi," dedi, "işte bu noktada hata yaptık."

"Hata mı?"

"Sadece sözde bir evliliği kabul etmek," dedi. "Hayatımızın geri kalanını ayrı yaşayacak olsak bile en azından gerçek bir evlilik yapmalıydık. O zaman senin gerçekten benim karım olup olmadığın, bazı faturalarını ödeyip ödememem gerektiği, kardeşime seni rahat bırakmasını emretme hakkım olup olmadığı gibi saçma sapan tartışmalar olmazdı. Belki de düğün günümüzü doğal sonucuna kadar götürmeliydik."

Yanakları kızarmış bir halde ona baktı. Ama öfkesini ifade edecek kelimeler bulmak için kullanması gereken değerli saniyeler boyunca, onun yerine sözlerinin fiziksel etkilerini hissetmek için durakladı - belli bir nefes kaybı, göğüslerinde bir sıkışma, uyluklarının arasında ve içinde nabız gibi atan bir ağrı ve dizlerinde bir güçsüzlük.

"Bu yanlış olurdu," dedi. "İkimiz de bunu istemedik."

"*Yanlış mı?* Biz kadın ve erkeğiz," dedi sertçe, "ve birkaç hafta önce evlendik. Erkekler ve kadınlar, özellikle de evli olanlar, yatağa birlikte girerler. Orada bazı ihtiyaçlarını giderirler. Sen hiç böyle ihtiyaçlar hissetmedin mi?"

Dudaklarını yaladı ve yutkundu. Pencerenin açık olmasını diledi. Oda havasız kalmıştı.

O zaman sabırsız bir ses çıkardı ve yatağın ayak ucundan dolanarak odanın öbür ucundan ona doğru geldi. Sırtını sıkıca pencere pervazına dayadı ve iki eliyle arkadan kavradı. Adam önünde durdu, bacaklarını iki yana açtı, iri elleri yüzünü kavrayacak şekilde yukarı kalktı. Kadın gözlerini kapattı ve adamın ağzı onunkine indi, kapalı, sert, dudaklarını dişlerine karşı oldukça acı verici bir şekilde bastırdı. Ama adam dudaklarını onunkilerin üzerinden ayırıp diliyle dikiş yerini yalayarak bir tepki uyandırıp orada keskin bir his yaratırken ve bacaklarının arasında daha derin bir zonklamaya neden olurken baskı neredeyse anında hafifledi.

Dudakları ve ardından dişleri ayrıldığında, dilini ağzının derinliklerine bastırdı ve ucuyla yüzeylerini keşfetti. Ellerinden biri başının arkasına doğru uzanmış, onu sıkıca tutuyordu.

Bilincindeki ilk düşünce sadakatsizlik, vefasızlık yaptığıydı. Ama kime karşı sadakatsizdi? Albay Bedwyn onun kocasıydı. Onunla *evliydi*. Eğer bunları şimdi onunla yapmazsa, asla kimseyle yapmayacaktı. Asla. Bu düşünce umutsuz bir özlemi de beraberinde getirdi ve ellerini onun omuzlarına götürdü. Ağır askeri ceketine rağmen inanılmaz derecede geniş ve sert kaslıydılar. Onu öptü, başını eğdi, ağzını daha geniş açtı, kendi diliyle onun diline dokundu. Kendi arzusunu kabul etmesine izin verdi.

Aralarındaki sıcaklık tutkuyla alevlendi. Adamın elleri kızın başından uzaklaşmıştı. Bir kolu kadının beline sarılmıştı. Diğer eli kalçalarının arkasına uzanmıştı. Onu sıkıca kendisine doğru çekti, böylece ağır deri botların, sert, kaslı kalçaların ve erkekliğin nefes nefese farkına vardı. Kolları onu boynundan kavrarken, vücudu ona doğru gerildi, daha da yakınlaşmak için çaresizce . . .

Adam başını kaldırıp ona baktığında, ne olduğunu ve kiminle olduğunu fark ederek bir an için sarsıldı. Onun

Kanca burunlu yüz her zamanki gibi karanlık ve sertti. Biraz korkması, belki biraz da tiksinişmesi gerekirdi. Bunun yerine daha derinden tahrik olduğunu hissetti, özellikle de onun ağır ağır kapanan gözlerine baktığında ve orada cevap veren bir tutku gördüğünde.

"Bu evliliğimizi arkamdaki yatakta tamamlayacağız," dedi. Eğer istemiyorsan, şimdi söyle. Herhangi bir emir vermiyorum."

Bu pazarlıklarının bir parçası değildi. Aslında o zamanlar her ikisi için de sadece ismen evli olmaları, törenden sonra olabildiğince çabuk ayrılmaları çok önemli görünüyordu. Nedenlerini artık hatırlayamıyordu. Daha sonra daha mantıklı düşündüğünde hatırlayacaktı. Eğer şimdi devam ederse, şehvetine yenik düşerse, daha sonra kendinden nefret edecekti. Ama neden etsin ki? Eğer bir nedeni varsa bile, bunun ne olabileceğini düşünemiyordu. Ne de olsa onlar karı kocaydı.

"İstiyorum," dedi, sesinin alçak boğukluğuna şaşırarak. Ama hemen bir elini kaldırdı. "Ama önce bilmen gereken bir şey var."

Neredeyse cesaretini kaybediyordu. Adam

kaşlarını kaldırdı. "Ben bakire değilim."

Dehşete düşmüş bir halde sözlerinin yankısını dinlerken, adam kıpırdamadan durdu ve kendi gözleriyle onun gözlerini aradı. *Bunu* ona itiraf etmek zorunda kalacağını bir kez bile hayal etmemişti.

"Ah," dedi sonra, çok yumuşak bir sesle. "Yeterince adil. Ben de değilim."

Bu, uzun bir süre için rasyonelliğin, akıl sağlığının son anıydı.

Onunla birlikte döndü ve bir koluyla onu kendisine doğru tutarken diğer koluyla yatak örtülerini sıyırdı. Pelerininin boynundaki düğmeleri çözdü ve bir kenara fırlattı, onu yatağa yatırdı, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı ve elbisesini bacakları boyunca ve kalçalarının üzerinden yukarı kaldırırken onları şilteden kaldırdı. Botlarını çıkarmak için kısa bir süre yatağın kenarına oturdu. Ceketini ters çevirerek çıkardı. Pantolonunun düğmelerini açtı ve onun üzerine indi, bunu yaparken elbisesini daha yukarı itti.

Adamın ağırlığı kadının üzerindeydi. Korkunç derecede ağırdı ve kadının nefesini kesiyordu.

Elleri onun altına girdi, onu kaldırdı, eğdi ve sonra sert, sıvı bir hızla içine girdi. Alabildiği kadar az nefes alabiliyordu. Adam iri ve çok sertti. Neredeyse acı çekecek kadar gerilmiş ve dolmuştu.

Neredeyse.

Kollarını ona sıkıca doladı ve bacaklarını onun bacaklarına dolamak için kaldırdı. Birinin inlediğini duydu ve muhtemelen o olduğunu düşündü.

Ağırlığının bir kısmını ön kollarına verdi ve neredeyse hemen hareket etmeye başladı, tekrar tekrar geri çekilip içeri doğru bastırdı, o kadar sağlam, hızlı tempolu bir ritim kurdu ki, onunla birlikte hareket etmek, iç kaslarını eşleşen bir ritimle esnetmek ve gevşetmek tamamen doğal görünüyordu. Çok geçmeden her ikisinin de sert ve yorucu nefes alışlarını duydu ve birleşmelerinin ıslaklığını hissetti. Adamın kolonyasının, erkekliğinin ve ham, heyecan verici ve tanımlanamayan başka bir şeyin kokusunu alabiliyordu.

Başından beri hissettiği arzunun acısı, çılgınca zevk aldıkları yere odaklanmıştı. Kısa süre sonra bir sızıdan daha fazlası oldu. Bir özleme ve tam olarak acıtmayan bir acıya dönüştü. Onu tepeden tırnağa sarıyor, merkezinden -onların merkezinden- dalgalar halinde dışarıya doğru ilerliyordu. Dayanılmaz hale gelmekle tehdit ediyordu. Dayanılmazdı. Ama o böyle düşünürken, hatta haykırırken bile, sanki derinlerde bir yerde bir patlama olmuş gibi her şey paramparça oldu. Acı yerine sadece derin, kemik eriten bir huzur vardı.

Hırlamaya benzer bir ses çıkardı ve kadın içinde sıvı bir ısı fışkırdığını hissettiğinde bile ağırlığı tekrar üzerine çöktü. Adam sıcaktı ve terden kayganlaşmıştı. Kadın da öyle.

Adam kadının üzerinden yuvarlandı ama kollarını onun üzerinden çekmedi. Yüz yüze uzanmış, birbirlerine bakıyorlardı. O Albay Bedwyn'di, diye aptalca hatırlattı kendine ve Ringwood'daki salonda onu ilk gördüğü an gözünün önüne geldi, uzun boylu, güçlü, karanlık ve yasaklayıcı. Ama olanları sindiremeyecek ya da neden bu kadar zevkli olduğunu anlayamayacak kadar yorgundu. Kesinlikle hayatında daha önce hiç olmadığı kadar yorgundu. Gözleri kapandı.

Uykuya dalarken, uyandığında bundan pişman olup olmayacağını merak etti. Ya da o pişman olacak mıydı? Elbette pişman olacaktı. Ama o bunu düşünecekti.

Daha sonra.

HEM KAMU HEM DE ÖZEL OTOBÜSLER, The Green Man and Still'e durmaksızın gelip gidiyordu. Yolcular, hanın konukları ve hizmetliler büyük bir gürültü ve enerjiyle sürekli gidip geliyorlardı. Birileri konuşabilmek için yeterince yaklaşmak yerine sürekli bir başkasına sesleniyordu. Aidan'ın her zaman İngiltere'yle özdeşleştirdiği ve kıyılarının ötesindeyken nostaljiyle andığı o neşeli telaş vardı burada.

Karısıyla birlikte yemek odasında oturmuş, yemek yiyordu. Gürültü nedeniyle konuşmalarının duyulmasını engelleyecek kadar mahremiyet vardı ama istediği kadar da mahremiyet yoktu. Kibar yabancılar gibi davranıyorlardı. Çok yakından bakmayan birine kibar yabancılar gibi görünebilirlerdi. Karısının yanaklarındaki hafif kızarıklığın, dudaklarındaki hafif şişliğin, göz kapaklarındaki hafif ağırlığın bir yabancıya yataktan yeni kalktıklarını ve ateşli bir seks yaptıklarını kendisi kadar belli edip etmeyeceğini merak ediyordu.

Bunun olduğuna hâlâ tam olarak inanamıyordu - ikisinden birinin olmasını *istedim*.

"Çocuklar gelişinize nasıl tepki verdi?" diye sordu. "Gitmekten korkmadınız mı?"

"Korkuyorum, hayır," dedi. "İsteksiz, evet. Burada birkaç hafta kalmayı umuyordum. Ama güvenciler ve onlara iyi bakılıyor. Geçen seferki kadar güvensiz hissedeceklerini sanmıyorum. Mari Teyze onlarla ilgilenmeyi seviyor, Becky'ye örgü örmeyi öğretiyor. Dadı Johnson ve Thelma da onlara iyi davranıyor. Rahip Puddle sık sık ziyaret ediyor ve onların sevgisini kazandı."

Onun hiç de kendi sorumluluğu olmayan iki genç yetime olan bağlılığından garip bir şekilde etkilenmişti. Ama onunla evlenene kadar bu iki çocuğun onun hayatında merkezi bir öneme sahip olduğunu, onlar olmasaydı önerisine farklı tepki verebileceğini tam olarak fark etmemişti.

"Peki teyzen iyi mi?" diye sordu.

"Evet, teşekkür ederim. Londra'ya gelme kararından çok memnun oldu." Güldü. "Dük, onları tanıştırdığımda Galler aksanını duyunca kadehini gözüne kadar kaldırdıktan sonra bile."

"Neden gelmeye karar verdin?" diye bir kez daha sordu. "Bewcastle'ın çok ikna edici olabileceğini biliyorum ama seni zayıf iradeli bir kadın olarak görmüyorum."

Kullanmadığı bir kaşığı parmakladı. "Beni ikna etti," dedi, "gelmezsem akranlarınızın kınamasından zarar göreceğinize inandırdı."

"Akranlarım hakkında iki parmağımı şıklatmak bile umurumda değil" dedi.

"Oh, ama sen biliyorsun." Kaşlarını çatı. "Kişisel fedakârlık pahasına da olsa her zaman doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapıyorsun. Evliliğimiz bunun kanıtı. Görev senin için her şeydir, inanıyorum. Eğer akranların ayrı yaşamamız konusunda yanlış bir fikre kapılır ve düşüncesizce evlendikten sonra benden utandığına ve bu yüzden beni duygusuzca bir tür taşra hapishanesine terk ettiğine inanırlarsa, onursuz bir adam olarak yargılanırsın. İçinde zerre kadar doğruluk payı olmadığını bilseniz bile böyle bir dedikodu sizi incitirdi."

Belki de haklıydı, diye kabul etti. "Ve sen de beni kurtarmaya geldin," dedi. "Beni en yeni topal ördeğiniz yaptınız."

Başını kaldırıp ona baktı, çenesinin hafifçe sertleşmesinde az önceki öfkesinin izleri vardı.

"Senin benim için yaptığını ben de senin için yapmaya geldim," dedi. "Komşularımın bizi birlikte, rahat, sevimli ve birbirimize saygılı görmelerinin önemli olduğunu düşündüğünde, Ringwood'da kaldın ve benim için bir taşra meclisinin tüm sıkıcılığına katlandın. Anlaşmamıza göre bana hiçbir borcun yoktu ama yine de bunu yaptın. Ben de aynı şeyi senin için yapabilmek amacıyla buraya geldim."

"Ama bu sizin için bir günden uzun sürecek bir rahatsızlık anlamına geliyor," dedi. "Birkaç hafta, diye tahmin ediyorum," dedi kadın. "Hatta

belki bir ay. Ben olsam Dük'ün söylediğine göre, teyzeniz tarafından özenle hazırlanmış olmalı."

"Rochester Teyze?"

"Evet." Kaşığı masanın üzerinde evirip çeviriyordu. "Ben doğuştan bir

hanımefendi değilim, sadece kısmen eğitimliyim. Ben yetiştirildim ve

Hayatımın çoğunu taşrada, nazik bir şekilde doğmuş ama hiçbir şekilde *ton* üyesi olmayan insanlar arasında geçirdim. Şehir modası ve görgü kuralları hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Yüksek sosyete de hareket etmek ya da bir dükün varisinin karısından beklenenler hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmiyorum. Kendimi rezil etmeden kraliçeye nasıl takdim edileceğimi ve Bedwyn House'daki bir baloda tüm soğukkanlılığımı kaybedip iğrenç bir sosyal gaf yapmadan nasıl takdim edileceğimi öğrenmek zorunda kalacaktım. Sonra da Leydi Aidan Bedwyn'in yapması gerektiği gibi davranarak tüm zafer kutlamalarına sizin yanınızda katılmak zorunda kalacaktım."

Sesinde acı bir yan olması pek de şaşırtıcı değildi. Aidan yüksek sesle küfredebilmeyi çok isterdi.

"Ve bütün bunları Wulf sana lafı dolandırmadan söyledi sanırım," dedi.

"Ondan hoşlanmıyorum," dedi kadın. "Aslında, onun hakkındaki

hislerimin sevmemenin ötesinde. Ama en azından dürüstlüğüne saygı duyuyorum. Neye inanıyorsa onu söylüyor. Bir şey söyleyip başka bir şey ima etmiyor."

"Bu öğleden sonra yukarıda olanlar hakkında-" diye başladı.

Elini kaşığın üzerine koyarak onun görüş alanından tamamen gizledi ve başını salladı.

"Önemli değil," dedi. "Belki de dediğiniz gibidir. Tabiri caizse başladığımız işi tamamlamak için bunu yapmamız gerekiyordu. Önemli değil. Ve bundan zevk almadığımı iddia edemem, değil mi? Hoşuma gitti. Bunu burada bırakalım."

Bir kadınla birlikte olmayalı uzun zaman olmuştu, yani bugünden önce. En son, Wellington'ın ordularının Pireneler'i kış mevsiminde geçmesinden önce İspanya'da bir yerlerde, Bayan Knapp'la tanışıklığı bir gelecek vaat eden bir şeye dönüşmeden önce olmuştu. Ama karısını sadece kudurmuş bir seks açlığını yatıştırmak için almış gibi davranamazdı. Az önce söylediği gibi, bu bir tamamlanma olmuştu. Ve görünüşe göre bir son da.

"Otobüsünüz sabah saat yedide kalkıyor," dedi.

"Evet." Peçetesini kucağından kaldırdı ve tabağının yanındaki masaya koydu. "Erken yatmalıyım. Uzun bir gün oldu."

"Size evinize kadar eşlik etmeme izin verin," dedi. "Özel bir araba kiralayacağım. Sahneden çok daha konforlu olacaktır."

"Hayır. Teşekkür ederim."

"O halde sahnede size eşlik edeceğim," dedi.

Kadın başını salladı.

Öfkeli bir şekilde ona baktı. Onun yalnız gitmesine nasıl izin verebilirdi? Onun iyiliği için gelmişti, hepsine lanet olsun. Ve Bewcastle'ın da canı cehenneme.

"Burada olmaktan hoşlanmazdın, biliyorsun," dedi. "Bedwyn House'daki hayat, Sezon ve diğer şeyler."

"Eğlenmeyi beklemiyordum," dedi ona. "Buraya eğlenmeye gelmedim."

"Bunu imkânsız bulurdun," dedi. "Bewcastle, Rochester Teyze, hatta Freyja ve Alleyne. Onlarla ya da senden bekledikleriyle asla başa çıkamazdın."

"İmkânsız mı?" Kadın kaşlarını çatarak ona baktı. "Asla mı?"

"Bugün size verdiğim rahatsızlıktan dolayı özür dilerim," dedi ona, "ve yarın bir başka seyahat gününün sıkıcılığından dolayı. Ama Ringwood'daki evinde çok daha mutlu olacaksın. Burada her dersi zamanında öğrenmen mümkün olmazdı."

"Yapmaz mıyım?"

Kadının sesindeki sessizlik sonunda onu uyardı. "En azından Bewcastle'ı tatmin edecek kadar değil," dedi. "Ya da Rochester Teyze'nin. Ayak tabanında inanılmaz derecede yüksekler."

"Peki siz değil misiniz, Albay?"

Ona doğru biraz eğildi. "Sanırım ikimiz de uzun zamandır farklı dünyalardan geldiğimizi fark ettik," dedi. Birinin diğerinden üstün olması gerekmiyor. Sadece farklılar. Bewcastle seni buraya gelmeye ikna etmekle hata etti. Eğer kalsaydın perişan olurdun. Bana, Bewcastle'a, kız kardeşime doğal gelen şeyler sana hiç de doğal gelmeyecektir. Bu değil-"

Ama dinleyicilerini kaybetmişti. Sandalyesini dizleriyle geriye itti ve

ayağa kalktı. O da kaşlarını kaldırarak ayağa kalktı.

"Hackney arabası çağırın, Albay Bedwyn," dedi. "Bu akşam Bedwyn House'a dönüyorum. Kaybedecek zaman yok. Kraliçeye yapmam gereken bir sunum, bir balo ve Carlton House'daki devlet yemeği de dahil olmak üzere çok sayıda başka sosyal etkinlik var."

Birkaç dakika daha ona baktı. Sessizce konuşmasına ve yemek salonundaki diğer konukların dikkatini çekmemek için son derece sakin görünmesine rağmen, kızın son derece öfkeli olduğunu görebiliyordu.

"Bunun akıllıca bir seçim olduğuna inanmıyorum, hanımefendi," dedi.

"O zaman," dedi çenesini inatçı ve potansiyel olarak tehlikeli bir şekilde kaldırarak, "kocanızın ayrıcalığını kullanmak zorunda kalacaksınız Albay ve bana eve dönmemi emredeceksiniz. Lütfen bunu yapın ve ben de size açıkça meydan okuma zevkine erişeyim. Bir at arabası çağıracak mısınız, yoksa ben mi çağırayım?"

Şeytan diyor ki, üç hafta önce başladıkları bu şey hiç sona ermeyecek miydi? Aidan kendi sorusuna sessizce cevap verirken başka bir şey söylemeden uzaklaştı. Hayır, bitmeyecekti. İkisi de yaşadığı sürece değil.

Kendisi arabayı çağırırken kadının çantasını almak için yukarı çıktığını düşündü. Görmek için arkasına bakmadı.

BÖLÜM XII

Bedwyn House'daki Salonda Görevli Ayaktakımından Biri

Albay Bedwyn'e ailenin hâlâ yemekte olduğunu haber verdi. O zaman misafir odasında bekleyeceklerini söyledi albay, bir eliyle Eve'in dirseğini kavrayıp onu merdivenlere doğru çevirerek. Ama uşak gizlice öksürdü.

"Sanırım lord hazretlerinin akşam yemeğinden sonra dışarı çıkma planları var, lordum," dedi adam. "Leydi Freyja ve Lord Alleyne de tiyatroya gidecekler."

"O halde yemeklerini böleceğiz," dedi Albay, sesi sert ve ani çıkmıştı. "Fleming bizi anons etsin."

Uşak kaşlarını belki de yarım santim kaldırdı; bu, konuyla ilgili bir fikri olduğuna dair verdiği tek işaretti. Döndü ve yolu açtı. Dirseği sıkıca albayın kavrayışında olan Eve, hem sessiz hem de sakinleştirici nefesler almaya çalıştı. Yarım saatten kısa bir süre önce onu The Green Man and Still'den çıkarıp bekleyen faytona, oradan da Bedwyn House'un içine iten öfke ve kabadayılık onu hızla terk ediyordu - en azından kabadayılık terk ediyordu. Salona ayak basana ve uşakla konuşana kadar Albay Bedwyn tek bir kelime bile etmemişti. Gürültülü görünmekle yetinmişti.

Uşak kapıyı çaldı -muhtemelen yemek odasıydı- kâhyaya bir şeyler mırıldandı, kâhya kapıyı açtı ve salona doğru geri döndü. Kahyanın kaşları belki de bir santimin dörtte üçü kadar kalktı.

"Lord ve Leydi Aidan, ekselansları," diye anons etti, bir tarafa doğru adım atarak

Kapı aralığında.

Yemek odası uzun, yüksek tavanlı bir odaydı ve uzunluğunun büyük bir kısmını kaplayan bir masa vardı. Eve anında ihtişamlı bir izlenime kapıldı ve boyalı, oluklu tavandan sarkan altın ve kristal avizeyi ve mumların ışığı altında masanın üzerinde parıldayan ince porselen, kristal ve gümüş eşyaları fark etti. Doğrusunu söylemek gerekirse, dikkatinin çoğunu masada oturan üç kişi çekmişti. Bewcastle Dükü'nü tanıyordu. Solundaki genç adam belli ki başka bir kardeşti ama ne dükten ne de albaydan daha yakışıklıydı. Dükün sağındaki hanımefendinin dalgalı sarı saçları, bunun aksine çok koyu renk kaşları, koyu tonlarda bir teni ve aile burnu vardı. Üçü de resmi gece kıyafetleri giymişlerdi ve Eve'in aristokrasiye dair hayal ettiği her şeye benziyorlardı. Eğer bu beklentileri tek bir kelime özetleyebilseydi, *o da mağrur* olurdu.

İki beyefendi yerlerinden kalktı.

"Ah," dedi dük belli belirsiz bir kibirle, kadehi çoktan elindeydi.

"*Leydi Aidan?*" diye sordu genç adam.

Kadın sadece kaşlarını kaldırarak baktı.

"Albay Bedwyn, "Eşim Leydi Aidan Bedwyn'i takdim etmekten onur duyarım," dedi. Leydi Freyja Bedwyn, iki kız kardeşimin en büyüğü, hanımefendi ve Lord Alleyne Bedwyn, en küçük kardeşim."

Leydi Freyja'nın kaşları havaya kalktı ve gözleri Eve'i tepeden tırnağa süzerek, düzgün ve temiz olan ama ne en iyi kumaşlardan ne de modanın ilk bakışlarından -ya da gece giyimi için uygun olmaktan- çok uzak olan seyahat kıyafetlerinin korkunç bir şekilde farkına varmasını sağladı.

"Seni şeytan, seni Aidan!" Lord Alleyne haykırdı. Eve'in ilk düşündüğünden çok daha yakışıklı olduğunu göstererek güldü ve kız kardeşinin yaptığı gibi açık yüreklilikle, ama gözlerinde dans eden bir mizahla ona baktı. "Bu bugün mü oldu?"

"Aslında neredeyse üç hafta önce," dedi albay. "Özel izinle." Lord Alleyne

uzun odayı adımlayarak onlara doğru ilerledi. "Siz daha

Lindsey Hall'a geldim," dedi, gözleri Eve'in üzerindeydi. "Yine de hiçbirimize tek kelime etmedin. Nedenini merak ediyorum." Tekrar güldü ve Eve'e zarif, resmi bir selam verdi. "Hizmetkârınız, Leydi Aidan."

"Lord Alleyne," diye mırıldandı Eve, reverans yaparak.

"Oh, *lordu* bir kenara bırakmalısın," dedi ona. "Ben Alleyne. Size ne diyebiliriz? Karına ilkel bir resmiyetle davranmamız konusunda ısrar etmeyeceksin, değil mi Aidan, hem de baldızımızken?"

"Ben Eve'im," dedi.

"Eve." Sırıttı. "Günah elmasını sen mi sundun? Kardeşimiz neden senin varlığını bizden sakladı? Söyleyecek misin?"

Yakından bakıldığında gülümsemesi kararsızdı. Bunun saf bir iyi niyetten mi yoksa muziplikten mi kaynaklandığını bilmek zordu. Konuksever ve kardeşçe mi davranıyordu yoksa onunla alay mı ediyordu? Sorduğu sorular kesinlikle cevaplanamazdı.

Dük masanın başındaki yerinden, "Yemeğe biraz geç kaldın, Aidan," diye gözlemledi.

"Yemeğimizi çoktan yedik," diye kaba bir şekilde bildirdi albay.

"Ah," dedi Majesteleri. "Ama bir kadeh şarap içmek için bize katılacaksınız. Alleyne, Leydi Aidan'ı yanına oturt."

Lord Alleyne kolunu uzatıp kız da elini onun koluna koyarken Eve, onun geri döndüğü gerçeği hakkında yorum yapmayacağını düşündü. Lord Alleyne de kardeşini örnek alıp ona ismiyle hitap etmeyecekti. Masadaki yerini aldı ve bir an için paniğe kapıldığını hissetti. Albay daha önce farklı dünyalardan olduklarını söylemişti. Daha çok farklı evrenlerden.

Eve yerine oturup sandalyesini masaya yaklaştırırken Lord Alleyne, "Ama bu Wulf için sürpriz değil, bunu belirtmek gerek," dedi. "Bizi hafife aldılar, Özgür. Karanlıkta bırakıldık. Bir neslin en lezzetli aile *yemeğinden* mahrum bırakıldık."

Albay yanına otururken Leydi Freyja soğuk bir kibirle, "Leydi Aidan," dedi, "Aidan'ın tam olarak kiminle evlendiğini sorabilir miyim? Ben bilmiyorum

Daha önce tanıştığımıza inanıyoruz, değil mi? Ailenizle tanışıklığımız var mı? İsminizi duysak tanır mıyız?"

Eve, baldızının küçümseyen gözlerinin içine bakarak, "Eminim yapmazsınız," dedi.

Albay Bedwyn, "Eşim Oxfordshire'daki Ringwood Malikanesi'nden Bayan Morris'ti," diye açıkladı. "Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce babasının vefatından bu yana mülkün sahibiydi. Kardeşi Yüzbaşı Morris benim Yarımada'daki subay arkadaşımdı. Savaşta öldüğü haberini eve getirmek gibi üzücü bir görevim vardı."

"Ah, üzüntülerimi kabul et, Eve," dedi Lord Alleyne.

"Ve ilk bakışta birbirinize aşık oldunuz," dedi kız kardeşi, gözleri alaycı bir şekilde Eve'in üzerindeydi. "Ne kadar da romantik. Ama Morris? Hayır, korkarım bu ismi hiç duymadım."

"Öyle olsaydı garip olurdu." Eve gülümsedi. "Babam maden sahibinin kızıyla evlenmeden önce kömür madencisiydi."

Ve böylece, diye düşündü baldızı hiçbir yorum yapmadan gülümsemesine karşılık verirken, savaş hatları çizilmişti. Hem kendi sağduyusu hem de Albay Bedwyn tarafından uyarılmıştı. Bunun için kendisinden başka kimseyi suçlayamazdı.

"Bir kömür madencisi." Lord Alleyne kıkırdadı. "O zaman kesinlikle aşk olmalı. Aidan her zaman en titiz insan olmuştur ve kimsenin servetine ihtiyacı yoktur, kendine ait büyük bir serveti vardır. Bunu biliyor muydun, Eve? Şimdi söyle bana, neden bana bakıyor?"

Eve, Alleyne'den hoşlanacağından emin değildi. Onun kardeşlerinin soğukluğundan çok farklı olan iyi mizahını nasıl yorumlayacağını bilmiyordu. Sorularını duymazdan gelmenin ve başka birinin bir şeyler söylemesini beklemenin akıllıca olacağını düşündü.

"Leydi Aidan," dedi Bewcastle Dükü, uşak yanındaki kristal bardağa kırmızı şarap doldururken, "yarın sabah kahvaltıdan sonra Rochester Markizi'ni ziyaret ettiğimizde Aidan ve bana eşlik etmek üzere hazır olacaksınız."

Bu bir soru değildi ama Eve yine de cevapladı. "Vereceğim, majesteleri," dedi.

söyledi. Kararını vermişti. Buna göre yaşayacaktı.

"Rochester Teyze?" Lord Alleyne oldukça teatral bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Ejderhayı Eve'in üzerine mi salacaksın, Wulf?"

"Rochester Teyze'ye sizi ayağa kaldırma görevi mi verilecek, Leydi Aidan?" Leydi Freyja sordu.

"Sanırım kraliçeye yapacağım sunumda bana sponsor olması istenecek," diye yanıtladı Eve, "ve kendi hayatıma dönene kadar önümüzdeki birkaç hafta boyunca Albay Bedwyn'in dünyasında nasıl rahat hareket edebileceğim konusunda bana bazı tavsiyeler ve yönlendirmelerde bulunacak."

"Rochester Teyze çoğu zorluğun üstesinden gelir," dedi Leydi Freyja. "En zor olanları bile."

"Bu konuda hepimiz sizinle aynı fikirde olmalıyız, Özgür," dedi Alleyne, kadehini kız kardeşinin şerefine kaldırarak. "*Senin* ortaya çıkışını o düzenledi, değil mi? Ve dünya dönmeye devam etti."

Ona küçümseyerek baktı.

Dük durgun bir sesle, "İtiraf etmelisin ki isabet oldu Freyja," dedi. Elinde kadehle ayağa kalktı. "Bedwyn ailesinin en yeni üyesinin şerefine kadeh kaldırıyoruz. Leydi Aidan Bedwyn'e."

Ne sesinde ne de gözlerinde sıcaklık vardı. Diğerleri de ayağa kalktı ve içmeden önce kadeh tokuşturdular ama sadece Alleyne doğrudan Eve'e baktı. Sadece Alleyne gülümsedi ve hemen göz kırptı.

Albay Bedwyn sert ve granit yüzlüydü. Hiç beklenmedik bir anda Eve'in aklına öğleden sonrayla ilgili bir anı geldi; Green Man and Still'deki yatağında birlikte geçirdikleri bir saat. Bu gerçekten yaşanmış olabilir miydi? Olanların fiziksel etkilerini hissedebilmesi dışında garip, tuhaf bir rüya gibi görünüyordu. *O* adam *bu* adam olabilir miydi? Midesi rahatsız edici bir takla attı.

ROCHESTER KRALİÇESİ BİR SONRAKİ GÜN EVİNDEYDİ
ama hala soyunma odasından çıkmamıştı, uşağı

Bewcastle'a, rütbesine uygun tüm saygıyı gösterirken aynı zamanda açık bir sitem ileten bir tavırla bilgi verdi. Sabahın bu saati, Bewcastle Dükü gibi yüce bir kişinin bile sosyal bir ziyarette bulunması için uygun bir zaman değildi elbette.

"Gül salonunda beklemek ister misiniz, majesteleri? Lordum?" diye sordu uşak, ses tonu böyle bir şey yapmak istemeyebileceklerini ama daha saygın bir saate kadar dinlenebileceklerini ima ediyordu. Gözleri Eve'in üzerinde gezindi ve görünüşe göre onu görmezden geldi.

Bewcastle sert adımlarla salona doğru ilerlemeye başlamıştı bile. "Bize içecek bir şeyler getir," diye emretti.

Rochester Teyze aşağı inmek için acele etmedi. Aidan karısını kanepeye oturttu ve arkasına geçti. Wulf pencereye geçti ve gözlerini meydana dikti. Belki de on dakika boyunca tek bir kelime bile etmeden içeceklerini yedikten sonra, gül salonunun çift kanatlı kapıları gürültüyle açıldı, uşak bir kenara çekildi ve sabah gezintisi için giyinmiş ve süslenmiş olan Markiz odaya daldı. Sağ elinde uzun saplı bir lorgnette taşıyordu, bu Aidan'ın hatırlayabildiği kadar eskiden beri hoşlandığı bir gösterişi, ancak Wulf ve onun quizing camında olduğu gibi, onun da mükemmel bir görme yeteneğine sahip olduğundan şüpheleniyordu. Her parmağında mücevherli bir yüzük vardı.

"Bewcastle!" diye bağırdı kadın gelirken. "Böyle bir saatte arayıp da kabul edilmeyi bekleme küstahlığını ancak sen gösterebilirsin. Ama bu senin için iyi olmadı. Hayırsever komitelerimden biriyle toplantım var ve dakiklik konusunda ne kadar katı olduğumu bilirsiniz. Tanrı beni korusun." Lorgnette'ini gözlerine doğru kaldırdı. "Aidan'ı da yanında getirmişsin. Üniforman nerede, evlat? Şehirde benimle birlikte görünmek istiyorsan onu giymek zorundasın. Eğer onu tüm o kırmızı ihtişamıyla gösteremeyeceksem, bir albay yeğenim olmasının ne anlamı var? Yine de her geçen yıl daha da seçkin görüldüğünüzü söylemeliyim. Seni son gördüğümünden bu yana kaç yıl geçti? İki mi? Üç mü? Dört mü? Benim yaşımda zaman o kadar çabuk geçiyor ki, bir yıl bir haftadan daha uzun gelmiyor. Dişi olan kim?"

"Teyze?" Aidan onu selamladı. "Size eşim Leydi Aidan Bedwyn'i takdim etmekten onur duyarım. Benim-" Tanıştırma faslını tamamlamasına fırsat verilmedi.

"Tanrı aşkına!" diye tekrar bağırdı, lorgnette'i karısının üzerinde geziniyordu. "Onu kimin okulundan çaldın? Kimin mürebbiyesiydi o?"

Eve elbette her zamanki gri kıyafetini giymişti.

"Oxfordshire'daki Ringwood Malikanesi'nden Bayan Morris'ti," dedi ona. "Mülkün sahibi o, teyze."

"Onu nereden buldun?" diye sordu. Rochester Teyze açık sözlülüğüyle ünlüydü. Başka biri için affedilmez bir kabalık olarak görülebilecek bir şey, bir dükün kızı ve bir markizin karısı için eksantriklik olarak adlandırılırdı.

"Ringwood Malikânesi'ne, Bayan Morris'in kardeşi Yüzbaşı Morris'in Toulouse'daki savaşta öldüğü haberini getirdim," diye açıkladı.

Teyzesi küçümseyerek, "Ve sanırım senin o geniş göğsünün üzerinde acıyla ağladı ve şimdi ne kadar yalnız olduğu için içli içli feryat etti," dedi. "Ayakları senin çizmelerinin içinde kapısından içeri girer girmez bir servetin kokusunu aldı ve aynı anda bir aptalı fark etti."

"Teyze!" Aidan ellerini arkasında kavuşturdu ve en sert bakışlarını onun üzerine dikti. Eğer bir erkek olsaydı, Tanrı şahidim olsun, şu anda İran halısının üzerinde secdeye kapanmış, tavandaki yıldızları sayıyor olurdu. "Sana gerçekten izin veremem-"

Ama yine sözü kesildi.

"Ben ne sağırım ne de dilsizim," dedi karısı ayağa kalkarak sessizce. "Akılsız da değilim. Sanki üçü de benmişim gibi üçüncü şahıs olarak konuşulmasından hoşlanmıyorum. Ayrıca hakarete uğramaktan da hiç hoşlanmam. Yeğeninizin bir servet avcısı tarafından kandırıldığına dair korkularınızı gidermeye yardımcı olacaksa, size gerçekten oldukça varlıklı olduğumu söyleyeyim hanımefendi. Babam bir kömür madencisi olarak çok çalıştı, madenin sahibiyle evlendi, onun aracılığıyla mirasa kondu ve sonra daha da büyük bir servet biriktirmek için çok çalıştı. Onunla ve mirasım la gurur duydum ve duyuyorum." Normalden daha yumuşak bir aksanla konuşuyordu - Aidan bilerek böyle konuştuğundan şüpheleniyordu.

"Sen Gallerlisin!" dedi teyzesi, sanki Eve'i iğrenç bir suçla itham ediyormuş gibi. "Teyze," dedi Aidan sert bir sesle, "karıma bir özür borçlusun."

Bir kahkaha havlamasıyla cevap verdi. "Küstah köpek yavrusu!"

dedi. "Onu buraya aşağılansın diye getirmedim."

"Oturun," diye emretti teyzesi aniden. "İkiniz de. Oturun! Sen de Bewcastle, o kaşlarını da o soru soran gözlüğünü de indirebilirsin. Beni korkutamazlar."

Hiçbiri kımıldamadı.

"Beni zaten komitemden alıkoydunuz," dedi Rochester Teyze. "Ve kendimden daha az şanslı olanlara karşı görevlerimi *asla* ihmal etmem. Şimdi *otur* ve bana bu *onuru* neye borçlu olduğumu söyle. Sanırım iki yeğenim de bu sabah buraya sadece Leydi Aidan Bedwyn'i takdim etmek için gelmemiştir."

Eve tekrar oturdu ve Aidan kanepenin etrafından dolanarak onun yanındaki yerini aldı. Bewcastle pencereye yakın durmaya devam etti.

"Leydi Aidan'ın saraya takdim edilmesi ve uygun bir şekilde ortaya çıkarılması gerekiyor," dedi. "İyi ya da kötü o Aidan'ın karısı. Ayrıca, Carlton House'da Avrupalı devlet adamlarına verilecek devlet yemeğine davet edildi. Ona sponsor olacaksın, teyze."

"Öyle mi?" diye sordu ona kibirle. "Çok şeyi hafife alıyorsun, Wulfric."

"Biliyorum," dedi. "Sen bir Bedwyn'sin. Leydi Aidan'ın en iyi şekilde yetiştirilmesi gerekiyor. Bunu başarmak için sizden daha nitelikli kimse yok."

Rochester Teyze lorgnette'inden ona baktı.

"Modaya uygun bir terziye götürülmesi gerekecek," diye devam etti Wulf. "Her şeye ihtiyacı olacak. Özellikle de yas tutmayı bir kenara bırakmalı. Gri ona yakışmıyor."

"Neden siyah giymiyor?" Rochester Teyze sordu. "Erkek kardeşi yeni öldü, değil mi?"

"Aidan'la birlikte, onun için yas giymemesi için haber gönderdi. Ama öyle yapmamış olsaydı bile, toplum içine çıkarken bunu bir kenara bırakmasını isterdim," dedi Bewcastle. "Bu görevi üstlenecek misiniz, teyze?"

"Görünüşe göre," dedi Rochester Teyze iç çekerek, "başka seçeneğim yok. İlginç bir meydan okuma olacak. Daha önce hiç Galli bir madencinin kızına sponsor olmam istenmemişti." Aidan onun her an yeniden ayağa fırlayıp götürülmeyi talep edeceğini beklese de, lorgnette incelemenin altında yeterince sessiz oturan Eve'e çevrildi. "En azından oldukça iyi bir vücudu ve tahammül edilebilir yüz hatları var. Elbette saçları konusunda bir şeyler yapılması gerekecek."

Bewcastle ve Rochester Teyze ondan yine üçüncü şahıs ağzıyla ve sanki cansızmış gibi bahsetmeye başladılar. Aidan bunu tamamen kendi başına getirmemiş olsaydı ona biraz acıyabilirdi. Öyle olduğu için, belki de bu sabah çünkü gururunun onu neye sürüklediğini tam olarak bilmesi iyi olmuştu. Ve ilginç bir şekilde, bu gururun onu bugün ve önümüzdeki günlerde nereye götüreceğini merak ediyordu. Düne kadar bunu tüm gücüyle görmemişti; bu da evlendiği kadını ne kadar az tanıdığının garip bir hatırlatıcısıydı. Onu bu öğleden sonra mı yoksa yarın mı Yeşil Adam'a ve Still'e geri götürecekti?

Bir iki dakika sonra konuşmayı kesip hem teyzesinin hem de Wulf'un şaşkın bakışlarını kendi üzerine çekerek, "Eğer önerilen şeyi onaylarsam, hanımefendi," dedi, "o zaman saçımın şeklinin değiştirilmesine izin veririm. Kıyafetlerime ve davranışlarıma gelince, neyin uygun olduğuna kendim karar vermeden önce yardımınız ve tavsiyeleriniz için minnettar olurum hanımefendi. Belki de en kötü korkularınızı, Albay Bedwyn'in beni doğrudan bir kömür madeninden koparıp almadığı konusunda sizi temin ederek gidermeliyim. Bir hanımefendi gibi yetiştirildim ve eğitildim."

"Tanrı beni korusun," dedi teyzesi, "pençeleri olan bir kadınla evlenmişsin, Aidan."

"Evet, teyze," diye kabul etti.

"Onları *benden* uzak tutsa iyi olur," dedi. "Ve İngilizce'nin konuşulmak için tasarlandığını öğrenmesi gerekiyor, söylenmek için değil - korolara üye olanlar hariç. *Bayanlar* korolarda şarkı söylemez."

"Bu onun Galler aksanı, teyze," dedi. Akrabalarını kışkırtmak için abartıyor olsa bile çok da çekiciydi.

Bewcastle tartışmaya dönüşebilecek bir konuşmayı yarıda kesti. Her zamanki gibi alçak sesle konuştu. "O halde, Leydi Aidan," diye sordu, "bu konuyu

kendinizi Leydi Rochester'ın ellerine mi bıraktınız? Daha iyisini yapamazsınız, sizi temin ederim."

"Teşekkür ederim, majesteleri," dedi soğukkanlılıkla. "Razıyım. Teşekkür ederim, hanımefendi."

Aidan'a baktı ve Aidan düne kadar fark etmediği çenesinin inatçı duruşunu görebildi, gerçi en başından beri orada olmalıydı, diye düşündü, çaresizce ihtiyacı olduğu halde onun yardımını kabul etmekteki isteksizliğini hatırladı.

"Bütün bunlar senin için çok fazlaysa," dedi, "şimdi söyle ve seni eve, Ringwood'a götüreyim. Seni hiçbir şeye zorlamayacağım. Bu pazarlığımızın bir parçası değildi. Ben de seni zorlamayacağım."

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi gözlerinin içine sabit bir şekilde bakarak.

"Evet, öylesin kızım," diye karşılık verdi teyzesi, lorgnette'ini tekrar gözüne götürerek. Onunla Eve'in görünüşünü tepeden tırnağa değerlendiriyordu. "Sen ve ben bir an bile gecikmeden modistime bir ziyarette bulunacağız. Wulfric, Aidan, gidebilirsiniz. Gidin hadi! Terzin kim, kızım? Hayır, cevap vererek kulaklarımı tırmalamayın. Tanınmayan bir köylü sanırım."

"Evet," diye onayladı Eve. "Teyzem ve ben, hanımefendi."

Aidan ayağa kalktı ve her iki hanımefendiyi de uzaktan selamladıktan sonra odadan çıkan Bewcastle'a baktı.

BAYAN BENNING'İN, LADY ROCHESTER'IN MODASI OLDUĞU DÜŞÜNCESİ

Terzinin, sırf Markiz yeğeninin yeni gelinini sarayda giydirmek ve sezonun geri kalanında giydirmek için getireceği için önümüzdeki birkaç gün için diğer tüm randevularını iptal edeceğini söylemesi, Markiz Bond Caddesi'ne giderken arabada bundan söz ettiğinde Eve'e akıl almaz bir övünme gibi görünmüştü. Buna gerçekten inanmamıştı.

Artık biliyordu.

Rochester Markizi'nin, kısa süre sonra, hiç şüphesiz, bir

Gerçekten de çok önemli bir şahsiyetti. Ve bugün arkasında Bewcastle Dükü'nün otoritesinin tüm ağırlığı vardı - bir başka son derece zorlu figür. Ve Eve onun varisinin karısıydı. Aynı zamanda tüm terzilerin çalışma hayatları boyunca hayalini kurdukları, her şeye ihtiyacı olan o nadir müşteriydi. Yanına alıp Londra'ya getirdiği birkaç giysiden hiçbiri, İngiliz sosyetesinde ilk kez boy gösterecek olan Leydi Aidan Bedwyn için uygun değildi. Bayan Benning, Eve'in giydiği at arabası elbisesine şöyle bir baktı ve markizle aynı fikirde oldu.

Sabah elbiseleri, öğleden sonra elbiseleri, akşam yemeği elbiseleri, balo elbiseleri, at arabası elbiseleri, yürüyüş elbiseleri, binicilik kıyafetleri, pelerinler, pelisler için tasarımlar seçerek moda tabağı üzerine moda tabağı incelediler - üçü de Eve'in yoğun dehşetine rağmen liste uzayıp gitti. Eve itiraz edince, Markiz sadece üç ya da dört haftalığına şehirde olabileceğini, ama nereye giderse gitsin aynı şeyle görülemeyeceğini söyledi. Böyle bir cimrilik Aidan'a kötü yansıyacaktı.

Bir de kraliçeye sunulacak olan çok önemli saray kıyafeti meselesi vardı. Eve çok geçmeden Kraliçe Charlotte'un kabul salonunda hanımlar için neyin kabul edilebilir kıyafet olduğu konusunda oldukça katı kuralları olduğunu öğrendi. Şu sıralar moda olan yüksek belli, bol elbiselerin orada giyilmesine izin verilmiyordu. Saray elbiseleri geniş etekli ve çemberli olmalı ve bir kuşak öncesinin modasına uygun olarak bir mideye ve saç tüyleri ve lüpelere birlikte giyilmeliydi. Ayrıca tam üç metre uzunluğunda ağır bir tren de olmalıydı. Eve, saraydan birinin, belki de alçakgönüllü bir uşağın, elinde bir mezura ile bir hanımefendiden diğerine sürünerek gidip gitmediğini merak etti. Ve treni bir santim fazla uzun ya da kısa olan zavallı hanımefendiyi nasıl bir kader bekliyordu? Saraydan sürülmek ve hayatının geri kalanında toplumdan dışlanmak mı?

Seçilecek kumaşlar, renkler ve süslemeler vardı. Vücudunun her santimetresinin ölçüleri alınacaktı.

Her şey giderek şaşırtıcı, heyecan verici, baş döndürücü, sıkıcı ve yorucuydu. Her fırsatta uzun süren bir tartışma yaşanıyor. Neyse ki Bayan Benning renk konusunda Eve ile aynı fikirdeydi. Leydi Rochester'a yumuşak pastel tonların Leydi Aidan Bedwyn'in narin tenine, güzel gözlerine ve parlak saçlarına odaklanacağını söyledi. Ama saray elbisesinin çok daha zengin bir tonda olması gerektiği konusunda markizle hemfikirdi, belki de sarayda elbisenin çok daha önemli olduğunu ima ediyordu.

içindeki insandan daha fazla. Çoğu durumda Eve kumaşlar konusunda da haklıydı. Kadifeler ve cesur desenler yerine hafif, sade malzemeleri tercih ediyordu. Ancak iş tasarımı geldiğinde neredeyse tamamen reddediliyordu. Vücudunu çok sıkı saran ya da çok fazla göğüs veya çok fazla bilek gösteren herhangi bir şey onu açıkçası endişelendiriyordu - kendini yarı çıplak hissediyordu! Ancak bu tür tarzların modanın doruk noktası olduğu ona söylenmişti ve beau monde için modanın sorgusuz sualsiz itaat edilmesi gereken bir tür ilah olduğunu anlamıştı.

Desenlerin ya da kumaşların hiçbirinin üzerinde fiyat yazmıyordu. Eve tüm bunların ne kadar mal olacağını ancak tahmin edebilirdi - özellikle de tüm aksesuarlar eklendiğinde. Gerçekten de çok zengindi, ama aynı zamanda servetine bağımlı pek çok insan vardı. Ve babam, sosyal sınıf atlama konusundaki büyük arzusuna rağmen, hiçbir zaman savurganlığı tercih etmemişti. O da öyle. Hayatı boyunca tutumlu yaşamıştı. Yine de tüm bunlar sadece birkaç hafta için olacaktı!

Acaba Percy'nin, komutanına söylediği son sözlerin sonuçları hakkında bir fikri var mıydı? Ama Percy'yi düşünmek ona Bewcastle Dükü'ne karşı duyduğu öfkeyi hatırlattı; dükün son arzusunu yerine getirip tam bir yas tutmasa bile, kardeşinin anısına saygı duyarak sessiz renkler giyme ihtiyacını küstahça ve kalpsizce reddetmişti. Dük, Markiz'e, Percy talepte bulunmamış olsaydı bile, yas tutmayı önümüzdeki birkaç hafta boyunca ertelemesini isteyeceğini söylemişti. Elbette Percy, Dük'ün gözünde önemsiz biriydi. O da öyleydi. Dükün çevresindeki diğer herkes gibi o da sadece hakkında emir verilecek biriydi.

"Bayan Benning'in imrenilen giysilerinden bir oda dolusu alacak biri için kesinlikle hüzünlü görünüyorsunuz, Leydi Aidan," diye gözlemledi Markiz, öğleden sonra geç saatlerde eldivenlerini giyerken. Arabası henüz dönmüştü ve bir uşak arkasından atlayarak gelip ona dükkânın kapısını açıyordu.

"Yorgunum, hepsi bu, hanımefendi," dedi Eve. "Bütün bunlara alışık değilim."

"Bewcastle'ın varisiyle evlenmeye karar vermeden önce bunu düşünmeliydin," dedi Leydi Rochester, uşak arabaya binmesine yardım etmek için peşinden koşarken dükkândan dışarı fırlayarak.

Bu bardağı taşıran son damlaydı. Eve, onu takip etmek üzereyken tereddüt etti ve sonra kararlı bir şekilde Bayan Benning'e döndü.

"Saray elbisem hakkında," dedi.

Bayan Benning can kulağıyla
dinliyordu.

BÖLÜM XIII

EVE, EVİN OTURMA ODASINDAKİ KÜÇÜK OTURMA ODASINDA OTURUYORDU

Aidan yemekten sonra oraya gittiğinde paylaştıkları altın süt. Başını kaldırdı ve Ringwood'daki ailesine yazdığını açıkladı. Bu terime yetim çocuklarının yanı sıra teyzesini de dahil ettiğini düşündü - muhtemelen mürebbiyeyi ve çocuğunu da ve büyük olasılıkla vahşi hizmetçiyi, yarım akıllı delikanlıyı ve etrafını sardığı diğer tüm garip hizmetlileri de. O pasaklı ite bile sevgi dolu selamlarını göndermiş olmasını yadırgamazdı.

Derin bir koltuğa oturup onu izlerken, okuyacak bir kitap bulmak için aşağıya inme fikrini düşündü ve reddetti. Aylaklığa alışık değildi. Freyja bir akşam yemeği randevusu için dışarı çıkmıştı. Eve yemekten sonra onu ve kardeşlerini limanlarına bırakmıştı ama Alleyne baloya gitmeden önce bazı arkadaşlarıyla buluşmak üzere White's Club'a uğramak için kısa süre sonra ayrılmıştı. Wulf daha sonra belirsiz bir yere gidecekti.

-Aidan, metresini ziyarete gittiğinden şüpheleniyordu. O da dışarı çıkabilirdi. Alleyne'le birlikte White'a gidebilirdi. Orada bir ya da iki saatini birlikte geçirebileceği birkaç tanıdığa rastlayacağından kuşkusu yoktu.

Ama onu burada istememesine ve kendisi de burada olmak istememesine rağmen onun iyiliği için Londra'da kalmakta ısrar eden bir karısı vardı ve tabii ki uygun bir şekilde takdim edilene kadar belki tiyatro dışında hiçbir yere gidemezdi. Aidan parmaklarını sandalyesinin kollarına vururken, kadın mektubunu sildi, katladı, bir kenara bıraktı, odayı geçip bir kanepeye oturdu ve yanındaki çantadan nakışını aldı, hem de ona bakmadan.

Bir iki dakika dikiş attıktan sonra, "Beni sinirlendiriyorsun," dedi.

"Öyle mi?" Parmaklarını yere vurmayı bıraktı ve kaşlarını çatarak kızın başının tepesine baktı. "Neden?"

"Çok sessizsin," dedi. "Ve gözlerini dikmiş bakıyorsun."

Sessiz mi? Sadece o mu? Adam odaya girdiğinde bir mektup yazıyordu, sırtı sandalyesine dönüktü. Onun kendisine gevezelik etmesini mi bekliyordu? Bitirdiğinden beri de tek kelime etmemiştii, ta ki şimdiye kadar.

"Özür dilerim," dedi.

Şimdi ona bakarken kaşları çatık olan oydu. "Sen hiç gülümser misin?" diye sordu.

Bu da ne? Elbette gülümsedi. Ama her an sebepsiz yere gülüp kıkırdaması, kahkahalar atması mı gerekiyordu?

"Seni bunu yaparken hiç görmedim," dedi. "Bir kez bile."

"Gülümseyecek pek bir şey yok gibi görünüyor," dedi ona.

"Bunun için üzgünüm," dedi kadın, tekrar işine eğilerek.

Şeytan! Şimdi adamın evliliklerinden ve onun arkadaşlığından söz ettiğini düşünüyor olmalıydı. Ama evde onunla kalmıştı, değil mi? Hem dün akşam hem de bu akşam?

"Ben bir katilim," dedi aniden. "Yaşamak için öldürüyorum. Bunun eğlenceli bir yanı yok."

Başını kaldırıp ona baktı, iğnesi çalışmasının üzerinde asılı duruyordu. Adam kaşlarını çattı. Şimdi bunu neden söylemişti ki? Yıllardır bilinçli olarak bu şekilde düşünmemişti. Böyle düşünceleri hiç kimseyle, hele bir kadınla hiç konuşmamıştı.

"Kendini böyle mi görüyorsun?" diye sordu. "Bir *katil* olarak mı?"

O zaman onu şok etmek istemişti. Onu, belki de güvenli adalarında oldukları için savaşın gerçekleri onlara çok uzak geldiğinden, çoğu İngiliz'in paylaşıyor gibi görüldüğü rehavetten sarsmak istiyordu.

"Her kadının bir üniformaya aşık olduğu söylenir," dedi. "Şu anda İngiltere'de kadın erkek herkesin, İngiliz, Prusyalı ya da Rus olması şartıyla üniformaya aşık olduğuna inanıyorum. Herkes katilleri sever."

"Ama siz tiranlıkla savaşıyorsunuz," dedi. "Ülkeleri ve orada yaşayan sayısız insanı acımasız bir zorbanın pençesinden kurtarmak için savaşıyorsunuz. Bu süreçte bazı düşman askerlerini öldürmek zorunda kalsanız bile, bunun asil ve doğru bir yanı olmalı."

"Gelecek yıl," dedi, "ya da ondan sonraki yıl, belki de düşman Rusya olacak, ya da Prusya veya Avusturya veya Amerika ve müttefik Fransa. Elbette İngilizler her zaman iyinin ve doğrunun tarafındadır. Tanrı'nın tarafındadırlar. Tanrı İngiliz aksanıyla konuşur, bunu biliyor muydunuz? Kibar, üst sınıf bir İngiliz aksanıyla."

İğnesini beze doğru indirmişti ama ona bakmaya devam etti. "Ben bir katilim," dedi tekrar. "Asker olmanın en büyük avantajı Elbette, işlediğim suçlar yüzünden asla asılmayacağım. Tebrik edileceğim ve onun yerine hayranlık duyuyorum. Evli olmama ve gülümsemememe rağmen hanımlar bana aşık olmaya devam edecekler."

Ne saçmalıyordu böyle? Kendini hırçın hissediyordu ve gözyaşlarına endişe verici derecede yakındı. Aptal gibi görünmeden ayağa fırlayıp odadan çıkabilmeyi ya da kadının başını eğip işine dönmesini diledi. Daha önce ne zaman gardını bu kadar düşürdüğünü hatırlamıyordu; belki de çocukluğundan beri böyle bir şey olmamıştı.

"Çok özür dilerim," dedi sonunda. "Hiçbir fikrim yoktu. Çok ... görüldüğünüz için öyle sandım. Anlamadım. Acaba bir ordu bir ulusun özgürlüğünü başka bir orduya karşı savunduğunda neler olduğuna dair şok edici gerçekliği görmezden gelmemiz kasıtlı mı? Ve bir ordunun gerçek duyguları ve vicdanları olan gerçek insanlardan oluştuğunu unutmamız? Percy de böyle mi hissediyordu? Hiçbir şey söylemedi. Ama sanırım söylemezdi."

"Özür dilerim." Ayağa kalktı ve ona sırtını dönerek şöminedeki yanmayan kömürlere baktı. "Neden gülümsemediğime dair basit bir soruya aptalca bir cevap verdim. Gülümsediğime inanıyorum hanımefendi. Ve eğer gülümsemiyorsam, bunun nedeni şüphesiz bir Bedwyn olmamdır. Siz hiç Bewcastle'ın gülümsediğini gördünüz mü?"

Ama eskiden, çok çok uzun zaman önce. Çocukken, ikisi de bağırır, çığlık atar, güler ve etraflarındaki dünyayı harika, büyülü ve sonsuz oyun alanları olarak görürlerdi. O zamanlar çok iyi arkadaşlıklar ve neredeyse birbirlerinden ayrılamazlardı.

Ama onun konuyu değiştirmesine izin vermedi.

"Neden orduya katıldın?" diye sordu ona.

Yavaş bir nefes aldı. "Aristokrasinin ikinci oğulları böyle yapar," dedi. "Bunu bilmiyor muydunuz? En büyük oğul varis, ikincisi subay, üçüncüsü de din adamı olur." Ralf'in üçüncü oğlun kaderinden kaçmış olması dışında.

"Ama sen bunca yıl kaldın, böyle hissediyorsun," dedi. "Neden? Neden satmadınız? Görünüşe göre çok zengin bir adamsınız ve maaşa ihtiyacınız yok."

"Görev diye bir şey var hanımefendi," dedi ona. "Ayrıca, yanlış anladınız. Öldürmekten zevk almadığımı söylemedim. Sadece bir katil olarak yaşadığım hayatın beni her boş şeye gülümseyen bir adam olmaktan alıkoyduğunu söyledim."

Kadın cevap vermeyince dönüp ona baktı. Kadın yine dikiş dikiyordu ama ona elinin eskisi kadar sağlam olmadığı görünüyordu.

"Bu öğleden sonra yaptığınız provalar hoşunuza gitti mi?" diye sordu.

Bu kez, onu rahatlatmak için, aklının başka yöne çevrilmesine izin verdi. "O kadar çok şey sipariş ettim ki," dedi. "Şehirde kaldığım kısa süre boyunca her bir giysiyi bir kez bile giysem inanılmaz olacak. Ama hem Leydi Rochester hem de Bayan Benning bana gerekli giysilerin en azını seçtiğimi söylediler. Hepsi çok saçma. Faturanın ne kadar tutacağını düşünmekten korkuyorum, özellikle de tüm aksesuarlar eklendiğinde-ayakkabılar, tüyler, yelpazeler, boneler, retiküller, mendiller ve daha neler neler."

"Bu konuda endişelenmenize gerek yok," dedi. "Ceplerim, az önce de belirttiğiniz gibi, çok derin."

Kaşları sertçe kalktı. "Faturaları ben ödeyeceğim," dedi.

"Sanmıyorum, hanımefendi." Ona kasıtlı bir kibirle hitap etti. "Benimle birlikte olduğunuz sürece sizi giydirecek ve diğer tüm yaşam masraflarınızı karşılayacağım."

"Hayır, yapmayacaksın." İğnesini kumaşın içinden geçirdi ve bir kenara koydu. Yanaklarında iki renk lekesi vardı. "Kesinlikle olmaz, Albay. Kendi masraflarımı karşılayabilecek durumdayım. Duymayacağım."

"Hanımefendi," dedi bakışlarını ona dikerek, "bu konu tartışmaya açık değil. Siz benim *karımsınız*."

"*Değilim*." Kadın gözlerini kocaman açarak ona baktı. "İstersen adamlarınla böyle konuşabilirsin. *Benimle* böyle konuşamazsın. Ne sizin, ne Bewcastle Dükü'nün, ne Rochester Markizi'nin, ne de başka birinin zorbalığına maruz kalmayacağım. Londra'ya kendi özgür irademle geldim. Kendi özgür irademle ve size rağmen kaldım. Leydi Rochester'ı kendi özgür irademle akıl hocası olarak kabul ettim. Bedwyn'in şanlı adını lekelememek için kırbaçlanması gereken bir aşağılık olarak değil, birkaç hafta önce bana yaptığınız bir iyiliğin karşılığını vermek için geldim ve kalıyorum. Kıyafetlerimin parasını kendim ödeyeceğim."

"Sen benim karım *değil* misin?" Adam kadının söylediği diğer her şeyi duymazdan geldi. "Belli bir kilisede bu konuda sizi yalanlayacak belli bir kayıt var, hanımefendi. Parmağınızda benim evlilik yüzüğümü taşıyorsunuz. Dün öğleden sonra benimle evlilik ilişkisine girdiniz. Bugün oğlumuz ya da kızımız rahminizde büyüyor olabilir. O çocuğun piç olacağını mı iddia ediyorsunuz?"

Belirgin bir şekilde soldu. Gebe kalma ihtimalini hiç düşünmemiş miydi? Doğrusunu söylemek gerekirse, dün gece tek başına uykuya dalmaya çalışırken aklına gelene kadar o da düşünmemişti.

"Bu pek olası değil," dedi.

"Ama mümkün." Şehvetine yenik düşerek aptallık etmişti. Eğer bir çocuk olursa, basit bir evlilik bağından çok daha derin, çok daha zorlayıcı bir şeyle sonsuza dek birbirlerine bağlanmış olacaktı. Hiçbir çocuğunun babasıyla ilişkisi olmadan büyümesine izin vermeyecekti.

Elini kucağına götürüp nakışına uzandı ama tabii ki artık orada değildi. Onun yerine ellerini birbirine kenetledi, parmaklarını birleştirdi. Adamın bakışları altında bembeyaz oldular.

"Gelmemeliydim," dedi. "Dük'ün ikna çabalarına direnmeliydim. Burada seninle olmasaydım *tonun* seni mahkûm edeceği gerçekten doğru değil, değil mi?"

Omuz silkti. "Kim bilir?" dedi. "Bedwyn'lerde duygusuzluğun ve hatta zalimliğin doğal olduğuna inanan pek çok insan var. Gerçi tarihimiz hakkında bir şeyler bilen herkes, Bedwyn erkeklerinin eşlerine saygı ve nezaketle davranmasının her zaman bir onur meselesi olduğunu da bilir. Sanırım bu yüzden çoğumuz ya geç evleniriz ya da hiç evlenmeyiz."

"Ben burada olmasaydım dün akşam ve bugün evde kalır mıydın?" diye sordu ona.

"Muhtemelen hayır," diye itiraf etti.

"Kuşkusuz hayır," dedi ayağa kalkarak. "Ben yatmaya gidiyorum, Albay. Çok yorgunum. İsterseniz dışarı çıkabilirsiniz. Gidin ve kardeşlerinizi ya da bazı iş arkadaşlarınızı ve dostlarınızı bulun. Benim yüzümden evde kalmanıza gerek yok."

"Sen benim karımsın," dedi.

Hafifçe güldü - mizah içermeyen bir ses - ve arkasını döndü.

"Eve," dedi.

Başını onun tarafına doğru salladı.

"Eğer birkaç haftayı birlikte geçireceksek," dedi, "sanırım bu garip *hanımefendi* ve *albay* işinden vazgeçmeliyiz. Ben Aidan."

Başını salladı.

"Ve belki de," diye ekledi, sözlerinin bilgelliğini düşünmeye fırsat bulamadan, "bu haftalar boyunca karı koca olarak birlikte yaşamalıyız. Dün öğleden sonra iyiydi. İkimizin de bekâr kalmak için yeterli yılları olacak."

Adamın önerdiği şeyi düşünürken gözleri aralarındaki yere kaydı. Bütün gün içini kemirip durmuştu; evli oldukları, önümüzdeki birkaç hafta boyunca bu süitte yaşayacakları gerçeği

Birlikte, yatak odalarını ayıran sadece iki soyunma odasının genişliği, birbirleriyle bir kez birlikte olmuşlardı ama görünüşe göre bir daha birlikte olmayacaklardı. Cinsel iştahı yeterince sağlıklıydı, Tanrı biliyordu. Bir diğer Bedwyn geleneği olan, erkeklerin evlendikten sonra eşlerine titizlikle sadık kalmaları konusuyla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Ama bu arada şu birkaç hafta vardı.

"Elbette," diye onu uyarmak zorunda hissetti, şüphesiz üzerinde düşündüğü gerçek buydu, "gebe kalma şansınız önemli ölçüde artacaktır."

Gözlerini kaldırıp onunkilere baktı ve yüz ifadesinden sarsıldığını hissetti, ama buna bir isim koyamadı. Belki de özlem? "Sanırım bunun olmasını isterdim," dedi. "Pekâlâ o zaman."

Olmasını o mu *istedi*? Bir çocuk mu istiyordu? O halde, onunla evlenmeden önce yaptığı varsayımlarda yanılmış mıydı? Hâlâ seveceği ve evleneceği bir adam bulmayı mı umuyordu? Çocuklu normal bir evlilik hayatı mı istemişti? Kısa bir süre için onun geçmişindeki sevgilisini ya da sevgililerini merak etti -böyle bir şey olduğunu bilmek onu hâlâ şaşırtıyordu- ama merakını bir kenara itti. Eğer o adamla evlenmek istediye, şansını yakalamıştı. Adam her kimse, birkaç hafta önce çaresizce bir kocaya ihtiyaç duyduğunda onu kurtarmaya koşmamıştı.

"O zaman bu gece sana geleceğim," dedi. "Yarım saat içinde

mi?" "Evet." Kadın başını salladı ve tekrar arkasını döndü.

ÇOCUĞU OLABİLİR. DÜŞÜNCE İÇİNDEN GEÇTİ

Aklında bir nakarat gibi. *Hamile* olabilirdi. Ya da şimdi değilse bile, büyük olasılıkla bu haftalar sona ermeden ve Ringwood'a yalnız başına dönmeden önce olacaktı. Üç hafta önce John'un eve dönmesini beklemek yerine aceleyle evlenmeyi kabul ettiğinde sonsuza dek mutlu olma hayalinden bilinçli olarak vazgeçmişti. Şimdi belki de kuracak başka bir hayal bulmuştu.

Çocuk sahibi olmayı her zaman tutkuyla istemişti. Belki de on dokuz yaşındayken Joshua'nın teklifini kabul etmeye hazır olmasının bir nedeni de buydu

Yine de ona karşı hiçbir romantik duygu hissetmemişti. Bir yaşına girip yirmi yaşına baştığında, John'a kont ve kontesle aralarındaki gizli bağı açıkça itiraf etmesini (o zamana kadar zaten bir yıl surmşt) ve onunla evlenerek onların öfkesini göze almasını önermesinin nedenlerinden biri de kesinlikle buydu. O zamandan bu yana geçen ve John Rusya'dayken tamamen ayrı kaldıkları bu yıllar doruğa ulaşan dört yıl boyunca, ocuk doğurma yaşının geçmesine üzülmüştü.

"Hayır, gevşek bırak Edith," dedi hizmetçisine, kız saçlarını taradıktan sonra gece için her zamanki gibi örmeye hazırlanırken. "Ve gece şapkama da ihtiyaım olmayacak."

Soyunma odasının aynasında hizmetçisinin gözleriyle karşılaştı ve ikisi de kızardı. Edith, Eve'in az önce çıkardığı gri ipek gece elbisesini asmak için arkasını döndü.

Eve yatak odasına geçip kapıyı arkasından kapatırken, Becky ve Davy'nin hayatına girmesinin gerçekten de büyük bir lütuf olduğunu düşündü. Onları yanına almıştı çünkü çocukların evsiz ve istenmeyen kişiler olduğu düşüncesine katlanamıyordu. Ama onların kendi çocukları gibi görünmeleri çok uzun sürmemişti. Hâlâ da öyleydiler - onlar onun çocuklarıydı. Bayan Benning'in yanından ayrıldıktan ve çeşitli aksesuarlar almak için başka dkknlara gittikten sonra Becky'ye küçük, güzel bir şapka ve Davy'ye sağlam botlar almak için durarak markizeyi kızdırmıştı - ve sonra, elbette, Benjamin için küçük bir denizci şapkası almak zorunda kalmıştı.

Yatağın yanındaki masaya bir mum koyarken hepsini çok özlediğini düşündü. Onlarsız geçen günler şimdiden sonsuzmuş gibi geliyordu. Ama belki de bu haftalar ona bir ocuk daha verecekti - bu kez karnındaki bebek, göğüslerini emecek, kollarının rahatlığı ve sütünün besleyiciliği için birkaç saatte bir ağlayacaktı. zerinde durulamayacak kadar harika bir düşünceydi bu. Ve tabii ki *sadece* bu birkaç hafta olacaktı. Çok fazla umutlanmamalıydı.

Kapı alındı ve Aidan kraliyet mavisi brokarlı sabahlığı ve terlikleriyle yatak odasına girdiğinde gebe kalma ve bebeklerle ilgili tüm düşünceler uçup gitti. Her zamanki gibi iri, sert ve heybetli görünüyordu. Ayrıca, nedenini bilmesede, son derece çekici görünüyordu. Kesinlikle geleneksel anlamda yakışıklı bir adam değildi. Tanrısal bir fiziğe sahip olamayacak kadar geniş ve iriydi. Ama onun kendisine tekrar dokunmasını, tekrar içinde olmasını, onunla tekrar sevişmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

Belki de, diye düşündü, yüzün arkasındaki o kışkırtıcı bakışlardan bir tanesine daha sahip olduğu içindi - bu sefer acımasızlığı acıyı gizleyen bir adam. Yetişkin hayatını görevine adanmış bir adamdı -ailesine, kralına ve ülkesine- ama kendini bir katil olarak görüyordu. Ona karşı ani ve beklenmedik bir şefkat dalgası hissetti.

ROCHESTER TEYZENİN KESİLMESİ İÇİN SİZE ZORBALIK YAPMASINA İZİN VERMEYİN," dedi.

dedi, ona doğru geldi ve saçından bir tutamı orta ve işaret parmaklarının arasına aldı. "Bu haliyle çok güzel."

O da öyleydi. Orta kahverenginin bir tonuydu ve sarışın, kırmızı ya da siyah gibi hemen dikkat çekmiyordu. Ama kalın ve parlaktı ve şimdi serbest olduğu için içinde parıldayan bal ve altın tonlarını görebiliyordu. Saçları omuzlarının üzerinde ve sırtının bir kısmında dalgalanıyordu. Beyaz geceliğinin içinde inanılmaz derecede baştan çıkarıcı görünüyordu; uzun, ince bacakları kumaşın üzerinde belirginleşiyordu. Onu sıradan bir metresine duyduğu ilgiden daha fazla kişisel bir ilgiyle düşünmek istememişti ama kendi soyunma odasından onunkine geçerken ve yatak odasına girerken, onun karısı olduğunun çok farkındaydı. Yapmak üzere oldukları şeyin sadece seks değil, daha önce onun için kullandığı terimle, evlilik ilişkisi olduğunun da farkındaydı.

Başını eğdi ve onu ağzı açık öptü. Kadın gül ve sabun kokuyordu. Ama kadın ellerini adamın omuzlarına koydu ve adam kucaklaşmayı derinleştirmeden aralarına biraz mesafe koydu.

"Sana daha önce de söylediğim gibi," dedi, "kimsenin bana zorbalık yapmasına izin vermeyeceğim, ne saçım ne de başka bir şey hakkında. Sen bile."

"Giysi faturalarına geri dönmedik, değil mi?" diye sordu. Kadının bunları kendi başına ödemeye çalışacağı aklına gelmemişti. Muhtemelen yaptığıının farkında bile olmadığı bu hakaret karşısında hâlâ öfkeliydi.

İç çekti ve başını salladı. "Şimdi olmaz," dedi. "Bunlar için yarın kavga edeceğiz."

"Bu da iyi bir şey," dedi. "Bu gece sevişeceğiz. Söyle bana Havva, çıplaklıktan korkan kadınlardan mısın? Seni soyarsam bayılır mısın? Ve eğer üflemeden önce sabahlığını çıkarırsam

Mumlar?"

Altına bir şey giymemişti ama karanlıkta ve örtü altında yapmayı tercih ederse onu kendisine bakmaya zorlamayacaktı. Elbette dün ikisini de yapmamışlardı ama dün neredeyse tüm kıyafetleri üzerlerindeyken birleşmişlerdi.

Başını iki yana salladı.

Geceliğinin önündeki düğmeleri açar açmaz onu bir kenara bıraktı. Zayıf kadınlara hiçbir zaman büyük bir hayranlık duymamış olmasına rağmen, onu çok güzel buldu. İnce, kıvrak ve porselen tenliydi. Doğru yerleri düzgündü. Göğüsleri büyük değildi ama sıkı ve kalkıktı, meme uçları pembeydi ve üşümekten -ya da belki utançtan ya da arzudan- buruş buruştu.

Sabahlığının ipek kuşağını çözdü, giysiden sıyrıldı ve yere düşmesine izin verdi. Onun aksine, güzel olmaktan çok uzaktı. Vücudunda fazla yağ olmamasına rağmen iriydi, bunun farkındaydı. Kadınlarını incitmemek için her zaman dikkatli olmak zorundaydı. Çok sayıda eski yaranın izlerini taşıyordu ve büyük burnu, koyu renk saçları, gözleri ve teni bazı kadınları itiyor olmalıydı. Ama dün yaşadıklarından zevk aldığını itiraf etmişti. Şimdi ondan saklanmayacaktı.

Elleriyle omuzlarını kavradı ve onu tekrar öptü, vücudundan biraz uzak tuttu. Kadın ürperdi. Sonra başını kaldırdı ve ellerini omuzlarından aşağı kaydırıp göğüslerini örtmesini ve sonra altlarına geçmesini izledi - solgun kadınlığa karşı karanlık.

"Çok küçükler," dedi onun yüzüne bakarak. Ah. O

zaman cinsel çekiciliğinden emin değildi.

"Ne amaçla?" diye sordu ona. "Bebekleri emzirmek için mi? Bundan şüpheliyim. Bir erkeği memnun etmek için mi? Hayır. Gördüğünüz gibi ellerime mükemmel uyuyorlar."

Adam onları kaldırıp başparmaklarını sertleşmiş meme uçlarının üzerine koyarken ve onlara hafifçe vururken aşağı baktı. Sonra başını eğdi, bir meme ucunu ağzına aldı ve emdi, dilini tepe noktasının üzerinde gezdirdi. Kendini sıkışmış ve sertleşerek uyarılmış hissetti.

"Oh!" diye haykırdı, elleri adamın saçlarına dolanmıştı. O karşı kemerli

Onu.

"Uzansak iyi olur," dedi başını kaldırarak. "Mumların yanık kalmasının bir sakıncası var mı? Ne yapıldığını izlemeyi seviyorum. Ama isterseniz onları söndürebilirim."

Tereddüt etti ve adam onun gözlerindeki ifadeden karanlığı tercih edeceğini anlayabildi.

"Bırakın yansınlar," dedi.

Kadın yatağın ortasına uzandı ama adam ona katıldığında, dün ikisi de tutkuyla yanıp tutuşurken yaptığı gibi hemen üstüne çıkmadı. Yanına da uzanmadı. Bunun yerine, şiltenin üzerine diz çöktü, elleriyle onun kalçalarını araladı ve sonra aralarına diz çöktü. Kadın dudağını ısırды ve ellerini avuç içleri aşağı bakacak şekilde iki yanındaki çarşafa yayarken, adam ellerini dizlerinin arkasına koydu, bacaklarını kaldırdı ve kendi ellerini bacaklarının altına doğru açtı.

Sonra onun üzerine eğildi, gözleri onu yutuyor, elleri yıllar içinde geliştirdiği tüm uzmanlığıyla onu yavaşça ve derinlemesine inceliyor, tüy gibi dokunuşlarla ve hafif okşamalarla onu tahrik ediyor, gıdıklıyor, titreştiriyor, kaşıyor, arzusunu artıracaklarını bildiği erotik yerlerini çimdikliyordu. Kadın onun altında hareketsiz yatıyordu, kollarını yatağın üzerine yaymıştı, gözleri yarı kapalı, dudakları ayrıkta, sıcaklıkla ve kısılan nefesle ve küçük zevk inlemeleriyle karşılık veriyordu ama katılmıyordu. Elleriyle olduğu kadar ağızıyla, diliyle ve dişleriyle de onunla oynadı.

En azından bir şey açıktı. Cinsel deneyimi gerçekten de çok sınırlıydı.

Ellerini onun ince, pürüzsüz bacaklarının üzerinden arkasına doğru kaydırды, ayaklarında onda daha fazla ihtiyaç uyandıracak yerleri buldu ve çalıştı. Ve ellerini kalçalarının arasına götürdüğünde onu sıcak ve nemli buldu. Bir elinin parmak uçlarıyla hafifçe okşadı, kıvrımları ayırdı, aralarını keşfetti, bir parmağını içine doğru kaydırды, ne yaptığını izledi ve üzerine çıkmadan önce birkaç dakikadan fazla bekleyemeyeceğini biliyordu. Kadının kaslarının parmağının etrafında güçlü bir şekilde kasıldığını hissetti ve parmağını geri çekti.

"Hazır mısın?" diye sordu gözlerinin içine bakarak. Onun gözlerini okuyabiliyordu.

ve cevabı biliyordu, ama kadın onaylamadan içeri girmeyecekti.

"Evet." Sesinin kısık boğukluğu adamın nefesini kesiyordu.

Ellerini altından geçirerek kalçalarını kavradı, onu yana yatırdı ve tek bir sert hamleyle içine girdi. Isı, nem ve sıkılaştan kaslar onu sarmaladı ve gözlerini kapattı, yavaş bir nefes aldı ve kendini kontrol altına aldı. Onu ağırlığıyla kaplamak ve birkaç güçlü hamleyle tüm gerilimini içine boşaltmak istiyordu. Ama onu tahrik etmişti ve şimdi onu tatmin etmeliydi. Kalçalarının arasında dizlerinin üzerinde durdu, ellerini oldukları yerde tuttu ve ona tüm uzunluğunu ve güçlü, sağlam bir ritim vermeye odaklanarak tekrar tekrar geri çekilip girmesini izledi. İzledi, bedensel ihtiyaçlarını gördüklerinden ayırdı, onun bedeninin karşılık vermesini bekledi.

Çok güzeldi, tamamen seks eylemindeki kadın-kadın. Birlikte yaptıkları şeyin ıslak ritmini duyabiliyor, sabun ve güllerle karışmış seksin hamlığını koklayabiliyordu. Kollarını hareket ettirerek avuç içleriyle dizlerini kavradı.

Sonra nihayet iniltiler, iç kaslarının sıkışması ve ona karşı sertçe gerinmesi geldi ki bunlar yaklaşan doruk noktasının işaretleriydi. Ritmini sabit tuttu, içe doğru her itişinde dar, sıkı, ıslak geçide sertçe bastırdı. Sonra kadın gevşedi ve güneşe açılan bir çiçek gibi açıldı ve adam bir kez daha içine girdi, derinlere itti, hareketsiz kaldı ve sonunda kadın yumuşayıp tamamen açıldığında ve doyduğunda ona tohumunu verdi.

Bir dakika kadar sonra ondan ayrılıp mumları söndürmek için ayağa kalktığında ve sonra onun yanına uzanıp yatak örtülerini nemli vücutlarının üzerine çektiğinde ve bir kolunu başının altına kaydırduğunda yarı uykudaydı. Geceyi onun yatağında geçirmeyi düşünmemişti -hiçbir zaman bir kadınla gerçek anlamda yatmamıştı- ama kadın uyuyordu ve o da yorgundu ve sabaha kadar onu tekrar isteyeceğini biliyordu. Ne de olsa birlikte sadece birkaç haftaları vardı. Sahip oldukları zamanı en iyi şekilde değerlendirebilirlerdi.

Uyumadan hemen önce yan döndü, başını onun omzuna yasladı ve uykusunda iç çekti.

AIDAN ELBİSESİNİN KUŞAĞINI YIRTIYORDU ve bakıyordu

Eve'e baktı. Adam onu bedeninden kaldırdığında uyanmıştı, anlaşılan üçüncü kez sevişmelerinden sonra son bir iki saattir uyuyordu. Yatağı bu kadar erken terk ettiği için pişmanlık *duydu* - acaba erken miydi?

"Saat kaç?" diye sordu.

"Altı gibi," dedi ona. "Ben her zaman erken kalkarım. Freyja ve Alleyne ile Hyde Park'ta at binmeye gideceğime söz verdim. Sen uyumaya devam et."

Oh, ata binmek! Sabahın erken saatlerinde! Bundan daha güzel bir şey olamazdı. Erkek kardeşi ve kız kardeşiyle birlikte gidiyordu ve onun da gitmek isteyebileceğini hiç düşünmemişti. Ama zaten yanında ata binme alışkanlığı da yoktu.

"Bu sabah Alleyne'le White's Club'a gitmeyi düşündüm," dedi, "daha sonra da Tattersall'a. Satın almak için bazı atlara bakıyor. Ancak, bana ihtiyacınız olursa ..."

"Hayır," dedi. "Kraliçeye takdim edilmeme sadece dört gün kaldı. Leydi Rochester kahvaltıdan hemen sonra burada olacak. Ona göre dört gün beni kabalığımdan kurtarmak ve nasıl reverans yapacağımı öğretmek için çok kısa bir süre."

"Reverans, reverans değil midir?" Kaşlarını çatı.

"Görünüşe göre öyle değil," dedi. "Ve öğrenmem gereken bin bir şey daha var. Gündüzleri istediğin gibi eğlenebilirsin, Aidan ve her an üzerimde cesurca gezinmek zorunda olduğunu hissetmemelisin. Akşamları da -dün akşam yaptığın gibi- benimle oturmak zorunda hissetmemelisin kendini."

Açıkça rahatlamış görünüyordu. "Takdim edildikten sonra," dedi, "her yerde görünmeniz beklenecek. Mevsimin bu olduğunu, günlerinizin ziyaretlerle, alışveriş gezileriyle, bahçe partileriyle, Venedik kahvaltılılarıyla, parkta yürüyüşler ve gezintilerle, pikniklerle ve sayısız diğer etkinliklerle dolu olacağını anlıyorsunuz, değil mi? Ve her akşamın partiler, balolar, geziler, konserler ve tiyatro ziyaretleriyle tıka basa dolu olacağını? Rochester Teyze size daha fazla ayrıntı verebilir."

"Evet," diye kabul etti. "Ama bu kadar suratsız görünmene gerek yok, Aidan. Bana her yerde eşlik etmek zorunda kalmayacaksın - *ton* evlilikleri hakkında bunu zaten biliyorum, görüyorsun. Senin gelinin olarak görülmem ve bilinmem yeterli olacak. Yakında

Yeter ki ikimiz de bu maskaralıktan kurtulalım ve kendi hayatlarımıza dönebilelim."

Onun sözlerini düşündü ve sonra hızlıca başını salladı.

"Peki," dedi, "sadece teyzemin talimatlarına uyun ve her şey sizin için sorunsuz gidecektir. Ve Wulf'un talimatlarına da uy. Yeni giysileriniz gelir gelmez renkli giyin. O çok haklı, gri sana yakışmıyor."

Yüzü ona dönük olarak yan döndü, yatak örtülerini kulaklarına kadar çekti ve hareketsiz yattı. Birkaç dakika boyunca arkasında sadece sessizlik vardı ve sonra soyunma odasının kapısının sessizce açılıp kapandığını duydu.

Şimdi neden bir şekilde gecenin tüm farkı yaratacağını düşünmüştü? Aşkın her şeyi değiştireceğine dair nasıl bir aptal *kadın* düşüncesi vardı? Dün gece paylaştıkları şey aşk bile değildi. Eve'in anladığı kadarıyla kadınlar genellikle yataktaki şefkatli yaklaşmanın aşkın bir ürünü olması gerektiğini düşünme hatasına düşüyorlardı. Bu *sadece* fiziksel bir yaklaşmaydı, her ikisi için de son derece zevk vericiydi; adamın üç seferde de kadının bu eylemden zevk almasını sağlamak için hatırı sayılır bir uzmanlık kullandığının farkındaydı. Gerçekten de çok iyi başarmıştı.

Onunla kalmak yerine Alleyne ve Leydi Freyja ile ata binmeye gidiyordu.

Sabah White's Club'a, ardından Tattersall'a gidecekti ve muhtemelen öğleden sonrayı da orada geçirecekti.

Kadın ona akşamları dışarı çıkabileceğini söylediğinde, adam rahatlamış görünüyordu.

Leydi Rochester'a itaat etmesini söylemişti.

Ona Bewcastle Dükü'ne itaat etmesini söylemişti.

İçindeki gözyaşı kuyusu tamamen kuruyana kadar ağlamak ve ağlamak istiyordu.

Onun yerine, hâlâ kafasının izini taşıyan yastığı aldı ve iki eliyle soyunma odasının kapısına doğru fırlattı.

BÖLÜM XIV

MAHKEMEDEKİ SUNUMU AYNI GÜN TAKİP EDİLECEKTİ

gün Bedwyn House'da bir balo düzenlenecek ve Eve bu baloda Leydi Aidan Bedwyn olarak resmen sosyeteye takdim edilecekti. Baloyu ertelememek Bewcastle Dükü'nün kararıydı. Bu konuda hiç kimseye, özellikle de Eve'e danışmamıştı ama davetiyeleri göndermiş, düzenlemeleri yapmış ve aynı akşam bir düzine başka önemli sosyal etkinlik olmasına rağmen herkesin bu kadar kısa sürede gelmesini bekleyecek kadar kendinden emin ve kibirliydi.

Ve Eve, muhtemelen herkesin de geleceğini düşündü. Dükten hiç

hoşlanmıyordu. Leydi Freyja'dan da hoşlanmıyordu.

Baldızı neredeyse hiç onunla birlikte olmuyordu ve olduğunda da ona çok şey anlatan soğuk bir küçümsemeyle davranıyordu. Aidan çoğu gün ve akşam dışarıdaydı, sadece evde yemek yemek ve geceleri onunla yatmak için geri dönüyordu. Eve geceleri bu kadar hevesle beklediği ve onlardan bu kadar keyif aldığı için neredeyse kendinden nefret ediyordu. Bir evlilikte bundan daha fazlası olmalıydı, elbette ikisinin de daha fazlasını istemediği açıkça anlaşılıyordu.

Alleyne ailedeki tek normal insan gibi görünüyordu. Vals yapmayı Alleyne'le birlikte öğrenmişti. Dük, muhtemelen bir kömür madencisinin taşralı kızının sol ayağını sağ ayağından ayırt edemeyeceğini düşünerek bir dans ustası tutmuştu. Ancak Eve, daha önce hiç karşılaşmadığı minuet ve valsle ilgili talimatları takdir etti. Alleyne, bir sabah kahvaltıda ona derslerden bahsettikten sonra kendisini eş olarak hazırladı ve hayranlık uyandıran bir sabır ve iyi bir mizahla onunla birlikte adımları takip etti. Alleyne'in, belki biraz sığ olsa da, gerçekten sevimli bir genç adam olduğuna inanmaya başlamıştı. Kesinlikle iki ağabeyini telafi edecek kadar gülümsüyordu.

Rochester Markizi zor bir görev yöneticisiydi. Bazen Eve ona kızardı, tıpkı Markiz'in kendi kuaförünün Leydi Aidan Bedwyn'in saçlarını en yeni stilde kısaltma talimatıyla Bedwyn House'a geldiği sabah yaptığı gibi. Evlendiği bu aile, kendi isteklerine danışmak ve tavsiye vermekle yetinmek yerine emir vermeyi çok seviyordu. Eve, adamın saçlarını, onu tüm uzunluğundan mahrum bırakmadan görünümünü ve durumunu iyileştireceği konusunda hemfikir oldukları bir tarzda kesmesine izin verdi.

Ancak Eve, deneyiminin dışında kalan konularda eğitime ihtiyacı olduğu gerçeğini kabul edecek kadar sağduyuluydu. Aidan'ın düşüncesinin aksine, reverans sadece reverans *değildi*. Farklı rütbelerdeki insanlar ve farklı yaş grupları için farklı reveranslar vardı. Özellikle kraliçe için bir tane vardı. Eve'in bunu Leydi Rochester'ı tatmin edecek şekilde başarması uzun zaman aldı. Bir de tahta yaklaşma ve oraya vardığında takınacağı tavır meselesi vardı. Kraliçenin huzurundan tekrar çıkmak gibi son derece zor bir görev vardı. Görünüşe göre üç metre uzunluğundaki trenini kolunun üzerinden geçiremezdi. Majestelerine sırtını da dönemezdi. Birinin trenine basmadan ve takılıp düşmeden zarafet ve asaletle geriye doğru yürümek kolay bir iş değildi. Uzun bir süre boyunca bu imkânsız gibi göründü. Eve, ilk denemelerinde utanç verici bir şekilde poposunun üzerine düştüğünde birkaç kez kahkahalara boğuldu. Aidan'ın teyzesi hiç eğlenmemiştir. Böyle yakışsız bir ciddiyetsizlik gösterisi karşısında duyduğu hoşnutsuzluğu göstermek için lorgnette'ini kullandı.

Öğrenilmesi gereken insanlar vardı - *tonun* çeşitli insanların isimleri ve rütbeleri ve kimin kimden daha önemli olduğu. Ezberlenmesi gereken bir öncelikler sistemi vardı. Öğrenmesi gereken bir balonun görgü kuralları vardı. İstedikleri takdirde dans edebileceği ve edemeyeceği beyefendiler vardı. Düzgün bir şekilde takdim edildikten sonra onurlandırılması gereken davetler, diğer taahhütlerine ve kişisel eğilimlerine bağlı olarak isteğe bağlı olanlar ve kesinlikle reddedilmesi gerekenler vardı. Bir de . . ah, Aidan'a söylediği gibi, öğrenilmesi gereken binlerce şey vardı.

Eve, sunum gününden önce, tüm kuralları ve beklentileriyle bu aristokrasi dünyasının çok aptalca olduğu sonucuna vardı. Aynı zamanda inkar edilemez derecede heyecan verici ve zorlayıcıydı. Babam onu şimdi görebilseydi, diye düşünüyordu bazen, hayatının hayallerinin tamamlandığını hissederdi.

Ama içini kemiren bir acıyla evini özliyordu. Her gün Thelma'ya yazıyordu,

Kendisi ve Ned Bateman dışında evdeki okuma yazma bilen tek yetişkindi ama mektupları herkes içindi. Thelma, mektupları önce Mari Teyze'ye, sonra Dadı Johnson'a ve çocuklara, daha sonra da alt kattaki herkese yüksek sesle okuduğunu biliyordu. Kendi mektupları da herkesten mesajlar içeriyordu; Davy'nin çocuksu karalamasıyla yazılmış birkaç cümle ve Becky'nin yuvarlak bebek eli Eve'in gözlerini her zaman yaşartıyordu. Görünüşe göre özlenmişti, ancak Mari Teyze her zaman Thelma'ya Londra'da Albay Bedwyn ile istediği kadar kalmasını, bu şartlar altında onsuz da gayet iyi idare edebileceklerini söylerdi. Rahip Puddle'ın adı mektupların çoğunda geçiyordu ve Eve onun evin günlük ziyaretçilerinden biri olduğunu tahmin ediyordu. Ned çiftlikler, işçiler ve köy okulu hakkında yazıyordu. Mektupların hiçbir yerinde Didcote Park'tan ve John'un Rusya'dan eve dönüşünden söz edilmiyordu. Eve birçok yönden onun kendisi yokken dönmesini, sadakatsizliğini öğrenmesini ve bir daha dönmek üzere gitmesini umuyordu. Onunla yüzleşme düşüncesinden nefret ediyordu.

Sunumunu heyecan ve endişeyle - çoğunlukla ikincisini - dört gözle bekliyordu. Henüz hiçbirini giymemiş olsa da neredeyse tüm yeni kıyafetleri gelmişti. Özellikle saray elbisesi soyunma odasındaki dolaba kaldırılmış ve özenle paketlenmişti. Onu her düşündüğünde midesi bulanıyordu.

Hasta, meydan okuyan ve kendisiyle gurur duyan.

ÇOK ÖNEMLİ MAHKEME SUNUMUNUN SABAHI,

Aidan evde kaldı. Eve'in gergin olduğunu biliyordu. O kadarını söylememişti ama yatakta her zamankinden daha fazla dönüp durmuştu ve bir keresinde Aidan uyandığında onu kolunun altına girip dişlerini gıcırdatarak kendisine doğru kıvrılırken bulmuştu. Onu uyandırdığını fark ettiğinde üşüdüğünü iddia etmişti ama *üşümemişti*. Adam onu rahatlayana kadar öpmüş ve sonra ona dönüp sevişmişti. Kadın tekrar uykuya dalana kadar ona sarılmıştı.

Bazen birlikte geçirdikleri geceleri özleyeceğini düşünüyordu. Ama bu konu üzerinde durmayacaktı. Zamanı geldiğinde bununla ilgilenecekti. Karısına sadık kalamayacağını düşünüyordu ama bu tatsız ihtimal üzerinde de durmamayı tercih etti. Bu aile onuruna aykırı bir şeydi ama mantık evliliğine nasıl sadık kalabilirdi ki?

Onun giyinmesini beklerken özel oturma odalarında volta attı. Neredeyse iki saattir hizmetçisiyle -Ringwood'lu ürkek, topal ördeklerinden biri olan Edith'le- baş başa kalmıştı. Aidan kendisini de biraz gergin bulduğu için şaşırmıştı. Onun sosyal sınıfındaki kadınlar beşikten itibaren böyle anlar için yetiştirilirdi. Eve'in kendini hazırlamak için bir haftadan az zamanı vardı. Elbette hepsi onun suçuydu. Wulf'a karşı gelip taşrada kalabilirdi. O gün Yeşil Adam ve Hâlâ'da onun tavsiyesini kabul edebilir ve başlangıçta planladığı gibi eve dönebilirdi. Ama hayır. Karısı inatçı bir kadındı. Giysi faturası meselesini Bayan Benning'in dükkânını bizzat ziyaret ederek ve kadının şaşkınlığına rağmen faturanın tamamını ödeyerek çözmüştü. Eve'in henüz bunu bildiğinden şüpheliydi.

Sonunda soyunma odasının kapısı açıldı ve Aidan ona ilk kez bakmak için volta atmayı bıraktı.

Pırıltılı saten kombinezonu ve onun üzerine giydiği daha kısa, dantel kombinezonu, altlarındaki çemberlerin üzerine dikkatle örtülmüştü. Göğsü ve omuzları düşük, sert ve süslü midesi özenle işlenmiş nakışlarla parlıyordu. Elbiseye omuzlarından tutturulmuş astarlı saten tren, arkasından dışarıya doğru taşıyordu. Saçları alnından geriye doğru taranmıştı ve saçlarına mücevherlerle süslü geniş bir bandeau takmıştı. Arkasından uzun dantel tutamlar akıyordu. Boyalı devede tüylerinden bir demet, yığılmış saçlarının arkasına örülmüştü ve alnına degecek şekilde başının üstünden sallanıyordu. Uzun bir eldivenle kaplı çıplak bir koluyla treninin yan tarafını tutuyordu.

Çenesi yüksek, duruşu muhteşemdi. Gözleri saf bir meydan okumayla parlıyordu.

Başını sallayan tüylerden narin terliklere kadar açık siyah giysiler içindeydi.

"Eee?" diye sordu adam ona bakarken.

"Yakut kırmızısı mı?" Aidan kaşlarını kaldırdı. Bewcastle sorduğunda Rochester Teyze saray elbisesi için böyle demişti. "Birden renk körü mü oldum?"

"Hayır, yapmadınız." Treni sol bileğine doladı ve odanın içine doğru ilerledi.

"Rochester Teyze biliyor mu?" Sormasına bile gerek yoktu. Yüzündeki ifade yeterli bir cevaptı. "Peki ya Bewcastle?"

"Onların rızasına ihtiyacım yok." Gözleri, sanki elinde bir kavga olduğunu düşünüyormuş gibi parladı - aşağıya indiğinde kesinlikle olacağı gibi. "Ama hayır, gerekmiyor. Belki de teyzeniz bana sponsor olma fikrini değiştirir ve siz de benden kurtulma isteğinize kavuşursunuz."

Aidan dudaklarını büzdü. Saten kombinezonun geniş etek ucunun etrafındaki dar ipek nakış sıraları ve trenin kenarlarındaki daha geniş nakış şeritleri pencereden sızan güneş ışığında parlıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu ona.

"Fark eder mi?" Onu yavaşça baştan ayağa bir kez daha süzdü. "Evet, sanırım öyle. Bunu hepimizi kızdırmak için yaptın, değil mi? Bize burun kıvrırmak için mi? Gördüğün kaba muamelenin intikamını almak için mi? Belki de servetinin kömürden geldiğini bize hatırlatmak için? Böyle bir meydan okuma benim için boşa. Evinize gidebilirdiniz. İsterseniz sizi şimdi bile götürebilirim. Ama küçük gösterinizi bozmak yazık olur. Koluma girer misin?"

Aslında, diye düşündü, kadın biraz muhteşemden de öte görünüyordu. Ne zamandan beri olduğunu hatırlayamadığı bir şekilde ilk kez gülmek istedi, hem de tam bir neşeyle. Kendi kendine itiraf etti, kızın hepsine yapmaya karar verdiği muhteşem bir şakaydı bu. Ona gülerek bu anı bozmak istemiyordu.

Ona bakmadan sağ kolunu onunkinin yanına koydu. Burnunu havaya kaldırmakla meşguldü.

Elbette hepsi onu ilk kez görebilmek için alt kattaki koridorda bekliyorlardı -morlar içinde müthiş görünen Rochester Hala, Bewcastle, Freyja ve Alleyne. Aidan karısını aşağı indirirken hepsi yüksek sesle sessizliğe gömülmüştü.

İlk konuşan teyzesi oldu. Dürbününü kullanmayı bile unutmuş olması yaşadığı şokun bir ölçüsüydü.

"*Bunun anlamı ne?*" diye sordu, mor giysili göğsü dar karnına doğru şişerken.

"Geç mi kaldım?" Eve, sesi son derece soğukkanlı bir şekilde sordu. "Çok özür dilerim ama şimdi hazırım hanımefendi."

"Peki," diye ısrar etti teyzesi, "Hanımefendiden sipariş ettiğimiz saray elbisesi *nerede?*"

Benning?"

"Ama işte bu, hanımefendi," dedi Eve, gözleri fal taşı gibi açılmış bir masumiyetle. "Daha yakından bakarsanız, neredeyse tam olarak sipariş ettiğimiz şey olduğunu göreceksiniz."

Neredeyse. Aidan eğlendiğini fark edince çok şaşırdı. Hepsini alt etmişti; bir dük, bir markiz ve bir lord. Hepsi de taşralı farelerini hafife almıştı.

"*Bu siyah!*" Teyzesinin sesi bariz olanı ifade ederken gök gürültüsünü andırıyordu. "Evet, hanımefendi," diye onayladı karısı. "Bayan Benning'e elbisesini değiştirmesi için talimat verdim. renk."

"Şüphesiz," dedi Bewcastle, sesi en sakın, en hoş ve dolayısıyla en tehlikeli haliyle, "Leydi Aidan bunu neden yaptığını açıklamak üzere, teyze."

Eve elini Aidan'ın elinden çekti. Bu anı prova ettiğini fark etti. Dün gece dönüp durmasına şaşmamalı!

"Yüzbaşı Percival Morris, kardeşim," dedi, sesi Wulfunki kadar sessizdi ama şimdi sesinde hissedilir bir titreme vardı, "benim için kardeşleriniz sizin için ne kadar değerliyse o kadar değerliydi, majesteleri. Belki de daha çok *seviyordum* onu. Sırf onun için siyah giymememi istedi diye ve sırf *siz* bana renkli giymemi emrettiniz diye, çünkü bunu yapmam ailenizin sonuçlarına daha uygun olacak diye yası tutulmadan gitmeyecek. Bu vesileyle -ve *sadece* bu vesileyle- bana defalarca hayatımın en önemli töreni olduğunu söylediğiniz törende siyah giyerek kardeşimin anısını onurlandırıyorum. Bugün kraliçeyle buluşacağım ve evliliğimi *ton* ve Bedwyn ailesinin gözünde tamamen saygın bir hale getireceğim. Bugün aynı zamanda kendi aileme, Morrislere de saygılarımı sunuyorum."

"Bravo!" Alleyne mırıldandı, gözleri neşeye dans ediyordu.

Bewcastle kadehini gözüne götürdü ve Eve'i tepeden tırnağa süzdü.

"Umarım," dedi sonunda, "bir konuşma yapma arzunuz Leydi Aidan, sizi umutsuzca geciktirmemiştir. Majesteleri bekletilmekten pek hoşlanmaz." Arkasını döndü ve kütüphaneye doğru yürüdü.

Rochester Hala ağırbaşlı bir hoşnutsuzlukla hışırdayarak başka bir şey söylemeden dışarı çıktı ve Aidan Eve'e tekrar kolunu uzattı.

Çemberlerini ya da tüylerini ezmeden ya da trenine basmadan onu arabaya bindirmek biraz zaman aldı. Aidan arabanın yola çıktığını görüp tekrar eve girdiğinde ailesi dağılmıştı. Ama kütüphanenin kapısının açık bırakıldığını fark etti. O halde Wulf onu bekliyordu. Güzel! Koridoru kararlı adımlarla geçti ve içeri girdiğinde kapıyı arkasından sıkıca kapattı.

Bewcastle masasının arkasında oturmuş, parmaklarıyla tüy kalemin tüylerini okşuyordu ama yazmıyordu.

"Bak Wulf," dedi Aidan, "Eve'i bu konuda suçlamana izin vermeyeceğim. Buraya istemeyerek geldi çünkü sen onu varlığının benim itibarım için gerekli olduğuna ikna ettin. Kaldı çünkü korkaklık olarak algıladığı şeye boyun eğmeyecekti. Bir aile olarak sıradan madencilerin kızlarına karşı üstünlüğümüzü göstermek için kullandığımız tüm küçük yöntemler boyunca sessizce acı çekti. *Tonluk* çevrelerde rahatça hareket edebilmek için eğitimindeki boşlukları doldurmak için çok çalıştı. Ve tüm bunları, kuşkusuz sevdiği bir erkek kardeşinin yasını tutmak için duyduğu kişisel ihtiyaç pahasına yaptı. Bugün yaptığı şey bir meydan okuma ifadesi, evet. Aynı zamanda kederin de bir ifadesidir. Buna izin vereceğim. Saraydaki görünüşü ne kadar felaket olursa olsun onu kınamayacağım. Senin de onu kınamanı istemiyorum. *Yapmayacağım*, Wulf."

Bewcastle tüyü okşamaya devam etmek dışında hareket etmedi.

"Gerçekten hiçbirinizi sevmiyor muyum?" diye sordu sonunda, sanki ağabeyinin tiradının tek kelimesini bile duymamış gibi kaleme bakarak.

"Eh?" Aidan kaşlarını çatarak ona baktı.

Bewcastle, "Kardeşinin onun için benim için olduğu kadar değerli olduğunu söyledi," dedi. "Belki de onu sevdiği için daha değerliymiş. Peki ben hiçbirinizi sevmiyor muyum, Aidan?" Sonunda başını kaldırdı, gözlerinde alışılmadık bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Ya da kız kardeşlerimi?"

Bewcastle şimdiye kadar kendinden şüphe ettiyse bile, bunu kesinlikle hiç göstermemişti - en azından on iki yaşından itibaren.

"*Seni* sevdim mi?" diye sordu Bewcastle, "On sekiz yaşındayken bana yalvarmana rağmen komisyonunu satın almakta ısrar ettiğimde *seni* sevdim mi? Freyja'yı, Kit Butler henüz ikinci oğluyken onunla nişanlanmasına izin vermediğimde seviyor muydum? Morgan'ı, on sekiz yaşına kadar okulda kalması ve istememesine rağmen gelecek yıl mezuniyet töreni için buraya gelmesi konusunda ısrar ederek mi seviyorum? Sevgi nedir ki zaten? Hissettiğimi hatırlayabildiğim bir şey değil. Benim konumumdaki bir adamın hissetmeyi göze alabileceği bir şey değil."

Aidan kendini son derece rahatsız hissetti. Çocukken çok yakın arkadaş olmalarına rağmen, o zamandan beri hiç görüşmemişlerdi. Aidan'ın bildiği kadarıyla Bewcastle'ın hiç yakın arkadaşı yoktu. Yine de kardeşiler.

"Her zaman bizim için en iyi olduğunu düşündüğünüz şeyi yaptığınıza inanıyorum," dedi Aidan. Ne yazık ki, her zaman kendileri için en iyisi olduğunu düşündükleri şey bu değildi. Aşk mı? Kendisi de aşk hakkında pek bir şey bilmiyordu. Görevi tanıyabilirdi. Wulf her zaman görevini yapardı.

"Senin için iyi bir evlilik umuyordum," dedi Bewcastle, sesi daha çok kendisi gibi çıkıyordu.

Aidan, "Bu kötü bir evlilik değil," dedi.

"Öyle değil mi?" Kardeşi başını kaldırıp ona baktı. "Onunla yatıyor musun?" Aidan bir elini kaldırdı. "Seni ilgilendirmez, Wulf."

"Ama *öyle*," dedi Bewcastle. "Sen benim varisimsin Aidan ve evlenmeyi düşünmediğim için, gelecekteki varisleri yetiştirme sorumluluğunu sana devretmeyi umuyordum."

"Eve'in bir çocuğu olsa bile," dedi Aidan, "ve bu bir oğul olsa bile, benim olduğu kadar onun da çocuğu olacak, Ringwood'un varisi ve Bewcastle unvanının ikinci varisi olacak. İlkinin daha önemli olduğunu düşüneceğine gerçekten inanıyorum. Ve çocuğu o büyütecekti, siz değil."

"Ya da sen?" Wulf sordu. Ama Aidan cevap vermeden önce bir eliyle küçümseyici bir hareket yaptı. "Siyah saray elbisesi hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu renk ona griden çok daha yakışıyor. Ama bu gece ikisini de giymemeli, Aidan. Bu konuyla ilgileneceğine inanıyorum. Sen

inatçı bir kadınla evlendin."

Aidan yorum yapmamayı

tercih etti.

Bewcastle ayağa kalktı. "Balo salonunda halletmem gereken bazı meseleler var," dedi. "Leydi Aidan döndüğünde hepimiz salonda toplanacağız."

Ve hepsi de dükün isteklerine itaat ederek orada olacaklardı, diye düşündü Aidan, kardeşi odadan çıktıktan sonra açık kapıya bakarak. Bewcastle'ın zırhındaki bir çatlağı bulanın ve o nadir görülen savunmasız insanlığa kayışa neden olanın Eve olması garipti. O halde Wulf bile bazen hayatı ve hayatı boyunca yaptığı seçimler hakkında şüpheyi mi düşüyordu?

EVE, ST. JAMES SARAYI'NDAN DÖNDÜĞÜNDE. JAMES'İN SARAYI'NDA

Hem fiziksel hem de duygusal olarak öylesine bitkin düşmüştü ki, bir an önce özel süitine çekilmekten başka bir şey istemezdi; özellikle de akşam katılması gereken bir balo varken. Ama ne yazık ki Rochester Markizi de onunla birlikte arabadan indi ve uşağın kendilerini çayın beklediğini söylediği salona kadar ona eşlik etmekten kaçınmadı.

Herkesin benzer şekilde giyindiği sarayın gerçek dışı atmosferinden uzaklaşan Eve, kendini bir kez daha bir tür maskeli baloya katılıyormuş gibi hissetti. Uzun elbisesini sol koluna doladı ve merdivenden çıkmaya hazırlandı. Ama Aidan onları karşılamak için aşağı iniyordu.

"İkiniz de kurtuldunuz o zaman?" dedi gelirken, gözleri birinden diğerine geçerken. Kızgın olup olmadığını anlamak zordu. İnsan Aidan'a karşı bunu nadiren söyleyebilirdi. Eğer gerçek bir insana dair birkaç bakış atmamış olsaydı, duygusuz maskeyi adam sanabilirdi. Ama şimdi farklı olduğunu biliyordu.

"Neden yapmayalım ki?" diye sordu teyzesi ikisine de kolunu uzatırken.

Ağır ağır misafir odasına çıktılar. Eve, çemberli etekler devrinin geçmiş olmasından çok memnundu.

"Evet, Bewcastle," dedi Leydi Rochester çizim odasına girerken

"O iş bitti. Bu dünyada sarayda resmi olarak görünmekten daha yorucu bir şey yoktur. İzdiham korkunçtu ve bekleyiş bitmek bilmiyordu. Sunacak sadece Morgan kaldığı için şükrediyorum. O ve Freyja evlendiklerinde bu görevi kayınvalidelerine yaptırabilirler."

"Olabilir teyze," dedi dük, gözünün yarısına kadar soktuğu kadehiyle Eve'e bakarak, "Leydi Aidan sizi zahmetten kurtarır ve gelecek yıl Morgan'ı kendisi takdim eder."

Aidan, çemberler ve bir trenle oturmanın zorluğu konusunda Eve'e yardım ediyordu. Göz göze geldiler, kızınki şaşkınlıktan irileşmişti. Her zamanki gibi, onunki oldukça anlaşılmazdı.

"Görünüşe göre," dedi Leydi Freyja, "Kraliçe siyah giydiğiniz için Kule'ye götürölüp başınızın kesilmesini emretmemiş, Leydi Aidan."

"Korkunç bir yaygara koparan oldu mu Eve?" Alleyne sordu.

"Hayır." Eve hepsinin beklentiyle ona baktığını fark etti. "Hiç kimse."

"Peki, kızım," dedi Markiz kaba bir tavırla, "sen de onlara söyleyebilirsin tamamını."

Eve, "Sonsuza kadar sürecekmış gibi görünen uzun galeride diğer tüm bayanlarla birlikte bekledik," dedi. "Sonunda sıra bana geldi ve çağrıldık. Bekleme lordlarından biri trenimi düzeltti, bir diğeri kartımı aldı ve tahtında çok görkemli bir şekilde oturan Majesteleri'ne adımı anons etti. İlerledim, reverans yaptım, elini öptüm ve sonra bir aksilik olmadan geri çekildim."

Küçük kızları sevindirmek için yazılmış bir kitaptan alınmış bir hikâye gibiydi. O, Eve Morris, bir kömür madencisinin kızı, tahtında kraliçeye reverans yapmış ve elini öpmüştü! Mari Teyze'nin bu hikâyeyi mest olmuş bir şekilde dinlediğini ve tekrar tekrar dinlemek istediğini hayal edebiliyordu. Bu kesinlikle bir aile efsanesine dönüşecekti. Yarın kesinlikle eve yazacak çok şeyi olacaktı.

Bewcastle Dükü kibirle ona bakıyordu. Aidan sandalyesinin yanında duruyordu, elleri arkasında kenetlenmişti, yüzü ifadesizdi. Alleyne eğlenmiş görünüyordu, Leydi Freyja ise biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

Rochester Markizi sabırsızlıkla dilini şaklattı. "Eğer *bu*

Hepsi bu kadar olsaydı," dedi, "seni konuşmaya teşvik etmezdim kızım. Freyja da aynı şeyi yaptı. On yedi ya da on sekiz yaşının üzerindeki her hanımefendi de öyle. Kraliçe kendisine takdim edilen hiçbir hanımla neredeyse *hiç* konuşmaz."

"*Konuştun mu?*" Leydi Freyja'nın kaşları kalktı.

Eve bunun bu kadar sıra dışı olduğunu fark etmemişti. "Majesteleri öne doğru eğildi ve bana kimin için yas tuttuğumu sordu," diye açıkladı, "ben de ona Toulouse Savaşı'nda şehit düşen kardeşim için olduğunu söyledim. Bana çok nazik bir şekilde gülümsedi ve aileme olan sevgimi, huzurunda güzel kıyafetler giymenin cazibesinin önüne koyduğum için beni takdir etti."

"Leydi Rochester," dedi, "birkaç ay önce tüm ülkenin kardeşi için yas *tuttuğunu* da sözlerine ekledi."

Alleyne kıkırdadı. "Bir darbe, vallahi," dedi. "Herkesin gözdesi olacaksın *ton*, Eve."

Dük konuştu. "Görünüşe göre iyi iş çıkardınız, Leydi Aidan," dedi. "Ve Yüzbaşı Morris'i onurlandırdınız. Şimdi, çayı dökmeye niyetli misin Freyja? Yoksa demlikte soğumaya mı bırakılacak?"

Eve başını kaldırıp kendisine bakan Aidan'a baktı. Hiçbir şey söylemedi ama çayını getirmek için arkasını döndü. Aidan'ın, kardeşinin soğuk ve kesinlikle kin dolu övgülerine katılıp katılmadığını merak etti. Onu kızdırmış mıydı? Onu küçük düşürmüş müydü? Onu incitmiş miydi? Peki umurunda mıydı?

Evet. Evet, belki de öyledir.

Etrafında sohbetler sürerken çayını içti ve Dük'ün önerisi üzerine akşamın yorgunluğunu atmak için kendi odasına çekildi. Aidan ona eşlik edecekti ama önce Leydi Freyja konuştu.

"Sizinle birlikte yürüyeceğim Leydi Aidan," dedi.

Eve şaşkınlıkla ona baktı. Baldızı geçen hafta boyunca onu görmezden gelmemişti ama onunla vakit geçirmek ya da sohbet etmek için de hiçbir çaba göstermemişti. Eve odadan çıkmadan önce Leydi Rochester'a reverans yaptı -Elbette kraliçeye yaptığından daha az derin bir reverans, ama yüksek rütbeli yaşlı bir kadına yakışan bir reverans.

"Bugün benim için yaptıklarınızdan dolayı teşekkür ederim hanımefendi," dedi.

Markiz Iorgnette'inden ona baktı. "Sanırım Leydi Aidan," dedi, "bana teyze diye hitap etmenizin zamanı geldi."

"Teşekkür ederim, Rochester Teyze." Eve ona gülümsedi.

Leydi Freyja merdivenlerden çıkarken Eve'in trenini tuttu.

"Bu şeyler tam bir iğrençlik," dedi. "Moda anlayışı geçen yüzyılda kalmış bir kraliçe fosiline reverans yapmak gibi aptalca bir ritüel de öyle."

Bir iğrençlik mi? Aptalca bir ritüel mi? Bir fosil mi? Oh, Tanrım.

Eve, "Ama eve döndüğümde her şey çok güzel anlatılacak," dedi.

"Muhteşem bir şakaydı," dedi Leydi Freyja. "Seni ilk görüşümüz paha biçilemezdi. Rochester Teyze'nin yüzünü gördün mü? Ya Wulf'un? Çenemin göğsüme düştüğünü bile söyleyebilirim. Ve Aidan her zamankinden daha da poker suratlıydı. Doğrudan bir vuruş yapıldığında bunu kabul edeceğim. Sizi takdir ediyorum."

"Bunu kardeşim için yaptım," dedi Eve, geniş koridor boyunca altın süite doğru yürümeye başladıklarında ve Leydi Freyja trenini bıraktığında.

"Öyle mi?" diye sordu. "Ama sanırım sadece bu nedenle değil. Aynı derecede güçlü bir nedenin de hepimizi alaşağı etmek olduğuna inanıyorum, Leydi Aidan. Bunu yapmak için özellikle muhteşem bir yol seçtiniz ve inanılmaz bir şans eseri sadece zarar görmeden değil, aynı zamanda haklı da çıktınız. Çok cesurdunuz. Kraliçenin kardeşi birkaç ay önce ölmemiş olsaydı, belki de size bu kadar iyi gözle bakmazdı."

Eve süitin dışında durdu, eli kapının kolundaydı.

"Bize karşı durabilen herkese saygı duyuyorum," dedi Leydi Freyja. "Bunun kolay olmadığını söyleyebilirim. Ben içeri girmeyeceğim. Wulf dinlenmenizi emretti ve dinlenmelisiniz de. Sonra görüşürüz. Sana Eve diyeyim mi?"

"Lütfen yap," dedi Eve.

"Ben Freyja." Yengesi sağ elini uzattı ve Eve'in elini sıktıktan sonra dönüp geldikleri yöne doğru yürümeye başladı - hayır, gerçekten

adım atıyordu. Ufak tefek, biçimli bir kadındı ama bir erkek gibi hareket ediyor, konuşuyor ve bazen de davranıyordu.

Eve, Aidan'la paylaştığı özel oturma odası olan muhteşem krem ve altın rengi odaya adımını attığında bir zeytin dalı uzatıldığını fark etti. Dük onun iyi bir sınav verdiğini söylemişti. Markiz ona teyzesini araması için izin vermişti.

Gerçekten de ilerleme kaydedilmişti. Hepsi onlara karşı geldiği içindi. Bedwyn'lerle hayatta kalmanın anahtarı bu muydu?

Peki ya Aidan? Onu utandırmış mıydı? Herkes onun karısını kontrol edemediğine inanacak ve onun hakkında daha kötü şeyler mi düşünecekti?

Ama şu anda gerçekten düşünebildiği tek şeyin, bu dar ve gülünç kıyafetlerden kurtulup yatağına uzanmak olduğuna karar verdi. Bu gece bir baloya katılacak enerjiyi nasıl bulacaktı? Hem de kendi sunum balosuna? Bunu düşünmek bile midesinin rahatsız edici bir takla atmasına neden oldu.

Ringwood'u nasıl da özlemişti!

BÖLÜM XV

BUNU BAŞARMIŞTI, VALLAHI! ancak o zaman

Aidan eve dönüp hikâyesini anlattığında -daha doğrusu Rochester Teyze onun için hikâyenin önemli kısmını anlatana kadar- bütün hafta bir şeylerin ters gitmesinden ve kızın korkunç bir şekilde aşağılanmasıyla ne kadar korktuğunu fark etti. Bütün hafta boyunca, gündüzleri ve akşamları ondan uzak durmuştu. Onun öğrenmesi ve uygulaması gereken her şeye konsantre olduğunu hissetmiş ve dikkatini dağıtmak istememişti. Ayrıca, elbette, onu büyük isyanını planlaması ve uygulaması için özgür bırakıyordu.

Ailesinin ihtişamının onu korkutmamış olmasına sevinmişti. Belki de en çok korktuğu şey buydu, ertesi gün sahneye çıkıp eve dönmek yerine Yeşil Adam ve Hâlâ'dan Bedwyn Evi'ne dönmekte ısrar ettiğinde. Ringwood'da ondan hoşlanmaya, hatta ona hayranlık duymaya başlamıştı; yetimlere, serserilere ve sosyetenin diğer istenmeyenlerine karşı tutumunu tuhaf bulsa da.

Ancak bugün yüzleşmesi gereken başka bir sınav daha vardı ve belki de kraliçeye sunumdan daha zor bir sınav olacaktı. Bu akşam halkla yüzleşecek, onların arasına karışacak, onlarla sohbet edecek, bazılarıyla dans edecekti. Ve her an izlenecek ve yargılanacaktı. Aidan onun mütevazı kökenlerinin bir şekilde kulaktan kulağa yayıldığından şüphe duymuyordu.

Birkaç hafta önce Three Feathers'daki toplantıda giydiği üniformasını giymiş, dans ayakkabılarını giymişti - şimdi ne kadar da uzun zaman önceymiş gibi geliyor! Eve'e balo salonuna kadar eşlik etmek için bekliyordu. Eve onu bekletmedi. Şöminenin üzerindeki saate bakıp Bewcastle'ın onları kabul sırasındaki yerlerini almaları için beklemesine daha on beş dakika olduğunu fark ettiğinde bile soyunma odasının kapısı açıldı.

Her zamankinden çok farklı ve nefes kesici derecede güzel görünüyordu. Alışlagelmiş grinin sıkıcılığı ve hafifletilmemiş siyahın muhteşem ciddiyeti gitmişti. Sadeliği içinde sanatsal ve çekici olan ince, yüksek belli elbisesi soluk bir çuha çiçeği rengindeydi. İşlemeli çuha çiçekleri, incelikle taranmış etek ucunu ve kısa, kabarık kolları süslüyordu. Terlikleri elbiseyle uyumluydu, yelpazesi ve eldivenleri ise fildişi idi. Fildişi ve çuha çiçeği tüyleri, ensesine ve şakaklarına dökülen kıvrık dallarla her zamankinden daha güzel görünen kazık saçlarının üzerinde salınıyordu. Kadının göğsü, elbisenin düşük dekoltesinin üzerinde, çıplaktı, adam bunu görmekten memnundu.

"Sanırım," dedi, "bana bu sabah baktığınızdan daha büyük bir beğeniyle bakıyorsunuz. Ama insan hiçbir zaman emin olamıyor. Her zaman suratsız görünüyorsunuz."

Bu suçlama onu rahatsız etmeye başlamıştı. Ancak kadının gergin olduğunu ve bu nedenle savunmaya geçtiğini fark etti. Hiçbir şey söylemedi ama bir adım öne çıktı ve soyunma odasından çıktığından beri bir elinde tuttuğu uzun mücevher kutusunu uzattı.

"Bu da ne?" diye sordu ona bakarak.

"Bir düğün hediyesi," dedi. "O zaman sana bir tane

vermemiştim." Kadın kaşlarını çatı. "Ama biz-"

"Bu saçmalığın tekrarlanmasına izin vermeyelim," dedi. "Biz evliyiz Eve. Hem de çok. Al bunu."

Kadın hâlâ tereddüt ediyordu, çatık kaşları şimdi adamın yüzüne eğilmişti. Dilini şaklattı ve kutuyu kendisi açtı. Altın zinciri bir eline aldı, kutuyu yere bıraktı, kadının arkasına geçti ve zinciri boynuna geçirdi. Adam tokayı sabitlerken kadın tek kelime etmeden başını eğdi. Adam işini bitirdiğinde, kadın zincirden sarkan mücevheri parmaklıyordu. Süslü bir ayarı olmayan tek bir elması. Onun için sadelikte karar kılmıştı. Zincirin tam doğru uzunlukta olduğunu fark etti. Pırlantayı bıraktığında -şimdi elindeydi- göğüslerinin arasındaki vadinin hemen üzerinde mükemmel bir şekilde yuvalanacaktı.

İlk başta ondan uzaklaştığında soğuk ve biraz da kızgındı. Kadın hiçbir şey söylemedi, sadece başını öne eğdi. Sonra onun yutkunduğunu duydu ve gözyaşlarıyla savaştığını fark etti. Bu da neydi böyle? Ellerini arkasında kavuşturdu, kendini rahatsız hissediyordu.

"Teşekkür ederim," dedi sonunda. "Çok güzel ve her zaman çok değer vereceğim. Ama senin için hiçbir şeyim yok."

Umursamaz bir ses çıkardı.

"Aidan," dedi ona bakarak, "yeni giysilerimin hepsi Bayan Benning'den geldi. Ama henüz fatura gelmedi."

Kaşlarını çatma sırası

ondaydı. "Ödediniz mi?"

"Elbette," dedi kaba bir şekilde.

Dudakları birbirine yapıştı ve adam yine bir savaşı karşı karşıya kalacağını düşündü.

"Böyle olmaması gerekiyordu," dedi. "Hiçbiri değil. Herhangi bir *ilişki* olmaması gerekiyordu. Çok üzgünüm."

"Aşağı insek iyi olur," dedi kolunu uzatarak. "Geç kalırsak Wulf'un hiç hoşuna gitmez."

"Hiç eğlenir mi?" diye sordu eldivenli kolunu onun koluna uzatarak. "Mutsuz bir adam mı Aidan? Yoksa sadece doğuştan soğuk biri mi?"

"Kimse kesin olarak bilmiyor," dedi. "Kimsenin yeterince yaklaşmasına izin vermez." Wulf'un bu sabah onun zırhını delmesine izin vermesi dışında. Belki de o zırhın içinde hâlâ biri vardı.

HAVVA SABAH BOYUNCA GERGİNDİ. Ama bir şekilde Aidan'ın, Bewcastle Dükü'nün, Rochester Markizi'nin ve hatta gerekirse kraliçenin onaylamamasına karşı meydan okuması korkularını maskeleyesine yardımcı olmuştu. Bu akşam böyle bir savunması yoktu. Sadece bacaklarının onu koridor boyunca ve merdivenlerden aşağıya taşıyıp taşıyamayacağını merak ediyordu. Bütün dikkatini Aidan'ın koluna fazla yaslanmamaya verdi.

Kendini bu çıkmazın içine nasıl sokmuştu? Daha dün, Ringwood'daki kuytulukta, en yakınları ve dostlarıyla çevriliymiş gibi görünüyordu.

an ieği topluyordu. Oysa Şimdi Londra'daki Bedwyn House'da bir *ton* balosuna katılmak üzereydi ve *bu* balo onun onurunaydı.

Sonra aşağı inip balo salonuna yaklaŐtılar ve Eve, her ikisi de kusursuz bir Şekilde siyah kuyruklu paltolar giymiş olan D k ve Alleyne'i görebiliyordu; D k gri diz pantolonu ve gümüş yelek, Alleyne ise açık kahverengi pantolon ve donuk altın yelek giymişti, her ikisinin de üzerinde bembeyaz keten kumaşlar, boyun ve bileklerinde bol miktarda dantel vardı. Freyja onların biraz ötesinde duruyordu; orman yeşili, deniz yeşili ve turkuazın çeşitli tonlarından oluşan elbisesi ve tüyleriyle Şaşırtıcı derecede yakışıklı görünüyordu. Üçü de tam birer aristokrat gibi görünüyordu. Ve tabii ki üniformasıyla Aidan da oradaydı.

Ve böylece Külkedisi baloya yaklaşıyor, diye düşündü hayıflanarak ve özel bir eğlenceyle gülümsedi.

Alleyne ona zarif bir selam vererek, "Büyüleyici," dedi. "Sanırım Aidan ilk seti ve ilk vals size ayırmıŐtır. İkinci vals ben alabilir miyim?"

"Vals mi?" Eve ona baktığında Aidan kaşlarını atıyordu. "Bu gece vals mi olacak, Wulf?"

D k, bir elinde mücevherli bir kadehle Eve'i tepeden tırnağa süzerken, "Rochester Teyze bana bu dansın her moda baloda moda olduğunu söyledi," dedi. "Ve elbette Leydi Aidan olgun ve evli bir hanımefendi olarak Almack's'ın patronielerinin onayı olmadan da dans edebilecek."

"Oh, t h," dedi Freyja. "O yaşlı tekirleri kim takar ki zaten? Adımları biliyor musun, Aidan? Eve'in ayak parmaklarına basarsan çok ama çok kötü olur."

"İspanya'da vals yaptım," dedi. "Ama Eve adımları biliyor mu? Sen biliyor musun?" Adam ona baktı.

"Bunları bu hafta öğrendim," dedi onlara, "ve Alleyne ile birlikte icra ettim."

"Gerçekten mi?" Aidan'ın kaşları atıldı ve kaÇ atmaya benzer bir Şey oldu. "Bu onun için son derece nazik bir davranıştı."

"Evet." Eve güneşli bir Şekilde gülümsedi. *KıskanmıŐ* olması mümkün müydü? Kendisini

Kardeşin mi? Ne kadar hoş!

"Gel ve gör," dedi Freyja, Eve'in koluna girip onu balo salonunun kapısına doğru çekerek.

Balo salonunu ilk gördüğünde Eve'in nefesi kesildi. Tepedeki üç kristal avizede ve odanın uzunluğu boyunca uzanan duvar apliklerinde yüzlerce mum yanıyor, ışıkları yaldızlı tavan ve duvarları titretiyordu. Duvar askıları, büyük yaldızlı saksılar ve vazolar, sarı ve beyazın çeşitli tonlarında buket buket çiçekler taşıyordu. Parfümleri havayı dolduruyordu. Ötedeki bir balkona açılan Fransız pencereleri, korkuluk boyunca yerleştirilmiş renkli fenerleri ortaya çıkarmak için geriye atılmıştı. Resmi giyimli beyefendilerden oluşan tam bir orkestra, odanın bir ucundaki kürsüde oturmuş, çiçek yığınlarının arkasında enstrümanlarını akort ediyordu.

"Rochester Teyze elbisenin rengini Wulf'a fısıldamış," dedi Freyja. Güldü. "Saray elbiseni değiştirdiğin gibi *bunu da* değiştirmemiş olman iyi bir şey."

"Bunalmış durumdayım," diye itiraf etti Eve.

"Olmanıza gerek yok," dedi Freyja. "Bu sabah olanların haberi yayılmış olacak. Buna hiç şüphe yok. Kraliçenin huzuruna siyahlar içinde çıktığın ve kraliçenin seninle onaylayarak konuştuğu bilinecek. Bundan daha büyük bir tavsiye olamaz. *Tonların* hayranlık uyandıran ilgisi, daha sizinle tanışmadan önce sizindir. Wulf kaşlarını kaldırdı. Koşarak gelmenizi bekliyor."

Eve döndü ve kabul sırasına katılmak için balo salonundan aceleyle çıktı, kalbi hâlâ göğsünde çarpıyordu ama artık heyecan kadar korku da vardı. Yarın eve yazabileceği mektubu düşünerek kendini daha da sakinleştirdi.

Yılın bu zamanında, her posta ile her moda evine düzinelerce davetiye gönderilmesine rağmen, sonraki bir saat içinde Bedwyn House'a o kadar çok konuk geldi ki Eve balo salonunda hepsi için yeterli yer olup olmayacağını merak etti. Aidan ile Bewcastle Dükü'nün arasında durdu ve balo bitmeden önce yüzlerce kez reverans yaptı. Daha önce hiç bu kadar uzun süre gülümsememişti. Yüzü kesinlikle gülümsemekten ağrıyordu. Dük olmak ya da kibirli bir şekilde iyi yetiştirilmiş görünen Aidan olmak ne kadar rahatlatıcı olmalıydı.

"İçeri girip dansa başlayacağız," diye duyurdu Dük sonunda, yeni gelenlerin durgunluğu sırasında. "Geç gelenleri ortaya çıktıklarında selamlayacağım."

Balo salonuna tekrar adım atmak Eve için gergin ve heyecan verici bir andı. Konuklarla dolu olduğunda iki kat daha büyük ve heybetli görünüyordu. Aidan'ın dirseğindeki sabitleyici elini takdir etti ve ona gülümsedi. Ona karşı hissettiği sevgi seli karşısında şaşırılmıştı.

Açılış seti Eve'in çok iyi bildiği, aslında Heybridge'deki düğün kutlamalarında dans ettikleri kır danslarından oluşuyordu. Ama bir taşra toplantısında topukları tekmelemek başka bir şeydi, sezonun zirvesinde Londra'da bir balo salonunda dans etmek bambaşka bir şeydi.

Biri hanımlar, diğeri beyler için olan iki uzun sıranın başında yerlerini aldıklarında, "Aman Tanrım," dedi. "İlk figürlerden sonra bütün o yolu dönmek zorunda mıyız?"

"Yapmalıyız," dedi. "Herkesin gözü önünde. Başımın dönmemesine ve saflar arasında savrulmamaya çalışacağım."

Ona bir gülümseme fırlattı. *İşte* yine o poker suratlı kuru mizah parıltısı. "Elbette yapmayacaksın," dedi. "Sen başarılı bir dansçısın. Bu akşam birlikte sadece iki kez dans edebiliriz. *Ton*'un koyduğu keyfi kurallardan biri de bu. Teyzen bunu bildiğimden çok emin. Benimle vals yapacak mısın?"

"Alleyne'in ne kadar iyi bir öğretmen olduğunu anlamak için bunu yapmalıyım," dedi.

"Ama bana öğreten dans ustasıydı," dedi. "Alleyne'in bana eşlik etmek için sonsuz bir sabrı vardı."

"Hmmm," dedi.

Eve, beklenmedik bir şekilde, kocasına birazcık aşık olmasının mümkün olduğunu düşündü. Ama neyse ki bu endişe verici olasılığı araştırarak zaman yoktu. Orkestra canlı bir melodi çalmaya başladı ve Eve, kalbi kaburgalarına çarparak, ilk büyük *ton* balosundaki ilk adımlarını attı. Her şeyin ihtişamı neredeyse bunaltıcıydı. Yine bir çocuğun masal kitabının sayfalarına adım atmış hissine kapıldı. Ama manzaralar, sesler ve kokular çok gerçekti, tıpkı yaşadığı mutlak

coşku. Sıra, setin altındaki yerlerini almak için uzun sıraların arasındaki açık alanda dönmeye geldiğinde, açıkça güldü. Elbette bu kesinlikle kurallara aykırıydı. Leydi Rochester ona, üstün soylu hanımların toplum içinde asla açıkça coşku göstermediklerini, bunun yerine hafif bir can sıkıntısı havası takındıklarını açıklamıştı. Eve odadaki çoğu gözün üzerinde olduğunu bilse de umursamadı. Güldü.

Ve sonra gerçekten olağanüstü bir şey oldu. Kocasının ilk başta her zamanki gibi karanlık ve sert olan yüzü yavaş yavaş gevşedi -ah, tam olarak bir gülümsemeye dönüşmedi. Yüzü gülümsemiyordu. Ağzı da öyle. Ama gözleri gülümsedi. Yumuşadılar ve kadının sadece gülümseme olarak tanımlayabileceği bir ifadeyle parladılar.

Ve tüm dünya gülümsedi.

Eve kendi coşkusuna kapılmıştı. Gözleri Aidan'a odaklanmıştı. Ama bir yanı çevresinin çok iyi farkındaydı ve artık onlardan ya da onu izleyen düzinelerce insandan korkmadığının da farkındaydı. Bırakın izlesinler. Bırakın gülümsemesini kinasınlar. Umurunda değildi. Aidan ona gülümsüyordu. Evet, gülümsüyordu. Öyle olduğuna yemin edebilirdi.

Gülümseyerek, kahkahalar atarak, Aidan'la ve bazen de sıradaki en yakın komşularıyla sohbet ederek, belki de daha önce hiç eğlenmediği kadar eğlenerek dans etmeye devam etti. Bu düşüncenin ötesinde bir yerlerde mantık ve sağduyu olduğunu biliyordu. Ama bu gece onlarla yüzleşmek istemiyordu. Bu gece balodaki Külkedisi gecesinin tadını çıkaracaktı.

EVE SONRAKİ İKİ SETİ DANS EDERKEN, İLK OLARAK Alleyne ve Aidan, Vikont Kimble ile birlikte, birçoğunun iskambil salonunda çok daha mutlu olacağından emin olmasına rağmen, genç kızların başında nöbet tutarak görevlerini yerine getiren bazı şaperonlara, annelere ve büyükannelere kendini kabul ettirdi. Gruptan gruba geçti, her zaman karısını izleyebileceği bir pozisyonda durdu.

Rochester Teyze'nin bu haftaki çabalarının çoğunu başarısızlık olarak görmesi tamamen mümkündü. Wulf da öyle düşünebilirdi. Eve kesinlikle orada bulunan diğer kadınlardan çok farklıydı. Açıkça eğleniyordu; gülümsüyor, gülüyor, zarafetin yanı sıra coşkuyla dans ediyordu. Ve parlıyordu.

Ama kimse ona hoşnutsuzlukla bakıyor gibi görünmüyordu. Tam tersine.

"Güzel bir gelin," dedi Dul Leydi Harvingdean ona. "Ve her mutlu gelinin yapması gerektiği gibi ıslıl ıslıl. Bir şeyleri çok doğru yapıyor olmalısınız, Albay."

Karısıyla inkar edilemez bir şekilde büyülenmişti. Karısı, hayatının kurak kış topraklarından fışkıran bir bahar vaadi gibiydi. Hayır, belki de bir vaat değildi. Onlar için bir gelecek olmayacaktı. Ama bu, bu gece üzerinde durmak istediği bir düşünce değildi. Bu gece sadece onu seyretmenin tadını çıkaracak ve daha sonra onunla vals yapmayı, balo bittiğinde de ona sahip olmayı dört gözle bekleyecekti. Ringwood'a döndüğünde onu çok özleyeceğinden çok korkuyordu ama yine de geceden aldığı zevki azaltabilecek her türlü düşünceyi bir kenara itti.

Bir sonraki set bir valsdi ve sonunda Eve'i tekrar piste çıkarabildi. "Aidan,"

diye sordu ona müzik başladığında ve adam onu "Daha ilahi bir dans biliyor musun?"

"Hiç," dedi kararlı bir şekilde. "Valsin meleklerin yaptığı bir dans olduğuna inanıyorum.
-Bulutların üzerinde."

Güldü. "Bunu yapman hoşuma gidiyor," dedi. "Tamamen ciddi görünüyorsun ve sonra saçma bir şey söylüyorsun. Mutlu musun?"

"Nasıl olmayayım?" diye sordu ona. "Bewcastle'ın kaprisi yüzünden, sadece sana tutkun olanlar hariç tüm gözlerin odağında, sezonun en görkemli sıklığı olarak ilan edilecek bir *ton* balosundayım. Ve ben burada, benimle evli olmadığında ısrar eden bir eşle birlikteyim. Benim durumumda kim her köşe başında neşeye dönmez ki?" Yaklaşmakta olan köşeye doğru abartılı bir dönüş yaptı.

Kadın tekrar güldü ve sonra sessizleştiler. Valsi her zaman oldukça sıkıcı ve hatta utanç verici bulmuştu. Partnerleri her zaman nezaketen dans ettiği kadınlar olmuştu. Cinsel açıdan çekici bulmadığı bir kadınla yarım saat boyunca yüz yüze olmak -ya da daha kötüsü, kadın bir başkasının karısıysa-onun için hiç de iyi bir zaman değildi.

Bu vals büyüleyiciydi. Eve uzun ve inceydi; başı çenesine kadar uzanıyordu. Ayaklarının üzerinde hafif ve zarıftı. Omurgası adamın elinin altında kavislendi ve onun her hareketini bekledi, böylece mükemmel bir vals yaptılar.

uyum içinde. Döndükçe elbiselerin, tüylerin ve paltoların renkleri görkemli bir kaleydoskopa dönüşüyordu. Mücevherler mum ışığında parılıyordu. Aidan kendini dansın devam etmesini dilerken buldu. Ama tabii ki kaçınılmaz bir sona doğru sürükleniyordu.

"Ah, bu *harikaydı*!" Eve yanakları kızarmış, gözleri parlıyor ve sesi nefes nefese çıkıyordu. "Sen mükemmel bir dansçısın, Aidan. Keşke tekrar dans etmemize izin verilse."

Görev çağırıyordu, görebiliyordu. Kapı aralığında durmuş kendisine soran gözlerle bakan Bewcastle'a doğru başıyla işaret etti.

"Yeni gelenler var," dedi Eve'e kolunu uzatarak. "Gerçekten de çok geç kaldılar. Gidip saygılarımızı sunsak iyi olur."

"Daha fazla insan gelirse," dedi, "bazılarımız balkonda dans etmek zorunda kalacak. Hiç bu kadar çok insanın bir yerde toplandığını gördünüz mü? Ben kesinlikle-"

Cümlesini yarıda kesti ve Aidan ona baktığında, gülümsemesinin yüzünde donup kaldığını ve bakışlarının kapı aralığında yaklaşmakta oldukları insanlara dikildiğini gördü. Bir an için adımları duraksadı.

Bewcastle ona hitaben, "Hanımefendi," dedi, "İngiltere'nin Rusya'daki elçiliğinde görevli Sör Charles Overly ve Leydi Overly'yi takdim edebilir miyim? Ve Vikont Denson, o da elçilikle birlikte? Leydi Aidan Bedwyn ve kardeşim Albay Bedwyn."

Eve de Leydi Overly gibi reverans yaptı. Beyefendiler birbirlerini selamladılar.

"Zafer kutlamaları için İngiltere'ye mi döndünüz?" Aidan Sör Charles'a sordu.

"Döndük," diye cevap verdi adam. "Aslında iki ay önce müttefik kuvvetlerin zaferi yakınlaşır yakınlaşmaz geri döndük. Ama kesinlikle Çar'ın yakında gelmesini dört gözle bekliyoruz."

"Evliliğiniz için sizi tebrik edebilir miyim, Leydi Aidan?" Leydi Overly kıkırdadı ve kemerli bir ifadeyle baktı. "Bu tam bir darbe. Bedwyn'in erkekleri evlilik pazarında oldukça zor anlaşıyorlar."

Eve gülümsedi ama Aidan ona baktığında yüzünün solduğunu ve dudaklarının kansız olduğunu fark etti. Eve'in gelen üç kişiden birini, sarışın, gülümseyen, son derece yakışıklı Denson'ı tanıdığı çok açıktı. Onu selamlıyordu.

"Bir sonraki dans için setlerin oluşturulduğunu görüyorum," dedi. "Beni onurlandıracak mısınız, Leydi Aidan? Elbette Albay Bedwyn'in izniyle."

Aidan başını eğdi ve Eve tek kelime etmeden ya da bakmadan balo salonuna geri döndü.

Bir süre dans ettiler; Denson çevrelerindeki herkese büyüleyici gülümsemelerle bakarken, Eve gözlerini indirmiş, hareketleri mekanikleşmiş, tüm ışıltısı kaybolmuştu. Orkestra setin melodileri arasında durakladığında, Denson ona bir şeyler söylemek için başını eğdi, dirseğinin altına bir el koydu ve onunla birlikte balkona çıktı.

Aidan onların gidişini izledi, parmakları avuçlarının içinde kıvrılıp sırtına yaslandı.

GİDEBİLECEĞİMİZ DAHA ÖZEL BİR YER VAR MI?" diye sordu.

Balkonda iki çiftin yanı sıra uzak uçta daha büyük, daha gürültülü bir grup vardı.

"Hayır," dedi.

Ama bahçeye inen basamakları görmüştü ve onu aşağı indirmek için dirseğinden tekrar tuttu. Aşağıda çakıl taşlı yürüyüş yolları, oturma yerleri ve fıskiye bir süs havuzu vardı. Ağaçlara lambalar asılmıştı ve birkaç misafir orada geziniyordu. Sıcak bir akşamdı.

İki ay önce İngiltere'ye dönmüştü. Evliliğinden bir ay önce.
Belki de Percy'nin ölümünden bile önce. O kadar zamandır İngiltere'deydi.

"Eve," dedi merdivenlerin dibine vardıklarında, "Bewcastle'ın kardeşiyle evlenenin sen olduğunu bilmiyordum. Bu akşam buraya gelene kadar, sen neredeyse yanımıza gelene kadar, hiçbir fikrim yoktu."

"İngiltere'ye döneli iki ay oldu," dedi.

"Çok meşguldüm," dedi ona. "Neredeyse ayıracak bir dakikam bile olmadı. Her gün Oxfordshire'a gidip seni görmek istiyordum. Seni ne kadar özlediğimi anlatamam."

"İki ay," dedi. İngiliz topraklarına tekrar ayak basar basmaz hemen eve döneceğine yemin etmiş biri için iki ay mı?

"Bunu nasıl yapabildin Eve?" diye sordu ona. "Bir anlaşmamız vardı."

Biz-" "Percy öldü," dedi kadın. "Toulouse Savaşı'nda öldürüldü."

Onu patikadan biraz geriye yerleştirilmiş ve bir söğüt ağacının sarkan dalları tarafından gölgelenen koltuklardan birine doğru götürdü. Üzerine çöktü ve ona baktı. Başka bir ağaçtaki lambanın ışığı onun mükemmel yüz hatlarını aydınlatıyordu. Her zamankinden daha yakışıklı görünüyordu.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi. "Ama bunu neden yaptın Eve, hem de bu kadar kısa süre sonra? Neden Bedwyn'le evlendin?"

"Babam sen gittikten sonra öldü," dedi. "Belki de vasiyetinin şartlarını duymadınız. Ölümünden sonraki bir yıl içinde evlenmem şartıyla her şey benim olacaktı."

"O zaman bana bunu söylemek için yazmalıydın," dedi. "Ben-" "Ne?" diye sordu ona. "Hemen eve mi dönerdin? Ama bunu nasıl Bunu yapmak uygunsuz olmasaydı bile yazabilir miydiniz? Bilemezdim. Mektubu nereye göndereceğimi. *Londra*'da olduğunuzu kesinlikle bilemezdim. adresi."

"Eve," dedi, "anlamalısın. Benim konumumdaki bir adam için sezon boyunca görünmek, eğlendirmek ve eğlendirilmek önemlidir. Yazın eve gelirdim. O zaman evlenirdik."

"Öyle mi?" Sanki gözlerinden pullar dökülüyormuş gibi hissetti. On beş ay önce Rusya'ya gitmek onunla evlenmekten daha önemliydi. Bu yıl ise eğlenmek ve eğlendirilmek daha önemliydi. "Percy yıl bittikten sonra her şeyi bana devredecekti ya da en azından ben ısrar etseydim benimle paylaşacaktı. Ama çok erken öldü. Cecil'e miras kalacaktı."

"Bana haber vermeliydin." Onun üzerine eğildi. "Kahretsin, Eve, sen

bana haber vermeliydin."

"Babamın vasiyetinin şartlarını yerine getirmek için bir haftam vardı," dedi. "İngiltere'ye döndüğünden haberim yoktu. *Bana* haber vermenin bir yolunu bulabilirdin."

Birdenbire adamın onunla evlenmeye hiç niyeti olmadığını anlamıştı. Ondan yeterince hoşlanmış, hatta belki de ona aşık olmuştu ama onunla evlenmeyecekti. Eğer kendisi de bu kadar saf ve aşık olmasaydı, bunu şimdiye kadar mutlaka fark ederdi. Bu yaz, koşullar aynı kalsaydı, kontla konuşmayı ertelemek için başka bir bahane bulacaktı.

"Neden Bedwyn?" diye sordu. "Böyle yakışsız bir aceleyle bir mirasçıyı kapmaya ihtiyaç duymayacak kadar cebi dolgun biri olduğunu düşünürdüm."

"Bana Percy'nin ölüm haberini getirdi," dedi. "İçinde bulunduğum durumu anlayınca bana evlenme teklif etti."

"Ve sen beni bu kadar kolay mı unuttun?" diye sordu, yanına oturarak. "Seni nasıl unutabilirim? Aramızda olan onca şeyden sonra?"

Kız henüz yirmi yaşındayken tanışmışlardı. Babası, aralarında bir eşleşme olması umuduyla Luff Kontu'na tekliflerde bulunmaya başlamıştı bile. İkisi de ata binerken bir kır yolunda karşılaşmışlardı. Birbirlerini selamlamışlar, bir iki dakika kibarca sohbet etmişler, sonra da adam atını çevirip kızın yanına gelmişti. Ondan sonra sık sık, planlı olarak, her zaman gizlice buluşmuşlardı, çünkü Kont babamın önerisini kesin bir dille reddetmişti. John önce üniversitede, sonra da Londra'da diplomatik kariyerine başlamıştı. Ama ne zaman eve gelse buluşuyorlardı. Arkadaşlıkları kaçınılmaz olarak romantik bir bağlılığa dönüşmüştü. John üniversiteyi bitirip reşit olduğunda evleneceklerine söz vermişti. Daha sonra, kariyeri oturduğunda evleneceklerine söz vermişti. Ve sonra Rusya'ya tayini çıktı.

Bir yıllığına gitmeyi bekliyordu. Ona döndüğünde hemen evleneceklerini söylemişti. Umutsuzca o gitmeden önce evlenmelerini ya da en azından nişanlandıklarını duyurmalarını istemişti, böylece o yokken mektuplaşabileceklerdi. Kız onun kollarında ağlamış, adam da ona sıkıca sarılmış ve kendi gözyaşlarını dökmüştü. Ve sonra ... ve sonra

Bir şekilde sadece birbirlerine sarılmanın, birbirlerini öpmenin ve birbirlerine sonsuz aşklarını ilan etmenin ötesine geçmişlerdi.

Şimdiye kadar hiç üzülmemişti. Bunun aşk olduğunu düşünmüştü. Belki de bir bakıma öyleydi, her ikisi için de. Ama bu sadece onun için bir bağlılıktı. Ve o bile bağlılığını bozmuştu.

"Seni nasıl unutabilirim?" dedi tekrar. "Ama John, kaybedecek çok şey vardı. Çocuklar da dahil olmak üzere bana muhtaç çok fazla insan vardı. Çocuklardan haberin bile yok. Albay Bedwyn bana onları kurtarmam için bir şans verdi. Çok nazik davrandı."

"*Nazik mi?*" dedi, Havva'nın sağ elini tutup kalbine götürerek. "Kibarlık senin için yeterince iyi mi, Eve, çok daha fazlasını bildiğin halde?"

Yukarı baktığında elini geri çekiyordu. Aidan birkaç adım ötedeki patikada duruyordu. Ayağa fırladı.

"Akşam yemeği bu setten sonra," dedi. "Geç kalmak istemezsin Eve. Karımı mazur görür müsün, Denson?"

Eve, John'a dönüp bakmadı. John olduğu yerde kaldı ve cevap olarak hiçbir şey söylemedi. Elini Aidan'ın koluna koydu. Kolun altındaki tüm kasları kaya gibi sertti.

"Belki," dedi, "balo salonuna döndüğümüzde gülümsemelerinizi düzeltmeyi uygun görürsünüz."

"Aidan-" diye başladı.

"Şimdi olmaz," dedi usulca. "Bunun ne yeri ne de zamanı, hanımefendi."

BÖLÜM XVI

Kanepesini özel odalarındaki kanepenin arkasına koydu. oturma odasına geçti ve eldivenlerini çıkardı. Sonra tüylerini çıkardı, bunu yaparken başının üzerine yığılmış buklelerin bir kısmını yerinden oynattı. Bütün akşam ve gecenin yarısında takındığı canlı gülümseme kapının dışına atılmıştı. Yıpranmış ve solgun görünüyordu. Bir kez olsun ona bakmadı ya da soyunma odasının mahremiyetine kaçmaya çalışmadı.

"Neredeyse boşboğazlık ediyordun," dedi.

"Neredeyse, belki de," diye kabul etti, eli göğsündeki elmasa gitti. "Ama tam olarak değil. Loş bir bahçede bir misafirle yürümek istisnai bir durum değildir."

"Ve onunla birlikte yoldan uzakta gölgeli bir yerde mi oturacaksın?" diye sordu. "Ve kalbini tutması için ona elini mi vereceksin?"

Seni nasıl unutabilirim? . . . Çok nazikti. Bu sözler, üç ya da dört saat önce duyduğundan beri beyinde çalkalanıyordu. Neden bu kadar şaşırdığını, öfkeli olduğunu ve incindiğini tam olarak keşfetmeye henüz fırsat bulamamıştı.

"Ona elimi vermedim," dedi. "O aldı ve ben de geri çekiyordum."

"Ah, affedersiniz." Ocağın önünde durmuş, ellerini arkasında kavuşturmuş, kadının eğik başını inceliyordu. "Sanırım hepsi zorlamaydı -dans etmek, balkona ve bahçeye çıkmak, karanlıkta تنها bir yer seçmek- ve el ele tutuşmak."

"Aidan-" Başını kaldırıp baktı ama sonra söyleyecek başka bir şeyi yokmuş gibi göründü.
Gözleri sefaletten kararmıştı.

"Kim o?" diye sordu. "Ne adamı ne de ismini bilmediğimi itiraf etmeliyim."

"Vikont Denson, Luff Kontu'nun oğlu," dedi. "Ringwood'a beş mil uzaklıktaki Didcote Park'ta yaşıyorlar."

"Ah," dedi, geleneksel kıskanç koca gibi davrandığının farkındaydı ama kendini durduramıyordu. Balonun ilk saati boyunca onunla büyülenmişti. Öyle olmuştu. Evet, gerçekten de ona biraz aşık olmuştu. Belki de onu gerçekliğe geri döndürecek bir şeyin olması iyi olmuştu. Ama hâlâ kızgın ve incinmiş hissediyordu.

Daha fazlasını söylemek için çabaladı ama sonra sadece başını salladı ve eldivenlerinin üzerinde duran tüylerden birini parmakladı.

"Bana yalan söyledin," dedi. "Bana başka kimse olmadığını söyledin. Başka biriyle evlenmek istemediğini söyledin."

"Hayır," dedi. "Seninle çelişmeden bu varsayımı yapmana izin verdim."

"O zaman bu bir ihmal yalanıydı," dedi, "suçtan ziyade. Ama yine de bir yalandı. Bana söylemeliydiniz. Bahçedeki o etkileyici sahnede bana kesin ve haksız bir şekilde kötü adam rolü verilmişti."

"O zaman söylediğim her şeyi ya da *hiçbir şeyi* duymadınız." Elini tüylerden çekti ve elmas kolyenin üzerine koydu. "Ona beni ve bana bağlı olan herkesi nasıl kurtardığınızı anlattım. Bana karşı ne kadar nazik olduğunuzu anlattım."

"*Nazik!*" dedi Denson'ın daha önce kullandığı ton ve vurguyla. "Ben nezaketle iş yapmam, hanımefendi. Hiçbir zaman nazik bir adam olmakla suçlanmadım. Sizinle ölmekte olan bir adama olan borcumu ödemek için evlendim."

"O zaman neden," diye sordu, "bu kadar kızgınsın?"

Bu, cevabı olmayan rahatsız edici bir soruydu.

"Bu özel karşılaşma tekrarlanmayacak," dedi. "Sen de mi

korkuyorsun? Seni utandıracağım dan ve aileni rezil edeceğim den mi? Böyle bir şey olmayacak. Vikont Denson'ı beklemek yerine seninle evlenmek için bilinçli bir seçim yaptım. Aldatma söz konusu değildi, Aidan. Bizimki asla bir mantık evliliğinden fazlası değildi. Birlikte iki ya da üç günden fazlasını geçirmeyi beklemiyorduk, değil mi? Yaptığım şeyin sonuçlarını kabul ettim. Şimdi de kabul ediyorum."

Bu konuyu burada bırakması gerektiğini biliyordu. Mantıklı ve dürüst davranıyordu.

"Sanırım," dedi, "sevgiliniz oydu."

Başını yavaşça salladı, ama inkâr etmediğini tahmin etti. "Bırak artık, Aidan," dedi. "Bunların hepsi geçmişte kaldı. Bitti artık. Gitti." Sesinde hafif bir titreme vardı ama buna neden olan duygunun ne olduğunu ancak tahmin edebilirdi.

"Öyle mi?" diye sordu. Artık sevgilisine bir isim ve yüz koyabileceği gerçeğinden nefret ediyordu. "O senin komşunun oğlu. Seni Ringwood'a geri gönderdikten sonra sonsuza dek gitmiş olacağım."

"Aidan." Parmak eklemleri elmasın etrafında bembeyazdı. "Yapma bunu."

Düşünceli düşünceli ona baktı. Kadının kendisine bakire olarak gelmemesini hiç önemsememişti, gerçi buna şaşırmişti. Ama o adamı hâlâ seviyor olmasını, *onunla* evlenme zorunluluğunun gelecekteki mutluluğuna dair tüm umutlarını yok etmiş olmasını önemsiyordu. Öyle olmadığını ve Eve'in onu öyle görmediğini bildiği halde kendini kötü adam gibi hissediyordu. Aptallığına lanet olsun! Gerçekten de ona aşık olacak kadar gardını indirmiş miydi? Sadece kalbinin başka bir yerde olduğunu öğrenmek için mi? Ve birkaç hafta içinde onu sonsuza dek terk etme onuruna sahip olduğunu çok iyi bilerek? Yıllar ve yıllar önce, hassas duyguların kalbinin derinliklerinde bir yerde sıkı sıkıya dizginlenmesi gerektiğini öğrenmemiş miydi? Granit kontrolü konusundaki ününü çaba harcamadan kazanmamıştı.

"Haklısın," dedi. "Tamamen haklısınız. Bu konuda daha fazla konuşmayacağız. Sizinle bir daha baş başa görüşmeye kalkışırsa Denson'ın cesaretini kırarsınız, hanımefendi."

Çenesi gerildi ve gözleri sertleşti. "Bu gereksizdi, Aidan,"

dedi ki. "Bana karşı otokrat koca rolü oynamana izin vermeyeceğim. Sadece kendi mutluluğumu düşünüp aşkı beklemek ya da diğer insanların mutluluğunu düşünüp seninle evlenmek gibi bir seçeneğim vardı. Ben seni seçtim. Eğer geriye dönebilseydim ve benzer koşullarla karşılaşıyaydım, yine aynı şeyi yapardım. Ben seçimimi yaptım ve buna sadık kalarak yaşayacağım. Bedwyn'lerin iyiliği için değil, kendi öz saygım için."

Ona sert bir selam verdi. "O halde bu konuda daha fazla konuşmayacağız," dedi. "Size iyi geceler dileyeceğim."

Adam dönüp soyunma odasına doğru ilerlediğinde kadın hâlâ solgun yüzlü ve inatçı çeneli bir ifadeyle ona bakıyordu. Gerçekten hiçbir şey değişmemişti. Hiçbir şey ve her şey. Bu evliliğin, evini, servetini ve değerli topal ördeklerini elinde tutmasına izin vermekten başka bir işe yaramayacağı düşünülürken onunla evlenmiş olmak başka bir şeydi. Her şeyi tüketmiş olması gereken bir aşk hayalini yok ettiğini bilmek başka bir şeydi. Eve, tutkuyla sevmese ve sevgilisiyle gelecekte evlenmeye kendini tamamen adanmış bekâretini verecek türden bir kadın değildi. Bir haftadır onunla yatıyordu, seksten son derece tatmin olmuştu, *ondan* son derece memnundu, ancak karşılaşmalarının duygusal bileşeni onu gafıl avlamıştı. Şimdiye kadar, bu gece, bunun sadece seks olmadığını bile fark etmemişti - en azından onun için. O da gecelerinden zevk alıyordu, bundan hiç şüphesi yoktu. Ama onun için her şey fizikseldi, tıpkı onun da kendisi için öyle olduğunu düşündüğü gibi. Kalbi her zaman ona zamanında geri dönmeyen sevgilisine karşı özlem duymuş olmalıydı.

Bu rahatsız edici derecede tatsız bir farkındalıktı. Aşağılayıcıydı. . . . Çok acı vericiydi.

Kapıyı arkasından kapattı ve yalnız olmadığını fark etti.

"Sana beklememeni söylediğimi sanıyordum," dedi kaşları sinirli bir şekilde çatılırken. "Giysilerimi çıkarıp yatağıma yardım almadan girebilecek durumdayım Andrews."

"Biliyorum," diye onayladı yarasa adamı. "Ama giysilerinizi bir kenara atılmış paçavralar gibi fırlatıp atacaksınız, efendim ve sonra tüm kırıksıklıkları silkelemek, buharlamak ve ütölemek çok zamanımı alacak. Bir gecelik uykunun dörtte üçünü feda etmeyi tercih ederim."

"Çok küstah bir dilin var," dedi Aidan. "Seni neden tuttuğumu bilmiyorum. Orada öylece durup acı çeken bir şehit gibi bakma. Şu paltoyu çıkarmama yardım et. Askeri üniformaları kim tasarlıyorsa, onları giymeli ve bir savaş sırasında ön saflarda durmalı. Eğer öğrenecek kadar uzun yaşarlarsa *bu* onlara bir ders olur."

Bu gece kendi yatağında uyuyacaktı, buna karar verdi - bu gece ve hayatının geri kalanında her gece. Bir daha ona gitmeyecekti. Gidemezdi. Ona tekrar dokunmaya dayanamazdı.

Ruhları karanlığın derinliklerine dokundu.

EVE SABAH ODASINDA EVİNE GÜNLÜK MEKTUBUNU YAZIYORDU.

Anlatacak o kadar çok şey vardı ki nereden başlayacağını bilemiyordu. Ama bu sabah yazmayı beklediği neşeli ruh hali yerine, kendini kalbi kırık ve gözyaşlarının eşliğinde hissediyordu, gerçi yalnız başına yatağa girdikten sonra gecenin geri kalanı boyunca gözyaşlarını tutamamıştı.

John İngiltere'ye döneli iki ay olmuştu. İki ay! Ama bu süre içinde onu görmek için Oxfordshire'a gelecek bir gün bile bulamamıştı. Sosyal programıyla çok meşguldü. Bir yıldan uzun bir süredir -ve ondan önceki yıllar boyunca- kendisiyle evlenmeye hiç niyeti olmayan bir adamı sevmiş ve onun için yanıp tutuşmuştu. Artık gerçeğin bu olduğunu biliyordu. Bu bilginin duyguları üzerinde nasıl bir etki yaratacağını bilmiyordu. Bunu söylemek için henüz çok erkendi.

Ama John'la ilgili yinelenen düşünceler Aidan'la ilgili düşüncelere karışıyordu. Neden bu kadar kızgındı? Neden aldattığı kiskanç, otokrat bir koca gibi davranmıştı? Ve neden sadece ona kızgın hissedemiyordu? Kendisine tekrar *hanımefendi* dendiğini duymak neden canını yakmıştı? Yatak onsuz neden bu kadar boş gelmişti? Ve John'u bu kadar tereddütsüz seviyorsa, neden balonun başlarında Aidan'a aşık olabileceğini hissetmişti? İki erkeği birden sevmek mümkün müydü?

Eve mektubunun bir cümlesini yazdıktan sonra kalemmini düzeltirken güldü, ama hiç de eğlenmiş gibi hissetmiyordu. İki adamı seviyordu, biri onunla evlenmeyi hiç düşünmemişti, diğeri ise onunla evlenmiş ve onu sonsuza dek terk etmek niyetindeydi - anlaşmalarına ve kendisinin açık isteklerine göre.

Mektubunun bir paragrafında, dün St. James Sarayı'na gelişini ağır bir şekilde anlatırken, kapı aniden açıldı.

"Ah, işte buradasın," dedi Freyja. "Hâlâ yatakta olduğunu sanıyordum. Uyuyakaldığıma ve Aidan ve Alleyne ile her zamanki sabah gezintisini kaçırdığıma *inanamıyorum*. Sanırım sen ata binmiyorsun?"

"Nasıl yapamam?" Eve ona sordu. "Ben taşrada büyüdüm."

"Ama sen bizimle hiç gelmedin," dedi Freyja.

"Bana hiç sorulmadı," dedi Eve ona.

"Ah, tüh," dedi Freyja yaklaşarak. "Bedwyn olduğunda sana sorulmasını beklersen, Eve, solan bir menekşe gibi belirsizliğe terk edileceksin. Bu arada, dün sabaha kadar muhtemelen öyle olduğunu düşünüyordum. Seni siyah saray elbisenle merdivenlerden inerken gördüğümde, burnun sanki en azından bir düşesmişsin gibi havadaydı, uzun zamandır bu kadar şaşırmamıştım. Ve dün akşam Rochester Teyze'nin sana bir hödük gibi sırtıtmamanı, sadece arada sırada gelen konuklara mesafeli ve nazık bir gülümsemeyle yaklaşmanı tembihlediğinden emin olduğumda ruhuna hayran kaldım."

"Ah, canım," dedi Eve, "*sırıttım* mı?"

"Aidan belli ki büyülenmiş," dedi Freyja. "İkinizin bugün bütün moda salonlarının gözdesi olacağınızı söyleyebilirim. Toplum içinde birbirlerini yiyebilecekmiş gibi bakma küstahlığını gösteren evli bir çift. Sizinle gurur duyuyorum. Elbette hepimiz Aidan'ın düştüğünde sert düşeceğini biliyorduk. Sanırım aynı şey hepimiz için geçerli."

"Oh, ama-" Eve başladı.

Ama baldızı sabırsız bir şekilde elini salladı. "Git ve binicilik kıyafetlerini giy, parkta bir tur atalım," dedi. "Sanırım ata binme alışkanlığın var?"

"Evet, yeni bir tane," dedi Eve. "Ama at yok."

"Wulf'un bir ahır var," dedi Freyja. "Hepsi birinci sınıf. Benimkiyle birlikte bir tane getirtirim. Umarım dört ayağı da topal olan bir tanesine ihtiyacınız yoktur?"

"Hayır." Eve güldü ve kalemını temizledi. Mektubunu daha sonra bitirebilirdi.

Belki biraz temiz hava birkaç örümcek ağını uçurur.

"Güzel," dedi Freyja. "Bir at yavaş bir emeklemeden daha hızlı hareket etmeye çalıştığında dehşetle çığlık atan ve kendilerini kurtarmak için dörtmala koşacak bir erkek aramak için çılgınca etraflarına bakan kadınlardan nefret ediyorum."

Yarım saatten az bir süre sonra eyere binmişler ve Londra sokaklarında Hyde Park yönünde yan yana tırıs gidiyorlardı. Eve, yeniden at sırtında olmanın gerçekten çok güzel bir duygu olduğuna karar verdi, özellikle de kendisine böylesine görkemli bir binek sağlanmışken. Yine de arabaların, vagonların, yayaların ve yaya geçidi süpürücülerinin yanından manevralarla geçmek garip ve biraz da endişe vericiydi.

İlerlerken başlarını çevirdiler. Elbette buna sebep olan Freyja'ydı. Orman yeşili bir binicilik kıyafeti giymiş, neredeyse beline kadar uzanan altın sarısı saçlarının üzerine gösterişli, tüylü bir şapka takmış, kimse onu güzel olarak tanımlayamasa da şaşırtıcı derecede yakışıklı görünüyordu. Buna karşılık Eve, yeni gök mavisi binici kıyafeti ve şapkasını giymiş, saçları şapkanın altında düzgünce toplanmış bir halde kendini çok asil hissediyordu.

"Yaz için Lindsey Hall'a mı geliyorsun?" Freyja sordu. "Aidan'ın izninin sadece bir ay kaldığını biliyorum ama daha uzun kalabilir ve Ralf'le (muhtemelen bildiğin gibi Rannulf'un kısaltması) ve Morgan'la tanışabilirsin. Yoksa davulun peşinden mi gideceksin?"

"İkisi de değil," dedi Eve. "Carlton House'daki devlet yemeğinden hemen sonra Ringwood'daki evime gideceğim ve orada kalacağım. Belki de ne Aidan ne de Dük size evliliğimizin mahiyetini açıklamamıştır."

"Ah, tüh, o," dedi Freyja. "Bu aptalca anlaşılmaya sadık kalmayacaksın, değil mi? Bir yıl içinde sıkıntıdan öleceksin. Senin yerinde olsaydım, kocamın ve ailesinin hayatında bir yer talep ederdim."

"Ama ben-" diye başladı Eve.

"Aidan benim en sevdiğim kardeşim," dedi Freyja. "Onun mutluluğu benim için önemli. Hepsine düşkün olmadığımından değil, Wulfa bile. Ama Aidan ... özel biri."

Eve baldızının peşinden parka girdi ve hemen, düğünlerinin olduğu gün Aidan onu buraya getirdiğinde neler hissettiğini hatırladı. Sanki bir anda taşraya geri dönmüş gibiydi. Ama Freyja'nın az önce söyledikleri ilgisini çekmişti.

"Ne şekilde?" diye sordu.

"Bir kere," dedi Freyja, "üç yıl önce beni gerçekten savunan tek kişi oydu. Sana bundan bahsetti mi?"

"Hayır." Ama Eve bir şey hatırladı. "Bana üç yıl önce dükle tartıştığını ve iznini yarıda kestiğini söyledi. Bu seninle mi ilgiliydi?"

"Redfield Kontu'nun en büyük oğlu olan komşumuz Vikont Ravensberg ile nişanlanmıştım," dedi Freyja. "Korkunç bir olay oldu çünkü ben onun küçük kardeşi Kit'le evlenmek istiyordum ve Kit nişanı duyunca dötrnala Lindsey Hall'a geldi, ateş ve kükürt püskürttü ve sonunda Ralf dışarı çıkana kadar kapılara vurdu. Karanlıkta çimenlerin üzerinde birbirleriyle kanlı bir şekilde dövüşüler ve sonra Kit eve dönüp Ravensberg'in burnunu kırdı ya da belki de tam tersi oldu. Gerçekten de Bedwyn'lere yakışır, muhteşem bir kargaşaydı. Aidan birkaç gün sonra izinli olarak eve geldi."

"Ve seni destekledi mi?" dedi Eve. "Başka kimsenin desteklememiş olması ne kadar korkunç. Ama Bewcastle Dükü duygularınızı nasıl bu kadar görmezden gelebildi?"

"Belli ki Wulfu hâlâ tanımıyorsun," dedi Freyja. "Ama ben nişanlanmaya rıza göstermiştim. Ne de olsa Ravensberg en büyük oğuldu ve ben görevimi biliyorum."

Patikalardan birinde değil, çimenlerin üzerinde ilerliyorlardı. Bulutlu bir gündü ama hava ılık ve durgundu. Kuşlar ötüyordu. Diğer yürüyüşçüler ve biniciler dışarıdaydı.

"Ne oldu?" Eve sordu. "Üç yıl sonra hâlâ onunla nişanlı mısınız?"

"O öldü," dedi Freyja omuz silkerek. "Ve Kit her şeyden sonra varis oldu. Lezzetli bir ironi, sence de öyle değil mi? Wulf geçen yıl Kit eve döndüğünde bizi eşleştirmeye çalıştı - o da Yarımada'da savaşıyordu, görüyorsunuz. Ama gelirken yanında bir de finansör getirmişti.

ve kısa bir süre sonra onunla evlendi. Ona onunla uzun ve sıkıcı bir hayat diliyorum. Benim için görevden azat edilmek hoş bir şeydi elbette. Eski bir sevgiliyle evlenmektense özgür olmayı binlerce kez tercih ederdim."

Eve ona yakından baktı. Freyja'nın bunu umursamadığından çok şüpheliydi. Geline olan düşmanlığı, onun gerçekten de çok önemseydiğini ve belki de hâlâ önemseydiğini gösteriyordu.

"Aidan başka neden özel?" diye sordu. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için yanıp tutuşuyordu.

Freyja kırbacıyla ileriye işaret etti. "İşte Rotten Row," dedi. "Oraya vardığımızda atlarımızı biraz daha iyi koşturabileceğiz. Aidan her zaman aramızdaki en ciddi kişiydi, eğer doğru kelime buysa. Babamıza hayrandı ve ölümünden en çok o etkilendi. Tüm çiftlikleri ziyaret ettiğinde ve kâhyasına danıştığında onu takip ederdi. Bazen kaybolduğunda ve kimse nerede olduğunu bilmediğinde, onu tarlalarda işçilerle birlikte çalışırken bulurdu. Mutlu, güler yüzlü bir çocuktur, her zaman gülümser ve gülerdi."

"Aidan?"

"Sonra babam aniden öldü ve Wulf ile korkunç kavgalar başladı," dedi Freyja. "Genelde kavga gibi göründüklerinden değil. Wulf, aynı odada başka biri varken asla kimseyle tartışmaz. Tartıştığı kişiyi kütüphanesine götürür ve o zaman bağırarak bir sesle sessizlik arasında gidip gelen bir ses duyulur. Sessizlikler Wulf'un cevap vermesidir. Sesini asla yükseltmez. Buna asla gerek duymaz." Freyja iç çekti. "O kadar güçlü."

"Ondan hoşlanmıyorum," dedi Eve ve sonra kız kardeşine böyle bir şey söylediği için dilini ısırabilirdi.

Ama Freyja sadece güldü. "O her zaman böyle değildi," dedi. "İkisi de değişti. Ama Aidan bize karşı hep iyi kaldı. Yanıma bir refakatçi almadan dışarı çıkmama izin verilmeyen bir yaşıyordum. Aidan, başka bir işle meşgul olsa bile her zaman bunu yapmaya istekliydi. Her zaman Alleyne ya da Ralf ile balık tutmaya ya da atış yapmaya giderdi. Her zaman Morgan'la birlikte çocuk odasında vakit geçirirdi."

Eve'in bir gece önce dökemediği gözyaşları boğazı ile göğsü arasında bir yere sıkışmış gibiydi. Çok acı vericiydi.

Kocasını sadece soğuk ve asık suratlı bir adam olarak tanımak çok daha rahattı.

"Neden sürekli kavga ediyorlardı?" diye sordu.

"Kim bilir?" dedi Freyja. "Ah, sonunda Rotten Row. Ve çok kalabalık değil, Tanrı'ya şükür. Neden Aidan'a sormuyorsun? Onunla evlisin. Onunla hiç konuşmuyor musun?"

Bu retorik bir soruydu, Eve bunu fark edince rahatladı. Atını mahmuzlayarak dörtnala koşturdu ve Eve de aynısını yaptı. Sıra geniş, uzun ve düzdü ve sadece atların ve binicilerinin kullanımına ayrılmıştı. Yayalar her iki taraftaki rayların ötesinde geziniyordu.

"Seninle en uca kadar yarışacağım," dedi Freyja ve bir nara atarak atının boynuna eğilmiş bir halde uzaklaştı.

Eve onun peşinden gitti. Rotten Row'un Hyde Park Corner ucuna vardıklarında ikisi de gülüyordu, neredeyse baş başa kalmışlardı.

"Ben kazandım," diye ilan etti Freyja.

"Sadece bir kıl farkla," diye itiraz etti Eve, "çünkü benden bir boy öndeydin."

"Vay, vay, vay," dedi bir erkek sesi. "Birdenbire ailemizde *iki* hoyden oldu, gelecek yıl Morgan da aramıza katıldığında bu sayı üçe çıkacak."

Parka yeni girmiş olması gereken Alleyne'di. Yanında Aidan vardı. Eve için acı verici bir andı. Dün gece soyunma odasında kaybolduğundan beri onu görmemişti. Tartışıp tartışmadıklarını, bu sabah konuşup konuşmadıklarını bilmiyordu. Adam kaşlarını kaldırmış ona bakıyordu.

"Ata bindiğini bilmiyordum," dedi.

"Bana hiç sormadın." Çenesini kaldırdı, gülüşü tamamen unutulmuştu.

"Ah, oh," dedi Alleyne. "Evlilikle ilgili bir tartışmanın başlamak üzere olduğunu hissediyorum. Öbür uca kadar benimle yine yarışır mısın Free? Yoksa o kıl payı zaferden sonra bitkin mi düştün?"

Freyja'nın cevabı alaycı bir homurtuydu. Atını döndürdü ve tekrar yola koyuldu, Alleyne de peşindeydi.

Aidan eski üniformasını giyyordu. Bu üniformanın içinde ve düğünleri için Londra'ya giderken bindiğı güçlü atın eyerinde evindeymiş gibi görünüyordu. Ayrıca her zamankinden daha da asık suratlıydı.

"Herhangi bir sabah yatağından kalkıp erkek ve kız kardeşimle buraya gelme niyetimi açıkladığımda gelmeyi isteyebilirdin," dedi.

"İlk birkaç gün ata binme alışkanlığım yoktu," dedi ona.

"Bu durum düzeltilebilirdi," dedi. "Bayan Benning'e tek bir kelime etseniz, birkaç saat içinde işi bitirip teslim ederdi."

"O zaman senin sözün Dük'ün ya da teyzenin sözü kadar ağırlık taşıyor mu?" diye sordu.

"Elbette," dedi, sesi hafifçe şaşırılmış gibi çıkıyordu. "Hadi gidelim."

Atlarını Rotten Row boyunca yan yana yürüttüler ve bir süre hiçbir şey söylemediler. Her ikisi de diğer atlılara ve Eve'in bir önceki geceden tanıdığı birkaç yayaya başlarıyla selam verdi.

"Freyja bana üç yıl önce ve geçen yaz neler olduğunu anlattı," dedi.

"Kit hakkında mı?" Başka bir atlıyı onayladı. "Rannulf'a göre çok kötü yaralanmış ama onu askıya uzatsanız bile bunu kabul etmez."

"O zaman onu seviyordu?" diye sordu.

"Bedwyn'lerle ilgili bir şey var," dedi, "kolay kolay sevmezler ama bir kez sevdiler mi de derinlere dalarlar. Bizi tanısanız bunu tahmin edemezsiniz, değil mi? Elbette Freyja dışında bu kuşaktan hiçbirimiz bunu deneyimlemedik, bu yüzden kesin olarak bilmiyoruz. İyileşmesinin uzun zaman alacağından şüpheleniyorum. Belki de hiç iyileşemeyecek."

Freyja dışında hiçbirimiz bunu yaşamadık. Bu sözler garip bir şekilde inciticiydi. Ve kesinlikle Freyja'nın inandığı şeyi yalanlıyorlardı. Yine de Freyja

aşk ve ailesi hakkında neredeyse tamamen aynı şeyleri söylemişti. Sevdığı adamı kaybetmiş olması ve Aidan'ın onuru yüzünden sevgisiz bir evliliğe zorlanmış olması ne kadar üzücüydü. Dün akşamki coşku çok uzak bir geçmişe aitmiş gibi görünüyordu.

"Yarından itibaren her sabah bizimle geleceksin," dedi sertçe. "Hizmetçine seni zamanında uyandırmasını söyleyeceğim."

Onu kendisi uyandırmayacak mıydı? O zaman yatağına dönmeyecek miydi?

"Teşekkür ederim," dedi.

"Yapmak istediğiniz başka bir şey varsa," dedi, "ya da ziyaret etmek istediğiniz bir yer varsa, bana haber verin, ben de size eşlik edeyim."

Resmi ve soğuk bir teklifti. İtaatkâr koca.

"Teşekkür ederim," dedi, "ama sizin yardımınız olmadan da kendimi gayet iyi eğlendirebileceğime inanıyorum, Albay. Teyzeniz zaten benim adıma birkaç daveti kabul etti ve bana eşlik edecek. Size zahmet vermeme gerek yok."

Birkaç gergin ve düşmanca sessizlik anından sonra yumuşak ve sert bir sesle, "Lanet olsun sana Eve," dedi. "Lanet olsun sana."

Şaşkınlıkla sarsıldı. Ne için kınanmıştı? Ve neden böylesine şok edici derecede sert bir dille? Başını ondan yana çevirdi ve dün St James Sarayı'ndaki kuyrukta kendisinden ve Leydi Rochester'dan önce gelen genç bir bayan ve annesiyle sohbet etmek için atını küpeşteye doğru sürdü.

BÖLÜM XVII

TAKİP EDEN HAFTA BOYUNCA AIDAN EVİNDE BİR SÜRE VAKİT GEÇİRDİ

Özellikle de her zaman katıldığı parktaki sabah gezintilerinde, iki baloda, bir özel konserde ve Bewcastle'ın locasında oturdukları bir tiyatro ziyaretinde karısına eşlik ediyordu. Ama bu durumlarda bile genellikle yalnız kalmaktan kaçınırlardı. Aidan çoğu zaman Alleyne'le ya da birçoğu kutlamalar için Londra'da bulunan askeri tanıdıklarıyla birlikteydi. Sabahları White's ya da Tattersall's'da, öğleden sonraları Jackson's Boxing Salon'da ya da yarışlarda, boş akşamlarını ise Bedwyn House'da akşam yemeğinden sonra kulüplerden birinde ya da diğerinde geçiriyordu. Geceleri kendi yatağında tek başına geçiriyordu.

Bildiği kadarıyla Denson'la başka bir görüşmesi olmamıştı. Onunla birlikte olmadığı zamanlarda neredeyse her zaman ya evde ya da Rochester Teyze veya Freyja ya da her ikisiyle birlikte dışarıda bir yerlerde oluyordu. Bekçi köpeklerine ihtiyacı olduğundan değil. Ona evliliklerine sadık kalacağını söylemişti ve o da ona inanıyordu. Ama onun sevgilisiyle bir kez daha karşılaşmak için nasıl can attığını düşünmekten nefret ediyordu. Ve bir türlü bastıramadığı kıskançlığı yüzünden kendinden daha çok nefret ediyordu.

Tüm Avrupalı devlet başkanlarının İngiltere'ye gelmesine ve Carlton House'daki devlet yemeğine kadar gün sayıyordu. Ondan sonra başka kutlamalar da olacaktı ama aslında eve dönmekte özgür olacaktı. Mümkün olan en erken tarihte gideceğinden kuşkusu yoktu. Hararetle öyle umuyordu. Onun gitmesini istiyordu - Bedwyn Evi'nden ve hayatından gitmesini. Aynı zamanda bu düşüncede belli bir panik duygusu da vardı.

Tüm bu duygusal saçmalıklardan nasıl da *nefret ediyordu*.

Beklenen varış günü nihayet gelmişti. Hepsi kahvaltı masasındaydı; bugün Lordlar Kamarası'nda olmayan Wulf bile.

"Londra sokaklarını hiç bu kadar kalabalık gördünüz mü?" Freyja özellikle kimseye sormadı. "Parka zar zor gidebildik ve geri dönüşümüz daha da kötüydü. Sen hiç dışarı çıktın mı, Wulf?"

"Henüz değil," dedi. "Ve büyük ihtimalle hiç olmayacak. Londra halkı tarafından hırpalanmak istemem. Ama görünen o ki bu kez Müttefik ziyaretçilerin İngiliz topraklarına gerçekten ayak bastığı sadece bir söylenti değil. Clarence Dükü onlardan bazılarını *Impregnable* gemisiyle getirdi. Bugün Londra'da olmaları bekleniyor."

"Londra'daki herkes buna inanıyor gibi görünüyor," dedi Alleyne. "Ve herkes ve köpeği onların geldiğini görmeye kararlı. Sanırım çılgınlık bundan sonra ciddi bir şekilde başlayacak. İnsanın dört nala Lindsey Hall'a doğru yola çıkması için yeterli."

"Ama kutlamalar için geldik," diye hatırlattı Freyja iç çekerek. "Wulf'un emri üzerine elbette. Sanırım bu büyük bir olay, tarihi bir an; Napoléon Bonaparte'ın nihai yenilgisinin kutlanması."

"Eve hafifçe öne eğilerek, "Bugün tam olarak kimin geleceğini biliyor musunuz, Majesteleri?" diye sordu.

"Rus Çarı," dedi Wulf, "Prusya Kralı, Avusturya Prensi Metternich, Mareşal von Blücher ve diğerleri."

"Wellington Dükü değil mi?" diye sordu.

"Hayır, Wellington değil."

"Ah, bu bir hayal kırıklığı," dedi. "Ama diğerlerinin geldiğini görmek ne kadar heyecan verici olurdu. Sokakları doldurdukları için kimseyi suçlamıyorum."

Aidan onun yanaklarının kızardığını ve gözlerinin parladığını fark etti. Oldukça güzel görünüyordu ama Aidan onu başka türlü görmeyeli epey zaman olmuştu.

"Yarın akşam herkesi göreceksiniz, hanımefendi," diye hatırlattı Bewcastle ona, "Carlton House'un çok daha medeni atmosferinde. Galler Prensi'ni de göreceksiniz ve Kraliçe'yi de."

"Bu harika olacak," diye itiraf etti Eve. "Ama bugünün heyecanı farklı bir şey. Yüksek ve alçak herkesin paylaşabileceği bir şey. Mutluluk her türden insanı bir araya getiriyor, her millettten insanı da. Bu sabah bunu *hissetmedin* mi Freyja? Sen hissetmedin mi, Alleyne?"

Alleyne kıkırdadı. "Sanırım," dedi, "oraya geri dönmek, Eve, çarpmak ve itilip kakılmak, kulak zarının gürültüden delinmesini ve burnunun büyük ayaktakımının kokularıyla saldırıya uğramasını istiyorsun."

"Oh, evet," dedi, "gerçekten istiyorum. Başka kimse yok mu?"

"Bewcastle sandalyesinde arkasına yaslanıp soru sorma bardağını parmaklayarak, "Bizim sınıftan insanlar, halka açık bir gösterinin yeniliğine karşı koyamazlar, Leydi Aidan, ama böyle kitlesel bir histeri gösterisine katılmanın bayağılık çağrıştırdığını söyleyebilirim," dedi.

"Histeri mi?" Eve kaşlarını çatarak, "Histeri mi?" dedi. "Hayır, kesinlikle öyle değil, majesteleri. Ben buna coşku derdim."

Aidan peçetesini masanın üzerine bıraktı. "Eğer oraya gitmek istersen, Eve," dedi, "sana eşlik edeceğim."

"Oh, öyle mi?" Bugünlerde ona nadiren doğrudan bakıyordu, baktığında da gözlerinde temkinli bir bakış vardı. Ama şimdi ona yalvar yakar bir ikrama kavuşmak üzere olan hevesli bir çocuğun tüm sıcaklığı ve ışıltısıyla bakıyordu. "Bir sakıncası var mı, Aidan?"

Yapardı. Londra sokaklarında sevinçten havalara uçan bir kalabalığın parçası olmak ona biraz itici geliyordu. Ama Eve gitmek istiyordu ve tanıtım balosundan bu yana geçen bir hafta içinde ondan hiçbir talepte bulunmamıştı.

"Londra Köprüsü'nün yakınına ineceğiz," dedi, "ve hepsinin Dover'dan yukarı çıkışını izleyeceğiz."

"Eğer oraya ulaşabilirsiniz," dedi Alleyne.

Aidan ona, "Oraya varacağız," dedi ve Alleyne güldü.

Eve ayağa kalkarak, "*Teşekkür ederim*," dedi. "İzninizle gidip hazırlanacağım. Freyja, bizimle gelmeyecek misin? Ve Alleyne?"

Aidan kız kardeşinden aşağılayıcı bir karşılık bekliyordu. Onun yerine omuz silkti

ve sadece eğlenmiş görünüyordu.

"Sürekli bir zevk kaynağsın Eve," dedi. "Hem Wulf'u hem de Rochester Teyze'yi şaşkına çevirdin, ama onların seni ağırbaşlı bir düşes haline getirme çabalarına inatla direndin, bikkınlıktan tükeniyorsun."

"Teyzenden pek çok şey öğrendim," dedi Eve ciddiyetle. "Hepsi için minnettarım."

Bewcastle kaşlarını kaldırdı. "Evet çocuklar," dedi, "hepiniz koşsanız iyi olur yoksa gösteriyi kaçıracaksınız."

Anlaşıldığı üzere, çıldırmış bir başkent dışında kaçırılacak bir gösteri yoktu. Açık arabaları her nasılsa Londra Köprüsü'ne yaklaşmayı başarmıştı - belki de Aidan üniformasını giymeyi seçtiği ve kalabalıkta onu alkışlamaya, omzuna vurmaya, yapabilirlerse elini sıkmaya ve arabası için bir yol açmaya istekli yeterince insan olduğu için. Köprüden Aziz James Sarayı'na uzanan yol, arabalar ve yayalarla doluydu ve hepsi de yüksek sesle bayram havasındaydı. Her binanın her penceresi insanlarla doluydu. Yiyecek ve diğer malları satan seyyar satıcılar canlı bir ticaret yapıyordu. Aidan, yankesicilerin de öyle olduğundan şüpheleniyordu. Birkaç kez ya da daha fazla, güneiden bir at ya da aracın yaklaştığı görüldüğünde heyecan artıyordu. Ama bu her zaman yanlış alarmdı.

"Sanırım," dedi Aidan sabahın geç saatlerinde, "o kadar çok söylentiyle beslendik ki gerçeği bilmek imkânsız. Belki de her an beklediğimiz ileri gelenlerin hepsi kendi ülkelerindeki saraylarında rahatlarına bakıyorlardır."

Ama eğer öyleyse, kraliyet ailesini bile kandırmışlardı. Prens Naibi'nin kendine özgü altın ve kırmızı postilyonları, arabalar geldiğinde onlara eşlik etmek üzere köprüde bekliyordu. Görünüşe göre kalabalık, arabaları attan indirip zaferle saraya çekmeyi planladığından, kalabalık gürültülü bir şekilde onlarla alay ediyordu.

"Biraz daha bekleyebilir miyiz?" Eve bir elini onun koluna koydu ve yalvarırcasına ona baktı.

Tanrı yardımcısı olsun, böyle bir bakışa ve böyle bir ricaya nasıl karşı koyabilirdi? Kendini her an aralarının düzelmesini dilerken buldu.

sonsuzu dek ayrılmadan önce. Onun kendisini düşmanlıkla hatırlamasını istemiyordu. Onu pişmanlıkla hatırlamak istemiyordu.

"Sadece biraz daha," dedi, Freyja ona gülümserken elini onun elinin üstüne koydu ve arabanın öbür ucundaki Freyja'nın gözleriyle buluştu. Orada kız kardeşinden pek sık görmediği bir bakış vardı; değerlendirci, hüzünlü, neredeyse üzgün bir bakış.

Freyja'nın aralarında çok uygun bekârların da bulunduğu hayranları vardı. Freyja hepsine umursamaz bir dostlukla davranıyor, bu da herhangi birinin ona kur yapma umuduna etkili bir şekilde son veriyordu. Onun içinin ne kadar acıdığını, Kit Butler için hâlâ ne kadar parlak bir meşale taşıdığını merak ediyordu. Bunu bilmenin hiçbir yolu yoktu. Freyja konu kendinden bahsetmeye geldiğinde zaptedilemez bir kale gibiydi.

Beş dakika geçmeden sokakta yeni bir söylenti dolaşmaya başladı, bu kez ters yönden. Çar çoktan gelmişti, insanlar birbirlerine aceleyle bağııyordu. Kız kardeşi Büyük Düşes Catherine ile birlikte Pulteney Otelindeydi. Farklı bir yoldan gelmişti.

Kalabalığın büyük bir kısmı otel yönünde aceleyle uzaklaşmaya başlarken Alleyne, "Muhtemelen ayaktakımından kaçınmak için, bilge adam," dedi.

"Eğer söylenti doğruysa," dedi Freyja. "Sıkıldım aptal. Başka bir yere gidelim, sessiz ve medeni bir yere. Kraliyet Akademisi'ne ne dersin? Resimlere bakmayı sever misin Eve?"

Aidan ona doğru baktı. "Dileğin nedir?" diye sordu.

"Sanırım," dedi, "bütün gün burada oturabiliriz ve daha sonra *her şeyin* misafirler farklı bir yoldan geldiler."

"Korkarım bu tamamen mümkün," dedi. "Büyük bir hayal kırıklığına mı uğradınız?"

"Pek sayılmaz." Ona gülümsedi. "Yine de tarihin bir parçası oldum. *Bunu* deneyimledim. Bugün mutlaka hatırlanacaktır. Belki de tüm bu karmaşa bile."

"Ve yarın akşam herkesi göreceksiniz," dedi.

"Evet." Elini tekrar onun koluna koydu. "Beni getirdiğin için teşekkür ederim, Aidan. Bunun senin için son derece sıkıcı olduğunu biliyorum." Başını çevirdi

Freyja'ya bakmak için. "Akademi'yi ziyaret etmek çok güzel olurdu. Çok

uzakta mı?" "Somerset House," dedi Freyja. "Çok uzak değil."

Aidan sabahın sıkıcılığına kızmamıştı. Eve'le arasındaki uyum bir şekilde yeniden sağlanmıştı.

Somerset House'da sergilenen tabloları inceleyerek bir saat geçirdiler. Eve açıkça büyülenmişti ve bir yerde çok uzun süre kalmaya zorlandığında, özellikle de kültürel konularda genellikle huzursuz olan Freyja, onun yanında kalmaktan ve her resme onunla birlikte bakmaktan memnundu. Bir tür sanat uzmanı olan Alleyne ise Eve'in diğer tarafındaydı ve dikkat çekici ayrıntılara işaret ediyordu.

Aidan odada bir tur attıktan sonra biraz uzakta durup onları izledi. Eve onların saygısını kazanmıştı, diye düşündü, mümkün olan tek yolla, bunu istemeyerek. Rochester Teyze'nin bilmesi gereken konularla ilgili talimatlarına dikkat etmesine rağmen, kendini kimseye sevdirmek için hiçbir girişimde bulunmamıştı. *İşte buradayım*, der gibiydi varlığı. *Beni al ya da bırak*. Kökenlerine rağmen bir hanımefendi olduğunu düşündü. Onu bir daha görmemek çok zor olacaktı-

Ama düşünceleri, karşısında tanıdık bir yüzün belirmesi ve tanıdık bir sesin duyulmasıyla kesintiye uğradı; yuvarlak, çiçekli, çizgili bir yüz, beyazlaşan gri saçlar, hırçın, içten bir ses.

"Bedwyn," dedi. "Buradasın, değil mi? Hâlâ izindesin, değil mi? Ve bugünün tüm çılgınlığına kapıldın? Buraya gelmek için bundan kaçtık, gerçi sıra sıra resimlere hayran olmak normalde bana göre değil." İçtenlikle güldü.

Aidan'ın o anda görmeyi beklediği ya da görmek istediği son kişiydi.

"General Knapp," dedi.

"Ama Leydi Knapp ve Louisa gelmek istediler," dedi general yine içten bir kahkaha atarak, "ve ben ne yapacaktım? Sayıca azdım. Mazeretiniz nedir?"

Aidan daha konuşmadan, generalin iki yanında beliren iki hanım ona bakarak gülümsedi.

"Albay Bedwyn," dedi Leydi Knapp, "bu mutlu bir sürpriz."

"Hanımefendi." Aidan her iki hanımefendiyi de selamladı.

"Bayan Knapp."

Siyah saçlı, iri kemikli, güçlü, yetenekli ve mantıklı bir genç kadındı, pek güzel olmasa da göze hoş görünmüyordu. Bir subay için ideal bir ești, bebeklikten itibaren bu hayata alışmıştı ve vücudunda narin bir kemik bile yoktu.

"Sizi burada göreceğimizi umuyordum, Albay Bedwyn," dedi reverans yaparak.

General yine gülerek, "Beni yaz için İngiltere'ye geri götürdüler," dedi. "İkiye karşı bir. Hiç de adil değil, değil mi Bedwyn? Şimdi de beni sürüklüyorlar, kafamı kültürle dolduruyorlar. Bu bana migren ağrısı çektirmeye yetiyor. Şimdi burada ne yapıyorsun?"

"Elbette resimlere bakıyor Richard," dedi Leydi Knapp, "ve bunu yaptığı için de takdir edilmeli. Bu tam zamanında bir buluşma, Albay Bedwyn. Londra'ya sadece iki gün önce geldik ve bu akşam küçük bir akşam yemeği partisi veriyoruz. Ama ne yazık ki bir beyefendi eksliğimiz var. Bu kadar kısa sürede bize yardımcı olur musunuz?"

"Lütfen, Albay," diye ekledi Bayan Knapp.

İşte o anda Aidan Eve'le göz göze geldi. Eve ona doğru hareketlendi ve Aidan o anın kaçınılmaz olduğunu yüreği parçalanarak fark etti.

"Korkarım nazik davetinizi kabul edemeyeceğim hanımefendi," dedi Eve yanlarına gelip gruba soran gözlerle bakarken. "Eşimi takdim etme şerefine nail olabilir miyim? General ve Leydi Knapp, Eve ve Bayan Knapp."

Üç Knapp'ın da yüzünde şaşkınlık, hatta şok ifadesi belirirken gülümsedi ve reverans yaptı.

"Karınız mı, Albay?" Leydi Knapp sordu.

"Şeytani bir şey bu," dedi general. Öksürdü ve kendini toplar gibi oldu. "Şeytani, ani bir şey. Yarımada'da nişanlandığına dair tek kelime etmedin Bedwyn."

"Döndükten sonra Eve'le tanıştım ve evlendim," diye açıkladı Aidan, onun elini tutup koluna koyarken bir yandan da ayaklarının dibinde büyük bir kara deliğin açılıp kendisini yutmasını diliyordu.

"Evet, Leydi Aidan," dedi Leydi Knapp, "size iyi şanslar dilerim. Umarım davulu takip ederken bazı zorluklara hazırlıklısınızdır."

"Öyle bir şey yapmayacağım, hanımefendi," dedi Eve. "Aidan uzaktayken ben evde kalacağım."

"Affedersiniz," dedi Bayan Knapp. "Tanıdığım birinin az önce yan odada kaybolduğunu gördüm. Gidip saygılarımı sunmalıyım."

"Ben de seninle geleceğim Louisa," dedi Leydi Knapp.

General, Aidan'a sert bir bakış atarak, "Bir subay sahadayken karısına ihtiyaç duyar," dedi. "Ama evde kalmayı tercih eden biriyle evlenmeyi seçerse, toplumun onu alkışlayacağını söyleyebilirim. Size iyi günler Bedwyn, Leydi Aidan." Karısı ve kızının peşinden uzaklaştı.

Eve Aidan'a baktı ve o da ona baktı. "Bütün

bunlar ne içindi?" diye sordu. "Ne?" diye

sordu aptalca.

"Görünüşümden çok rahatsız oldular," dedi. "Yine de kim olduğumu kesinlikle bilmiyorlar. Demek ki züppelik değilmiş. Neydi, Aidan?"

"Generalin açıkladığı gibi," dedi, "subayların kendileriyle seyahat etmeye istekli hanımlarla evlenmeleri gerektiğine inanan insanlar."

"Belki," dedi usulca, "zaten ordularla seyahat eden ve hayattan ne bekleyeceğini bilen kadınlar."

"Belki de," diye kabul etti.

Çenesi gerildi ve sesinin tonu düştü. "Onunla

nişanlandınız mı?"

"Hayır, tabii ki hayır," dedi.

"Yine de beklentiler vardı," dedi. "Belki de bir anlayış? John'la, yani Vikont Denson'la yaptığım anlaşmaya benzer, ama ondan farklı bir anlaşma?"

"Hiçbir zaman bir anlayış olmadı," dedi.

Kadın ona bakmaya devam etti.

"Sözlü bir şey değil," dedi. "Aramızda hiçbir şey konuşulmadı Eve. Generalle benim aramda da hiçbir şey konuşulmadı. Sadece belki bir ... bir-"

"Bir beklenti," dedi. "Belki

de."

"Ve yine de size Vikont Denson'dan bahsetmediğimde beni yalancılıkla suçlamaya cüret ettiniz?"

"Bayan Knapp'la yatmadım," dedi.

Sanki adam ona vurmuş gibi geri çekildi. Öyle demek istememişti. Sadece, ondan sakladığı sırrın onun sırrından daha önemli olduğunu, çünkü adamı sevdiğini ve bedenini ona adadığını ima etmek istemişti.

"Eve-" dedi ama Eve hızla arkasını dönmüş ve tesadüfen karşılaştığı bazı tanıdıklarıyla sohbet etmekte olan Freyja ve Alleyne'e katılmak için acele ediyordu.

Tanrım! Aidan düşündü. İkisi de alsın, aralarında asla kalıcı bir barış olamaz mıydı?

Ama birkaç gün içinde artık birlikte olmayacaklarsa bunun bir önemi var mıydı?

Önemliydi, diye düşündü isteksizce. Önemliydi.

YARIN, EVE BİR SONRAKİ GÜNE KARAR VERDİ.

eve dönme niyetini açıklayacaktı. Kraliyet Akademisi'nde Aidan'ın kendisini evlenmeye ikna ettiğinde çoktan başka bir kadına bağlanmış olduğunu dehşetle fark ettikten sonra buna karar vermişti, o kadar bağlanmıştı ki tüm ailesi her an bir açıklama bekliyordu. Söz konusu kadın da annesiyle birlikte davul çalan bir generalin kızıydı. İkisi için de mükemmel bir eşleşme olacağı kesindi.

Eve o zamandan beri hafif bir mide bulantısı hissediyordu. Evdeki herkesi o kadar çok özliyordu ki canı yanıyor. Çocukları için kolları ağrıyordu. Ringwood'un kendisini özliyordu. Devlet yemeği konusunda gergindi. Dört gün önce hamile olmadığını öğrendiği için üzgündü ve aynı zamanda artık hayatında *böyle* bir karmaşa olmayacağı için de mutluydu. Başka koşullar altında heyecan verici olabilecek bitmek bilmeyen sosyal faaliyetlerden bıkmıştı. Sık sık gördüğü ve onu sürekli kendisiyle baş başa bırakmaya çalışan John'dan kaçmaktan yorulmuştu.

En çok da Aidan'a aşık olduğunu istemeyerek de olsa öğrendiği için korkunç bir depresyondaydı. Eve dönmeyi, kaçınılmaz ayrılığın sona ermesini ve bitmesini her şeyden çok istiyordu. Hayatını normale döndürmek, unutmaya başlamak, yaralarını özel olarak sarmak ve tüm sevgisini çocuklarına yoğunlaştırmak istiyordu.

Yarın Carlton House'daki akşam yemeği nihayet geçmişte kalacak, Aidan ve Dük'e eve döneceğini söyleyecekti. Ertesi sabah arabayla gidecekti. Dük elbette tartışacaktı, daha doğrusu emirler yağdırmaya çalışacaktı ama o kararlılığını sürdürecekti. O kadar *yorgundu* ki.

Ayrıca, Aidan da ondan kurtulmak için en az onun kadar çaresiz olmalıydı.

Rochester Teyze ayağa kalkarak, "O halde ben gidiyorum, Bewcastle," dedi. "Carlton House'daki akşam yemeğine geç kalmak affedilemez."

Hepsi de Bedwyn Evi'nin salonunda çay içiyorlardı. Rochester Teyze, Eve ve Freyja'ya kısa bir alışveriş gezisinde eşlik ettikten sonra oraya dönmüş ve akşamki şıklıkları için son dakika aksesuarları satın almıştı; Eve de üç çocuğa birer kitap almıştı. Bütün gün, yaklaşan akşam dışında hiçbir şey konuşulmamıştı. Her şey

Yabancı devlet adamları gerçekten de dün gelmişlerdi. Eğer Somerset House'a gitmek yerine köprüde bekleselerdi, Mareşal Blücher'in kalabalık tarafından tartaklandığını ve arabasının atından indirilerek Carlton House'a götürüldüğünü ve orada bedenlen içeri taşındığını göreceklerdi.

"Hiçbirimiz geç kalmayacağız," dedi Bewcastle Dükü, diğer beyefendilerle birlikte ayağa kalkarak. "Freyja ve Leydi Aidan dinlenmek üzere odalarına çekilmek için sizinle birlikte odadan çıkmak isteyebilirler, teyze."

Freyja bu düşünce karşısında kendine özgü alaycı homurtusunu çıkardı ama Eve minnetle ayağa kalktı.

"Sanırım bunu yapacağım," dedi. Midesi hâlâ bulanıyordu ama bu kez bunun gerginlikten kaynaklandığını düşünüyordu. Birkaç saat sonra Carlton House'a girecekti. Kraliçe'yi, Naip Prens'i ve Avrupa'nın önde gelen yöneticilerinin yarısını görecekti. Hepsiyle birlikte akşam yemeğine oturacaktı. Kendini titreyen bir yığın haline gelmekten nasıl koruyacaktı?

Aidan ona ve teyzesine kapıyı açarken Alleyne, "Oh, Eve," diye seslendi. "Günün yarısından beri cebimde senin bir mektubunu taşıdığımı şimdi hatırladım. Bu sabah seni göreceğimi düşünerek Fleming'den aldım ama sen çoktan dışarı çıkmıştın. İşte burada."

"Teşekkür ederim," dedi ona gülümseyerek ve mektubu aldı. "Bugün hiç yok sanıyordum." Thelma'nın tanıdık yazısına baktı.

Altın süite ulaşır ulaşmaz ayakkabılarını tekmeledi ve saçındaki tüm tokaları çıkardı. Başını salladı ve iç çekti. Akşam için giyinmeden önce gerçekten de biraz uyuyacaktı. Birdenbire sihirli bir değnek sallayıp bu işi bitirebilmeyi diledi. Ama evde anlatmak için muhteşem bir hikâye olurdu. Naip Prens söylendiği kadar obez miydi? Kraliçenin konuşması Freyja'nın söylediği kadar sıkıcı mıydı? Yabancı devlet adamlarından herhangi biri iyi İngilizce konuşabiliyor muydu?

Yatak odasına çekilmeden önce mektubunu okumak için kanepeye uzandı. Mührü kırdığında mektubun her zamankinden daha kısa olduğunu biraz hayal kırıklığıyla gördü. Ama önemli değildi. Birkaç gün içinde onlarla birlikte evde olacaktı. Okumaya başladı.

Birkaç dakika sonra ayağa fırladı ve dehşet içinde yere baktı.

sanki kelimeleri yanlış deşifre ettiğini keşfetmeyi bekliyormuş gibi. Ama içini kaplayan akıl almaz bir panikle öyle olmadığını anladı. Dönüp kapıya doğru tökezledi, kapı koluyla oynadı ve sonra ne yaptığının ya da nasıl görüldüğünün farkına bile varmadan koridor boyunca, merdivenlerden aşağı ve misafir odasına doğru koştu. Görevli uşak daha önüne geçmeden kapının kolunu çevirdi ve hızla odaya girdi.

Sağlam güvenlik sadece birkaç adım ötedeydi ve o anda bile ayağa kalkıyordu. Ancak ona doğru koşarken güvende olmadığını biliyordu. Kimse yardım edemezdi.

"Aidan," diye bağırdı. "Gitmek zorundayım. Gitmek zorundayım."

Kolları demir bantlar gibi onu sardı ve bir an için yine güvende olduğu yanılsamasını yarattı. Ama sadece bir anlığına. Panik onun üzerine çökmüştü.

"Ne oldu?" diye tekrar tekrar soruyordu. "Sorun nedir? Ne oldu?"

"The ch-ch-ch-" Dişleri kontrolsüzce takırdıyordu.

"Sakin ol," dedi. Bir kolunu sıkıca onun üzerinde tuttu. Diğer elinin işaret parmağı ve başparmağı çenesinin altına gelerek onu kaldırdı ve sabit tuttu. Onun bakışlarını yakaladı ve kendi bakışlarıyla birleştirdi. "Sakin ol aşkım. Bana neler olduğunu anlat, ben de senin için her şeyi yoluna koyayım."

Aptalca sözler. Ah, aptalca sözler.

"Onları aldı," dedi, beyninin bir kısmı feryat ettiğini fark etmişti. "Onları götürdü ve ben onları geri alamıyorum."

"Kim?" diye sordu ona, sesi çıldırtıcı derecede sakindi. "Kim kimi kaçırdı?"

"C-C-Cecil," dedi. "Ç-Ç-Çocukları aldı ve onları geri alamam. O onların akrabası ve ben değilim. Ve ben ab-b-b-b Onları terk ettim. Gitmek zorundayım. Gidip onları almalıyım. Çok korkacaklar."

"Yani karşılık vermenin bir yolunu buldu, öyle mi?" dedi. "Bunu göreceğiz. Onları geri alacaksınız. Mülkünüzü bir daha ayak basarsa başına gelecekler konusunda onu uyarmıştım."

"Hayır, ama anlamıyorsunuz," dedi, bir yumruğunun içinde top haline getirdiği mektubunu göstererek. "Onları getirtti. Yargıca gitti ve onları vasisi ilan ettirdi. Onları geri vermeyecek. Onu tanıyorum. Gitmek zorundayım."

"Evet, bunu görebiliyorum," dedi. "Birkaç derin nefes al. Panik hiçbir zaman bir işe yaramaz."

"Leydi Aidan'ı dinlenmesi için odasına götürmeni önerebilir miyim, Aidan?" diye sordu soğuk ve mağrur bir ses. Bu akşamdan önce kendini toparlaması gerekecek."

"Ama gitmek zorundayım." Eve başını çevirip düke baktı ve Aidan'ın kollarından kurtulmak için çabaladı. "Şimdi. Bir an bile gecikmeden Ringwood'a, eve gitmeliyim. Çocuklar çılgına dönecek."

"Dük, "Davetiye verildikten ve kabul edildikten sonra Carlton House'daki yemeğe katılmamanız söz konusu olamaz, Leydi Aidan," dedi. Ayrıca, günün bu geç saatinde uzun bir yolculuğa çıkmak pek mantıklı bir şey değil. Eğer Oxfordshire'da bulunmanızın değişmez olarak ilan ettiğiniz şeyleri değiştireceğini düşünüyorsanız, Aidan yarın benim arabamla size eşlik edecektir. Şimdi dinlenmenizi öneririm."

"Hayır-" diye söze başladı ama Aidan onun elini tutup kolunun arasından sıkıca geçirdi ve bunu yaparken sözünü kesti.

"Eve artık evine dönmek istiyor," dedi. "Ve şimdi gideceği zaman. Onu ben götüreceğim."

Dük, "Dediğimi yapacaksın," dedi.

"Hayır." Aidan'ın sesi netti. "Bu konuda olmaz, Wulf. Karımın ihtiyaçları görevimden ya da aile bağlılığımdan daha önceliklidir. Eğer gerekli olduğunu düşünüyorsan bu akşam mazeretimizi bildireceksin."

Eve'i odadan çıkarırken kimse tek kelime etmedi.

Yarım saat sonra kiraladıkları bir arabayla Ringwood Malikânesi'ne doğru yola çıkmışlardı.

BÖLÜM XVIII

ŞİDDETLİ BİR YAĞMUR VE FIRTINA NEDENİYLE

uyumamış olmalarına rağmen birkaç saatliğine bir handa konakladılar. Eve yatmak, yemek yemek, hatta konuşmak bile istemeyerek odalarını arşınlamıştı. Soğuk ve nemli bir sabah erkenden Ringwood'a vardılar.

Herkes çoktan ayaktaydı ve Ringwood'da her zaman olduğu gibi, yeni gelenleri karşılamak için evden ve ahırlardan dışarı fırladılar ve hep bir ağızdan konuşmaya başladılar. Köpek havlayarak ve karşılık vermeden etrafta sallanıyordu. Ama sonunda alt kattaki salondaydılar; rutubete ve soğuğa karşı bir ateş yakılmıştı ve baltalı yüzlü kahya bir tepsi çay getirdi. Çayları doldurup fincanları dağıttı ve sonra iri kollarını göğsünde kavuşturarak kapalı kapının önünde yerini aldı. Kimse ona gitmesini söylemedi.

Aidan çayını masanın üzerine bıraktı ve pencereye geçti. Bayan Pritchard ağlıyordu, Eve onu teselli etmeye çalışıyordu ve mürebbiye, teyzenin hıçkırıkları arasında başka seçeneği olmadığını ısrarla söylemesine rağmen çocukların götürülmesine izin verdiği için kendini suçluyordu - hiçbirinin yoktu. Köpek çenesini Eve'in kucağına dayamış, dönüşümlü olarak nefes alıp veriyor ve mızızlanıyordu.

O çakal Cecil Morris intikamını iyi planlamıştı. Kısa boylu, zayıf ve kendini beğenmiş bir adam olarak, Eve'in erkek koruyucularına, hatta Eve ve hizmetçisine karşı herhangi bir fiziksel mücadeleyi kazanma şansının olmadığını şüphesiz biliyordu. Bu yüzden başka bir plan yapmış ve anne tarafından bir şekilde akrabası olan yetim çocukların yasal vasiliğini talep etmek için bir sulh yargıcına koşmuştu. Sonra da çocukları Ringwood'dan almaları için dört iri yarı yardımcısıyla birlikte bölge polis memurunu göndermişti.

Bayan Rice, "Agnes yumruğuyla Will Perkins'in burnunu kırdı," dedi.
"Orada

Her yerde kan vardı Eve. O kadar yüksek sesle böğürmeseydi hepimiz öldüğünü düşünecektik. Charlie de Bay Biddle'ın karnına kafa attı. Ama elinde Luff Kontu'nun imzaladığı belgeler vardı ve bunlara itiraz etmek mümkün değildi. Ayrıca, Becky ve Davy kavgayı görselerdi daha çok korkarlardı. Bayan Pritchard onlar çağrılmadan önce hepimizi sakinleşmeye ikna etti. Bay Biddle Will Perkins'i eve gönderdi."

"Çocuklar aşağı indirilmeden önce kanı kendim temizledim," dedi kahya, konuşmadan önce kendisine hitap edilmesini beklemeden. "Ama *hepsinin* burnunu kırmak isterdim, kuzum, kafalarını da. Korkak herifler, iki küçük bebeği götürmek için beş iri yarı adam."

"Tutuklanırdın Agnes," dedi Bayan Pritchard, burnunu mendiline sümkürüp kendini kontrol altına aldıktan sonra. "Seni sürükleyerek hapse atarlardı."

"Bu yeni bir şey değil ki anne," dedi temizlikçi utanmadan.

Aidan omzunun üzerinden isteksiz bir onaylamayla kadına baktı. Kadın olarak doğmak gibi bir talihsizliği olmasaydı gerçekten de muhteşem ve sadık bir çavuş olurdu.

"Nasıllardı?" Eve'in sesi titriyordu ama ağlamıyordu. Hiç ağlamamıştı. Wulf'un misafir odasındaki neredeyse histeri krizinden sonra içine kapanmış, gergin ve iletişimsizdi. "Götürüldüklerinde nasıllardı?"

"Onlara, kendilerini görmeye can atan teyzeleriyle kısa bir tatil geçireceklerini söyledim," diye açıkladı Bayan Rice. "Onlara bunun sadece sen yokken olacağını söyledim Eve. Eğlenceli olacağını söyledim."

"Ama biliyorlardı," dedi Bayan Pritchard kederli bir sesle, Gal aksanıyla. "Bir an bile aldanmadılar. Davy'nin ağzı bembeyazdı ve Becky'nin gözleri yüzünü dolduracak kadar büyüktü. Dadı Johnson onlara kasabadan kötü adamların geçtiğini ve Bay Biddle'la adamlarının bu yüzden onları teyzelerine götürmek için geldiklerini söylediği için de değil. Ah, bunu hatırladıkça yüreğim sızlıyor."

"Çocuklarım. Oh, zavallı bebeklerim."

Eve'in sesindeki acı, sözlerindeki tüm melodram duygusunu yok etti. Aidan belki de ilk kez, Eve'in yanına aldığı yetimlere ne kadar bağlı olduğunu fark etti. Onlar onun için sadece topal ördekler değildi. Onlar ailesiydi. Kendi çocukları olsalardı daha fazla üzülemezdi.

Birden ayağa fırladı. "Neden burada oturmuş, çayımı yudumluyor ve ateşin başında ısınıyorum?" diye bağırdı. "Onlara gitmeliyim. Onları eve götürmeliyim. Çok korkmuş olmalılar."

"Ben de seninle geleyim kuzum," diye teklif etti kahya. "Şu Morris denen herifi boynundan tutup bir düğüm atacağım."

"Agnes, canım," dedi Bayan Pritchard azarlayarak.

Aidan yüzünü odaya döndü ve boğazını temizledi. Herkesin dikkatini anında üzerine çekmişti.

"Luff Kontu buranın yargı mı?" diye sordu. *Denson'ın babası.*

"Evet, öyle Albay," dedi Bayan Pritchard.

"O halde ona başvurmalıyız," dedi. "Kuzenin Eve'i ziyaret etmenin ve onun iyi doğasına hitap etmenin bir anlamı yok. Öyle bir doğası olmadığından kuvvetle şüpheleniyorum. Kabadayılık yapmanın ve kabadayılık taslamanın da bir anlamı yok. Kanun onun yanında. Eğer kavgacı olduğunuz görülürse -ya da hizmetçileriniz kavgacı olursa- kanun onu daha da sıkı bir şekilde koruyacaktır."

"Şuraya bakın-" diye başladı kahya.

Aidan en soğuk, en sert bakışlarını ona dikti. "Hanımlar çay tepsisini hazırlamayı bitirdi," dedi. "Onu kaldırabilir ve her zamanki sabah aktivitelerinizle meşgul olabilirsiniz."

Kadın adama ters ters baktı ve adam bir an için kadının, emrindeki tüm erkeklerden daha güçlü olduğunu kanıtlayacağını düşündü; kadının tartışacağını sandı. Bunun yerine öne doğru yürüdü, fincanları büyük bir gürültüyle topladı, tepsiyi aldı ve başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

"Zavallı Agnes," dedi Eve. "Yardım etmek istiyor."

"İşini yaparak ve evi geçindirerek yardımcı *olabilir*" dedi.

sorunsuz çalışıyor. Sen ve ben Luff Kontu Eve'i ziyaret edeceğiz. İzin verirsen sana odana kadar eşlik edeyim, böylece temizlenip kıyafetlerini değiştirebilirsin."

Bayan Pritchard iç çekti. "Ah, bir gelseniz her şeyin yoluna gireceğini biliyordum, Albay," dedi.

Eve'i üst kata çıkardı ve daha önce kaldığı misafir odasına geçmeden önce onunla birlikte odasının önünde durdu.

"Saat daha erken," dedi. "Dışarı çıkmadan önce birkaç saat uyumak ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Uyuyamadım," dedi. "Çocuklarımı eve getirene kadar rahat edemeyeceğim. Ama Aidan, seni hayatımın iğrenç krizlerine daha fazla bulaştıramam. İzninin bitmesine çok az kaldı ve henüz hiçbirinin tadını doğru dürüst çıkaracak özgürlüğe sahip değilsin. Londra'ya ya da Lindsey Hall'a dönmelisin. Endişelenmemelisin."

Bir parmağını dudaklarının üzerine koydu. "Bu işi sonuna kadar götüreceğim," dedi. "Senden ayrıldığımda, seni güvende, emniyette ve mutlu bırakacağım."

"Percy'ye ettiğin yemin yüzünden mi?"

diye sordu. "Çünkü sen benim karımsın."

Konuşmak için nefesini tuttu ve adam onun her zamanki gibi konuyu tartışacağını düşündü. Ama o sadece başını salladı ve odasına girmek için döndü.

Senden ayrıldığım zaman. Yakında, bir iki gün içinde, çocuklar ait oldukları yere, evlerine döndüklerinde. Londra'ya dönecek ve İngiltere'de geçirdiği iki aydan arta kalan zamanın tadını çıkaracaktı. Sonunda özgürlüğüne kavuşacaktı, neredeyse yeniden özgür olacaktı. Uzun zamandır aşına olduğu hayata yeniden kavuşacaktı. Ama önce, diye düşündü acımasızca, kendini misafir odasına bıraktı ve yıkanmak ve tıraş olmak için sıcak su istedi, halletmesi gereken bir Luff vardı.

Seni terk ettiğimde. . .

DIDCOTE PARKI, LUFF KRALI'NIN ÜLKE KONAĞI

Ringwood'dan çok uzakta olmamasına rağmen Eve'in daha önce hiç ayak basmadığı bir mülk. Evdeki sosyal etkinliklere davetiyeler yalnızca tartışmasız bir şekilde soylu olan ailelere verilirdi. Babası, tüm servetine rağmen, hiçbir zaman bu niteliklere yaklaşmamıştı.

Ev zarif, mükemmel orantılı bir Gürcü malikanesiydi. John'un büyüdüğü yeri, onun eviydi. Ama Eve'in onun için ayıracak çok az düşüncesi vardı.

"Ya Kont bizi kabul etmeyi reddederse?" diye sordu.

"Reddetmek mi?" Aidan ona bariz bir şaşkınlıkla baktı. "Neden reddetsin ki?"

"Ben," diye hatırlattı ona, "Galli bir kömür madencisinin

kızıyım." "Ve bir Bedwyn'in karısıyım," dedi.

Gerçeklik algılarının ne kadar farklı olduğunu düşündü. Bewcastle Dükü'nün oğlu ve kardeşi olarak, en görkemli görkemli evlere bile kabul edilmeyebileceği asla aklına gelmezdi. Ve elbette asla da olmayacaktı.

"Ya bizi dinlemezse?"

"Neden dinlemesin ki?" diye sordu. "Bir yargıç olarak dinlemek onun görevi."

Ayrıcalıklı aristokrat sınıftan olmamanın, yaptıkları gibi bir ziyaretin sonucundan emin olacak güce ya da nüfuza sahip olmamanın nasıl bir şey olduğunu ona nasıl anlatabilirdi? Luff Kontu onu, babasının aileleri arasında bir evlilik ittifakı önermeye cüret ettiği kadın olarak tanıyordu.

"Ya hayır derse?" diye sordu. "Ya fikrini değiştirmeyi reddederse?"

"Bunun olmamasını sağlayacağız," dedi, "bunun olmamasını

sağlayacağız. Eğer bir şey bekliyorsanız

En kötüsü, Eve, en kötüsü genellikle elde ettiğin şeydir. İşte geldik."

Sam Patchett kapının tokmağını tıkırdatırken o da inmesine yardım etti. Dizleri güçsüzleşmişti ve kahvaltı etmemiş olmasına ve yeni şık arabalarından birini giymiş olmasına rağmen midesi bulanıyordu.

güven için elbiseler. Aidan üniformasını giyiyordu.

"Albay Bedwyn ve Leydi Aidan Bedwyn, Luff Kontu'nu görmeye gelmişler," dedi Sam'in kapısını açan görevliye. Eve'in dirseğini kavradı ve onu hiç beklenmedik bir şekilde giriş salonuna götürdü.

Her zaman bağımsızlığına düşkün olmuştu. Normalde onun kendinden emin bir şekilde kontrolü ele almasına kızabilirdi. Ama bu sabah bunun için minnettardı. Eğer bunu tek başına yapıyor olsaydı, muhtemelen şu anda Didcote'un kapısı arkasından sıkıca kapanmış, eve dönüyor olurdu. Belli ki kendine güveni tamdı. Koridorda sadece iki ya da üç dakika bekledikten sonra, alt katta kütüphane olduğu anlaşılan bir odaya götürüldüler ve içeri buyur edildiler.

Luff Kontu büyük meşe masasının arkasından kalkıyordu. John'un daha yaşlı bir versiyonuydu, sarı saçları artık kırışmış ve tepesinde seyrelemişti ama yine de seçkin görünümlü bir adamdı.

"Albay Bedwyn?" dedi. "Leydi Aidan? Bu beklenmedik bir zevk. Oturun lütfen. Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim? Yoksa çay mı tercih edersiniz, hanımefendi?" Adamın gözleri yumuşak bir nezaketle kadının üzerinde gezindi.

"Ben de teşekkür ederim lordum," dedi Eve.

"Ah," dedi. "Peki ya sen, Bedwyn? Kanyak? Bordo şarap? Başka bir şey?"

"Hiçbir şey." Aidan elini kaldırdı. Eve'e oturması için bir yer gösterdi ve ikisi de oturdu. Eve endişe ve yorgunluktan neredeyse başının döndüğünü hissetti.

"Peki o zaman." Kont deri bir koltuğa oturdu ve bir bacağına diğerinin üzerine attı. "Bu zevki neye borçluyum?"

Elbette biliyor olmalı. Burada olmalarının tek bir nedeni olabilir.

"Çocuklarımı geri istiyorum," dedi Eve, sesinin ince ve titrek olduğunu dehşet içinde duyarak. "Cecil Morris'in onları benden almasına izin verdin. Ama onlar benim. Onlar Ringwood'a aitler. Orada mutlular. Onları geri istiyorum."

Kaşlarını belirgin bir şaşkınlıkla kaldırdı. "Morris'in küçük kuzenlerinden mi bahsediyorsunuz?" diye sordu. "Ev halkınızın eve dönmesine izin vermediği çocuklar, hanımefendi, çünkü siz orada değildiniz.

İzin mi? Bu, yokluğunuzla başa çıkmak için basit bir meseleydi."

"Ev mi?" dedi. "*Evdeydiler*. Benimle yaşıyorlar. Bay Biddle ve diğer dört adam çocukları zorla götürmek için gelene kadar ev halkıma danışılmadı. Onlar Ringwood'a aitler."

"Affedersiniz hanımefendi," dedi, "ama söz konusu çocuklarla ilişkiniz nedir?"

Daha derin bir korkunun bıçak darbesini hissetti.

"Yok," diye itiraf etti, "Cecil'in baba tarafından kuzeni olmam dışında. Ama benimle birlikte yaşıyorlar."

"Anladığım kadarıyla onlar yetim," dedi Kont, "ve akrabaları Bay Cecil Morris'in yanına gönderilmişler. Bana, annesi Bayan Morris'in rahatsızlığı sırasında onlara evinizi açma nezaketini gösterdiğinizizi ve bu süre zarfında onları yalnız bırakarak yeni kocanızla birlikte sezonun tadını çıkarmak için şehre gittiğinizi söyledi."

"Onları yalnız bırakmadım!" diye haykırdı. "I-"

"Belki de, efendim," dedi Aidan, "bu yetimlerin sorumluluğunu kimin üstleneceği konusunda bir anlaşmazlık olduğu için, davayı yeniden açar ve her iki tarafın argümanlarını dinlersiniz."

"Ama öyle görünüyor ki," dedi Kont, "bütün haklar Bay Morris'ten yana."

"Onlar *değil*!" Eve ağladı. "Çocukları bile *istemiyor*." "O zaman

bunu göstermek için tuhaf bir yolu var, hanımefendi," dedi adam

kaşlarını çatarak.

"En azından hikâyeyi karımın tarafından dinleyecek misiniz?" Aidan, sesi sinir bozucu derecede sakın, neredeyse sıkılmış gibi geliyordu. "Bu çocuklar onun için çok önemli. Bir yıldan uzun bir süredir onlarla ilgileniyor ve onları kendi çocukları gibi görüyor."

"Bir yıl!" Kont'un kaşları birbirine çarptı. "Bayan Morris o kadar uzun süre rahatsız mıydı?"

"*Hiç* hasta değildi," dedi Eve.

"Bize bir duruşma izni vermenizi rica ediyorum," dedi Aidan. "Eğer isterlerse Morris ve annesi de hazır bulunacak."

"Oh, *hayır!*"

Bekleyen elini kaldırdı.

"Ve çağırmak isteyebileceği herhangi bir tanık. Ve *karımın* aramayı seçer."

Eve midesindeki gerginliğin düğümlendiğini hissedebiliyordu. *Şimdi* Kont'a yalvarmak istiyordu. Onun mantıklı düşünmesini sağlamak istiyordu. Didcote Park'tan doğruca Cecil'in evine gitmek ve çocuklarını da yanına almak istiyordu. Cecil'in yine yalanlar söyleyebileceği ve Jemima Teyze'yi onun için yalanlar söylemeye zorlayabileceği bir duruşma istemiyordu.

Luff Kontu içini çekti. "Son derece basit bir mesele gibi görünüyordu," dedi. "Hâlâ da basit görünüyor. Resmi bir duruşma düzenlemek gibi bir zahmete girmeyeceğim Bedwyn, zeki avukatlar davayı dönüp dolaşıp baş döndürücü çemberler içinde tartışacaklar. Ama mecbur kalırsam *gayri resmi* bir duruşmaya izin vereceğim. Yine de bugün olmak zorunda. Haftanın geri kalanı için planlarım var. Saat ikide Heybridge'deki toplantı salonunda. Kabul et ya da etme. Morris'i bilgilendireceğim."

Aidan ayağa kalktı. "Teşekkür ederim efendim," dedi. "Orada olacağız."

"Ama," diye itiraz etti Eve, "bu meselenin bu sabah çözülmesini istiyordum. Öğleden sonraya kadar bekleyemem."

"O halde hanımefendi," dedi Kont sert bir sesle, "Morris'in lehine sonuçlanmasından memnun olmalısınız. Ben kesinlikle mutlu olacağım."

Ayağa kalktı. "Bu öğleden sonra olacak o zaman," dedi.

Birkaç dakika sonra arabaya geri döndüler ve araba yolundan aşağı inerek evden uzaklaştılar. Eve, ona en kötüsünü beklememesini söylemenin çok iyi olduğunu düşündü, ama bunu nasıl yapamazdı? Kanun açıkça Cecil'in tarafında görünüyordu. Aşkın tartışılacak bir yanı yoktu.

"Eve," dedi Aidan, "biz doğruca eve gidiyoruz ve sen de yatağa gidiyorsun. Sen uyuyacaksın."

"Uyuyamıyorum," diye itiraz etti.

"Ama yine de yapacaksın." Sesi sert, ifadesi sertti. "Eğer o çocukları geri istiyorsan, uyumalı ve zihnini daha uyanık hale getirmelisin. Konuşmanın çoğunu benim yapmama izin vermenizi ve konuştuğunuzda sadece duygularınıza güvenmemenizi şiddetle tavsiye ederim."

"Nasıl duygusal olmayabilirim!" diye ağladı.

"Eğer sen kazanırsan o da kazanacak," dedi ona. "Sözüme güvenin."

Adamın soğuk, sert yüzüne baktı ve birden kendini o kadar yalnız hissetti ki, buna daha fazla dayanamadı. Hızla arkasını döndü, yüzünü ellerinin arasına gömdü ve ağlamaya başladı. Nadiren gözyaşlarına teslim olurdu, ama şimdi ne yaparsa yapsın onları kontrol edemiyordu. Ağlamanın fiziksel olarak ne kadar acı verici olduğunu unutmuştu. Boğazı ağrıyordu. Göğsü sanki bir düzine bıçakla delinmiş gibi hissediyordu. Kalbi kırılacakmış gibi hissediyordu.

Belki bir dakika boyunca gerçekten de yalnızdı. Sonra bir el kürek kemiklerinin arasına yerleşti ve hafifçe ileri geri ovuşturdu. Hıçkırıkları nihayet hıçkırıklara ve çırpınlara dönüştüğünde, elinde büyük bir mendil belirdi. Onunla yüzünü kuruladı ve burnunu sümkürdü.

Hayatında hiç bu kadar yorgun olmadığını düşündü.

Sanki onun düşüncelerini okumuş gibiydi. Ona doğru eğildi, bir kolu omuzlarına, diğeri dizlerinin altına geldi ve onu kucağına aldı. Kızın zihni bu şoku tam olarak algılayamadan, adam çizmeli ayaklarını karşıdaki koltuğa dayamış ve kızın başını rahatça omuzlarından birine yaslayacağı şekilde onu kucağına oturtmuştu. Başlığının ne zaman çıkarıldığını ya da kimin çıkardığını bilmiyordu ama yine de gitmişti.

"Daha iyi olacak aşkım," diye mırıldandı kulağına doğru.

"Öyle mi?" Ama onun cevabını duymaya ihtiyaç duymaması yorgunluğunun bir ölçüsüydü. O anda ona tamamen güvenmişti. İnsanın omuzlarından hayatın yüklerinin kalkması bazen ne kadar harika bir şeydi.

"Söz veriyorum olacak," dedi.

Farkında olduğu bir sonraki şey, Ringwood'un dışında uyandığıydı.

araba sallanarak durdu.

CECIL MORRIS GÜLÜMSEYEREK BAKIYORDU, ANNESİ GERGİNDİ.
Eve

Didcote Park'tan eve döndükten sonra hem arabada hem de yatağında uyumuş olmasına rağmen solgun ve bitkin görünüyordu. Bayan Pritchard gözle görülür biçimde endişeli, Bayan Rice ise gergindi. Peder Puddle aralarında oturuyor ve her iki hanım için de derin bir endişe gösteriyordu. Mahalle polisi ve dört yardımcısı -birinin burnu şişmiş ve iki gözü morarmıştı- sanki her an bir kavga çıkacakmış gibi dikkatle bekliyorlardı. Aidan'ın duruşmadan nasıl haberdar oldukları hakkında hiçbir fikri olmasa da, oldukça fazla sayıda başka ilgili kişi de oradaydı.

Luff Kontu gecikti ve geldiğinde de keyifsiz görünüyordu.

"Bu işi daha fazla uzatmadan halledelim," dedi ve toplantı odalarının en büyüğünün bir ucuna kurulmuş bir masanın arkasına oturarak, sanki bekletilen kendisiymiş gibi etrafına ters ters baktı.

İlk olarak Cecil Morris çağrıldı ve Kont'un masasının yanındaki sandalyeye oturarak yetimler David ve Rebecca Aislie'nin velayetinin kendisine verilmesi gerektiğine inanmasının nedenlerini tekrarladı. Bunu, büyük bir İncil üzerine dürüstlük yemini ettikten sonra, her nefesinde yalan yere yemin ederek yaptı. Anlattığına göre, genç kuzenlerine aşırı derecede düşküncü, tıpkı ölen zavallı anne babalarına olduğu gibi, annesi de onların üzerine titriyordu. O zamanlar Bayan Eve Morris olan kuzeninin, annesi uzun süren bir rahatsızlıktan sonra iyileşirken çocuklara misafirperverlik göstermesi için ikna edilmiş, ancak kuzeninin mevsimin tadını çıkarmak için Londra'ya gitmek üzere onları terk ettiğini öğrenince rahatsız olmuştu.

Eve bir şey söylemek için nefesini tuttuğunda Aidan bir elini onun koluna koydu.

Morris, yasal velayeti talep ettiğini ve kazandığını, polis memurunu çocukları alması için gönderdiğini, çünkü en son onları ziyarete gittiğinde ve yakında sevgili teyzeleriyle birlikte evde olacaklarına dair güvence verdiğinde

Kuzeninin yeni kocası onu şiddet uygulamakla tehdit etmişti. Bazıları sabıkalı olan evin diğer üyelerinin kendisine zarar vereceğinden, daha da kötüsü, çocukları geri istemek için bizzat gitmesi halinde onlara zarar vereceklerinden korkuyordu.

"Ve gördüğünüz gibi, lordum," dedi, şişkin burunlu, mor gözlü polis memurunun yardımcısına doğru dramatik bir hareket yaparak, "korkularım yersiz değilmiş."

Eve'in tedirginliğinin devam ettiğini hisseden Aidan masanın altına uzandı ve onun elini sıktı.

"Kim yaptı bunu?" diye sordu Kont, asistana kaşlarını çatarak.

"Yaptım, efendim," dedi Eve'in hizmetçisi arkalarından bir yerden. "Ve hanımımın evine izinsiz giren, zavallı masum küçük bebekleri sırf *o* canı intikam almak istiyor diye sürükleyip götürmek isteyen herkese bunu yine yaparım. Keşke yumruğumun ucunda onun burnu olsaydı."

Kont sert bir sesle, "Otur, kadın," dedi, başparmağıyla işaret parmağı arasında burnunun köprüsünü kavrayarak ve yorgun görünerek.

"Ama sordunuz," dedi.

"Evet," diye kabul etti. "Şimdi oturun. Leydi Aidan, Bay Morris'e sormak istediğiniz herhangi bir soru var mı?"

Aidan tekrar elini sıktı ama Aidan onun adına konuşması için yaptığı sessiz ricayı duymazdan geldi ve ayağa kalktı.

"Evet," dedi. "Becky ve Davy geçen yıl 5 Eylül'de posta arabasıyla Heybridge'e getirilmişler. Bu tarihi posta arabası kayıtlarından doğrulamak çok kolay olacaktır. Lütfen Kont'a söyler misin Cecil, teyzemin sözde hastalığı onları almama izin vermeni gerektirmeden önce senin evinde ne kadar kaldılar?"

"Bunu nasıl hatırlayacağım?" diye sordu ona. "Bir ay, iki ay, belki daha uzun."

"Ev kayıtlarım," dedi Eve, "Bayan Johnson'ı 6 Eylül'de çocuklar için hemşire olarak işe aldığımı gösteriyor. Aynı kayıtlar bir dizi

Aynı hafta içinde onlar için kıyafet ve diğer malzemeler satın alındı. Gerekirse Bayan Johnson tanıklık edecektir."

"Sevgili annem hastaydı-" Morris başladı.

"Peki Kont'a babamın ölüm yıldönümünden iki gün önce Ringwood'a yaptığınız ziyaretten bahsedecek misiniz?" Eve ona sordu. "İsterseniz hafızanızı tazeleyeyim. O zaman, o yıldönümünde mirasın size kalacağını düşünmüştünüz. Ben yokken, evdeki herkesi salonda sıraya dizmişsin ki onlara hitap edebilesin. Hizmetçilerimden her biri, çocukların da bu sıraya dahil olduğuna şahitlik edecektir. Onlara ne söylediğinizi bize anlatır mısınız?"

"Hatırlayamıyorum," dedi. "Bu bir süre önceydi."

"Pek çok insan hatırlayabilir," dedi ona. "Sen herkesin -İkamet etmek için geri döndüğünüzde *herkes* gitmiş olacaktı, yoksa hepsini serserilikten tutuklatacaktınız."

"Eve!" Gözleri şok içinde açıldı. "Zavallı genç kuzenlerimi kastetmedim. Benimle birlikte eve gelecekleri için salondaydılar. Ama *o kadın*" -hizmetçiye işaret etti- "beni oyma bıçağıyla tehdit etti ve çocukların iyiliği için geri çekildim."

Arkadan bir yerden bir homurtu duyuldu. "Elimde bir oyma bıçağı olsaydı," dedi kahya, "senin için kulaklarını keserdim, seni yalancı küçük sıçan ve yüzünü düzeltirdim."

"Kadın," dedi Kont sertçe, "dilini tut yoksa seni uzaklaştırırım. Yerinize dönün Bay Morris. Leydi Aidan'ı dinleyeceğiz. Buraya gelin hanımefendi ve oturun. David ve Rebecca Aislîe ile aranızda hiçbir kan bağı olmadığı halde neden velayetlerini size vermem gerektiğini söyleyin."

Aidan oturup İncil üzerine yemin ederken bakışlarını ona dikti ve sakin kalmasını, bu sabah Luff'un kütüphanesinde neredeyse olduğu gibi çılgına dönmemesini diledi.

Anne ve babalarının ölümü üzerine çocukların Heybridge'e gelene kadar bir akrabadan diğerine nasıl gönderildiklerini ve bir kez daha reddedildiklerini anlattı. Onlar için bir yetimhaneden başka bir şey kalmamıştı.

Bir yerlerde. Ama teyzesi, oğlundan habersiz, ağlayarak Eve'e gelmiş ve çocukları yanına alması için yalvarmıştı. O da öyle yaptı. Onlar için bir hemşire ve bir mürebbiye tutmuş ve onlarla olabildiğince çok zaman geçirmiş, çok geçmeden onları kendi çocukları gibi sevmeye başlamıştı. Onları başka kimse istemediği için yasal velayetlerini almak aklına hiç gelmediğini anlattı.

Kont, "Bay Morris'in geçen haftaki davranışlarını nasıl açıklıyorsunuz, eğer kendisi onlarla ilgilenmiyorsa?" diye sordu. "Belli ki sizin yokluğunuzdan ve genç akrabalarını ihmal etmenizden derin endişe duymuş. Onları kendi evine almak için epey zahmete girdi."

"İntikam," dedi Eve.

"Anlayamadım?" diye sordu Kont.

Babasının ölüm yıldönümünden önce evlenerek mirasını nasıl koruduğunu anlattı. Morris'in bu tarihten iki gün önce evdeki herkese yaptığı tehdidi ve o sabah kocası ona Ringwood'u terk etmesini ve bir daha araziye ayak basmamasını emredinceye kadarki davranışlarını tekrar anlattı.

"Sizi bedensel zarar vermekle mi tehdit etti?" Kont kaşlarını çatı.

Cecil Morris ayağa fırlayarak, "Şaka, lordum," diye itiraz etti. "Sevgili kuzenimi neden tehdit edeyim ki? Bu-"

"Oturun Bay Morris," diye buyurdu Kont.

"Çocukları sevdiğimi biliyor," dedi Eve. "Engellendiği ve Albay Bedwyn'in bana yönelik tehdidine tanık olduğu için aşağılanmıştı. Çocuklar aracılığıyla benden intikam almanın bir yolunu buldu."

"Bay Morris," dedi Earl, saklamaya çalışmadığı bir iç çekişle, "Leydi Aidan'a sormak istediğiniz bir şey var mı?"

"Biliyorum," dedi Morris ayağa fırlayarak. "Son iki haftadır neredeydin Eve, çocuklar Ringwood'da tek başlarına çürürken, onları sözde çok seven kadın tarafından terk edilirken?"

"Bewcastle Dükü'nün daveti üzerine Londra'daydım," dedi Eve, Kont'a bakarak, "Kraliçe'ye ve sosyete'ye bir gelin olarak takdim edilmek için."

Albay Lord Aidan Bedwyn. Dün akşam Carlton House'daki devlet yemeğine katılmak için oradaydım, ancak burada olanları duyunca aceleyle eve dönmek için yemeği kaçırdım. Çocukları teyzem Bayan Pritchard'a, bakıcılarına ve m rebbiyelerine emanet ettim. Onlara her gün mektup yazdım. Onları çok özledim." Bir elinin parmak uçlarıyla kalbine dokundu. "Onları burada özledim."

" ok etkileyici," dedi Morris ağır bir alaycılıkla. "Ve söyle bana Eve, Davy büyümekte olan bir  ocuk için bu kadar önemli olan bir baba figürü için ne yapacak? Eviniz kadınlarla dolu. *Kocan* sanırım seni terk etmek ve bir daha dönmemek üzere. Herkes onunla sadece Ringwood'u ve servetini elinde tutabilmek için evlendiğini biliyor."

Toplanan seyirciler arasında bir öfke uğultusu vardı.

Aidan ayağa kalktı. " zin verirseniz bu soruya cevap vermek istiyorum," dedi.

Luff kabul etmek için yorgun bir el salladı. "O halde sizden dinleyelim, Albay Bedwyn," dedi. "Hayatımda iki yetim için bu kadar yaygara koparıldığını hiç duymamıştım."

"Son birkaç yıldır Wellington'un kuvvetleriyle birlikte Yarımada'yı geçip Fransa'nın güneyine doğru savaştım," dedi Aidan, özellikle de sıcak ve nemli bir güne dönüşen bu günde, rahatsız edici olsa da üniformasını tekrar giymeyi seçtiği için şükrederek. "Ve şimdi bile tüm düşmanlıkların nihayet sona erdiğini kim bilebilir? Avrupa, yıllar süren savaş ve yağmadan sonra yeniden parça parça bir araya getirilmeli. Benim görevim orduda. Benim evim Ringwood Malikanesi. Karımın yaşadığı yer. Ayrıldığımda kalbimin kalacağı yer. En kısa zamanda oraya yerleşeceğim. Karımın akrabaları ve arkadaşları benimdir, hizmetçileri benimdir ve üvey çocukları da benimdir. Elimden geldiğince, önümüzdeki birkaç yıl boyunca sadece mektupla bile olsa, genç Davy'ye ve Becky'ye babalık yapacağım."

Eve solgun ve iri gözlerle onu izliyordu. Ve işin kötüsü, diye düşündü Aidan, yalan söylüyormuş gibi hissetmiyordu.

Oturdu. Morris de  yle.

Kont, Bayan Morris'e hitaben, "Ve siz hanımefendi," dedi. "Bu konuda ne söyleyeceksiniz? Bu çocukları istiyor musunuz? Onları önemsiyor musunuz?"

onları? Onları seviyor musun?"

"Evet lordum," dedi fısıltıdan biraz öte bir sesle. "Onları çok seviyorum. Ama-"

Ona ters ters bakan oğlu dışında hepsi kibarca sözünü bitirmesini bekledi.

"O halde," dedi Luff Kontu, kadının söyleyecek başka bir şeyi kalmadığı anlaşıldığında, "çocukların velayetini elinde bulunduran, onlarla akraba olan ve onları sevdiğini iddia eden bir adam ve annesinin taleplerini, muhtemelen belirsiz bir süre için taburuna dönmek üzere olan bir adam ve çocuklar üzerinde hiçbir kan bağı ve yasal hakkı olmayan ve belki de onlara dengeli bir aile duygusu veremeyecek olan bir kadının talepleriyle karşılaştırmak zorundayım."

Aidan şaşkınlık içinde, kaybedeceklerini düşündü.

Odanın arkasından yumuşak ama oldukça belirgin bir ses, "Bu son konuda elbette yanılıyorsunuz," dedi.

Aidan sertçe arkasına baktı. Wulf kapının hemen içinde duruyordu, seyahat için giyinmişti ama uşağının gözetiminden yeni çıkmış gibi tertemizdi, soru sorma bardağı gözünün yarısına kadar gelmişti.

"Kim bu şimşek-" diye başladı Kont. Sonra daha yakından baktı. "Oh, sensin, değil mi, Bewcastle?"

Eve, hâlâ kontun masasının yanında, sandalyesinin kollarını kavradı.

"Aynen öyle," dedi Bewcastle, hiç olmadığı kadar mağrur ve sıkılmış görünerek ilerledi. "Albay Bedwyn kralına ve ülkesine hizmet ederken Leydi Aidan'ın onu ve üvey çocuklarını koruyacak bir ailesi olmaması mı? Bu tam bir saçmalık, Luff. Bedwyn ailesinin tüm hatırı sayılır desteği onun arkasında."

Kont, "Bu iki kimsesiz çocuğu *Bedwyn*'lerin kanatları altına almaya razı mısınız?" diye sordu.

Wulf'un kaşları yukarı doğru kalktı. "Zaten orada değiller mi?" diye sordu. "Şu anda mecazi anlamda da olsa baldızımın kanatları altında değiller mi? Ve Leydi Aidan bir Bedwyn değil mi?"

Luff Kontu ona sanki iki kafası varmış gibi baktı ve sonra böyle bir saçmalığı reddedercesine başını salladı. "Bu çocuklara *olan* ani sevginiz biraz şüpheli görünüyor Bay Morris," dedi. "Aranızdaki ilişki bir yana, onlara olan ilginiz kesinlikle kin güdüyor gibi görünüyor. Ve Bayan Morris tek bir sözüyle bile onları sevdiği iddiasını şüpheyeye düşürdü. Albay Bedwyn yıllarca ortalıkta olmayacak *olsa* bile, Leydi Aidan'ın evinde çok daha mutlu olmazlar mı diye merak ediyor insan. Bewcastle Dükü'nün koruması altında olacakları güvencesiyle, David ve Rebecca Aislie'nin, kimse onları istemezken onlara bir ev ve şefkat veren Leydi Aidan Bedwyn'in yasal velayetine verilmesinin daha iyi olacağını söylemem gerektiğini hissediyorum. Bu şekilde emredilmiştir."

Aidan bir an için Eve'in yere yığılacağını düşündü. Ama o kendini dik tuttu, parmak eklemleri sandalyenin kollarına yaslanmıştı. Ve sonra gözleri onunkileri aradı.

Ona gülümsedi.

BÖLÜM XIX

EVE, BECKY VE DAVY ARASINDA ARABADA DÜĞÜN YAPILDI

her birini bir koluyla sarmıştı. Onları bırakma düşüncesine dayanamıyordu, henüz değil. Becky ona, Jemima Teyze'nin verdiği, içi hazinelerle dolu küçük dantel bir mendili gösteriyordu -yapıştırma elmaslarından biri kayıp bir broş, eşi kaybolmuş gibi görünen gümüş bir küpe, tokası kopmuş bir bilezik. Davy sessizdi.

Onlara iyi bakıldığı anlaşıyordu. Görünüşe göre Jemima Teyze onların üzerine titremiş ve onlara bol bol yemek, özellikle de kek yedirmişti. Becky'yi her gece yatağına yatırmış, öpmüş ve ona ninniler söylemişti.

"Ama senin hikâyelerini özledim Eve Teyze," dedi. "Ben de *seni* özledim. Benjamin'i de. Thelma Teyze'yi ve Mari Teyze'yi. Ve dadıyı."

"Ve herkes ikinizi çok özledi," dedi Eve, ikisine de sıkıca sarılarak. "Uzakta olduğum süre boyunca sizi çok özledim. Bir daha gitmeyeceğim, sensiz olmaz. Ailemle birlikte kalacağım. Çocuklarımla birlikte. Gitmek isteyip istemediğiniz size sorulmadıkça ve ben de sorulduğumu görmek için orada olmadıkça kimse sizi bir daha tatile götürmeyecek. Kuzen Cecil'in Bay Biddle'ı sırf birileri bölgede kötü adamlar olduğunu düşündüğü için sizi almaya göndermesi oldukça düşüncesizceydi. Sizi korkutmuş olabilir. Ama Jemima Teyze sizi gerçekten görmek istiyordu."

Davy ilk kez konuşarak, "Ringwood'a geri dönmemize izin verilmeyeceğini söyledi," dedi.

"Yanılıyor," dedi Eve. "Sanırım Jemima Teyze öyle demedi, değil mi? Bu bölgede sulh yargıcı olan Luff Kontu'ndan daha az

Ringwood'un sizin daimi eviniz olacağını ve benim de anneniz olacağımı ya da annenizin yerine geçeceğimi söyledi," diye ekledi dikkatle. Çocukları her zaman ebeveynlerini hatırlamaya ve onlardan bahsetmeye teşvik etmişti.

Becky karşı koltukta oturan ve dizleri ara sıra Eve'inkilere değen Aidan'a bakıyordu. "Sen bizim yeni babamız mısın?" diye sordu.

Adam hemen cevap vermedi ve Eve gözlerini isteksizce onunkilere dikti. Yarın kesinlikle ayrılacaktı, özellikle de kardeşi onu taşımak için özel bir arabayla burada olduğuna göre. Kalması için başka bir neden yoktu. Dizlerini titreten bir rahatlama ve yükselen bir mutluluk getiren zafer anından beri bunun farkındaydı, kontun kararının karşılandığı yüksek sesli tezahüratta yankılanmıştı. Ama bu acı tatlı bir andı. Yarın ayrılacaktı.

Yine de ona gülümsemişti.

Bedwyn House'daki balo sırasında gülümseme olarak yorumladığı sadece gözlerindeki ifade değildi. Bu tam yüzlü, ışıltılı bir gülümsemeydi; ağzını kıvrıyor, gözlerinin kenarlarını kırıştırıyor, tüm yüzünü aydınlatıyordu. Tüm o karanlık, yasaklayıcı sertlik gitmiş, yerine ışık, sıcaklık ve potansiyel kahkahalarla dolu bir güzellik gelmişti.

Her nasılsa, garip bir şekilde, çiftleşmelerinin hepsinden daha samimi olmuştu. İçindeki derin bir şey, güneşten daha parlak bir neşe, onu sarmak, kollarından daha sıkı sarmak için uzanmıştı.

Ya da öyle görünüyordu. Sadece bir gülümsemeydi.

Ona gülümsemişti. Sonsuza kadar. Belki on ya da on beş saniye, Cecil hışımla odadan çıkana ve Jemima Teyze acıyla ağlayarak Eve'e sarılmak ve sevgili çocuklarını sevdiğini, sevdiğini, sevdiğini, ama onların günlük bakımıyla başa çıkamayacak kadar yaşlı ve yorgun olduğunu söylemek için aceleyle öne çıkana kadar. Eve de ona sarılmış ve *ne zaman isterse* gelip onları -ve *kendisini*- ziyaret edebileceği konusunda güvence vermişti. Eve dikkatini Aidan'a verdiğinde, Aidan odanın arka tarafında Bewcastle Dükü ve Luff Kontu ile sohbet ediyordu ve üniformasının içinde yine uzak ve oldukça asık suratlı görünüyordu.

Fazla oyalanmamıştı. Jemima Teyze'den yeni öğrenmişti.

Çocuklar merdivenlerin altında, Üç Tüy'ün oda hizmetçilerinden ikisi tarafından eğlendiriliyorlardı. Eve, hiç de hanımefendiye yakışmayacak bir tavırla çocukları ikişer ikişer alarak merdivenlerden inmiş ve her seferinde bir tane olmak üzere onları kucaklamak için meyhaneye koşmuş, kahkahalar atarak dans etmişti. Hayatında bundan daha mutlu bir an hatırlamıyordu.

"Aidan şimdi Becky'ye, "Babanı hatırlıyorsun, değil mi?" dedi. Artık seninle birlikte olamasa da o her zaman senin baban olacak. Onun yerine ben buradayım, senin her zaman güvende ve sıcak olmanı, senin iyi bir genç kız, Davy'nin de iyi bir genç adam olarak yetişmene yardımcı olacak bakım ve eğitimi almanı sağlamak için buradayım."

"Sana ne diyeceğim?" Becky sordu.

Eve, kızın onu şaşırttığını görebiliyordu. Kaşları kalktı.

"Hmm," dedi. "Bir bakayım. Karım Eve Teyze. Sanırım bu beni Aidan Amca yapar."

Kulağa saçma geliyordu. O kadar saçmaydı ki Eve güldü. Kimin aklına gelirdi ki? Albay Lord Aidan Bedwyn iki kimsesiz çocuğu kendisine Aidan Amca demeye mi davet ediyordu? Onu nasıl da *seviyordu*! Ama bu şu anda başa çıkılamayacak kadar acı verici bir gerçektir. Becky'ye tekrar gülümsedi.

Yarın ayrılıyor olacaktı.

BEWCASTLE DÜKÜ KALMA DAVETİNİ KABUL ETMİŞTİ

Ringwood Malikânesi'nde bir gece geçirmek için. Her zamanki yumuşak ve mağrur sesiyle, her şeyin Three Feathers'da kalmaktan daha iyi olduğunu söylemişti ve daha önce onu toplantı odalarının altındaki hana girerken gördüğünde ev sahibinin yüzündeki ifadeye bakılırsa, lütufkâr kişi de bu duyguyu paylaşmaya değer olduğunu eklemişti.

Adamın gelmesi Eve'i şaşırtmış ve kafasını karıştırmıştı ama akşam yemeğinden hemen önce salona girip onu orada yalnız bulana kadar nedenini pek düşünmemişti. Aidan'dan hiçbir iz yoktu.

Dükten her zaman hoşlanmamıştı. Ayrıca, o anda itiraf etti ki

O an, tıpkı yörüngesindeki herkes gibi ondan korkuyordu. Ama bu korkuya yenik düşmesine asla izin vermemiştir. Odadan tekrar kaybolmak için bir bahane uydurma ya da önemsiz şeyler hakkında parlak bir şekilde sohbet etme dürtüsüne şimdi direndi. İki elini de uzatarak odanın içinde dikkatle ilerledi. Ellerini kendi ellerine almaktan başka çaresi yoktu, belli belirsiz şaşırmış ve belki de biraz rahatsız görünüyordu.

"Teşekkür ederim," dedi. "Tüm kalbimle teşekkür ederim." Aidan'inkinden daha ince, daha uzun parmaklı olan ellerini bırakmadan önce sıktı, her iki elinde de birer yüzük vardı.

"Size büyük bir hizmette bulunduğumun farkında değilim, Leydi Aidan," dedi.

"Konuşmadan önce orada ne kadar durduğunuzu bilmiyorum," dedi, "ama kararın büyük ölçüde dengede durduğunu, kontun Cecil'e velayet verme kararını, çocukları bana geri verme olasılığı kadar sürdürme olasılığının da yüksek olduğunu anlamış olmalısınız. Kararını etkileyen şey söylediklerinizdi. Hatta bundan da öte, sizin varlığınızdı."

"Bir nebze de olsa hizmet edebildiğime sevindim o halde," dedi.

"Neden geldin?" Geri çekilmek, oturup bir şeylerle meşgul olmak istedi. Adamın gümüş gözleri ve doğrudan bakışları en iyi zamanlarda bile rahatsız ediciydi. Ama olduğu yerde, ondan sadece birkaç adım ötede durdu. "Çocukların iyiliği için olamazdı. Bir dükkân sahibinin yetimleri için kayıtsızlıktan başka bir şey hissedemezsin. Benim iyiliğim için olamazdı. Bana en iyi ihtimalle tahammül ediyorsunuz, en kötü ihtimalle de hor görüyorsunuz ve Carlton House'daki yemeği kaçırmakta ısrar ederek sizi oldukça kızdırdım. O halde Aidan'ın iyiliği için olmalı."

"Beni o kadar iyi tanıyan birini keşfetmek çok rahatlatıcı," dedi, "öyle ki kendi sorularını benim için yanıtlayabiliyor ve böylece beni kendi sorularımı oluşturma zahmetinden kurtarıyor."

Bu kibirli sitem karşısında yüzü kızardı. "Neden geldin?" diye sordu.

"Geldim hanımefendi," dedi, "çünkü Bedwyn ailesinin reisiyim ve her zaman ailenin üyeleriyle ilgilenmeyi kendime görev bildim. Artık siz de onlardan birisiniz ve bağımsızlığınızı ne kadar güçlü bir şekilde savunursanız savunun, Aidan'ı ne kadar kararlı bir şekilde gönderirseniz gönderin, öyle olmaya devam edeceksiniz."

İzni bittiğinde sonsuza dek. Sizin de şahit olduğunuz gibi, hatırı sayılır bir nüfuza sahip olan benim etkiye ihtiyaç duyabileceğiniz anlaşıldı. Ben de geldim."

"Benim hatırım için geldin o zaman?" Kaşlarını çatı. Nezaketle hareket edemeyecek kadar soğuk bir adama benziyordu. Ama bu nezaket değildi. Az önce kendisi de söylemişti; bu bir görevdi. Tıpkı Aidan gibi, onu da her şeyden çok görev motive ediyordu. İki kardeş birçok yönden birbirlerine çok benziyorlardı. Yine de arkadaş değillerdi.

Dük hafifçe başını eğdi.

"Aidan'la aranızda ne var?" diye sorarken buldu kendini. "Neden yakın değilsiniz? Yaş ve mizaç olarak birbirinize benziyorsunuz." Yine de bu tam olarak doğru değildi. Aidan'ın suskunluğunun ardında ateş, Dük'ünün ardında ise buz vardı. "İkiniz de onur ve görevi her şeyin üstünde tutuyorsunuz. Neden yakın değilsiniz?"

Kaşları yukarı kalkmıştı, soru sorma bardağı elindeydi ve açık renk gözleri onu dondurdu. Adamın maskelerinin en kalın olanının arkasına çekildiğini fark etti. Birden, en ince maskesinin ardında bile gerçek bir adam olup olmadığını merak etti.

"Kardeşler Galler tarzında gösterişli olmak zorunda mı, hanımefendi," diye sordu ona, "birbirlerinin göğsüne sarılmak, her ayrılıkta, her kavgada ve barışmada duygusal gözyaşları dökmek, birbirlerine olan duygularının derinliklerini süslü, ateşli bir dille ilan etmek zorunda mı? Kendilerine daha fazla İngiliz ölçüsü koysalar, *aralarında* bir şeyler olması gerekmez mi?"

Onu sinirlendirmişti. Onu soğuk sözlerle ve yurttaşlarını açıkça aşağılayarak kırbaçlamıştı. Ama kız onu kızdırmıştı.

"O zaman onu seviyor musun?" diye sordu.

"Kadınların kullandığı sözcükleri kullanıyorsunuz, Leydi Aidan," dedi. "*Aşk*. Aşk, eylem dışında tanımlanamayan soyut bir terimden başka nedir ki? Aidan bir Bedwyn. O benim kardeşim ve -kendi oğlumu doğurmadığım sürece ya da doğurana kadar- varisim. Onun mutluluğu kadar hayatı da benim için önemli. Böyle aşırı ve dramatik bir jest gerekirse onun için ölürüm. Bu aşk mı? Kendiniz karar verebilirsiniz."

O daha konuşmasını bitirmeden kapı açıldı ve Mari Teyze içeri girdi,

Bastonuna dayanarak kendini destekliyordu. Thelma da onunla birlikteydi-Eve her zaman yaptığı gibi akşam yemeğini onlarla birlikte yemesi için ısrar etmişti. Mari Teyze hemen büyük bir heyecanla davadan bahsetmeye başladı, çünkü öğleden sonraki duruşma için ısrar ediyordu. Dükün yüz ifadesi, kalın Gal aksanını dinledikçe acıya dönüştü.

Beş dakika daha geçtikten sonra Aidan ortaya çıktı, üzerinde artık üniforması yoktu ama şık mavi ve gri gece kıyafetleri ve bembeyaz keten giysiler içindeydi.

"Andrews bu öğleden sonra Londra'dan o kadar geç geldi ki gömleğimi ütülememişti," dedi. "Gömleğimi ütüsüz giydiğimi duymak bile istemedi, oysa benim tecrübesiz gözlerimle görülebilecek tek bir kırışıklık bile yoktu. Biraz geç kalmanın, onun mahcubiyetten ağladığını görmekten daha iyi olduğuna karar verdim."

Ona doğru dönen Eve acıdan başka bir şey hissetmedi. Bütün bu yolu onunla birlikte gelmiş, kardeşinin gazabına göğüs germiştir. Bugün onun için ve onun için hiçbir şey ifade etmeyen çocuklar için savaşmıştır. *Ona gülümsemiştir.*

Ve yarın gidiyordu.

Dük, "Ama sen her zaman görünüşüne dikkat etmeyen biriydin, Aidan," dedi.

"Akşam yemeği hazır olacak," dedi Eve. "Yemek odasına gidelim mi?"

Aidan Mari Teyze'ye kolunu uzatırken ve Bewcastle Dükü de ona kolunu uzatmak için öne çıkarken Eve, Agnes'in içkileri salona getirmesini istemesi gerektiğini düşündü. Onu ne kadar kaba bulacaklardı.

Bewcastle'da bir günlüğüne KÖYE İNMEK İÇİN BİLE

kendi armalı arabası, eşyalarını ve uşağını taşımak için bir yük arabası, iki arabacı, kendi arabası için iki uşak ve hepsi de görkemli kıyafetler giymiş altı atlıdan oluşan gerçek bir süvari alayı getirmişti.

Ertesi sabah Eve'le birlikte terasta duran Aidan garip bir üzüntü hissetti. Wulf'un geldiği nokta buydu.

Hafızasının parlak, enerjik, haylaz çocuğu, şimdi soğuk, yalnız bir aristokrat, o kadar çok güce sahipti ki, bunu sadece uzun bir parmağını kaldırarak ya da kara bir kaşını kaldırarak uygulayabilirdi. Ya da usulca söylenmiş bir kelimeyle. Aidan bir an için göğsünde alışılmadık bir sıkışma hissetti. Genelde vedalardan etkilenmezdi, özellikle de karşısındakini önümüzdeki birkaç gün içinde tekrar görmeyi umuyorsa.

Wulf neden gelmişti? Dün öğleden beri bu soru üzerinde kafa yoruyordu ama kardeşinin sadece bir Bedwyn'in başı dertte olduğu için geldiği ve bunun meseleyi çözebileceği cevabını hâlâ tam olarak kabullenememişti. Wulf, bir Bedwyn olsa bile, Eve'in iki yetimin kaybından dolayı acı çekmesini neden umursasındı ki? Aidan'ın Eve'e değer verdiğini ve *kendisinin* de Aidan'a değer verdiğini bildiği için *gelmiş* olması mümkün müydü? Sadece düklük görevinden değil, kardeşlik sevgisinden de mi? Ona sormanın bir anlamı yoktu. Gümüş gözleri ve kalkık kaşlarıyla Aidan'a dönüp bakacaktı, elinde soru sorma bardağı, sanki bu kelimeyi hiç duymamış gibi bakacaktı.

Arabalar garaj yolunda gözden kayboldu.

"Umarım fazladan bir gün daha kalarak size rahatsızlık vermiyorumdur,"

dedi. "Hayır, hiç de değil." Ama yüzünde hafif bir anlayışsızlık ifadesi

vardı.

Kaşlarını.

Elbette onun bu sabah Wulf'la birlikte gitmesini bekliyordu. Dün akşam yapacağını söylediği şey buydu. Ama şafaktan bir süre önce uyandıktan sonra bir daha uyuyamayarak yatağına uzanmış, toplantı salonlarındaki sahne kafasında tekrar tekrar oynamıştı.

Evim Ringwood Malikanesi. Karımın yaşadığı yer. Ayrıldığımda kalbimin kalacağı yer.

Bu sözleri söylediğinde yalan gibi gelmemişti ama aslında tam da öyle *olduklarını* düşünmüştü. Kesinlikle neredeyse utanç verici derecede gösterişliydi. Ama tekrar uyumaya çalışırken bu sözleri aklından çıkaramamıştı.

Ayrıldığımda kalbimin kalacağı yer burası.

...onun evlatlık çocukları benim.

Onlar kendisine ait değildi. Belki de yetim kalmış ve tüm akrabaları tarafından istenmeyen ve sahipsiz bırakılmış küçük çocuklara duyduğu doğal bir ilgi dışında onlarla hiçbir ilgisi olamazdı.

Ve sonra Cecil Morris'in sözleri beynine yerleşmiş ve Aidan kalkıp Andrews'u çağırmadan giyinene ve atı eyerleyip gün doğumuna doğru hızlı bir gezintiye çıkarmak için ahırlara gidene kadar tekrar tekrar kendini tekrarlamıştı.

. . söyle bana Eve, Davy büyümekte olan bir çocuk için bu kadar önemli olan bir baba figürü için ne yapacak?

Sözcüklerle birlikte, bir akşam kreşte zayıf, şaşkın ve tehditkâr bir tavır takınan, dün arabada sessiz ve pasif olan çocuğun görüntüleri de gelmişti.

. Davy bir baba figürü için ne yapacak?

Gittiğimde kalbimin kalacağı yer orası.

Onlar onun çocuklarıydı. Eve'in. Ve Eve onun karısıydı. Onunla evlenmeye, onu tören için Londra'ya götürmeye, eve geri getirmeye ve onu terk etmeye karar vermesinin anısı şimdi ne kadar aptalca görünüyordu. Tıpkı küçük bir askeri manevra gibi, kısa sürede tamamlanmış, kısa sürede unutulmuştu. Bir Bedwyn olduğunu ve Bedwynlerin neredeyse her zaman eşlerini sevdiklerini hesaba katmış olabilirdi. Bu, onun ve kardeşlerinin çocukken kıs kıs güldükleri ve yüzlerini buruşturdukları bir gelenektir. Ve Bedwynler çocuklarına görev ve sorumluluk kavramlarını aşılama konusunda aşırı titiz davransalar bile onları sever ve beslerlerdi. Aidan'ın bildiği kadarıyla hiçbir Bedwyn evlatlık çocuklarla uğraşmamıştı.

"Çok güzel bir gün," dedi. "Çocuğu balığa götürebilirim diye düşündüm." Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz büyük bir utanç duydu.

"Davy?"

"Belki yaparım diye düşünmüştüm," dedi. "Evlendikten sonra ona güvende olduğunu söyledim ve kendisini kız kardeşinin ve buradaki diğer kadınların koruyucusu olarak görmesi için onu cesaretlendirdim. İş o noktaya geldiğinde, elbette hiç güvende değildi ve kimseyi, hatta kendisini bile korumak için hiçbir şey yapamazdı. Onun bir çocuk olduğunu ve yetişkinlerle vakit geçirmeye ihtiyacı olduğunu fark etmeliydim.

ve kendi başına yapabilecek yaşa gelene kadar tüm korumalığını yapacağım. En azından bugünü onunla geçireceğim."

Kadının kaşları daha da çatıldı ve ilk başta bir hata yaptığını düşündü, kalarak, bir gün daha ona eşlik etmeye zorlayarak, görünüşe göre çocuğu tek başına yetiştirme yeteneğini sorgulayarak. Ama kaşlarını çatmasının nedenini yanlış anladığını, kadın konuştuğunda fark etti.

"Çok naziksiniz," dedi usulca. "Bazen bundan şüphe ediyorum. Şüphe etmeyi kolaylaştırıyorsunuz. Düne kadar hem sizin hem de Bewcastle Dükü'nün neredeyse aşılmaz maskelerin ardına saklandığınızı fark etmemiştim bile. Ama siz nazik bir adamsınız."

"Sadece bir gün balık tutmaya karar verdiğim için mi?" Maske mi? Maske takmıyordu, değil mi? Wulf takıyor muydu? Evet, aslında takıyordu ve kız bunu görece kadar anlayışlıydı. Ama kendisi değil, değil mi? "Bir günlük zevk için kalmanın benim açımdan büyük bir fedakârlık olduğunu düşünüyorsan, erkekler hakkında pek bir şey bilmiyorsun Eve."

"Davy'nin babası bir dükkâncıydı," dedi. "Pek de müreffeh bir esnaf değildi. Yine de *Albay Lord Aidan Bedwyn*, bu adamın oğlunu balığa götürmek için izninden bir gün daha vazgeçerek fedakârlık yapmıyor mu?"

"Çok güzel bir gün," dedi aniden. "Sen de gelsen iyi olur Eve, kızı da getir. Sanırım o ve erkek kardeşi bugün ayrı kalmaktan rahatsız olurlar, özellikle de ben onlara neredeyse yabancı olduğum için. Arabayı alacağız ve arkasına bir piknik sepeti yükleyeceğiz."

Başını bir yana eğmiş, ışıltılı ve güzel gözlerle ona bakıyordu.

"Git ve bakıcılarına çocukları hazırlamasını söyle," dedi utanarak, "ve Bayan Rice'a bugün onlara ders vermeyeceğini bildir. Ben arabayı hazırlarken sen de gidip piknik sepetiyle ilgili talimatları verebilirsin."

Eteğini toplayıp evin merdivenlerinden yukarı doğru hafifçe koşmadan önce ona gülümsedi. Birden kendini okuldan kaçmış bir çocuk gibi neşeli hissetti. En son ne zaman sadece zevk için bir gün geçirdiğini hatırlamıyordu. Az önce ona hatırlattığı gibi, bir dükkân sahibinin çocukları olan iki küçük çocukla bir gün geçirmek bir zevk miydi? Çocuğa balık tutmayı öğretmek? Onlarla piknik yapmak? Ve Eve ile?

Birden, çocuklar olmasaydı kalıp kalmayacağını merak etti. Şu anda Wulfla birlikte arabada oturmuş, rahat bir şekilde politika ya da benzeri bir konuda sohbete dalmış olur muydu? Yoksa kalmak için başka bir bahane mi bulurdu?

Sorunun peşine düşmek istemedi. Onun yerine ahırların olduğu yöne doğru yürüdü.

Ayrıldığımda kalbimin kalacağı yer burası.

Yapılacak YÜZ BİR ÖNEMLİ ŞEY VARDI

İki haftadır uzakta olduğundan beri. Eve bir toprak sahibi olarak görevlerini her zaman titizlikle yerine getirmişti. Ve sosyal yükümlülüklerini de her zaman kabul etmişti -komşularını ziyaret etmek, onların çağrılarına cevap vermek, hastaları ziyaret etmek gibi. Ama bu günü kendine ayırdığı için suçluluk bile duymayacağına karar verdi. Ne de olsa bu sadece kendisi için değildi, değil mi? Çocuklar içindi. *Onun* çocukları için. Eğer son birkaç haftada yaşadıklarından bir şey öğrendiyse, o da onlara zaman ayırmanın, ilgi ve sevgi göstermenin hayatında yapabileceği en önemli şey olduğuydu.

Nehrin sahin bir yerinde, onun arazisinde, ama evden uzakta ve köyün epey yukarısında bir yer buldular. Orada, rengârenk kır çiçekleriyle bezeli çimenli bir çayırdaki, mavi gökyüzü ve güneşin altında, arabayı bırakıp balık tutmaya gittikleri kapıdan taşıdıkları piknik sepetini yere bıraktılar. At çayırın bir köşesinde otlaması için serbest bırakılmıştı.

Aidan Davy ile, Eve de Becky ile bir süre balık tuttular. Yıllar önce Percy'den öğrendiği becerileri hatırlamaya çalıştı. Aidan arada bir gelip onlara yardım ediyor ve olta atıldıktan sonra ellerini Becky'nin ellerinin üzerinde tutarak kollarını çok çabuk yormadan nasıl sabit tutacağını gösteriyordu. Becky başını geriye doğru eğdi ve onun baş aşağı duran yüzüne baktı, kendi yüzüne doğru eğildi ve gülümsedi - güneşli, sıkıntısız bir çocuk gülümsemesi. Aidan ona baktı ve göz kırptı.

Eve için çok değerli bir andı. Ziyaretçiler salonunda durup ona Percy'nin savaşta öldüğünü söyleyen o sert, güçlü süvari subayının çocuklara karşı nazik olacağını nasıl düşünebilirdi ki?

Ancak Becky kısa sürede pasif balık tutma oyunundan sıkıldı; bu durum, kıyıdaki tüneğinden sıçrayıp sinekleri kovalamak için önlerinde salınan Muffin'in çok hoşuna gitti. Eve, Becky'yle birlikte çayırda yürüdü, çeşitli çiçekleri tanımladı, kelebekleri kovaladı ama renklerine biraz huşu içinde baktıktan sonra yakaladıkları tek kelebeği serbest bıraktı, birbirlerini ve Muffin'i kovaladı - gerçi bu oyunu çok uzun süre oynamak için çok sıcak bir gündü - ve papatya zincirleri yapmak için sepetin yanına oturdu. Eve, Becky'nin boynuna takması için uzun bir tane ve taç olarak takması için daha kısa bir tane yaptı. Becky'nin yaptığı küçük zincir Eve'in bileğine takılacaktı.

Onlar oynarken, çocuk anlamsızca gevezelik ederken ve bazen kendi kendine usulca şarkı söylerken, Eve nehir kıyısında balık yakalamak gibi ciddi bir işle uğraşan Aidan ve Davy'nin farkındaydı. Davy her şeyi kendi başına yaparken Aidan'ın sessizce anlattığını ve sabırla denetlediğini fark etti. Sonunda ikisi de kıyıda yan yana oturuyorlardı, ikisi de gömleklerinin kollarındaydı, çoğu zaman sessizdiler, ara sıra konuşuyorlardı. Davy, Eve'e öyle geliyordu ki, normalde konuştuğundan çok daha fazla konuşuyordu. İkisi de gülmüyor, hatta gülümsemiyordu ama ikisi de rahatlamış ve memnun görünüyordu.

Neredeyse baba ve oğul gibi.

Neden kalmıştı ki? Gecenin büyük bir bölümünde uyanık kalmış, bu sabah karşılaşacağı ayrılık için kendini hazırlamıştı. Kayıtsızmış gibi bile davranmamıştı. Onun gitmesini istemiyordu. Bu kadar basitti. Hazır değildi, asla da olmayacaktı. Sonra sabah oldu ve kendisine bir erteleme verileceğini öğrendi. Onunla geçireceği bir gün daha olacaktı ve aynı ıstıraba bu gece ve yarın sabah da katlanacaktı. Adamın kalma kararı onu neredeyse hayal kırıklığına uğratmıştı. İstirabın en kötüsü şimdiye kadar bitmiş olmalıydı. Belki de bitmeyecekti.

Kuşkusuz değil.

"Git ve Davy ile Aidan Amca'ya söyle," dedi sonunda Becky'ye, piknik sepetinin kayışlarını çözerken, "yemek vakti geldi."

Becky'nin gidip anonsunu yapmasını izledi. Aidan'ın dönüp bir kolunu gevşekçe çocuğun beline dolamasını ve Becky'nin tombul bir kolunu onun boynuna sarıp geniş omzuna yaslanmasını izledi. Davy'nin başını kaldırıp ona bakmasını ve dikkatini tuttuğu küçük balığa çekmesini izledi.

Eve dizlerine sarıldı ve çok bilinçli bir şekilde bu sahneyi hafızasına kazımaya çalıştı. Yarına kadar... Ama yarını düşünmeyecekti.

Çok geçmeden fark etti ki yemek vakti gelmemişti. Bayan Rowe'un cömert peynir dilimleriyle birlikte gönderdiği kalın taze ekmek ve tereyağının yanı sıra, taze pişirilmiş balık yiyeceklerdi.

"Sence Davy ve ben neden bütün sabah balık tuttuk?" Eve şaşkınlığını ifade edince Aidan sordu. "Gerçek erkekler gibi kadınlarımızı doyurabilmek için köle gibi çalıştık ve parmaklarımızı meşhur kemiğe kadar yorduk. Öyle değil mi Davy?"

Yüzünde gülümseme yoktu ama sesinde bu açıkça görülüyordu. Kendisi ve Davy ateş yakmak için dal ve sopa ararken Becky'yi büyük, yassı yapraklar bulmaya gönderdi. Eve, Muffin davet edilmediği için onun midesini gıdıklayarak, aslında tüm bunları yarı sürede kendisi de başarabilirdi, diye düşündü, ama ateşi yakmak ve yanında taşıdığı paltosundan çıkardığı çıra kutusuyla ateşi yakmak da dahil olmak üzere neredeyse her şeyi çocukların kendi başlarına yapmalarına izin verdi. Onlara balıkları nasıl temizleyeceklerini ve hazırlayacaklarını öğretti ve bunu yaparken onları izledi, sonra da balıkları yaprakların üzerine koyup sarmalarına izin verdi. Yaprakları ateşe kendisi koydu.

Karnı açlıktan guruldayınca Eve ellerini kaldırdığı dizlerinde kavuşturdu ama yemeğin gecikmesine itiraz etmedi. Her iki çocuk da daha önce hiç tanık olmadığı kadar kendilerini kaptırmış ve eğleniyorlardı.

"Babam bir keresinde bize ateş yakmıştı," dedi Davy.

"Öyle mi Davy?" Becky gözlerini kocaman açarak ona baktı.

"Ve kestane kavurduk," dedi Davy, "ve annem parmaklarımızı yakmamıza izin verdiği için onu azarladı."

"Annem saçını taramama izin verdi," dedi Becky.

Bu kısa bir konuşmaydı ama Eve'in gözlerini yaşarttı ve kalbini ısıttı. Onları her zaman hatırlamaya teşvik etmiş olmasına rağmen, daha önce onun yanında hiç hatırlamamışlardı.

"Sanırım," dedi Aidan, "balık hazır. Ateşten alacağım ve

Yaprakları ne zaman yiyebileceğimize Eve Teyze karar verecek. Parmaklarınızı ya da dilinizi yakmanıza izin verdiğim için beni suçlamasını göze alamam."

Tadı hafif yanık ve lezzetli olan balık, ekmek, tereyağı, peynir, reçelli tartlar ve frenk üzümlü keklerle karınlarını doyurdular. Kendilerini limonatayla tazelediler. Sonra Aidan iç çekerek battaniyeye uzandı, bir çizme ayağı dizden büküldü, bir kolu gömleğinin kolunu dirseğine kadar kıvrıp güneşten korumak için gözlerinin üzerine sardı.

"Bu," dedi, "mutlak mutluluk."

Çocuklar Muffin ile birlikte çayını keşfetmeye gittiler. Eve piknikten arta kalanları sepete geri koydu. Aidan derin ve düzgün nefes alarak uyudu. Eve ona bakarak daha fazla anı biriktirdi. Kendini uykulu hissetse de uzanmak istemedi. Birinin çocuklara göz kulak olması gerekiyordu. Ayrıca, bu günün tek bir anını bile kaçırmak istemiyordu.

Bu mutlak bir mutluluk.

Evet, gerçekten de öyleydi. Aynı zamanda saf ıstırap dolu bir gündü.

Her şey her zaman hayalini kurduğu aile hayatına çok benziyordu - önce Joshua'yla, sonra John'la. Ve şimdi böyle bir hayatın nasıl olabileceğine kısa bir bakış atıyordu -başka birinin çocukları ve yarın onu terk edecek bir kocayla. Belki de bunun bir önemi yoktu. Onlar onun çocukları, o da kocasıydı ve bugün bir aile olarak birlikteydiler. Belki de önemli olan tek şey bugündü. Belki de herkesin bekleyebileceği tek şey bugündü. Belki de yarın hiç gelmeyecek bir yanılsamaydı.

"Sanırım," dedi Davy, sesi onun hayal dünyasını bölerek, "dükkanların ve iş yerlerinin olduğu bir şehir bölgesinden gelen Davy, taşra hakkında pek bir şey bilmiyor. Onu evdeki çiftliğe götürüyor, ona bir şeyler açıklıyor, tabiri caizse ellerini kirletmesine izin veriyor musunuz?"

"Hiç yapmadım," dedi. "Onları her zaman evimin konforuna yakın tutmak istedim. Buraya ilk geldiklerinde çok zayıf, solgun ve halsizdiler, Aidan. Onları görmek kalbini kırardı. Ama belki de görmeliyim?"

"Kariyer için hazırlıklı olması gerekecek," dedi. "Toprak gerçek bir olasılık. Bir kâhya olmayı öğrenebilir, hatta belki sizin kâhyanız bile olabilir. Ya da belki bir çiftlik işçisi, hatta bir çiftçi olabilir."

"Belki de bir toprak sahibidir," dedi. "Benim mülküm sahipsizdir."

Kolunu gözlerinden kaldırdı ve ona bakmak için başını çevirdi. "Henüz çocuk sahibi olmayabilirsin," dedi.

"Hayır." Başını hızla başka yöne çevirdi ve çayırın gözünün önünde bulanıklaştığını görünce telaşlandı. Hayır, değildi. Gebe kalabileceği bir hafta olmuştu ama kalmamıştı. Asla kendi rahminden bir çocuk sahibi olamayacaktı.

Birkaç sessiz dakikanın ardından usulca, "Ah," dedi. "Özür dilerim, Eve."

"Olmanıza gerek yok," dedi. "Bu işleri umutsuzca karıştırdı, değil mi? İzinli olarak İngiltere'ye her geldiğinde kendini buraya ziyarete gelmek zorunda hissederdin ve ben de senin gelmene izin vermek zorunda hissederdim."

Kısa bir sessizlik daha.

"Bu arzu edilen bir şey olmazdı," dedi.

"Hayır."

Gökyüzünde süzülen küçük bir bulut vardı, sadece bir tane. Ama güneşi buldu ve birkaç dakikalığına onu örttü. Eve ani serinlikte titredi.

Bulut uzaklaştığında, "Ned Bateman'la konuşacağım," dedi. "Kâhyamla. Davy hakkında yani."

"Belki," dedi, "yarın Davy'ye çiftliği gezdiririm. Kendim de görmek isterim. Çiftçilik hakkında bir iki şey bilirim."

"Yarın mı?"

Konuşmalarını noktalayan o kısa sessizliklerden biri daha oldu.

"Londra şu anda yok olmayı tercih edeceğim bir yer," dedi.

dedi. "Wulf, Carlton House'da kaçırdığımız akşam yemeğini anlattığında ürperdim. Sen de ürpermedin mi? Herkes inatla farklı dillerde konuşuyor, kimse kimseyi anlamıyor, Büyük Düşes, tam olarak yorumlayabilecek tek kişi, Galler Prensi'ni küçümsediği ve eğlencenin yüzüstü düşmesini istediği için bunu yapmaktan kaçınıyor, Kraliçe sonsuza kadar devam etti ve akşam yemeğinden sonra herkesi salonda kendisine resmi hürmetlerini sunmaya zorlayarak geceden geriye kalan ne varsa öldürdü, Rus Çarı tüm hanımlarla gelişigüzel flört etti ve artık ilgi odağı olmadığı için suratını astı. Londra'ya döner dönmez aynı şeylere daha fazla katlanmak zorunda kalacağım. Burada olmayı tercih ederim."

Sadece yarın için mi? Birkaç gün daha mı? İzninin geri kalanı

için mi? "Sakıncası var mı?" diye sordu.

"Hayır." Doğruyu mu söylediğinden yoksa yalan mı söylediğinden hiç emin değildi. "Hayır, hiç de değil."

Çocuklar geri dönmüştü; bir süredir nehir kıyısında çömelmişlerdi. Muffin, Eve'in yanına sokulup ıslak burnuyla onun elini dürterken Becky de Aidan'ın yanına gitti.

"Aidan Amca," dedi, "sana bir şey getirdim."

Adam ayağa kalktı ve kadın eline nehir yatağında hâlâ ıslak olan pürüzsüz bir çakıl taşı tutuşturdu.

"Benim için mi?" dedi, ona bakmadan önce yakından inceledi. "Bunun bana verilen en değerli hediye olduğuna inanıyorum. Teşekkür ederim, tatlım."

Eve bu sevecenlik karşısında irkildi. Ama Becky battaniyenin üzerinden atlayarak onun yanına gelmişti.

"Bir tane de senin için Eve Teyze," dedi.

Eve, çocuğa sarılırken bunun, hayatının en mutlu günlerinden biri olan bugünün bir hatırlatıcısı olarak hayatının geri kalanında en değerli hazineleri arasında yaşayacak bir hediye olduğunu fark etti.

"Sanırım," dedi Aidan, "o atı ahıra geri götürsek iyi olacak."

Bu kadar çok ot tüketip patlamadan önce."

Becky kocaman esnedi ve adam eğilip bir koluyla onu kucağına alırken diğer eliyle de piknik sepetini kaldırdı.

Davy'ye, "Çubukları ve diğer her şeyi getirebilirsin, delikanlı," dedi. "Eve Teyze'nin hanımefendiyi oynamasına izin vereceğiz."

Becky başını onun omzuna yasladı ve hemen uykuya daldı.

BÖLÜM XX

AIDAN'IN NE KADAR KALMAYA NİYETLİ OLDUĞU HAKKINDA HİÇBİR FİKRİ YOKTU. O

Bu soruyu kendisine bilinçli olarak sormadı. Tek bildiği, izninin geri kalanını Londra'da geçirmek istemediğiydi; orada hayat, taburundayken olduğu kadar telaşlı ve askeri meselelere odaklı olacaktı. Lindsey Hall da cazibesinin bir kısmını yitirmişti. Wulf'a göre Ralf bile Londra'ya gitmişti ve oradaki kardeşlerinin çoğu olmadan boş ve kasvetli görünecekti.

Ve Eve olmadan.

Rahatlamaya ihtiyacı vardı. Ve İngiltere'de her gün mavi gökyüzü, güneş ışığı ve deriye işleyerek kasları yatıştıran ve ruha ılık bir merhem sunan bir sıcaklık dalgası yaşıyordu.

İlk başta kalmak için bahanesi olan, ancak kısa süre sonra nedeninin büyük bir parçası haline gelen çocuklara olan bağlılığını anlamak zordu. Belki de bunun nedeni, onların kendisinin ya da Eve'in sahip olabileceği tek çocuklar olduğunu bilmesiydi. Bir kez ayrıldıktan sonra asla geri dönemezdi. Nehrin aşağısında bunu çok açık bir şekilde ifade etmişti. Eğer onlardan bir çocuk doğurmuş olsaydı, izin günlerinde ziyaret etmesine izin verirdi, ama birlikte uyudukları hafta boyunca gebe kalmamıştı.

O an her şeydi. Bu birkaç gün -vicdanı ne kadar çalmasına izin verirse o kadar- karısı ve çocuklarıyla geçireceği tek gündü. Evet, gerçekten de tuhaf bir düşünce, çocukları. *Onların çocukları.*

Eve okulun tatil edildiğini ilan etti. Aidan birkaç kez Davy'yi de yanında götürdü ve kısa süre sonra çocuk, ahır ziyareti ya da köyde bir gezinti olsa bile, gittiği her yerde onun gölgesi oldu.

İlk seferinde Eve'in kâhyasıyla birlikte, bir sonrakinde ise yalnız başlarına çiftliği incelediler ve Aidan çocuğa yetişen tüm farklı ürünleri gösterdi, onu tarlalara götürdü, bitkilere dokunabilmeleri ve aralarındaki farklılıkları görüp hissedebilmeleri için onunla birlikte kamburunun üzerine eğildi. Otlayan hayvanları izlediler; bir tarlada inekler, bir diğerinde koyunlar. Ahırda dolaştılar, domuzların ve tavukların beslenmesine yardım ettiler, ahırın içine baktılar, hala kısmen geçen yılın samanıyla doluydu, ineklerden biri orada memnun bir şekilde çiğniyordu, hasta buzağısı yanında samanın içindeydi. Buzağının yardım almadan beslenemeyeceği kendilerine açıklandığında Davy'ye ineğin nasıl sağılacağını öğretti. İkisi de ağız dolusu ılık, tatlı sıvının tadına baktı. Demircinin çalışmasını izlediler. Tüm bunlar olurken Aidan çalışan bir çiftliğin tanıdık kokularını içine çekti ve kırsal yaşamın tanıdık çekiciliğini hissetti.

Bir dahaki sefere Eve ve Becky de onlarla birlikte gitti, köpek üç sağlam bacağının üzerinde onlarla birlikte sallanıyor, dördüncüsünü ara sıra destek olarak kullanıyordu. Bütün süre boyunca birlikte kalmadılar. Eve ve Becky işçi eşlerini ziyaret etmek için bazı kulübelere girdiler ve Aidan kısa bir süre sonra Becky'yi dışarıda birkaç çocukla oynarken gördü. Daha sonra çiftlikte Becky büyük hayvanlara olan ilgisini kaybetti ve otların ve tozun içinde oturup çiftlik kedilerinden en sakın olanıyla oynarken, kedilerden korkuyor gibi görünen köpek Eve'in eteklerine yapıştı.

Aidan her iki çocuğun da güneşten bronzlaştığını fark etti. Eve de hemen hemen her yere taktığı sarkık, şekilsiz hasır şapkasına rağmen öyle olmuştu; doğru hatırlıyorsa o ilk gün taktığı şapkanın aynısıydı ama şimdi gri yerine pembe kurdelelerle süslenmişti. Üzerinde ne yeni ne de moda olan soluk pembe muslin bir elbise vardı. Taşra ortamına mükemmel bir şekilde uyuyordu. Rochester Teyze onu şimdi görseydi dehşete düşerdi. Tamamen güzeldi.

Adımlarını eve doğru çevirdiklerinde -kamyonu getirmek yerine yürümüşlerdi- hepsi tozlu ve biraz dağınık görünüyordu, özellikle de çocuklar. Gün özellikle sıcaktı. Becky, Aidan'ın omuzlarına çıkmış, saçlarına yapışmıştı; şapka takmamıştı. Bir gün daha sona eriyor, diye düşündü üzüntüyle. Ayırmayı daha fazla erteleyemezdi.

Sağ taraflarında nehir göründü.

"İşte bu," dedi işaret ederek, "eskiden sıcak bir günün cevabıydı.

bir delikanlıydı. Yüzmeye giderdik."

"Oh, öyle mi?" Eve ona parlak gözlerle baktı. "Biz de öyle. Percy ve I. Yasaktı, babamızın su korkusu vardı. Şuraya giderdik, ağaçlar bizi ihbar edebilecek kişilerin gözlerinden gizlenmemizi sağlardı." Nehir boyunca biraz daha ileriye işaret etti. "Eve gittiğimizde ıslak saçlarımı saklamak ve sonra yıkamış gibi yapmak için gizlice odama çıkmak zorunda kalırdım."

Aidan Davy'ye baktı. "Yüzer misin, delikanlı?"

"Hayır, efendim." Çocuk başını salladı.

"Ne?" Aidan kaşlarını çatı. "Yüzemiyor musun? Tahammül edilemez! Bu meseleyi düzeltmeliyiz. Ve şu andan daha uygun bir zaman yok." Nehir yönüne doğru döndü.

"Aidan!" Eve gülüyordu. "Davy'ye şimdi yüzmeyi öğretemezsin. Havlumuz yok."

"Bu havada neden havluya ihtiyacımız olsun ki?" diye sordu. "Becky, havluya ihtiyacımız var mı?"

Saçlarını biraz daha sıkıca kavradı. "Hayır, Aidan Amca."

"Ama yapamam efendim," diye itiraz etti Davy. "Batarım. Boğulurum."

"Sana batmamayı öğreteceğim," dedi Aidan ona. "Sana boğulmamayı öğreteceğim."

Eve ve su içmek için önlerine atlayan köpek de onlarla birlikte geldi. Eve, yaklaştıklarında kendisinin yüzmeyeceğini söyleyerek itiraz etti. Yanında uygun giysisi yokken nasıl yüzebilirdi ki? Ama ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı ve Becky'nin elbisesini çıkardı, böylece çocuk vardiyasıyla suda sıçrayabildi. Aidan botlarını, çoraplarını ve gömleğini çıkardı ama pantolonunu isteksizce üzerinde bıraktı. Davy, Aidan'ın yönlendirmesiyle donuna kadar soyundu. Yüzmeyi öğrenme fikri onu hiç de heyecanlandırmamış görünüyordu.

Aidan suya girdiğinde suyun nefis bir serinlikte olduğunu fark etti. Nehir bu noktada geniş olmasına rağmen dizlerine kadar ulaşıyordu ve merkeze doğru biraz daha derin olduğunu tahmin etti. Eve için bir elini uzattı.

"Elbisen ıslanacak," dedi, kumaşı üzerlerine doğru çekerken ayak bileklerinin düzgünlüğünü takdirle fark etti. "Çıkarsan iyi olur. Ne de olsa seni vardiyandan daha az bir kıyafetle gördüm."

Bir parmağıyla nazikçe suyu test edip önce bir bacağına sonra diğerini suya indirirken ona konuşur gibi bir bakış attı. Elbisesi dizlerine kadar sıyrılmıştı ama kuru tutmanın imkânsızlığını anlamış olmalı ki elbiseyi tutmayı bıraktı. Adam Becky'yi kaldırıp çocuğu ona verirken elbise suyun üzerinde yüzüyordu. Becky soğğun şokuyla çığlık attı. Davy titremesine, zayıf, beyaz bedenli ve perişan görünmesine rağmen çığlık atmadı.

Aidan çocuğa nasıl nefes alacağını, yüzü tamamen suya batmış olsa bile sudan nasıl korkmayacağını öğretme işine koyulurken Eve gözle görülür ve işitilir bir şekilde mutlu olan Becky ile oynuyordu. Eve, Becky sırt üstü yüzerken onu tutuyordu. Aidan aynı şeyi Davy için de yaptı, ancak çocuk ayaklarını nehir yatağından kaldırmak konusunda son derece isteksizdi.

"Bu bir güven meselesi delikanlı," dedi Aidan sonunda. "Seni tutacağım ve batmana izin vermeyeceğim konusunda bana güvenmelisin. Bunu yapacak mısın?"

"Evet efendim," dedi çocuk ciddiyetle.

Bundan sonra, Aidan'ın elleri sıkıca Davy'nin altında, çocuğun yavaş yavaş gevşediğini, yavaş yavaş suyun kendisini tutacağına güvendiğini hissederek yüzmeye başladı. Aidan bir eliyle onu tutmayı bıraktı ve diğer elini güven vermesi için Davy'nin sırtının alt kısmında tutmakla yetindi. Becky'yi yavaş bir daire çizerek döndüren Eve'e baktı, elbisesi tamamen ıslaktı ve ince kıvrımlarına yapışıyordu. Saçları bile nemliydi.

Sonra Davy dehşet içinde nefesini tuttu ve ayağa fırladı.

"Çekmecelerim, efendim," dedi. "Çıkmışlar."

Ve elbette, kaçak çekmeceler akıntıyla birlikte yüzüyordu, çocuk onları yakalamaya çalıştığında çoktan ulaşamayacağı bir yerdeydi.

Becky fark etmişti. "Davy'nin çekmeceleri!" diye bağırdı.

Aidan peşlerinden yüzdü. Onlara bir anda ulaşabilirdi, ama çocuğun arkasından su sıçrattığını ve güldüğünü fark edince yavaşladı - daha doğrusu bir çocuğun utançla karışık kıkırdaması ve

komiklik.

Aidan çekmeceleri, daha derin sulara sürüklenmeden hemen önce kavradı. Onları başının üzerinde salladı.

"Gelin ve onları alın," dedi.

Davy yanına gelmişti, hâlâ neşeyle sarsılıyordu, bir eli suyun altında mahrem yerlerini kapatıyor, diğeri boş yere donuna uzanıyordu.

"Ulaşamıyorum efendim," dedi. "*Görecekler!*"

Aidan onları birkaç santim daha aşağı sarkıtarak çocuğa güldü. "Belki de seni onlar için yüzdürmeliyim," dedi ve onları daha derin sulara atmakla tehdit etti.

"Hayır, efendim. Onları bana verin."

Çocuğun gerçekten güldüğünü görmek o kadar hoşuna gitmişti ki, Aidan'ın aklına alay etmeyi uzatmak geldi. Ama gereksiz yere utanmasına neden olmak istemiyordu. Hâlâ gülerek, çekmeceleri ulaşabileceği bir yere sarkıttı ve çocuk çekmeceleri kavradığında, onu bir kolundan yakalayıp yarıya kadar suyun altına çekti, onunla alaycı bir şekilde güreşti ve sonunda onu göğüs derinliğindeki suya güvenli bir şekilde ayaklarının üzerine bıraktı, böylece Davy kendini teşhir etmeden çekmecelerine girebilecekti.

İşte o anda Aidan nehrin yukarısına doğru bakarken, suyun içinde kıpırdamadan duran ve Becky'yi kucağında tutan Eve ile göz göze geldi. Yüzünde tutuk bir ifade vardı. Aidan ancak bunu fark ettiğinde hâlâ gülmekte olduğunu anladı. Aslında tamamen onursuzca davranıyordu.

Eve'e mahcup mahcup baktı, kahkahası sadece bir sırıtışa dönüştü.

Davy hâlâ kıkırdıyordu, güvenli bir şekilde tekrar çekmecelerine yerleşmişti.

"Peki delikanlı," dedi Aidan, "daha derin sulara hazır mısınız? Seni bırakmayacağıma söz veririm gelip benimle yüzer misin?"

"Evet, efendim," dedi çocuk. Ama bu kez ifade ettiği her zamanki pasif itaat değildi. Gözleri hevesli, çocuksu bir heyecanla parlıyordu. Korkularını unutmuştu. Keyif alıyordu. Genç bir çocukla birlikte

güvendiği bir yetişkin.

Aidan bir kolunu ona doladı ve ayaklarıyla onları iterek sırtında tembelce süzüldü. Güneşin sıcaklığını göğsünde hissedebiliyordu. Eve ve Becky'nin artık suyun içinde olmadıklarını görebiliyordu. Kıyıda güneşin altında duruyorlardı, köpek de yanlarına yerleşmişti. Eve çocuğun kuru elbisesini başına geçiriyordu, muhtemelen önce ıslak elbiseyi çıkarmıştı. Kendisi böyle bir rahatlığa sahip değildi, aptal kadın. Elbisesi ıslak bir şekilde üzerine yapışmış, ikinci bir deri gibi görünüyordu. Elbisesinin içinde yüzerken de daha az mütevazı görünmezdi.

Taburuna döndüğünde tüm bunlar bir rüya gibi görünecek miydi? Bir rüya kadar acısız ve önemsiz mi? Hararetle öyle olmasını umuyordu. Ama hayatının geri kalanında, tüm insanların gelecekte ihtiyaç duyacağı umudu vermek için hangi rüyayı görecek? Son birkaç yıldır kurduğu hayal mütevazı bir hayaldi; bir ev, bir eş, kariyerini geride bıraktıktan sonra bir aile. Son zamanlardaki hayali bile daha az mütevazı değildi

-Kariyerinin devamı, Bayan Knapp'ın karısı olması ve hayatını paylaşması. Onu sevmemişti, sevmeyi de hiç beklememişti. Tek hayal ettiği rahatlık ve memnuniyetti. Başka bir hayali olabilir miydi? Başka bir hayal *olabilir miydi?*

Birdenbire güneş biraz daha az sıcak, su biraz daha soğuk geldi.

RAHİP THOMAS PUDDLE o akşam yemeğe geldi, Mari Teyze tarafından davet edilmiş, Havva'nın çok sevineceğini ve gelmediği takdirde hayal kırıklığına uğrayacağını söylemişti.

Eve gerçekten de çok sevinmişti. O Becky, Davy ve Aidan'la daha çok vakit geçirirken, papaz da Thelma ve Benjamin'le daha çok vakit geçiriyordu ve tam da o öğleden sonra sadede gelip Thelma'ya evlenme teklif etmişti.

Thelma Eve'e, "Ona bir kez daha düşünmesi için yalvardım," dedi, "konumu, ailesi ve cemaati için ne anlama geleceğini düşünmesini istedim, ama bana tek bir nedenle hayır diyeceğini söyledi, o da onu gerçekten sevmiyor ve onunla evlenmek istemiyor olmamdı. Ona yalan söyleyemezdim Eve. Ona tüm kalbimle tapıyorum. Benjamin de öyle."

Eve'in tek tepkisi ona sarılmak oldu.

"Ama ben ona sadece şartlı bir kabul verdim." Thelma Eve'in kucağından çekildi, sıkıntılı görünüyordu. "Herkes bana bir tür cüzzamlı gibi davranırken sen beni yanına aldın Eve. Bana iş ve bir yuva verdin. Becky ve Davy'nin hâlâ benim hizmetlerime ihtiyacı var. Ben-"

Ama Eve tek elini kaldırarak onu susturdu. "Başka mürebbiyeler de var," dedi. "Bir tane bulacağım. Ve eğer *onu* iyi bir adama kaptırırsam, bir başkasını bulurum. Papaz evini ziyaret etmek ve hava nasıl olursa olsun ziyaretim boyunca kilise bahçesinde yürümek zorunda kalmamak güzel olacak."

İkisi de güldü.

Thelma, "*Sana* da benim hissettiğim gibi bir mutluluk diliyorum," diye söze başladı ama Eve yine elini kaldırdı.

"Mutluyum," dedi. "Evim ve ailem var. Çocuklarım var. Arkadaşlarım ve komşularım var."

"Ya Albay Bedwyn?" Thelma sordu.

Eve başını salladı. "Sanırım önümüzdeki bir ya da iki gün içinde ayrılacak. İzinden dönmeden önce ailesini tekrar görmek isteyecektir."

Neşeli, şenlikli bir akşam yemeği idi; gülümseyen, kızaran Thelma ve gülümseyen, kızaran Peder Puddle ve Mari Teyze formundaydı, herkes için mutluydu ve planlanması gereken düğün, düğün toplantısı ve bir düzine başka mutlu konu hakkında gevezelik ediyordu. En az onlar kadar uyanık ve yorulmak bilmiyordu.

Eve her zamanki gibi çocuklara masal okuduktan ve onları yataklarına yatırıp iyi geceler öpücüğü verdikten sonra salona indiğinde Thelma bol bol esniyordu. Thelma, Benjamin'i uyuttuktan sonra Peder Puddle'la eve kadar yürümek üzere ayrılmıştı; bu tamamen romantik bir saçmalıktı elbette, çünkü bir aptal için bile Peder Puddle'ın *onunla* eve kadar yürümek zorunda kalacağı son derece açık olmalıydı. Mari Teyze Aidan'la yalnızdı.

"Bugünkü güneş, sıcak ve Thelma ile papazın yarattığı heyecan beni çok yordu," diye yakındı. "Erkenden yatmaya gidiyorum. Yani beni eğlendirmek için daha fazla içeride kalmanıza gerek yok, Albay. İşte Eve geri döndü.

kreşten. Neden ikiniz böyle güzel bir akşamda yürüyüşe çıkmıyorsunuz?"

Aidan ayağa kalkıp Mari Teyze'ye yardım ederken ve bastonunu uzatırken Eve, "Ah, sonuna kadar çöpçatanlık yapıyor," diye düşündü.

"İyi fikir hanımefendi," dedi. "Eve çok yorgun değilse bunu yaparız."

Mari Teyze, Eve'in iyi geceler öpücüğü için yanağını kaldırırken neşeyle gülümsedi.

Az önce ocağın yanında derin bir uykuya dalmış gibi görünen Muffin ayağa fırladı ve umutla kuyruğunu salladı. Birisi *yürümek* kelimesinden bahsetmişti.

Dell'e doğru yürüdüler, çimenleri geçip zambak havuzuna gittiler, orada bir süre durup zambaklara baktılar ve ellerini serin suda gezdirdiler ve sonunda ağaçların arasından geçip dik yamaçtan dereye doğru indiler. Muffin bazen önde, bazen arkada, bazen de gelip Eve'in eteğini koklayarak onlarla birlikte sallanıyordu.

"Bu köpeğin hikâyesi nedir?" Aidan zambak havuzuna geldiklerinde sordu.

"Kiracılarımdan birine aitti," dedi, "işçilerine şiddet uyguladığı için kira kontratını yenilemediğim bir adamdı. Muffin'i geride korkunç bir şekilde sakatlanmış ve istismara uğramış olarak bıraktı. Şu anki görüntüsünden neler çektiğini tahmin edebilirsiniz - yine de onu ilk gördüğümünden çok daha iyi görünüyor. Herkes onu vurmanın en iyisi olacağını düşünüyordu ama ben buna izin vermedim. Daha sonra acısını dindirmek gerekse bile, önce nezaket ve sevgi deneyimi yaşamasını istedim. Ama iyileşebileceği kadar iyileşti. Kesinlikle artık yanına yabancı biri yaklaştığında sinmiyor ve inlemiyor."

"Senin total ördeklerinden biri," dedi alçak duvara oturarak. Suçlamada hiçbir sertlik yoktu.

"Evet," diye kabul etti. "Benim değerli total ördeklerimden biri." Muffin'in sağlam kulağını kaşımak için eğildi.

Aidan'ın öğleden sonra Davy'yle birlikte gülüşünü ve onunla alay edişini aklından silemiyordu. Davy'nin kendisi de çocuksu bir neşeyle çaresizdi. Hayatının iki kasvetli adamı gülüp oynuyordu.

"Peki Ned Bateman başka biri mi?" diye

sordu. "Ned mi? Sana söyledi mi?" diye

sordu.

"Evet," dedi. "Onun ve belirsiz sayıda sakat ve yaralı terhis olmuş asker için arazi satın alacaksınız, böylece kendi çiftliklerini ve belki de atölyelerini kurabilecekler ve size taksitle geri ödeyecekler."

"O zaman total ördek değiller," dedi. "Bana geri ödeyecekler. Bağımsız olacaklar. Keşke daha fazla yardım edebilseydim. Savaşlar bittiğine göre böyle binlerce adam olacak, değil mi? İşsiz adamlar? Sağlıkları ve çoğu zaman bir ya da daha fazla uzuvları olmayan adamlar?"

"Bunu iyice düşündünüz mü?" diye sordu. "Size danışmanlık yapacak bir avukatınız var mı? İşle ve kredinin ayrıntılarıyla ilgilenen bir avukatınız var mı?"

"Ned'e güveniyorum," dedi ona.

"Eminim biliyorsundur," dedi. "Ve onun da size güvendiği kesin. Ama bu iş düzgün ve yasal bir şekilde yapılırsa daha iyi olur ve ilgili herkes çok daha mutlu olur. Size iyi bir avukat bulmama izin verin."

"Hayır-" Kaşlarını çatı.

"Wulf'a sana bir tane bulmasını söyleyeyim," dedi. "İnan bana Eve, bu projenin bir parçası olacak adamlar ortada belgeler olursa, neyin ne olduğunu tam olarak bilirlerse kendilerini çok daha güvende hissedeceklerdir."

"Öyle mi?" diye sordu kuşkuyla. "Bana

inanın," dedi adam. "Wulf'a sorayım."

Başını salladı. İyi iş uygulamaları hakkında çok az şey biliyordu. Belki de daha fazla şey bilen erkeklerden tavsiye almaktan zarar gelmezdi, özellikle de bunlar akrabaları, biri kocası, diğeri kayınbiraderi olduğunda.

"Eve," dedi, "bazen senin total ördeklerin hakkında kızgınlıkla ve hatta küçümseyerek konuştum. Bunun için özür dilerim. Cömertliğinizi ve görünüşleri, hayattaki konumları ya da geçmişleri ne olursa olsun tüm yaratıklara olan sevginizi onurlandırıyorum. Sizi tanımak alçakgönüllü bir deneyim oldu. Bunun için size teşekkür ederim."

Bir süre öylece durup ona bakmasına rağmen ne diyeceğini bilemedi. Ne zaman onun için bu kadar değerli olmuştu? Tek bir an var mıydı? Ama o öyle düşünmüyordu. Farkında olmadan içine işlemiştii bu aşk, bu acı. Tek kelime etmeden döndü ve kuyuya giden yolu açtı.

"O sabah buradaydım," dedi yamaçtan aĞağı indiklerinde, "Charlie evden aĞağı inip bir ziyaretçim olduğunu söylediğinde -askeri bir bey- Percy olmalı diye düĞündüm. Mari Teyze piknik sepetini korurken ben de Thelma ve çocuklarla birlikte çan çiçeğı topluyordum."

Mavi çiçeklerin hepsi çoktan gitmişti. Açelyalar da öyle. Ama dere günün ya da yılın her saatinde güzeldi. Şimdi de çok güzeldi, alacakaranlığın ilk ışıklarıyla koyu yeşil, ağaç dallarının üzerinde derinleşen mavi gökyüzü, batan güneşin ışınlarıyla altın rengine bürünen dere.

"Ve sen geldin," dedi, "seni neyin beklediğini bilmeden."

"Hayır." Neredeyse o gün piknik yaptıkları yere oturdu ve kollarını dizlerine doladı. Adam onun yanına oturdu ve Muffin dereye doğru sallanarak taşların arasında dolaşmaya başladı.

"Çocuklarla aran çok iyi," dedi. "Bugüne kadar Davy'nin güldüğünü hiç duymamıştım. Bence mutlu bir çocukluk geçirmiş olmalısın, Aidan. Ya sen?"

"Ah, evet, gerçekten," dedi. "Ebeveynlerimiz birbirlerine taparlardı ve hepimizi koşulsuz severlerdi. Birlikte enerjik bir şekilde oynar ve kavga ederdik. Cehennem gibiydik."

Onun hakkında hâlâ çok az şey biliyordu. Çok geç olmadan, şimdi bilgi edinmek istiyordu.

"Dük de mi?" diye sordu. "Onunla da oynadın mı?"

"Wulf'la mı?" Bir kolunu dizine attı ve yamaçtan aşağıya, dereye doğru baktı. "Evet, ikimiz çocukken çok yakındık. Hatta neredeyse ayrılmazdık. Ona hayrandım. Cesur, cüretkâr ve yaramazdı. Akla gelebilecek her türlü macerada onu mutlulukla takip ederdim."

Bu onun hayal bile edemeyeceğı bir şeydi.

"Ne *oldu*?" diye sordu ona.

Sanki bir hayalden çıkıyormuş gibi başını hafifçe salladı. "Hayat oldu," dedi. "Babamızın bizi koşulsuz sevdiğini söylemişim. Sanırım bu tam olarak doğru değil. O Bewcastle Dükü'ydü ve bu nedenle konumunun görev ve sorumluluklarına bağlıydı. Wulf onun varisiydi ve sağlık sorunları yaşıyordu. Ölümünden sonra bu görev ve sorumlulukları devralması için Wulfun on iki yaşından itibaren eğitilmesi gerekiyordu. Bu yüzden de hepimizden ayrı tutuldu ve iki öğretmenin ve babamızın kendisinin sıkı kontrolü altına girdi. Zavallı Wulf." Yine hayallere dalmıştı. "Zavallı Wulf."

"Neden?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Varis olmaktan nefret ediyordu," dedi. "Topraktan ve ona ve onun başı olarak aileye bağlı olma düşüncesinden nefret ediyordu. Hayatında hiçbir seçeneğe sahip olmama fikrinden nefret ediyordu. Macera ve özgürlük istiyordu. Askeri bir kariyer istiyordu. Babamıza yalvardı da yalvardı - ta ki gerçeği kabul edene kadar."

Artık Bewcastle Dükü olarak tanıdığı adam *bu muydu*? Bu doğru olabilir miydi? Ama öyle olmalıydı.

"İkiniz de askeri kariyer mi istiyordunuz?" diye sordu.

"Hayır." Bir süre sessiz kaldı. Eve ağaçların arasındaki gizli tünelerinden kuşların akşam korosunu duyabiliyordu. "Hayır, hayatımızın ironisi buydu. Ben ordu için doğmuştum -ikinci oğul- ama çocukluğum ve gençliğim boyunca kaderime karşı savaştım. Şiddetten nefret ettim. Toprağı sevdim. Lindsey Hall'u sevdim. Wulf ve ben, çok gençken birbirimizin kıyafetlerini giymek, kimliklerimizi ve hayatlarımızı değiş tokuş etmek için birlikte plan yapardık. Herkesi kandıracak kadar birbirimize benzediğimizi düşünürdük. O zamanlar *çok* genç olmalıyız."

Eve birden sabahki bir anı hatırladı, nadasa bırakılmış bir tarlaya yaklaşmışlardı ve Aidan Davy'ye tarlanın nasıl ve neden ekilmeden bırakıldığını anlatmıştı. Eğilip bir avuç yeni dönmüş toprak almış ve Davy'ye göstermişti. *İşte hayat bu*, delikanlı, demişti. *Tüm yaşamın geldiği madde budur*. Ve elini toprağın üzerine kapatıp sıktı ve bir an için gözlerini sımsıkı yumdu.

Araziyi sevdim.

"O zaman baban askeri bir kariyer yapman için ısrar etti mi?" diye sordu, "Senin isteğine karşı olmasına rağmen mi?"

"Sanırım onun favorisiydim," dedi. "Davy'nin bana yaptığı gibi ben de onun peşinden köpek yavrusu gibi dolaşırdım. Çiftliklerinin işleyişiyle çok ilgiliydi. Ondan ve onunla birlikte öğrendim. Her şeyi içime çektim. Hayatımı onun yaptığı şeyi yaparak geçirmek istedim. Sanırım benim için seçtiği kariyerin benim yararına olmadığını anlamaya başlamıştı. Ama öldü."

"Sonra ne oldu?" Kaşlarını çatı.

"O öldüğünde ben on beş yaşındaydım," dedi. "Wulf on yedi yaşındaydı. Birkaç yıl okula devam ettim ama ayrılıp eve döndüğümde, babamız ölmeden önce kaldığım yerden devam ettim. Çiftlik işleriyle meşgul oldum. Wulfun kâhyasını hayal gücünden yoksun, hatta beceriksiz buluyordum. Teklif ettim-" Aniden durdu ve Eve devam etmeyeceğini düşündü. "Aptal bir çocuk olduğum için, Wulf'a her şeyi, çiftliklerin işleyişiyle ilgili yanlış olan her şeyi açıklarsam ve kâhyanın yerini almayı teklif edersem minnettar olacağını düşündüm. Bir hafta sonra beni kütüphanesine çağırdı ve babamızın her zaman istediği gibi benim için bir görev satın aldığını söyledi."

"Oh," diye bağırdı Eve. "Ne tarifsiz bir zalimlik!"

"Zalimlik mi?" dedi. "Bence değil. Bu Wulf'un bana bilmem gereken şeyi, Lindsey Hall'da ikimize de yer olmadığını söyleme şekliydi. Eğer kalsaydım, hayatımızın geri kalanında hançerlerimizi çekmiş olacaktık. Çok haklıydı, görüyorsunuz. Her mülkte sadece bir efendiye yer vardır."

"Ama komisyonu istememiştiniz," dedi. "Neden reddetmediniz?"

"Olabilirdi," dedi. "Ama alternatifi neydi? Lindsey Hall'dan ayrılmak zorundaydım. *Bu* çok açıktı. Ve ben bir Bedwyn'dim, görüyorsunuz. Güçlü bir görev bilinciyle yetiştirilmiştim. On sekiz yaşına geldiğimde görevlerimden biri de aile reisinin iradesine itaat etmektir. Wulf sadece Wulf değildi. O Bewcastle Dükü'yü."

"Ve sen de gittin."

"Ve ben de gittim."

Birdenbire her şey onun için çok netleşmişti. Çocukken birbirlerine çok yakın olan iki kardeş, koşullar yüzünden birbirlerinden ayrılmış ve biri diğeri üzerinde güç sahibi olmuştu. Her biri diğerrinin hayatını istemişti ama koşullar bu değişimi yapmalarını imkânsız hale getirmişti. Ve böylece hayat - hayatın gerçekleri- aralarına geri dönölmez bir kama sokmuş, bir zamanlar birbirlerine duydukları sevgiyi yok etmiş ya da en azından bastırmış ve birini soğuk ve itaatkâr, diğerrini sert ve itaatkâr yapmıştı.

Aristokrasinin ayrıcalıklı yaşamının kolay olduğunu düşünmüşse bile -ki muhtemelen düşünmüştü- o anda fikrini değiştirdi. Aristokratlar belki de İngiltere'deki diğerr herkesten daha az özgürdü. Bu garip bir farkındalıktı.

"Ama hayatınızla barıştınız?" diye sordu ona.

Doğrudan ona bakmak için başını çevirdi. Alacakaranlık derinleşiyordu ama kadın hâlâ adamın yüzünün sert hatlarını net bir şekilde görebiliyordu.

"Oh, evet, elbette," dedi hızlıca. "İyi bir kariyer oldu. Hâlâ da öyle ve önümüzdeki yıllarda da öyle olacak. Sonunda bir general olacağımı söyleyebilirim."

"Geri dönmek için sabırsızlanıyor musun?" diye sordu.

"Evet, elbette," dedi tekrar. "Ayrılmak her zaman güzeldir. Rahatlamak, İngiltere'yi ve ailemi görmek için sabırsızlanıyorum. Ama her zaman geri dönmeye fazlasıyla hazırım. Çok uzun süre boş kalmanın getirdiği bir huzursuzluk var. Evet, geri dönmek güzel olacak."

Kendini derinden, korkunç bir şekilde yaralanmış hissetti. Geri dönmeye hazırdı. Huzursuzdu. Onu terk etmek ve hayatını normale döndürmek iyi olacaktı. Ne bekliyordu ki?

Ne bekliyordu ki?

Ayağa kalktı ve artık altından çok gümüş rengi olan dereye doğru yürüdü. Muffin tekrar kendi keşiflerine çıkmadan önce birkaç dakika onun etrafında koşturdu. Aidan gelip onun yanında durdu.

"Burası parkın güzel bir bölümü," dedi.

"Evet." Kuyunun içi karanlık gibiydi ama yukarı baktığında gökyüzünün hâlâ mavi olduğunu görebiliyordu.

"Şimdi ne olacak Eve?" diye sordu ona. "Ben gittikten sonra yani? Buradaki hayatın seni tatmin edecek mi?"

Muffin'in başını okşamak için eğildi, ancak Muffin bu ilgiyi talep etmemişti.

"Oh, evet," dedi. "Harika bir şekilde mutlu olacağım. Çocuklarım var ve artık onlar resmen benim. Ringwood ve servetim tartışmasız benim. Teyzem, arkadaşlarım ve komşularım var. Ve sen tüm bunları mümkün kıldın, Aidan. Seni her zaman derin bir minnettarlıkla hatırlayacağım."

Uzun boylu, iri yapılı, dik bir askeri duruşu olan bu adamın kendisine bakarken artık yüzünü göremiyordu.

"Minnettarlıkla," dedi usulca. "O halde, fazlasıyla ödüllendirildim."

Sesi tıpkı o ilk gün ve onu izleyen günlerdeki gibiydi. Bu seste, öğleden sonra Davy'yle gülüşen ve onunla alay eden adamın sesini ya da birkaç gün önce Becky'ye tatlım diyen sesi algılayamıyordu.

Yutkundu, boğazı ve göğsü aniden dökülmemiş gözyaşlarıyla acıdı. Ya gerçeği ağzından kaçırırsa? diye düşündü. *Seni seviyorum. Beni terk etme. Bana geri dön. Benimle çocuk yap. Benimle sonsuza dek mutlu yaşa.* Korkunç cazibeye kapılmamak için dudağını ısırıldı.

"Nazik olmaktan çok daha fazlasını yaptınız," dedi sakın bir nefes aldıktan

sonra. Bu son bir veda gibi geldi.

Kız titrerken, "Üşümüşsün," dedi. "Eve dönsek iyi olacak.

"Evet."

Ama kolunu ona uzatmadan önce birkaç dakika geçti. Sanki söylenecek daha çok şey varmış gibi, oysa elbette yoktu.

BÖLÜM XXI

ERTESİ SABAH ÖZEL BİR TESLİMATI DA BERABERİNDE GETİRDİ Luff Kontesi'nden Albay Bedwyn ve Leydi Aidan Bedwyn'e iki gün sonra Didcote Park'taki bir bahçe partisine katılmaları için bir davetiye.

Eve, kahvaltı masasında teyzesi ve Aidan'a yüksek sesle okuduktan sonra, "Gitmek istemiyorum," dedi.

Teyzesi ellerini göğsünde kavuğturarak, "Ama gelmelisin," dedi. "İlk kez davet ediliyorsun. Serena çok sevinecek, biliyorsun sen de orada olmazsan kendisi gitmemeye yemin etti, aşkım."

Aidan Eve'e baktı ve kaşlarını kaldırdı.

"Bu yıllık bir etkinlik," diye açıkladı. "Çok özel. Sadece en iyi aileler davet edilir. Morris'ler hiçbir zaman onların arasında yer almadı. Elbette, artık bir Bedwyn'im ve son derece saygın biriyim."

"Ve kraliçeye takdim edildiniz," diye ekledi teyzesi.

"Evet, o da var." Eve'in gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Geçen yıl yeterince iyi değildim ama bu yıl iyiyim. Ben gitmeyeceğim."

"Özür dilerim," dedi Aidan. "Davetiye beni de kapsamıyor mu? Ya ben de katılmak istersem?"

Yüzünü buruşturdu. "Mümkün değil. Yapabilir misin?"

"Mesele şu ki Eve," dedi, "hayatının geri kalanında Ringwood'da yaşayacaksın. Şimdiye kadar Luff ve kontesi hariç tüm komşuların aynı zamanda arkadaşın gibi görünüyor. Neden onlarla iyi ilişkiler içinde olmayasın ki?"

Mümkünse onları da mı?"

"Davetiye neredeyse uygunsuz bir şekilde geç geldi," dedi. "Diğerleri uzun zaman önce gönderilmişti. Tabii siz Didcote Park'a uğradınız ve Bewcastle Dükü de bizzat toplantı salonuna geldi. Birdenbire artık dışlanmış biri değilim."

"Acı mı çekiyorsun?" diye sordu.

"Hayır, tabii ki değil." Kadın ona güldü.

"O zaman bunu kanıtla," dedi ona. "Daveti kabul et, ikimiz için de."

Bayan Pritchard ellerini hâlâ göğsünde kavuşturmuştu. "İşte bu, Albay," dedi. "Onun mantıklı düşünmesini sağlayın. Eve döndüğünüzde her şeyi en küçük ayrıntısına kadar dinlemek istiyorum. Bahçe partisi çok romantik bir şeydir, insanların içine girip kaybolabilecekleri bir sürü koru, çardak ve mağara vardır, tabii ki çiftler halinde."

"Neden böyle bir şey yapmak isteyelim ki?" diye sordu Eve, Aidan onun kızardığını fark etmişti, "katılacağımız sosyal bir etkinlik varken?"

"Katılacak," diye düzeltti Aidan.

Davy'ye, hava hâlâ güzelse bu sabah kriket takımını dışarı çıkaracaklarına söz vermişti ve öyleydi de. Çimlerin üzerine kaleleri kuracaklarını ve çocuğa oyunun temellerini öğreteceğini, böylece hem oynayıp hem de eğlenebileceklerini söylemişti. Daha sonra Davy'ye ahırların arkasındaki padokta bir binicilik dersi verecekti, çünkü Davy'nin henüz ata binmeyi öğrenmediğini fark etmişti. Kahvaltı masasından kalktı.

Uykusuz bir gece geçirmişti. Çok uzun süre kalmıştı. Tek bir açıdan değil belki. Köy polisi tarafından yeni evlerinden alınıp götürülmelerinin yarattığı rahatsız edici deneyimden sonra çocukların rahatlamasına yardımcı olmuştu. Onlara bazı hoş yaz deneyimleri, aile ve istikrar duygusu sağlamaya yardım etmişti. Londra'da sık sık sergilediği kaba davranışlardan sonra Eve'in gözünde kendini affettirmiş olduğunu umuyordu, böylece belki de Eve'in onunla ilgili başka türlü sahip olabileceğinden daha nazik anıları olacaktı.

Ama çok uzun süre kalmıştı. Ona derinden aşık olmuştu ve

Ondan ayrıldıktan sonra uzun süre acı çekeceğini biliyordu. Ama daha dün akşam, kuyuya indiklerinde ona, o gittikten sonra da mutlu olacağını ve onu her zaman minnetle anacağını söylemişti.

Minnettarlık! Bu kelime onu en çirkin küfür kadar derinden yaralamıştı. En azından bir lanetin içinde tutku olurdu. Onu her zaman minnetle hatırlayacaktı.

Yatağında dönüp dururken, uykuda biraz rahatlama bulmaya çalışırken, onurlu bir şey yapmak ve ayrılışını ertelemekten vazgeçmek zorunda kalacağına karar vermişti. Yine de şimdi üç gün daha kalmak için bir neden bulmuştu. Ama bu bir sebep miydi yoksa bahane mi? Eve'in mahallesinde sosyal olarak tamamen kabul görmesi önemliydi. Ama . . .

Ama organize edilmesi gereken bir kriket maçı vardı.

ERTESİ SABAH GİDECEĞİNİ SÖYLEMİŞTİ
bahçe partisi.

Freyja ona, Eve'e yazmıştı. Katıldığı zafer kutlamalarında yer alan insanlar ve olaylar hakkında anlayışlı ve oldukça iğneleyici gözlemlerle dolu esprili bir mektuptu. Ama mektubunda aynı zamanda kasabadan ayrılıp Lindsey Hall'a dönme niyetini de bildiriyordu. Eve'in yaz boyunca kendisine katılıp katılmayacağını merak ediyordu. Eve evde kalmaya kesin kararlıydı ama Aidan izninin kalan kısmını iki kız kardeşiyle geçirmeye karar vermişti.

"Kendimi hayatından çıkarma vaktim geldi Eve," demişti. "Evet."

"Ve hayatıma geri

döneceğim." "Evet."

Başka bir şey söyleyememişti ama neşeli bir kabulleniş ve kıbar bir pişmanlığın doğru derecesi olduğunu umduğu bir şekilde ona gülümsemeye odaklanmıştı. Evet, zamanı gelmişti. Eğer daha fazla kalırsa

kesinlikle onu bırakamayacak, ona yapışıp kendisini terk etmemesi için yalvararak kendini rezil edecekti.

Geriye iki gün kalmıştı; Eve ve Becky'nin yanı sıra Ringwood'a sudan bir bahaneyle gelmiş olan ve özellikle Aidan vuruş yaparken çok iyi bir atıcı olduğunu kanıtlayan Peder Puddle'ın da katıldığı güçlü bir kriket oyunundan sonra ilk gün epey ilerlemişti. Thelma, Benjamin ve Mari Teyze coşkulu bir tezahürat grubu oluşturarak her iki tarafı da ayırım gözetmeksizin alkışladılar. Aidan Eve'e gideceğini söylediğinde, bahçe partisi gününün ardından gerçekten de sadece bir buçuk gün kalmıştı. Ve sonra . . .

Eve, geriye kalan zamanın tadını çıkarmaya odaklandı, hayal edebileceği kadar çok aktiviteyle tıka basa doldurdu, umutsuzca şu anı yaşamaya ve zaten yeterince yakında gelecek bir zamana bakmamaya çalıştı.

Becky ile birlikte Aidan'ın Davy'ye padokta binicilik dersi vermesini izlediler. Çocuk kendinden oldukça emin görüldüğünde, Eve hep birlikte ata binmeyi önerdi ve ata bindiler; Davy'nin midillisi Aidan'ın tuttuğu bir dizgin üzerindeydi, Becky'yi eyerin üzerine oturttu, Eve de onun yanında ata bindi. Daha sonra vahşi doğa yürüyüşüne çıktılar ve sonunda ağaçlar ve çalılar arasında bir saklambaç oyunu oynadılar; çocukların kahkaha ve neşe çılgınlıkları her seferinde saklandıkları yeri ele veriyordu.

İkinci gün yine kriket oynadılar ve ata bindiler; daha sonra Mari Teyze, Thelma, papaz ve Benjamin'le birlikte dereye piknik çayı içtiler. Çaydan önce Mari Teyze hariç hepsi derenin ortasında arka arkaya yürüdüler, Benjamin Rahip Puddle'ın omuzlarına binmiş, bir taştan diğerine adım atıyor, denge için kollarını iki yana açıyorlardı; Muffin bile balık aramak için kıyıdan uzaklaştı. Arada bir içlerinden biri bir taşı ıskalayıp ayakkabılı bir ayağı suya batırdığında haykırıyor, diğerleri de kahkahalar atıyordu. Çaydan sonra Eve ve Eve'in sopranosuna zengin bir kontralto ahengi katan Mari Teyze'nin önderliğinde şarkı söylediler. Aidan, iki Galli hanımın er ya da geç şarkıya başlayacağını tahmin edebileceğini belli eden bir tiksintiyle yorum yaptı ve sonra çok takdire şayan bir bariton armonisiyle katıldı. Diğerleri de farklı müzikalite derecelerinde seslerini eklediler.

Bahçe partisinin sabahında Mari Teyze'yi kır yollarında gezdirdiler ve bir sürü kır çiçeği toplamak için durdular-Eve ve

Aidan'a göre o, başını çıkarmış bir çiçek alıına benziyordu. Çok fazla sohbet ve kakhaha vardı, bunların büyük bir kısmı Davy'den geliyordu, Eve bunu fark etmekten çok memnundu. Geçen hafta boyunca küçük bir çocuğa dönüşmüştü. Aidan'ın gidişı onu nasıl etkileyecekti? Ama bugün bunu düşünmeyecekti. Yarın çok yakında olacaktı. Yarın bu saatlerde . . .

Bir an için sanki midesinin dibi düşüyormuş gibi hissetti.

EVE KENDİSİNE RAĞMEN TÖRENE KATILACAĞI İÇİN ÇOK HEYECANLIYDI

Didcote'taki bahçe partisi hakkında geçmiş yıllarda çok şey duymuştu. Ve bu yıl hava açık havada bir eğlence için mükemmeldi. Hava güneşli ve sıcaktı, sadece hafif bir esinti hoş bir serinlik sağlıyordu. Eve, yeni aldığı gardırobunun bir parçası olan ve daha önce hiç giymediği, çiçeklerle süslü hasır bir bone ile hoş, dallı bir muslin elbise giymişti. Aidan üniformasını giymemiş olsa da şık giyinmişti.

Evin önündeki teras, büyük saksılar içinde parlak renkli çiçeklerle donatılmıştı. Gölgede, bembeyaz örtülerle örtölü, büyük sürahilerde limonata ve daha sert içeceklerle dolu masalar ve hem tuzlu hem de tatlı küçük lezzetlerle dolu tabaklar vardı. Şık, canlı giyimli uşaklar masaların arkasında konuklara seçimlerinde yardımcı olmak için bekliyordu. Yeni biçilmiş çimenlerin üzerine devasa çiçek saksıları yerleştirilmiş ve birkaç küçük çiçek de ağaç dallarına asılmıştı. Masalar ve sandalyeler yerleştirilmişti; bazıları ağaçların gölgesinde, bazıları güneşin altında ama güneşten korunmak için şemsiyelerle donatılmıştı. Daha rahat uzanmayı tercih edenler için çimlerin üzerine renkli battaniyeler serilmişti.

Eve ve Aidan geldiklerinde çok sayıda konuk vardı; bazıları oturuyor, diğerleri gruplar halinde geziniyor ya da ayakta durarak sohbet ediyordu. Daha enerjik olanlardan birkaçı yan taraftaki düz çimenlikte bowls oynuyordu. Elllerinde raket olan iki çift, bowling sahasının yanına kurulmuş bir ağın üzerinden topa ileri geri vuruyorlardı. Luff Kontu ve Kontesi terasta ayakta durmuş yeni gelenleri kabul ediyordu.

John da öyleydi.

Eve onu arabadan fark edince istemsizce "Olamaz," dedi.

Pencere.

Aidan onun görüş çizgisini takip etti. "Sanırım," dedi, "Didcote Park'taki komşularınızla sosyal bir ilişki içinde olacaksınız, kaçınılmaz olarak Denson'la da zaman zaman ilişki içinde olacaksınız. Bu sonsuza dek kaçınabileceğin bir şey değil."

"Buraya gelmem senin fikrindi," diye hatırlattı ona, "Aidan. Evde kalmayı tercih ederdim."

"İnsan her zaman hayattan kaçamaz ve saklanamaz," dedi. "En iyisi hiç denememek, sadece yüzleşilmesi gerekenlerle yüzleşmektir."

Daha fazlasını söyleyecek zaman yoktu. Araba durdu, Sam Patchett kutunun üzerindeki yerinden atlayarak kapıyı açtı ve merdivenlerden indi ve bir sonraki an Eve gülümsüyor, reverans yapıyor ve Luff Kontu tarafından kontes ve oğluna takdim ediliyordu.

Kontes nezaketle, "Evliliğiniz için sizi tebrik ederim Leydi Aidan," dedi, "Bewcastle ve Bedwyn'lerle olan bağlantınız için de. Askeri görevlerinizden uzun süreli bir izne mi çıktınız, Albay Bedwyn?"

"İki aylık bir izin, hanımefendi," dedi, "korkarım hızla sona eriyor."

"Leydi Aidan'ın Bedwyn Evi'ndeki takdim balosuna katılma şerefine nail oldum, anne," dedi John, gülümsemesi tamamen Eve'e dönük olarak. "Şehirde kaldığı kısa süre içinde çok popüler olduğunu söylemek gerekir."

Serena Robson, çimenlerin üzerinde Eve'i fark etmişti ve o anda iki elini uzatarak aceleyle geldi.

"Geldiniz," dedi Eve'in yanağını öperek. "Gel ve şu kayın ağacının altında James ve bana katıl. Siz de, Albay. Londra'dan döndüğünüzden beri ikinizi de neredeyse hiç görmedim. Her şeyi duymak istiyorum. En ince ayrıntısına kadar."

Yarım saat boyunca ağacın altında oturup soğuk içeceklerini yudumlarken Eve kraliçeye yaptığı sunumu anlattı ve Aidan kuru bir mizahla siyah elbisenin ayrıntılarını ve ailesinin buna verdiği tepkiyi ekledi. Daha sonra erkekler bowlingi izlemek için uzaklaştılar ve Serena iç geçirerek arkalarından baktı.

"Yakışıklı değil, değil mi Eve?" dedi. "Ama inkar edilemeyecek kadar seçkin bir görünüşü var ve-oh, evet, gerçekten de öyle. Oldukça olağanüstü *çekici* bir adam. James ve ben, hem kasabada hem de burada birlikte zaman geçirmenizden çok memnun olduk. O zavallı çocukları kurtarmanıza yardım etmek için buraya geri geldi ve söylentilere göre o günden beri onları yanında götürüyor ve hatta onlarla *oynuyor*. Hiç umut var mı-"

"Yarın ayrılıyor," dedi Eve hemen. "İngiltere'de çok az zamanı kaldı. Kalan zamanını Lindsey Hall'daki kız kardeşleriyle geçirmesi gerekiyor."

Serena elini Serena'nın elinin üzerine koymak için masaya doğru eğildi ama yeni gelen bir kişi tarafından bölündüler.

"Size katılabilir miyim hanımlar?" John sordu.

"Ama tabii ki," dedi Serena boş sandalyelerden birini göstererek. "Lütfen oturun."

"Güzellik açısından İngiltere ile kıyaslanabilecek bir yer yok, biliyorsunuz," dedi, "özellikle de sıcak bir yaz gününde İngiliz kırları. Bazen insanın bu gerçeği tam olarak anlaması için yabancı bir ülkede bir yıl geçirmesi gerekir."

"Rusya'da bulunmuşsunuz," dedi Serena. "Bize oradaki kibar toplumla ilgili deneyimlerinizi anlatmalısınız. Zarif, kibar, sofistike mi?"

Eve konuşurken onu dinledi, hafif, hoş sesini ve mükemmel yüz hatları, beyaz dişleri ve gözlerinin köşelerinde gülme çizgilerinin başlangıcıyla yakışıklı yüzüne baktı. İnce, etkileyici ve bakımlı ellerine baktı. Nasıl memnun edeceğini ve nasıl etkileyeceğini biliyordu. Diğer kadınların onu nasıl fark ettiklerini ve sürekli ona baktıklarını fark etti, sarı saçları ağacın gölgesinde bile parlak ve ışıltılıydı.

Yalnız ve deneyimsiz olduğu halde ona aşık olması şaşırtıcı mıydı? Yine de aşkının ne kadar gerçekliği vardı? Ona olan aşkından bu kadar kolay vazgeçip Aidan'a aşık olabildiğine göre, çok fazla bir şey olamazdı elbette. Ama belki de bu kendisine haksızlıktı. Aşkın yeşerip büyümesi için beslenmesi ve büyütülmesi gerekiyordu. John onun aşkını beslemek için bir yıldan uzun süredir burada değildi.

Aidan da yarından sonra burada olmayacaktı. O zaman ona olan aşkı da bitecek miydi?

Bayan Rutledge da onlara katılmıştı ve Serena'yla kiliseyle ilgili bir konu hakkında konuşuyordu. John ayağa kalktı.

"Leydi Aidan," dedi, "biraz dolaşmak ister misiniz?"

Bir bakışta Aidan'ın gömlek kollarıyla raketlerin birini tuttuğunu gördü.

"Teşekkür ederim," dedi ayağa kalkarken. Ama adamın uzattığı kolu görmezden geldi ve ellerini arkasında kavuşturdu.

"Eve," dedi adam çimenlikte yola koyulurlarken. "Eve, canım, nasıl oluyor da her zamankinden daha güzel görünüyorsun?"

Böyle bir soruya nasıl cevap verilirdi? Denemedi bile.

"Bugün sizi burada görmeyi beklemiyordum," dedi. "Zafer kutlamalarıyla meşgul olduğunuzu sanıyordum."

Omuz silkti. "Bayatlıyorlar," dedi. "Seni görmek istedim. Bedwyn'in şimdiye kadar gitmiş olabileceğini düşünmüştüm. Ama yarın mı gidiyor? Bayan Robson'a öyle dediğinizi duydum."

"Evet," dedi.

"Zavallı Eve," dedi usulca, sonunda sekizgen bir yazlık evin bulunduğu, ağaçlarla çevrili uzun bir caddeye doğru ilerlerken. "Bir Bedwyn ile mantık evliliği yapmak zorunda kaldı. Huysuz, mizahsız, duygusuz bir topluluk, değil mi? Ama önemli değil. Yakında gidecek. Yazın geri kalanında seni teselli etmek için burada olacağım."

"Bana verebileceğin hiçbir teselli yok John," dedi.

"Ah, Eve," dedi ona bakarak, "biz hep arkadaşlık, değil mi?"

"Evet, öyleydik," diye kabul etti. Onunla konuşmayı ve onu dinlemeyi her zaman kolay bulmuştu. Onu sevmeden çok önce ondan hoşlanmıştı.

"O zaman yeniden arkadaş olacağız," dedi. "Ben evdeyken her zaman buluştuğumuz gibi yine buluşacağız. Yaz boyunca yoldaş ve arkadaş olacağız."

"Sanmıyorum, John," dedi. "Arkadaştan öte bir şey olmamış olsaydık bile, böyle bir arkadaşlığı sürdürmemizin imkânsız olduğunu düşünürdüm, ne kadar gizli olursa olsun ve ne kadar gizli kalmak zorunda olursa olsun. Ama biz arkadaştan da öte olduk."

İkisi de yazlık evden ana bahçeye dönerken yanlarından geçen bir çift gülümseyip başlarını salladılar. John onlarla birkaç kez sohbet etti.

Yürüyüşlerine devam ettiklerinde, "Şu anda biraz üzgünsün," dedi, "çünkü evliliğe zorlandın ve bu nedenle aramızdaki her şeyin sona erdiğini düşünüyorsun. Hiçbir şey gerçeklerden daha uzak olamaz. Yeniden arkadaş olacağız -aslında arkadaşlığımız hiç bitmedi, değil mi? Ve yine sevgili olacağız, Eve."

Ona sertçe baktı. Adam da ona sıcak bir şekilde gülümsüyordu.

"Anlat bana," dedi. "Merak ettim ama cevabını bildiğime inanıyorum. Benimle evlenmeye hiç niyetin var mıydı?"

"Evet," dedi hiç tereddüt etmeden. "Rüyalarımda gördüm Eve. Seni çok seviyorum. Lütfen buna inan. Lütfen bundan asla şüphe etme. Düşüncelerim benim için iyi olandan daha sık sana dönüyor. Seni her zaman seveceğime inanıyorum - her zaman, kendim evlendikten ve babamı tatmin edecek varisler doğurduktan sonra bile. Ama hayır, gerçeklik dünyasında aramızda bir evlilik olamazdı. Hayatımın aşkı olmana rağmen bunu sen de en az benim kadar biliyordun."

Biliyor muydu? Ona olan aşkı gerçeği kendisinden bile saklamasına neden olmuş muydu? Hayır, hayır, yapmamıştı. Ne kadar da inanılmaz derecede güven dolu ve saftı. Ama fark etti ki John onu kandırmak istememişti. Gerçekten öyle değildi. Bir hayal oyunu oynuyordu ve onun kuralları bildiğini ve kendisiyle birlikte oynadığını varsaymıştı. O kötü biri değildi. Sadece onun düşündüğü, sevdiğini sandığı adam değildi. Ama o da adamın düşündüğü gibi bir kadın değildi.

Hepsi bir yanılısamaydı.

"Sığ bir aşk," dedi. "Ben bunu öğrenene kadar İngiltere'ye döneli iki ay olmuştu ve sonra tesadüfen fark ettim. Bedwyn House'daki baloya geldiğinde Aidan'ın gelininin kim olduğunu bilmiyordun."

"Öğrendikten sonra bütün gece Londra sokaklarında volta *attım*," diye anlattı ona. "Aklımı kaybedeceğimi sandım Eve."

Ama neden?" diye sordu ona. "Zaten benimle evlenmeye hiç niyetin yoktu."

"Sana başka birinin dokunması düşüncesinden nefret ediyorum," dedi. "O

da

Sana dokundu mu, Eve? O senin kocan, ama bu bir mantık evliliği. Lütfen söyle bana-"

"John." Henüz yazlık eve gelmemiş olmalarına rağmen Eve yürümeyi bırakmıştı. "Evliliğim seni hiç ilgilendirmez. Hem de hiç. Hayatım da öyle. Biz arkadaştık. Sevgiliydik. Geçmiş zaman. Arkadaşlığımız bile geçmişte kaldı. Bir daha aramızda hiçbir şey olamaz. Asla."

"O gidiyor, Eve," dedi, ayağa kalkıp ona bakarken, mükemmel yüz hatlarını gölgeleyen bir çatık kaşla. "Birkaç gün içinde seni unutacak. Muhtemelen onu bir daha hiç görmeyeceksin. Fikrini değiştireceksin. Sen-"

"Fikrimi değiştirmeyeceğim," dedi ona. "Ben onunla evliyim, John. İyi günde, kötü günde, ölüm bizi ayırana kadar. Her şekilde sadık ve vefalı olmayı seçiyorum."

"Bir süre sonra fikrini değiştireceksin," dedi. "Eve, canım, yıllardır aramızda neler olduğunu hatırla. Ben Rusya'ya gitmeden önce en son ne zaman birlikte olduğumuzu hatırla. Çok, çok iyiydi."

Olmamıştı. Fiziksel olarak değil. Ama bunun şu anda hiçbir şeyle ilgisi yoktu.

"Bir şeyler içmek için terasa dönüyorum," dedi. "Yalnız gitmeyi tercih ederim. Güle güle, John. Sana mutluluklar dilerim."

"Olacağım," diye güvence verdi ona, tekrar gülümseyerek. "Seninle Eve. Sana bir ya da iki hafta vereceğim."

Neyse ki adam ona uzun caddede eşlik etmedi. Sonuçta bir şeyler içmek için terasa gitmemişti. Aidan oyununu bitirmişti, o da

ve ceketini geri çekiyordu. Ona katılmaya gitti. "Kazandın mı?"

diye sordu.

"Ben her zaman kazanırım," dedi ona dikkatle bakarak. "Yiyecek bir şeyler alalım ve bir yere oturalım."

Bir gruba katılmak yerine küçük bir balık havuzunun yanındaki ferforje bankta yan yana oturdular.

"Vikont Denson'la yürüyüşe çıktım," dedi ona.

"Biliyorum."

Istakoz köftesinden bir ısırık aldı ve sonra onu ağzında nasıl çevireceğini tam olarak bilemedi. Başka bir şey söylemedi.

"Ne konuştuğumuzu bilmek istemiyor musun?" diye sordu ona.

"Öyle görünüyor ki," dedi, "bana söylemek istiyorsunuz. Ama bunu sizin için kolaylaştırayım mı? Tanışmaya devam etmek istiyor. İlişkinizi sürdürmek istiyor. Onun metresi olmanızı istiyor. Seni hep sevdi ve hep sevecek."

Her şey o kadar esrarengiz bir şekilde doğuydu ki, kadın

sadece ona baktı. "Hayır dedim," dedi ona. "Her şeye hayır."

"Bunu ben de tahmin edebilirdim," dedi. "Sen onurlu bir kadınsın, Eve. Yarından sonra beni görmeyeceksin ama bana sadakatsizlik etmektense bekâr bir hayat yaşayacaksın, değil mi?"

Birden, bir kalbin kırılabileceğine dair o eski romantik düşüncede gerçeklik payı olup olmadığını merak etti. "Umurunda olur muydu," diye sordu ona, "eğer olmazsam?"

Ona bakmak için başını çevirdi. Gözleri neredeyse siyahtı ve tamamen anlaşılmazdı.

"Her iki durumda da burada olup ilgilenmeyeceğim Eve," dedi. "Hayatını nasıl uygun görüyorsan öyle yaşamalısın. Ben senin için vicdanın olmayacağım."

Tabağını aralarındaki bankın üzerine koydu.

daha fazla yemedi. Ellerinin pek sabit olmadığını fark etti. Gözlerini onunkilere dikti ve onu net olarak göremediğinde ağlamaya çok yakın olduğunu fark etti. Onun sevgisini talep etmemiştir. Tek istediği, onun sadakatini *önemsediğini* gösteren küçük bir işaretti.

"Affedersiniz," diyerek aceleyle ayağa kalktı ve komşularının arasına karışmasına izin verecek kadar gözlerinin açıldığından emin olana kadar incelediği büyük çiçek saksılarından birine doğru yöneldi.

Yarından sonra beni görmeyeceksin.

Her halükarda umursamak için burada

olmayacağım.

Evet, kesinlikle kalpler kırılabilir. Yarından sonra kesinlikle onunki de kırılacak.

BÖLÜM XXII

HER ZAMAN KAZANIRIM.

Maçtan sonra ona söylediği şey buydu ama maçtan bahsetmiyordu. Bunun doğru olduğundan bile emin değildi. Her zaman kazanır mıydı? Savaşı her zaman onuruyla kazandığını düşünüyordu. On sekiz yaşındayken Lindsey Malikânesi'nde yaptığı hatayı fark edip Bewcastle'ın malikânesini yönetebileceğini düşündüğünde, kendinden utanmış ve görevinde yeni olan ve şüphesiz o zamanlar malikâne yönetimi hakkında Aidan'dan daha az şey bilen Wulf'u üzmüş olmalıydı. Wulf'un kendisi için bir komisyon satın alma kararına direnebilirdi. Ağabeyi onu orduya girmeye zorlayamazdı, özellikle de bağımsız olarak varlıklı olduğu ve destek için ağabeyine güvenmediği için. Ama o onurlu olanı yapmış ve düşüncesi bile onu dehşete düşüren bir kariyere adım atmıştı.

O zamandan beri onur onun yol gösterici ışığı olmuştu ve bu yaz Eve ile evlenmesiyle sonuçlanmıştı.

Evet, her çatışmayı her zaman onuruyla kazanmıştı.

Ama bu onu kazanan yapar mı? Mutluluğun kazananı

mı? Mutluluk diye bir şey var mıydı?

Bahçe partisinin sonuna kadar kaldılar, konukların arasına karıştılar, balık havuzunun yanındaki bankta karşılaşmalarından sonra hiç birlikte olmadılar. Eve gülümsüyor ve hareketliydi; Londra'daki o kısa hafta boyunca olduğu gibi birdenbire hayranlık uyandıran bir ilgi odağı haline gelmişti. Belki de sadece eğleniyordu, diye düşündü Aidan. Belki de moralini yükselten şey

yarın bir daha dönmemek üzere gideceğini biliyordu.

Ama en yakındaki saksıdaki çiçekleri incelemek için aceleyle uzaklaşmadan önce ona kaldırdığı gözyaşlarıyla dolu gözleri vardı.

O gözyaşları vardı.

Yarın onurlu olanı yapıp onu terk ederek bir savaş daha kazanacaktı.

Ama bu sayede ne kazanacaktı?

Onur, elbette.

Ama mutluluk?

Peki ya *onun* mutluluğu? Onuruna o kadar mı düşküncü ki, gözünün önünde duran şeyi görmezden geliyordu? Ama ya yanılıyorsa? O gözyaşları ne anlama geliyordu?

Karşılıklı pencerelerden geçen manzarayı seyrederek sessizce eve doğru yol aldılar. Yarın ayrılacaktı. Kadının ona söyleyecek başka bir şeyi yok muydu? Adamın ona söyleyecek başka bir şeyi yok muydu?

Gözyaşlarınızın anlamı neydi?

Bir an için kelimeleri yüksek sesle söylediğini düşündü. Ama dudakları hâlâ kapalıydı ve kadın hiçbir tepki vermedi.

At arabası nihayet Ringwood'un kapı direklerinin arasından geçip eve giden yolda ilerlediğinde Aidan büyük bir rahatlama yaşadı. Yarın, nihayet atına binip gittiğinde ve her şey nihayet sona erdiğinde de rahatlamış olacaktı.

Onurunu riske atmaya cesaret edebilir miydi? Merak etti. Mutluluğu yakalamaya cesaret edebilir miydi?

Eve yemekten sonra kreşe gittiğinde, Aidan da onunla birlikte gitti. Becky'yi kucağına alarak oturdu, gece anlatılan hikâyeleri dinledi ve sonra çocuklara sabah gideceğini söyledi. Onlara mektup yazacağına ve gittiği her yeni yerden hediyeler göndereceğine söz verdi. Eve Teyze'ye iyi bakmalı, derslerini iyi öğrenmeli ve iyi bir hanımefendi ve beyefendi olarak büyümeliydiler. İkisini de öptü. Becky onun boynuna sarıldı ve hatta

birkaç damla gözyaşı döktü. Davy eski sessiz, içine kapanık halinden eser yoktu ama Aidan'ın onu yatağına yatırmasına ve eliyle saçlarını okşamasına izin verdi.

"Burada olmayacağım diye seni unutmayacağım delikanlı," dedi. "Seni her zaman seveceğim."

"Hiç kimse kalmıyor," dedi çocuk yumuşak bir sesle, sesinde ifade yoktu.

"Eve Teyze kalıyor," dedi Aidan, "Mari Teyze, Becky ve Dadı da. Ve sen de onlar için kalacaksın. Yazacağım, Davy. Söz veriyorum."

Çocuk yan döndü ve başını battaniyeyle örttü. Aidan odasından ve çocuk odasından çıktı; Eve hâlâ Becky'nin odasında meşguldü. Salona indi, hâlâ aya tutunup tutunamayacağını merak ediyordu. Hizmetçi her zamanki asık suratıyla odanın dışında bekliyordu.

"Size Bayan Pritchard'dan, yorgun olduğu için yatağına gittiğini ve onun yüzünden içeride kalmamanız gerektiğini söyleyeceğim," dedi.

Aidan ellerini arkasında kavuşturdu ve düşünceli düşünceli hizmetçiye baktı. "Agnes," dedi ani bir kararla, "bana biraz havlu getirir misin? Ve bir battaniye?"

"Neden?" Kadın ona şüpheyile baktı.

Aidan'ın tanıdığı başka hiçbir hizmetkâr, doğrudan bir emre tek bir *neden* kelimesiyle cevap vermiyordu.

"Seni ilgilendirmez Agnes," dedi, sesini sert tutarak, ama ilk adımı atmış gibi görüldüğü için heyecandan neşesi yerine gelmeye başlamıştı. "Getir onları. Tercihen önümüzdeki birkaç dakika içinde."

Büyük kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Kuzumun kalbini zaten kırılmış olan kalbinden daha fazla kırmaya kalkma," dedi. "Seni alt etmekten korkmuyorum, korkmuyorum, ama iki elimde birer tabanca ve dişlerimin arasında birer hançer olsa bile seni yenemeyeceğimi biliyorum."

Aidan ona gülümsedi. "Agnes," dedi, "sana sarılabilirim ama bunun ikimiz için de keyifli bir deneyim olacağından şüpheliyim. Kalbi kırıldı, değil mi? Benim yüzümden mi? Havluları ve battaniyeyi getir kadın, artık itaatsizlik etmeyelim. Seni askeri mahkemeye vermek zorunda kalabilirim."

Gözleri daha da kısıldı ve dudakları büzüldü. Sonra sertçe başını salladı, topuklarının üzerinde döndü ve gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra elinde istenen havlu ve iki battaniyeyle salonda yeniden belirdi.

"Bu geceler bile serin olabiliyor," dedi, "gece yarısını geçtikten sonra. Ve sanırım gece yarısını geçecek?"

"Umarım öyledir Agnes," dedi Agnes elindeki yığını kanepenin ucuna bırakırken. "Gülümsediğinde o kadar da kötü görünmüyorsun," diyerek onu şaşırttı. tam odadan çıkarken gözlemliyordu. "Ama artık onları benim için harcama. Onları kuzuma ver."

Kapalı kapıya sıırttı ve sonra anında ayıldı. Neden bu kadar neşeli hissediyordu? Ya onurunu feda etmek üzereyse?

Kapı açıldı ve Eve içeri girdi, gülümsüyordu, bir hayalet kadar solgundu, etrafta teyzesini arıyordu.

"O yatmaya gitti," dedi. "Biz dışarı çıkıyoruz, sen ve ben. Yüzmeye gidiyoruz."

"Yüzmek mi?" Kız ona boş boş baktı.

"Nehirde," dedi. "Ve bu sefer havlunuz olmadığı için mazeretiniz olmayacak. Birkaç tane var." Kanepenin üzerindeki yığına başıyla işaret etti.

"Bunların hepsi mi?" Kaşlarını çatı.

"İkisi battaniye," dedi. "Battaniye mi?"

"Biri kıyıda yatmak için," dedi. "Agnes, gece yarısından sonra dışarı çıkarsak ısınmak için diğerine ihtiyacımız olabileceğini söyledi. Haklı olabilir. Yüzeceğiz, sonra da sevişeceğiz, tabii bunun kesinlikle istemediğin bir şey olduğuna beni ikna edemezsen. Ve sonra ..." Ama cesaretini kaybetmişti. "Ve sonra göreceğiz."

"Aidan." Bir an için elmacık kemiklerine renk gelmişti ama şimdi yine solgundu. Konuşmak için nefesini çekti ama sadece başını salladı ve sustu.

Kanepeye doğru yürüdü, battaniyeleri ve havluları topladı, bir kolunun altına sıkıştırdı ve boştaki elini onunkine uzattı.

"Gel," dedi.

Birkaç dakika boyunca onun hayır diyeceğini düşündü. Gözlerini onun eline dikti ve sonunda kendi elini yavaşça onun eline koymak için kaldırdı.

"Son bir gece mi?" dedi.

"Son bir rüya."

NEHRİN KENARINI HATIRLAMIŞTI

Percy'yle yazları bazen yüzdükleri تنها yeri işaret etti ona. Karanlıkta hatasız bir şekilde oraya doğru ilerledi. Çok karanlık olduğundan değil. Ay neredeyse dolunaydı ve milyonlarca parlak yıldızla birlikte üzerlerine ışık saçıyordu. Yolda hiç konuşmadılar. Kız onun eline yapıştı, elinin hissini, sıcaklığını ve gücünü ezberledi.

Ne *demek* istemişti, bir *rüya daha* mı?

Çocuk odasından çıktığında yüreği akmayan gözyaşlarının acısıyla öylesine sıkışmıştı ki, salona girerken nasıl neşeli bir yüz ifadesi takınacağını bilemiyordu.

"İşte," dedi nehrin aşağısındaki ağaçların arasındayken, şimdi oldukça koyu bir karanlık içindeydiler, ancak nehir sollarında geniş bir gümüş şerit halinde parlıyordu. "İşte burası." Kadının elini ve bohçasını bıraktı, sonra battaniyelerden birini silkeleyip yere serdi.

Yüzeceklerdi ve sonra da *sevişeceklerdi*. İtiraz etmeyecek kadar deli olabilir miydi?

"Buraya gel," dedi, tekrar elini uzatıp onu kendine çekti.

Etrafından dolaşarak elbisesinin arkasındaki düğmelere uzandı ve onları teker teker çözdü. Elbisesini omuzlarından çekip kollarından aşağı indirdi ve ayaklarının dibinde bir havuza düşmesine izin verdi - bu son akşam için özenle seçilmiş yeni elbiselerinden biriydi, ama nehir kıyısında terk edilmek için değil. O

vardiyasını vücudundan yukarı

çekiyordu. "Kollarını kaldır,"

dedi.

"Aidan-" diye itiraz etti şaşkınlıkla.

"Bana kendin söyledin," dedi, "seni burada gündüz bile kimse göremez. Çıplak olmadığınız sürece yüzmek o kadar da keyifli bir aktivite değil."

Sesinde ne vardı? Ağaçların altında kimliğini gözleriyle doğrulayabileceği kadar ışık olmamasına rağmen ses kesinlikle ona aitti. Ama onda bir şey vardı. Çocuksu bir şey. Albay Lord Aidan Bedwyn'le bağdaştırılamayacak bir şey.

Neden olmasın? diye düşündü, kollarını kaldırarak. *Neden olmasın?* Birkaç dakika sonra çırılçıplaktı ve o da kendi giysilerini çıkarıp batman görse kalp çarpıntısı geçireceği bir şekilde battaniyenin yanına atıyordu.

Sonra onu tekrar elinden yakaladı ve nehre doğru çekti. Adamın kıyının kenarında durmaya niyeti olmadığını son anda fark etti. Derin bir nefes aldı ve tuttu, gözlerini kapattı ve atladı.

Soğuk suyun şoku nefesini kesmişti, öyle ki yüzeye çıktıktan sonra bile Eve suya basarken nefes almak için mücadele etmek zorunda kaldı. Nehir burada, çocuklarla birlikte yıkandıkları yukarıda olduğundan daha derindi.

"Bunu yavaş yavaş yapmayı tercih ederdim," dedi kollarını su boyunca açarak.

"Saçmalık!" Güldü. "Yavaş santimlerle gelen acı, hızlı bir metreyle gelen acıdan çok daha kötüdür. Bak, Eve. Ay ışığıyla çalkalanan suya bak. Ve yıldızlara bak. Soğuk suyu hisset - insan bir kere alıştı mı hiç de soğuk değildir, değil mi? Ve ılık havayı. Ağaçları ve kır çiçeklerini koklayın. Yaşamak güzel değil mi?"

"Evet." Etrafına bakındı ve derin bir nefes aldı.

"Ve insanın coşkusunu paylaşacağı birinin olması?" dedi.

"Evet."

Onun ruh halini sorgulamayı bıraktı. Bunu kabul etti. Nehrin ortası boyunca yavaş ve sakin bir şekilde yüzmeye başladı ve nefes alış verişlerinin, su şırıltılarının ve ağaçların arasında öten ya da ötmeyen gece kuşlarının sesleri ruhunu yatıştırırken adam da onun yanında tempo tuttu. Bir süre yüzdükten sonra adam geldikleri yöne dönmek için sırt üstü döndü ve kadın da aynı şekilde yaptı. Kollarını kullanmadılar ama kendilerini yavaşça ilerletmek için ayaklarını tekmelediler.

"Sence kaç tane vardır?" diye sordu ona.

"Yıldızlar mı?" dedi. "Binlerce mi? Milyonlarca mı? Hepsi nerede bitiyor? Merak ediyorum. Bir yerde bitmeli, değil mi? Her şeyin bir sonu vardır."

"Belki de," dedi, "evren öyle değildir. Bu insan aklının kavrayamayacağı bir fikir. Az önce söylediğin gibi her şey sona ermeli. Ama ya bazı şeyler bitmiyorsa, Eve? Ya evren bitmezse? Ya ... ya başka şeyler bitmezse? Tanrısal olanın varlığını kanıtlamış oluruz, değil mi?"

Ne kadar saçma, diye düşündü birden. Burada, iki saygıdeğer yetişkin, hava karardıktan sonra çıplak yüzüyor, sonsuzluk ve ilahiyat hakkında spekülasyon yapıyorlardı. Sonu olmayan bir şeyi kavrayabilmek için insan zihinlerini esnetmeye çalışıyorlardı. Aşk, belki de? Söylemek üzere olduğu şey bu muydu? Aidan'ın aşk hakkında böyle şeyler söyleyeceğini kimse hayal edemezdi ama bu gece tuhaf bir ruh hali içindeydi.

Bir saatten fazla yüzdüler, bazen enerji ve hızla, bazen o kadar tembelce yüzdüler ki yüzmekten başka bir şey yapmadılar. Bir keresinde adam beklenmedik bir şekilde kızın altına daldı ve onu öyle bir çekti ki kız çırpınarak yukarı çıktı ve ellerini suya vurup adamın gözlerini açmasını imkânsız hale getirerek anında intikam almak zorunda kaldı. Tıpkı kaygısız çocuklar gibi neşeyle gülustüler. Ve sonra onu kendine çekti, kollarını iki yanına hapsetti, gözlerindeki suyu silkeledi ve onu öptü.

"Cildimizdeki kırışıklıklar kalıcı hale gelmeden önce kendimizi kurulamanın zamanı geldi," dedi. "Ve sonra sevişme zamanı. Tabii siz istemiyorsanız."

Gerçeklik anı. Ama tabii ki, içinde hiç şüphe yoktu.

Başından beri aklında sadece şüphe duyması *gerektiğine*, yarının acısını dayanabileceği noktanın ötesine taşıyacağına dair bir inanç vardı. Ama zaten o noktanın çoktan ötesine geçmişti.

"İstiyorum," dedi.

"Ah." İçini çekti ve onu tekrar öptü - ve sonra onu bedensel olarak sudan çıkardı ve titreyerek kıyıya bıraktı.

"Brrr," dedi ve havlulara doğru koştu.

Adam da onun peşinden geldi.

DAHA ÖNCE HIÇ SEVİŞMEMİŞTİ. *AŞK DEĞİL*. Seks yapmıştı. sayısız kez ve sayısız kadınla birlikte olmuştu. Hatta bazılarına karşı biraz şefkat bile hissetmişti. Ama daha önce hiç sevişmemişti.

Dehşete kapılmıştı.

Kendini hiç vermemişti. *Kendini* değil. En azından çocukluğundan beri. Ya da belki de on sekiz yaşındayken, tüm hevesi ve kardeş sevgisiyle Wulfa gidip Lindsey Hall ve diğer tüm düklük mülkleri için fikirlerini özetlediği ve bunları bizzat uygulamayı teklif ettiği o zamandan beri. O zamandan beri görevini her zaman titizlikle, onurlu ve kişisel olmayan bir şekilde yerine getirmişti. Subay olduğundan bu yana geçen on iki yıl boyunca hiçbir zaman kendini vermemişti.

Dehşete kapılmıştı.

Ya kendisinin ve aşkının bedava hediye olarak sunulması onu utandırdıysa, hatta üzdüyse? Bu kesinlikle başlangıçtaki pazarlıklarının bir parçası değildi. Ama evlendiklerinden beri olan başka hiçbir şey de öyle değildi. Bu öğleden sonra, aceleyle yanından uzaklaşmadan önce gözlerinde yaşlarla ona bakmıştı. Gitmeden hemen önce ona hangi sözleri söylediğini tam olarak hatırlayabiliyordu.

Her iki durumda da umursamak için burada olmayacağım.

Bu sözler onu üzmüştü.

Battaniyenin üzerine onun yanına uzandı, kollarını ona doladı ve onu kendine doğru çekti. Vücudu sudan dolayı serindi, tıpkı kendisinininki gibi. Ağzını bulup kendi ağzıyla açtığına ve diliyle içine girdiğinde sıcaktı. Bir elini onun göğsüne dayadı, diğer kolunu beline doladı ve kendini ona doğru bastırdı. Aralarındaki sıcaklık neredeyse anında alevlendi. Adam, onun kendisine aç olduğu kadar, kadının da ona aç olduğunu ve en az onun kadar hazır olduğunu fark etti. Ön sevişmeye gerek yoktu.

"Gel üstüme çık," dedi ağzına karşı. "Yer sert ve ben ağırım."

"Hayır." Sırt üstü yuvarlandı ve onu da yanına çekti. "Ben bu şekilde istiyorum.
Lütfen?"

Adam üzerine gelirken bacakları ayrıldı ve adamın bacaklarına sıkıca dolandı.

"Eve." Dudaklarına doğru fısıldadı, ağırlığının büyük kısmını kollarının üzerinde tutuyordu, elleri onun yüzünü kavriyordu. "Hazır mısın?"

"Evet. Bana gel," diye fısıldadı. "Bana gel, Aidan. Lütfen."

Minnettarlıkla içine girdi. Kadın sıcak ve ıslaktı. İç kasları onu sıkıyor, neredeyse kontrolün eşiğine getiriyordu.

"Sakin ol," diye mırıldandı ona. "Bir süreliğine fiziksel bir şey yapmayalım. Bırakın sevelim. Yapabiliyorsanız rahatlayın."

Gözleri karanlığa alışmış olsa da ağaçların gölgesinde uzanıyorlardı ve kadının yüzü kendi yüzünün gölgesinde kalmıştı. Onu göremiyordu ama anladığını ve karşılık verdiğini hissedebiliyordu. İç kasları gevşedi ve bacaklarını onunkilerden çözerek ayaklarını onun iki yanında yere düz bir şekilde koydu.

Onun içinde hareket etti.

Onunla sevişti. Bilinçli olarak, her vuruşunda ona şefkat veriyor, kendini veriyordu. Seksin ritminin her vuruşunda derin, güçlü, her şeyi kapsayan, birleştirici bir duygunun tanıdık fiziksel ihtiyaca eşlik edebileceğinin ve hatta onu aşabileceğinin ve her an, ne zaman isterse bunu tam zevke ve doyunluğa ulaştırabileceğinin farkındaydı.

Onunla sevişti. Yavaşça, iyice, onun farkında, ipeksi hissinin

Teninin, ıslak saçlarının ve özünün kokusunu, onu davet ettiği ve karşıladığı bedeninin içini, nefes alışını ve ara sıra boğazının derinliklerinden çıkardığı alçak sesleri. Onu göremiyordu ama o Eve'di, onun kalbi ve ruhuydu, onun aşkıydı.

Son, nihai riski aldığı, her şeyi onun önüne serdiği anın çok farkındaydı - onurunu, duygularını, benliğini.

"Eve," diye mırıldandı, ağzını tekrar onunkine dayayarak, "aşkı. Benim sevgili aşkı. Seni seviyorum. Tüm zamanlar için. Tüm sonsuzluk için. Bu gece sana aşkı veriyorum."

"Mmm," dedi yine boğazının derinliklerinde.

Ama cesaretini kaybetti. Kadının konuşmasından korktu. Kelimelerden korktu. Onu öptü ve öpücüğünü derinleştirdi, dilini derinlere bastırdı. Ve aynı anda ritmini hızlandırdı, derinleştirdi ve sertleştirdi. Ağzını ancak tüm kasları kasıldığında ve onun doruğa doğru ilerlediğini hissettiğinde kaldırdı. Başını geriye eğdi, gözlerini kapattı, ağırlığını kollarına verdi ve tohumunu kadının içine bıraktı. O zaman bile kendini kaybetmedi. O zaman bile onun yumuşakça inlediğinin, tamamlanma spazmlarıyla titrediğinin ve yavaş yavaş gevşediğinin farkındaydı. Yumuşak, sıcak, terden kaygan.

Ondan kurtuldu, ağırlığını onun üzerinden kaldırdı ve bir kolu hâlâ onun üzerindeyken yanına doğru ilerledi, bunu yaparken ikinci battaniyeyi kavradı ve bir şekilde tek eliyle ikisinin üzerine yaydı. Kadın içini çekti ve yüzünü ona dönerek yan döndü, başını adamın koluna yasladı ve sırtını, poposunu ve bacaklarını adama yasladı.

Kendilerine gelmeleri için ikisine de birkaç dakika verdi. Kadının birkaç dakikalığına uykuya dalmış olabileceğini düşündü. Ve sonra ona fısıldadı.

"Yıldızlara bak," dedi. "Her zamankinden daha parlaklar."

Adam baktı ve parmaklarını kızın kuruyan saçlarında gezdirdi.

"Eve," dedi, "Denson için üzgünüm. Hem de çok üzgünüm. Ama-"

"Üzülmene gerek yok," dedi. "Onu sevdim, Aidan. Daha doğrusu ona aşkıttım. Ama o düşündüğüm gibi bir adam değil. Belki evlenmiş olsaydık onun temel zayıflığını asla keşfedemeyecektim, ama inanıyorum ki keşfederdim. O bir ömür boyu sevebileceğim bir adam değil."

Dikkatle planladığı konuşmasını yapmasına izin verilmemişti. Bunun yerine konuşmanın akışına uymak zorunda kalacaktı.

"Nasıl bir adamı ömür boyu sevebilirsin?" diye sordu ona.

Bir süre sessiz kaldı. Adam onun vereceği cevabı düşündüğünü tahmin etti.

"Nazik bir adam," dedi. "Genç ve aptal olduğumuzda, nezaketin sevginin ne kadar önemli bir bileşeni olduğunun farkına varamayız. Belki de en önemli nitelikler. Ve onurlu bir adam. Ne olursa olsun her zaman doğru olanı yapan."

Kalbi her iki konuda da yanıyor.

"Ve güçlü bir adam," dedi. "Savunmasız olabilecek, risk alabilecek, dürüstlüğü onu alaya ya da reddedilmeye maruz bırakabilecek olsa bile dürüst olabilecek kadar güçlü. Ve benim de onun için aynı şeyi yapmaya istekli olacağımı bilmeden önce bile kendini dünyanın merkezine koyacak biri. Karşılığında onu sevdiğime dair tüm işaretleri sakladığımda bile bana beni sevdiğini söyleyecek kadar aptal ve cesur bir adam."

"Eve-" dedi.

"Uzun boylu, geniş, esmer ve çengel burunlu olmalı," dedi. "Ve çoğu zaman kaşları çatık, sert ve tüm ince duygulardan etkilenmezmiş gibi davranıyor. Ve sonra kalbimi ve hayatımı aydınlatmak için ara sıra gülümsemeli."

Yüce Tanrım!

"O sen olmalısın," dedi. "Başka kimse olmaz. Seninle evli olduğum gerçeğini göz önünde bulundurursak, bu da çok iyi. Yarın beni terk etsen ve bir daha dönmesen bile sana karşı dürüst olmayacağımdan korkmana gerek yok, Aidan."

Yüzünü onun omzuna dayadı, yutkundu ve yutkundu.

"Söylediklerinizde ciddiydiniz, değil mi?" diye sordu. "Konuşan sadece tutku değildi. Ciddi miydin?"

"Ciddiydim," dedi kulağına karşı.

"O halde sen benden daha cesursun," dedi, "benim güçlü, değerli savaşçım. Kendimi senin küçümsemene ya da acımana açmaya cesaret edemedim. Ama seni tüm kalbimle seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor. Aidan, eğer çocuklar olmasaydı, hayatımın geri kalanı boyunca bile seninle davulu takip ederdim. Ama yapamam. Onları ilk sıraya koymalıyım. Yine de sana her gün yazacağım. Her izne çıktığında geri dönebileceğin bir ev yapacağım. I-"

"Sus, aşkım," dedi. "Satmaya gidiyorum. Sen sözümü kesmeden önce yapmaya başladığım konuşmanın bir parçasıydı bu. Satacağım ve burada seninle yaşayacağım."

"Oh, Aidan." Aceleyle dönüp ona baktı ve ellerinden biri yanağını okşamak için yukarı kalktı. "Senden bunu isteyemem. Sen bir general olacaksın. Onurlar, unvanlar olacak-"

"Mütevazı bir eski albayla evlenmeye katlanamıyorsunuz o zaman?" diye sordu ona. "Kazanmak için hiçbir şey yapmadığı tek bir unvanla mı?"

"Oh, Aidan." Dudaklarını onunkilere değdirdi.

"Bana burada ihtiyacınız var," dedi. "Kâhyanız ikinizin uydurduğu o çılgınca plan için yeni yerine gittikten sonra çiftliklerinizi ve malikanenizi yönetecek birine ihtiyacınız olacak. Çocukların bana ihtiyacı var. Bir anneye olduğu kadar bir babaya da ihtiyaçları var. Mari Teyze'nin umutlarının gerçekleşmesine ihtiyacı var ve Agnes'in her gün düzenli olarak savaşacak birine ihtiyacı var. Ve Eve-ah, Eve, aşkım, sana ihtiyacım var. Hepinize. Ama en çok sana, canım aşkım. *Sen.*" Onu sertçe öptü.

"Satacak mısın?" diye sordu şaşkınlıkla. "Şimdi mi?"

"Tam şu anda değil," dedi. "Agnes bizi buraya fazladan bir battaniye ile gönderdiğine göre, bunu sonuna kadar kullanmak bana çok kibarca geliyor. Bütün gece yıldızların altında seninle sevişeceğim. Ama yarın, Eve. Londra'ya gidip icabına bakacağım. Aynı zamanda Wulfa arazi işiyle ilgilenmesi için bir avukat tavsiye edeceğim. Sonra da eve gelip kalacağım."

"Ev," diye tekrarladı usulca.

"Eğer beni kabul edersen,"

dedi adam. "*Eğer-*"

O zaman kadın güldü ve görünürde hiçbir neden yokken adam da ona katıldı. Güldüler, sarıldılar, öpüştüler ve birbirlerine saçma sapan şeyler mırıldandılar.

"Bewcastle Dükü çok kızacak," dedi sonunda.

"Bundan o kadar emin değilim," dedi. "Hem de hiç emin değilim. Biz Bedwynler evliliği her zaman çok ciddiye almışızdır Eve. Bizden biriyle evlenen herkes ömür boyu sevmeye ve el üstünde tutulmaya hazır olsa iyi olur."

"Kendimi buna hazırlayabileceğimi düşünüyorum" dedi.

Yıldızların altında aşk gecelerini yaşamak gibi daha ciddi bir işe dönmeden önce tekrar kıkırdadılar.

BÖLÜM XXIII

BİR HAFTALIĞINA GITMİŞTİ. Bitmek bilmeyen bir hafta. Bahçe partisinin ertesi sabahı erkenden ayrıldı. Gerçekten de, nehirdeki gecelerinden döndükten sonra, sadece kıyafetlerini değiştirdi, uykulu yarاسası kendisi için aynısını yaparken kendi atını eyerledi, Eve'i öptü ve yoluna devam etti.

Mari Teyze kederli, çocuklar genellikle sessiz ve uyuşuk olsa da, kocasının dönmeyi planladığını kimseye söylememişti. Söylemeye cesaret edememişti. Onun sevgisinden ve kendisine geri dönme konusundaki kararlılığından ne kadar emin olsa da, yine de dönüşünü engelleyecek bir şey olacağı endişesinden kurtulamıyordu. Kendisinden başka kimsenin bilmemesi daha iyiydi.

Tüm faaliyetlerine yenilenmiş bir enerjiyle devam etti. Teyzesiyle ve çocuklarla her zamankinden daha fazla zaman geçirdi. Kendini Thelma için görkemli bir düğün planlamaya verdi; Aidan'ın Londra'ya gidişinden iki gün sonra ilk nikâh ilanları okunmuştu. Serena, Mari Teyze, Bayan Drabble ve Jemima Teyze -Eve onu bizzat ziyaret etmişti- onunla birlikte bir planlama komitesi oluşturdular. Ned Bateman yeni çiftlik projesi için ilk iki elemanı buldu; her ikisi de Avrupa'daki savaştan yeni dönmüş, birinin bir gözü ve bir eli olmayan, diğerinin ise bacağı diz altından kesilmiş, her ikisi de oldukça yoksul erkeklerdi.

Eve aldığı her nefeste Aidan'ı yaşıyor ve soluyordu. Ama bunu gizlilik içinde yapıyor, mutluluğunu bir şekilde öldürmemek için paylaşmaya cesaret edemiyordu.

Çocukları ata binmeye götürmüştü. Davy bu beceride ustalaşmaya kararlıydı ve elbette bunu yapması isteniyordu, hatta gerekliydi. Sam ona padokta birkaç ders vermişti, Davy'nin midillisinin kişisel bakımını üstlenen Charlie de ona eşlik etmişti.

ülkedeki en değerli yarış atıydı.

Eve çocukları ata bindirmişti, Davy ilk kez dizginleri eline almamıştı, Becky ise Eve'in eyerinin önünde duruyordu, ama onun da bir midillisi olacağı ve ata binmeyi öğreneceği gün çok uzakta değildi.

Ahıra geri döndüklerinde öğleden sonra ortasıydı ve Sam Becky'yi aşağı indirirken Davy tek başına attan indi ve Charlie endişeyle midillide hasar olup olmadığını kontrol etti. Eve eyerden indi ve onu karşılamak için sallanarak gelen Muffin'in başını kaşıdıktan sonra gökyüzüne baktı. Bulutlar vardı, bu da uzun süren sıcak havanın nihayet sona ermekte olduğunu gösteriyordu. Ama şimdilik yüksek ve tehditkâr değillerdi. Biraz serinleyen gün aslında oldukça memnuniyet vericiydi.

"Atlar yaklaşıyor leydim," dedi Sam aniden, başını dinler bir tavırla eğerek.

Aidan! Eve gelenin gerçekten o olduğunu düşünmemeye çalıştı ama çocuklarla birlikte aceleyle geçide yöneldi ve iki atının yaklaştığını, arkalarından da kısa bir mesafe öteden bir başkasının geldiğini gördü.

"Aidan Amca!" Kelimeler Davy'nin dudaklarından aynı anda dökülürken o da koşmaya başladı.

Atlılardan biri çimenlikte kestirme bir yol izledi ve yaklaştığında gülerek atından indi ve Davy'yi havaya kaldırmak için kollarını uzattı.

"Aidan Amca!" Davy yine ağladı. "Geri döndün. Geri döndün."

Eve, Becky'nin elini tuttu ve onlara doğru koşmaya başladı, kalbi öyle bir mutlulukla dolmuştu ki sanki patlayacakmış gibi hissediyordu.

"Evet, delikanlı," dedi Aidan, Davy'yi ayağa kaldırmadan önce sıkıca kucaklayarak. "Nasıl uzak durabilirdim ki? Kalmak için eve geldim."

"Baba," diye fısıldadı Becky. Sonra Eve'in elinden kurtuldu ve neşeyle Aidan'a doğru zıplayarak gitti, giderken de kollarını uzattı. Aidan onu kucağına aldı ve sıkıca sarıldı, gözleri bir an için kapandı. "Baba, dişim düşmüş. Baksana."

Papa.

Tek parmağıyla dişi oynatırken kaşlarını çatarak tüm dikkatini çocuğa verdi.

"Gerçekten de öyle," dedi. "Küçük kızımın süt dişleri dökölmeye başladı mı? Biz farkına varmadan büyümiş olacaksın. Benim için bir öpücüğün var mı?"

Küçük ağzını büzdü ve ona uzattı. Adam onu öptü ve sonra başını kaldırıp bir kolunu Eve'e uzattı. Adamın yüzündeki ifade kalbini yerinden oynattı.

"Eve," dedi adam kolunu ona doladığında ve kadın önce eliyle sonra da göğsüyle onun göğsünün sıcaklığını hissetti. "Eve, sevgili aşkım, ben geldim."

"Evet," dedi ve Muffin onun yanında havlarken gülümseyerek yüzünü kaldırdı. Aidan herkesin görebileceği şekilde onu dudaklarından öptü.

Ancak o anda ahırın kapısından gördüğü şeyi hatırladı -Aidan, arkasında varasasıyla birlikte. *Ve başka bir binici.* Bir adım geri çekildi, dudağını ısırđı ve Aidan gülererek Becky'yi yere bırakırken kızardığını hissetti.

"Yanımda kardeşim var," dedi. "Daha önce tanışmadığınız biri. Ralf, gel ve Eve'le tanış." Bir kolunu kızın beline doladı ve onu yanına çekti. "Rannulf onun resmi adıdır, ama Ralf olarak bilinir."

Lord Rannulf Bedwyn atından inmiş ve çimlerin üzerinden yürüyerek gelmişti. Neredeyse Aidan kadar uzun ve bir o kadar da iriydi. Aile burnuna sahipti. Ama Freyja gibi açık tenliydi. Şapkasını çıkardığında Eve, Freyja'da olduğu gibi onun da saçlarının dalgalı olduğunu gördü; saçlarını modaya uygun olmayan bir şekilde uzatmıştı. Kendini İskandinav savaşçılarını düşünürken buldu.

"Eve," dedi, elini onunkine uzatarak. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Güçlü bir tutuşu vardı.

"Ve ben de senin," dedi.

"Bunlar bizim çocuklarımız," dedi Aidan. "Becky ve Davy, sizin için başka bir amca. Ralf Amca. Mari Teyze'nin de merdivenlerden terasa indiğini görüyorum."

Geldiğimi görmüş olmalı. Bana bir dakika müsaade edin."

Eve'i tuttuğu yerden bıraktı ve terasa doğru adım atmaya başladı. Kısa bir süre sonra Mari Teyze'yi kollarının arasına almış, bastonu ise kaldırım taşlarına çarpıyordu.

"Lord Rannulf, "Geçen hafta boyunca Bedwyn Evi'nin zeminini sabırsızlıkla arşınlamaktan yıpranacağımı düşünmüştüm," dedi. Her şey Aidan için çok yavaş ilerledi."

"Benim için de öyle," diye itiraf etti Eve ona gülümseyerek. "Onunla birlikte gelmene sevindim. Sizin için bir oda hazırlatacağım."

Çocukların Aidan'ı terasta takip etmelerini izlerken, "Sadece bir geceliğine," dedi. "Kuzeye gidiyorum ama yeni baldızımı görmek için buraya uğramadan edemedim. Anneannemiz tarafından çağrıldım. Benim için doğru gelini bulmuş, yine. Sanırım bu dördüncü ya da beşinci kez oluyor. Özgürlüğüm ve belki de akıl sağlığım tehlikede olduğu için bu sefer diğer dört ya da beş seferde olduğu gibi boyun eğmeyeceğim, ancak çağrıyı görmezden gelemem. Beni varisi yaptı, görüyorsun, ve ne kadar sinir bozucu olsa da, ben ... şey, ona düşkünüm. Bu yüzden gideceğim Eve ve özgürlüğümü bir kez daha tehlikeye atacağım."

Güçlü beyaz dişlerini ve neşeyle dans eden mavi gözlerini ortaya çıkararak ona sırtıttı.

"Belki de," dedi Eve, "bu kez senin için akıllıca bir seçim yapmıştır."

"Elbette böyle bir olasılık her zaman var," diye kabul etti. "Ama müstakbel eşimin benim yerime seçilmesine, hatta önümüzdeki beş altı yıl içinde onu kendim seçmeye karşı tuhaf bir isteksizliğim var."

Eve giden yolu göstererek, "İçecekler için hazır olmalısınız," dedi Eve, "ve dinlenmek için."

"Bunu inkâr etmeyeceğim," dedi kayınbiraderi, onun yanına geçerek. "Son on iki yıldır eyer üzerinde yaşayan bir süvari subayıyla ata binmekten daha rahatsız edici bir şey varsa, o da sevgilisine kavuşmaya giden bir adamla ata binmek olmalı. Umarım bir daha kimse benden bunu istemez."

Eve güldü.

Sonra Aidan Mari Teyze'yle konuşmaktan vazgeçip onun gelişini izlemeye koyuldu, gözleri yine hayranlık ve sevgiyle parlıyordu. Kız yaklaştığında ona elini uzattı ve kız kendi elini onun elinin içine koydu ve parmaklarının ona sıkıca sarıldığını hissetti.

"Mari Teyze," dedi, "kardeşim Lord Rannulf Bedwyn ile tanış. Bayan Pritchard, Ralf. İlk konuştuğunda şarkı söylediğini düşünebilirsiniz. O Galli, biliyorsun."

"Ve bununla da gurur duyuyor," dedi Mari Teyze. "O güçlü kollarından birini bana verebilirsin delikanlı ve Agnes bastonumu alıp gittiğinden beri içeride bana yardım edebilirsin. Gelin çocuklar."

Birkaç dakika sonra Eve ve Aidan terasta yalnızdılar. Adam ona sıırttı.

"Ondan bunu yapmasını ben istedim," dedi. "Evlendikten sonra seni hiçbir eşikten geçirmediğim aklıma geldi. Kendi eşğimizden daha iyi bir eşik ve sonsuza dek mutlu yaşamımızın başlangıcı olan şu andan daha iyi bir zaman olabilir mi?"

"Yok," dedi. "Ama böyle bir şey var mı, Aidan? Yani sonsuza dek mutlu olmak?"

"Hayır," dedi, gülümsemesi şefkate dönüşerek yumuşadı. "Sonsuza dek mutlu olmaktan çok daha iyi bir şey var. Mutluluk var. Mutluluk yaşayan, dinamik bir şeydir Eve ve hayatımızın geri kalanı boyunca her an üzerinde çalışmamız gerekir. O aptalca, durağan sonsuza dek mutlu olma fikrinden çok daha heyecan verici bir olasılık. Katılmıyor musun?"

"Yapardım," dedi ve sonra yarı çığlık attı, yarı kahkaha attı ve onu kucağına alıp merdivenlerden yukarı ve evlerine taşımadan önce bir kez döndürürken kollarını sıkıca boynuna doladı.

Evlerine.

Başka bir rüyaya. Hayır, bir rüyadan daha iyisine. İkisi de yaşadıkları sürece her gün birlikte üzerinde çalışacakları dinamik, heyecan verici, mutlu gerçekliğe.

YAZAR HAKKINDA

Çok satan, bol ödüllü yazar Mary Balogh, denizlerin ve dağların, şarkıların ve efsanelerin ülkesi Galler'de büyüdü. Öğretmenlik yapmak için Kanada'ya geldiğinde müziği ve canlı hayal gücünü de yanında getirdi. Burada, her zaman mutlu sonla biten ve her zaman sevginin gücünü kutlayan kitapların yazarı olarak ikinci bir kariyere başladı. Regency romansları ve tarihi romanslarının üç milyondan fazla kopyası basılmıştır. Ayrıca Dell'den ciltsiz olarak temin edilebilen Regency dönemi romantik romanları *No Man's Mistress*, *More Than a Mistress* ve *A Summer to Remember*'in da yazarıdır.

Diğer yazar: Mary Balogh

HIÇ KIMSENİN METRESİNİ,

AŞK İÇİN BİR GECE

METRESİNDEN DAHA

FAZLA

HATIRLAMAYACAĞI BİR

YAZ

*Ve bu yaz Dell Books'tan
geliyor*

BİRAZ KÖTÜ BİRAZ

SKANDAL

Görkemli evlerden oluşan SKANDAL VE SÜRPRİZ DÜNYASINA ADIM ATIN

ve nefes kesici bir baştan çıkarma Usta hikâye anlatıcısı Mary'nin dünyasına adım atın

Balogh. Çok satan, ödüllü yazar, zekâ ve entrika dolu romanlarında sizi canlı, şehvetli yeni bir dünyaya ... ve sıra dışı bir ailenin yaşamlarına çekiyor: Bedwyn'ler - altı erkek ve kız kardeş - güç, tutku ve baştan çıkarma mirasının varisleri. Maceraları gözlerinizi kamaştıracak ve sizi memnun edecek. Hikâyeleri sizi soluksuz bırakacak. . . .

Freyja - ateşli güzel Rannulf -

karşı konulmaz asi Aidan - kara

kara düşünen onurlu adam

Bu onun hikayesi. . . .

Övgü için

HATIRLANACAK BİR YAZ

"Balogh bu romantik boğuşmada kendini aşıyor, gerçekten kusursuz bir olay örgüsü oluşturuyor ve çok yönlü, kazanan insanlarla dolduruyor. karakterler." *-Publishers Weekly*

"Tadına varılacak ve hatırlanacak bir hikaye, belki de en duygulu Yılın romantik romanı Balogh, en ateşli seks sahnelerinin karaktere sadık kalan ve olay örgüsünün ayrılmaz bir parçası olan sahneler olduğunu ustalıkla gösteriyor. *"-Booklist,*

starred review

"Bu kitap zirveye yükselecek. *"-Library Journal*

"Canlı betimlemelerle dolu, dokunaklı, yürek ısıtan bir öykü, keskin diyalogları ve fantastik karakterleriyle bu tutkulu ve macera dolu öykü, eğlenceli bir hikayeyi seven okurlar için unutulmaz okuyun." *-Rendezvous*

Övgüler için

KİMSENİN METRESİ

"*Bir Metresten Daha Fazlası*'nın bu canlı ve tutkulu devam kitabında iki güçlü ve aynı derecede kararlı kahraman mükemmel bir şekilde çarpışıyor. *-Library Journal*

"Derin duygular, güçlü karakterler ve alışılmadık bir olay örgüsü mükemmel bir şekilde harmanlanarak bu En Yüksek Suyun Mücevheri'ne bir ödül daha kazandırıyor, Mary Balogh. *-Romantic Times Top Pick 41/2*

yıldız "Canlı ve heyecan verici bir hikâye." -

Rendezvous

"Bu romantik ve son derece duygusal hikâye ilk sayfasından itibaren sizi etkisi altına alacak." *-OldBarn Gazette*

Övgü için

BİR METRESTEN DAHA FAZLASI

"Regency döneminden tatlı bir zevk ... Balogh, unutulmaz karakterleri ve hızlı, iyi kurgulanmış kurgusuyla hem hayranlarını hem de yeni okurlarını memnun edecek. olay örgüsü." *-Booklist*

"Ciltli ilk kitap. Zekice ve seksi diyaloglar. *-Publishers Weekly*

"Mary Balogh, Regency türünün olağanüstü bir yıldızı olarak yerini sağlamlaştırmaya devam ediyor." *-ARomantic Times Top Pick*

"Hoş ve hoş, şehvetli bir Regency boğuşması. *-Kirkus Reviews*

"Mary Balogh olağanüstü bir yetenek. Karakterlerinin karmaşıklığı, duygularının derinliği ve kitaplarının romantizmi ve duygusallığı Regency türlerinde eşsizdir ve bu kitap da bir istisna değildir. Usta bir zanaatkar. *-Old Book Barn Gazette*

"*Bir Metresten Daha Fazlası* beş yıldızlı bir kitap. *-The Romance Reader*

"Balogh burada bir kazanan var." *-San Antonio Express-News*

Büyüleyici Bedwyn kardeşler hakkındaki bir sonraki romantik macerayı okumak için sabırsızlanıyor musunuz? Beklemek zorunda değilsiniz! Özgür ruhlu Rannulf ve inatçı Freyja'nın hikâyelerini ...

BIRAZ KÖTÜ

Mayıs 2003

ve

BIRAZ SKANDAL

Haziran 2003

Mary Balogh'un bu kışkırtıcı yeni aşk romanlarının bir önizlemesi için okumaya devam edin. . . .

BIRAZ KÖTÜ

SAHNE ARACI DEVRİLMEDEN ÖNCEKİ ANLAR, Judith Law
mevcut gerçekliğin tatsız doğasını etkili bir şekilde unutturan bir gündüz rüyasına derinlemesine dalmıştı.

Yirmi iki yıllık hayatında ilk kez posta arabasıyla seyahat ediyordu. Daha ilk bir iki kilometrede bunun romantik ve maceralı bir yolculuk şekli olduğuna dair tüm düşüncelerinden sıyrılmıştı. Eni boyu bir buçuk koltuk yer kaplayan bir kadınla, keskin açıları ve dirsekleri olan, daha rahat bir pozisyon bulmak için sürekli kıvranan ve bunu yaparken de onu rahatsız edici ve bazen de utanç verici yerlere sokan zayıf, huzursuz bir adamın arasında sıkışıp kalmıştı. Karşısındaki iri yarı adam sürekli horluyor ve yolculuğun diğer tüm seslerine önemli ölçüde katkıda bulunuyordu. Yanındaki kadın, kendisiyle göz teması kuracak kadar talihsiz ya da akılsız olan herkesle durmaksızın konuşuyor, hayatının acıklı hikâyesini sızlanan bir şikâyet tonuyla anlatıyordu. Kadının diğer tarafındaki sessiz adamdan ise soğan ve sarımsakla karışmış pis kokular yayılıyordu. Araba sarsılıyor, titriyor ve yolundaki her taşın ve çukurun üzerinden sarsılarak geçiyordu, ya da Judith'e öyle geliyordu.

Yine de yolun tüm rahatsızlıklarına rağmen yolculuğu tamamlamak için istekli değildi. Beaconsfield'in, evinin ve ailesinin yaşam boyu süren yakınlığını henüz geride bırakmıştı ve bunlara uzun bir süre dönmeyi beklemiyordu. Effingham Teyzesi'nin yanına gitmek için yola çıkmıştı. Her zaman bildiği hayat artık sona ermişti. Teyzesinin babasına yazdığı mektupta hiçbir şey açıkça belirtilmemiş olsa da, Judith için Harewood Grange'de onurlandırılmış, şımartılmış bir konuk olmayacağı, aksine teyzesi, eniştesi, kuzenleri ve büyükannesinin uygun gördüğü şekilde geçimini sağlaması beklenen fakir bir akraba olacağı çok açıktı. Açıkça ifade etmek gerekirse, onu sadece kasvet ve angarya bekliyordu; ne sevgili, ne evlilik, ne de kendine ait bir ev ve aile. Toplumda bolca bulunan, akrabalarına bağımlı, onların ücretsiz hizmetkârları olan o gölgeli, solgun kadınlardan biri olmak üzereydi.

Babam oturma odasına gelip Effingham Teyze'nin mektubunu yüksek sesle okuduğunda herkesin dönüp baktığı kişi Judith'ti. Babam ciddi bir mali sıkıntıya düşmüştü ve kız kardeşine tam da onun önerdiği yardımı istemek için yazmış olmalıydı. Harewood'a gitmek üzere seçilen kişi için bunun ne anlama geleceğini hepsi biliyordu. Judith gönüllü olmuştu. O konuştuğunda hepsi ağlamıştı ve kız kardeşleri de gönüllü olmuştu ama ilk o konuşmuştu.

Arabanın pencerelerinin ardındaki gökyüzü alçak, ağır bulutlarla griydi ve manzara kasvetliydi. Bir saat önce at değiştirmek için kısa bir süreliğine durdukları hanın sahibi, kuzeye doğru sağanak yağmur yağdığı ve çamurlu yollara girebilecekleri konusunda uyarılmıştı.

Ancak posta arabası sürücüsü, ilerlemek güvenli olana kadar handa kalması önerisine gülmüştü. Ama buna neden olan yağmur bir süreliğine durmuş olsa da yol her geçen dakika daha da çamurlu hale geliyordu.

Judith tüm bunları -hissettiği bunaltıcı kızgınlığı, korkunç ev hasretini, kasvetli havayı, rahatsız edici yolculuk koşullarını ve ileride olacakların tatsız beklentisini- bir kenara bırakmış, bunun yerine hayal kurmuş, kendisinin beklenmedik bir kahraman olduğu fantastik bir kahramanla fantastik bir macera icat etmişti. Bu, kazadan birkaç dakika öncesine kadar zihni ve ruhu için hoş bir oyalanma sağladı.

Hayalinde haydutları görüyordu. Daha doğrusu bir haydut hakkında. Elbette gerçek dünyanın kendine saygısı olan herhangi bir eşkıyası gibi değildi - kötü, pis, ahlaksız, görgüsüz bir soyguncu ve talihsiz yolcuların acımasız katili. Hayır, gerçekten de. Bu haydut esmer, yakışıklı, atılgan ve güler yüzlüydü; beyaz, mükemmel dişleri ve dar siyah maskesinin yarıklarının ardında neşeyle dans eden gözleri vardı. Güneşin aydınlattığı yeşil bir tarladan dörtnala geçip otoyola çıktı, güçlü ve muhteşem siyah atını tek eliyle zahmetsizce kontrol ederken, arabacının kalbine bir tabanca doğrulttu - tabii ki boştu. Yolcuları değerli eşyalarından mahrum bırakırken onlarla neşeyle gülüp şakalaştı ve sonra bu kaybı karşılayamayacağını düşündüğü kişileri geri attı. Hayır.

. Hayır, tüm değerli eşyaları tüm yolculara iade etti çünkü o gerçek bir haydut değil, tam da bu yoldan geçmesini beklediği belirli bir kötü adamdan intikam almaya kararlı bir beyefendi.

Çelik gibi bir sinire, kaygısız bir ruha, altın gibi bir kalbe ve her kadın yolcunun korkuyla ilgisi olmayan kalp çarpıntılarına neden olacak bakışlara sahip, haydut kılığına girmiş asil bir kahramandı.

Ve sonra gözlerini Judith'e çevirdi ve evren durdu ve yıldızlar kendi kürelerinde şarkı söyledi. Ta ki neşeli bir kahkaha atıp, Judith'in göğsünde sallanan kolyeden *onu* mahrum *edeceğini* söyleyene kadar... Kolyenin neredeyse hiçbir para değeri olmadığı onun için çok açık olsa da. Bu sadece *annesinin* ölüm döşeğindeyken ona verdiği bir şeydi, Judith'in kendi mezarının bu tarafından asla çıkarmamaya yemin ettiği bir şey. Eşkıyanın karşısına cesurca dikildi, başını geriye attı ve o gülen gözlerle korkusuzca baktı. Ona hiçbir şey vermeyeceğini, ölmek zorunda kalsa bile zerre kadar titremeyen berrak, çınlayan bir sesle söyledi.

Atını önce şaha kaldırıp sonra da kolayca kontrol altına alıp hoplatırken yine güldü. Sonra kolyeye *onsuz* sahip olamıyorsa bile, onunla *birlikte* sahip olacağını ilan etti. Yavaşça ona doğru geldi, iri, tehditkâr ve muhteşemdi ve yeterince yaklaştığında eyerden aşağı eğildi, güçlü elleriyle onu belinden kavradı -bir dakika önce bir elinde salladığı tabanca sorununu görmezden geldi- ve onu zahmetsizce yukarı kaldırdı.

Sert zeminle teması kesilince midesi bulandı ve ... ve gerçekliğe geri döndü. Araba çamurlu yolda çekiş gücünü kaybetmişti ve kontrolden çıkmış bir şekilde savruluyor, yalpalıyor ve sallanıyordu. Yanlamasına uzun bir patinaja girmeden, çimenli bir bankla çarpışmadan, keskin bir şekilde yola geri dönmeden, öncekinden daha da endişe verici bir şekilde sallanmadan ve sonunda alçak bir hendeğe devrilmeden önce kör dehşeti hissetmek için yeterli zaman vardı - tamamen çok fazla zaman vardı - yarısı yan, yarısı tavanı üzerinde sarsıcı bir şekilde durdu.

Judith'in akli başına gelmeye başladığında herkes ya çığlık atıyor ya da bağılıyor gibiydi. Judith onlardan biri değildi; onun yerine iki dudağını da ısıırıyordu. İçerideki altı yolcunun vagonun bir kenarına yığılmış olduğunu fark etti. Küfürleri, çığlıkları ve inlemeleri hepsinin olmasa da çoğunun hayatta olduğunu gösteriyordu. Dışarıdan bağırışlar ve korkmuş atların kişnemeleri duyuluyordu. Diğerlerinden daha belirgin olan iki ses, şok edici derecede küfürlü bir dil kullanıyordu.

Yaşıyordu, diye düşündü Judith şaşkınlıkla. Ayrıca -bu fikri nazikçe test etti- oldukça sarsılmış hissetmesine rağmen yaralanmamıştı. Hareket etmeye çalıştı ama bunu yaparken bile üstündeki kapı açıldı ve biri - arabacının kendisi - ona baktı.

"Elinizi verin o zaman hanımefendi," diye talimat verdi. "Sizi hemen oradan çıkaracağız. Tanrı bizi sevsin, kes şu çığlığı kadın," dedi konuşkan kadına, onları devirenin kendisi olduğu gerçeğini göz önünde bulundurarak, acınacak bir sempati eksikliğiyle.

Judith hiç şikâyet etmedi. Uyarıyı duymuş olmasına rağmen yolculuğuna devam etmeyi tercih etmişti ve daha sonraki bir otobüsü bekleyebilirdi. Yapacak bir önerisi de yoktu. Ve herhangi bir yarası da yoktu. Sadece mutsuzdu ve hiçliğin ortasında mahsur kaldıkları ve üzerlerine yağmur yağmak üzere olduğu gerçeğini aklından çıkaracak bir şeyler arıyordu. Sıkıntı içinde olanlarla ilgilenmeye başladı, her ne kadar çoğu

Acılar gerçek olmaktan çok hayaliydi. Birkaç dakika içinde, yoluna çıkan bonesini çıkardı ve hâlâ devrilmiş olan arabanın içine fırlattı. Saçları dökülmeye başlamıştı ama durup onları düzeltmeye çalışmadı. Çoğu insanın kriz anlarında gerçekten de çok kötü davrandığını fark etmişti, ama bu seferki felaketin yakınından bile geçmiyordu.

Dışarıdaki yolculardan birinin, birkaç dakika önce geldikleri uzaklığı işaret eden bir bağıışıyla dikkati dağıldı. Bir atlı yaklaşıyordu, at sırtında tek bir adam. Yolculardan birkaçı onu selamlamaya başladı, ancak adam hâlâ onları duyamayacak kadar uzaktaydı. Bir adamın durumlarını düzeltmek için ne yapabileceğini düşündüklerini Judith hayal bile edemiyordu.

Uzun bir yolculuk yapıyor olmasına rağmen Lord Rannulf Bedwyn at sırtındaydı; mümkün olduğunca at arabasıyla seyahat etmekten kaçınırdı. Bagaj arabası, uşağıyla birlikte, arkasında bir yerlerde ilerliyordu. Temkinli ve ürkek bir ruha sahip olan uşığı, muhtemelen bir saat kadar önce iş yapmaya niyetli bir hancı tarafından yağmur yağacağı konusunda uyarıldığında handa durmaya karar vermişti.

Kendisi de geri dönebilirdi, diye düşündü. Ama insan ya da başka türlü herhangi bir meydan okumadan kaçmak onun doğasına aykırıydı. Yine de karşısına çıkan ilk handa durmalıydı. Kendisine gelebilecek herhangi bir tehlikeyi umursamayabilirdi ama atına karşı düşünceli olmalıydı.

Düşünceleri, önündeki çamur ve çalılıklardan daha yoğun siyah bir noktanın belirmesiyle aniden değişti. Önce bunun bir bina olduğunu düşündü ama biraz daha yaklaşıncı bunun aslında bir insan topluluğu ve büyük, hareketsiz bir at arabası olduğunu fark etti. Kısa süre sonra dingili kırılmış, devrilmiş bir at arabası olduğunu fark etti. Atların yanı sıra birkaç insan da yolun üzerindeydi. Birçoğu ona doğru bağııyor, el sallıyor ve el kol hareketleri yapıyordu; sanki ondan attan inmesini, omzunu harap olmuş araca dayamasını, onu tekrar yola çıkarmasını, bu sırada aksı sihirli bir şekilde onarmasını ve meşhur gün batımına doğru yola çıkmadan önce hepsini bir kez daha içeri almasını bekliyorlardı.

Elbette, sadece pratik bir yardımda bulunamayacağı için durmadan yoluna devam etmek kabalık olurdu. Gruba yaklaştığında dizginleri çekti ve neredeyse herkes aynı anda onunla konuşmaya çalışınca sıırttı. Elini kaldırdı ve ciddi şekilde yaralanan olup olmadığını sordu. Görünüşe göre kimse yaralanmamıştı.

"O halde sizin için yapabileceğim en iyi şey," dedi şamata tekrar yatıştığında, "toplayabildiğim tüm hızla yola devam etmek ve en yakın köy ya da kasabadan yardım göndermek."

Arabacı ona yolu göstererek, "En fazla üç mil ileride bir pazar kasabası var, efendim," dedi.

Yolculardan biri -bir kadın- onu selamlayan diğerlerine katılmamıştı. Tahta bir sandığın üzerine oturmuş çamurlu bir beyefendinin üzerine eğilmiş, yanağına derme çatma bir bandaj bastırıyordu. Rannulf onu izlerken bile adam sargıyı kadından aldı ve kadın doğruldu, dönüp ona baktı.

Genç ve uzun boyluydu. Üzerinde hafif nemli, hatta etekleri çamurlu yeşil bir pelerin vardı. Pelerin önden açıldığında hafif muslin bir elbise ve Rannulf'un vücut ısınısını hemen en az birkaç derece artıran bir göğüs ortaya çıkıyordu. Kadının başı açıktı. Saçları dağınıktı ve yarısı omuzlarına dökülmüştü. Daha önce hiçbir insan kafasında görmediği kadar parlak kırmızı-altının muhteşem bir tonuydu. Saçların altındaki yüz oval, kızarmış ve parlak gözlüydü -gözlerinin yeşil olduğuna inanıyordu- ve şaşırtıcı derecede güzeldi. Kadın onun bakışlarına belirgin bir küçümsemeyle karşılık verdi. Ondan ne yapmasını bekliyordu? Çamurun içine girip kahramancılık mı oynamasını?

Tembelce sırtıttı ve gözlerini ondan ayırmadan konuştu.

"Sanırım," dedi, "bir kişiyi yanımda götürebilirim. Bir bayan mı? Hanımefendi? Peki ya siz?"

Kızıl saçlı kadın o zaman Rannulf'a gülümsedi, yanaklarındaki renk derinleşirken bile yüzündeki ifade yavaş yavaş büyüyordu.

"Benim için bir zevktir efendim," dedi sıcak ve boğuk bir sesle ve kadife eldivenli bir el gibi adamın omurgasında gezindi.

Yolun kenarına, ona doğru atını sürdü.

HAYALİNDEKİ KARAYOLU ADAMINA HİÇ BENZEMİYORDU. O
Ne kıvrak, ne esmer, ne yakışıklı, ne de maskeli olmasına rağmen
gülümsüyordu,

ifadesinde kaygısızlıktan ziyade alaycı bir şey vardı.

Bu adam sağlamdı. Hiçbir şekilde şişman değildi, ama ... sağlamdı. Şapkasının altındaki saçları açık renkti. Dalgalı görünüyordu ve kesinlikle modaya göre fazla uzundu. Yüzü koyu renkli, koyu kaşlı ve iri burunluydu. Gözleri maviydi. Hiç de yakışıklı değildi. Ama onda bir şeyler vardı. Zorlayıcı bir şey. İnkâr edilemeyecek kadar çekici bir şey - gerçi bu yeterince güçlü bir kelime gibi görünmüyordu.

Ona baktığında Judith'in aklından geçen ilk düşünceler bunlardı. Ve elbette o bir haydut değildi, sadece yardım için ata binmeyi ve yanına birini almayı teklif eden bir yol arkadaşıydı.

Onu.

İkinci düşüncesi şok, kızgınlık ve öfkeydi. Buna nasıl cüret ederdi! Onu kim sanıyordu ki, bir yabancıyla ata binmeyi ve onunla yalnız gitmeyi kabul edeceğini düşünüyordu? Rahip Jeremiah Law'ın kızıydı o. Cemaatinden beklediği katı edep ve ahlak kurallarını ancak kendi kızlarından bekledikleri aşabilirdi
-Özellikle de o.

Üçüncü düşüncesi, çok kısa bir mesafede -arabacı üç mil demişti- bir kasaba ve bir hanın konforu olduğuydu ve belki de yağmur bastırmadan önce her ikisine de ulaşabilirdi. Eğer yabancıнын teklifinden yararlanabilirse tabii.

Sonra yine hayalini hatırladı, onu bilinmeyen, görkemli bir maceraya götürecek, ailesine ve geçmişine olan tüm yükümlülüklerinden kurtaracak, Effingham Teyze'den ve Harewood'da onu bekleyen sıkıcı angarya hayattan kurtaracak olan atılgan bir haydutun aptalca, sevimli hayalini. Araba devrildiğinde bu hayal de yıkılmıştı.

Şimdi küçük de olsa gerçek bir macera yaşama şansı vardı. Üç mil ve belki de bir saat boyunca bu çekici yabancıнын önünde at sürebilirdi. Bir beyefendiyle yalnız kalmak için sayıların güvenliğini ve uygunluğunu terk etmek gibi skandal yaratacak kadar uygunsuz bir şey yapabilirdi. Babası bunu duyarsa onu bir hafta boyunca ekmek, su ve İncil'le odasına kapatırdı ve Effingham Teyze de bir ayın bile yeterince uzun olmadığına karar verebilirdi. Ama bunu kim bilebilirdi ki?

Ona ne zarar gelebilirdi ki? Hayatının bu küçük fırsatını geri çevirecek
k a d a r zavallı bir yaratık olabilir miydi?

Gülümsedi. "Memnuniyetle efendim," dedi, kendi sesiyle değil de böyle bir şeye cüret edebilecek fantastik bir kadının sesiyle konuştuğunu biraz şaşkınlıkla duydu.

Ona yaklaştı, gelirken gözlerini kendi gözleriyle tuttu ve eyerden aşağı eğildi.

"Elimi tut ve ayağını çizmelerimin üzerine koy o zaman," diye talimat verdi.

İkisini de yaptı ve aniden fikrini değiştirmek için çok geç oldu. Onu telaşlandırmaktan ziyade nefessiz bırakan, görünüşte zahmetsiz bir güçle onu kaldırdı ve çevirdi, böylece neredeyse yerden ayrıldığını fark etmeden önce onun önünde yanlamasına oturuyordu, kolları onu destekliyor ve ona güvenlik yanılsaması veriyordu.

"O portmantolardan biri sizin mi hanımefendi?" diye sordu yabancı.

"Şuradaki." İşaret etti. "Bir de yanındaki retikülü." İçinde sadece babasının bir günlük yolculuğu sırasında çay ve belki biraz ekmek ve tereyağı için ona ayırabildiği çok az miktarda para olmasına rağmen, neredeyse onu geride bırakacak kadar dikkatsiz olduğu için dehşete kapıldı.

Atlı arabacıya, "Şuraya at, dostum," diye talimat verdi. "Hanımefendinin portmantosu diğerleriyle birlikte daha sonra getirilebilir."

Birkaç dakika boyunca, at sırtında yerden çok uzakta olduğu -hiçbir zaman iyi bir atçı olmamıştı- ve yerin kendisinin sızan bir çamur denizi olduğu gerçeğiyle meşgul oldu. Ama bulunduğu konumun şaşırtıcı samimiyetinin farkına varması uzun sürmedi. Yabancı'nın vücudunun sıcaklığını sol tarafında hissedebiliyordu. Adamın bacakları -sıkı pantolonları ve esnek çizmeleriyle çok güçlü görünüyorlardı- iki yanında duruyordu. Dizleri onlardan birine değiyordu. Diğerinin kalçasını okşadığını hissedebiliyordu. At, deri ve erkek kolonyası kokusunu alabiliyordu. Yolculuğun tehlikeleri bu tamamen yabancı hislerin yanında soluk kalıyordu.

Titredi.

"Bir yaz günü için oldukça soğuk," dedi atlı ve bir kolunu kıza dolayarak omzu ve kolu birbirine değene kadar onu yana doğru çekti.

Adamın göğsüne sıkıca yaslanmıştı ve başını adamın omzuna yaslamaktan başka çaresi yoktu. Bu gerçekten de şok ediciydi ve inkar edilemez derecede heyecan vericiydi. Aynı zamanda aniden bonesini takmadığını hatırlamasına neden oldu. Sadece bu da değil, gözlerini hızlıca yana çevirdiğinde saçlarının en azından bir kısmının omuzlarına dökülmüş ve dağınık olduğunu fark etti.

Nasıl görünmeli? Onun hakkında ne düşünmeli?

"Ralf Bedard hizmetinizde, hanımefendi," dedi.

Kendisini nasıl Judith Law olarak tanıtabilir?

"Claire Campbell," dedi, aklına gelen ilk isimleri bir araya getirerek. "Nasılsınız Bay Bedard?"

"Şu anda son derece iyi," dedi boğuk bir sesle ve ikisi de güldü.

Onunla flört ettiğini düşündü. Ne kadar skandal! Babası onun bu küstahlığını birkaç iğneleyici sözle bastıracak ve sonra şüphesiz kendini sergilediği için onu cezalandıracaktı. Ve bu sefer haklı çıkacaktı. Ama babasını düşünerek bu değerli macerayı mahvetmek istemiyordu.

"Nereye bağlısınız?" diye sordu Bay Bedard. "Lütfen bana bir yerlerde sizi arabadan indirmek için bekleyen bir koca olduğunu söylemeyin. Ya da bir sevgili."

"İkisi de değil," dedi ona, neşeli hissetmesi dışında özel bir nedeni olmadan tekrar gülerek. Bu kısa maceranın tadını son ana kadar çıkaracaktı. Şok olmak için zaman, enerji ya da fırsat harcamayacaktı. "Ben bekârım ve bekârlığı seviyorum." Yalancı. Oh, yalancı.

"Ruhumu geri getirdin," diye ona güvence verdi. "Peki, yolculuğunun sonunda seni kim bekliyor? Ailen mi?"

İçten içe yüzünü buruşturdu. Yolculuğunun sonunu düşünmek istemiyordu. Ama maceraların iyi yanı ne gerçek ne de kalıcı olmalarıydı. Bu garip, kısa maceranın geri kalanında şunları söyleyebilir ve yapabilirdi -Ve canı ne isterse o olurdu. Aynı anda hem bir rüya hem de biraz gerçeklik yaşamak gibiydi.

"Benim ailem yok," dedi ona. "En azından bana sahip olacak bir ailem yok. Ben bir oyuncuyum. Yeni bir rolde oynamak için York'a gidiyorum. Bir başrol."

Zavallı babam. Felç geçirecekti. Yine de bu her zaman onun en çılgın, en kalıcı hayali olmuştu.

"Bir aktris mi?" dedi, sesi alçak ve boğuktu kulağına karşı. "Seni görür görmez bunu anlayabilirdim. Senin gibi canlı bir güzellik her sahnede ıslıl ıslıl parlardı. Neden sizi Londra'da hiç görmedim? Tiyatroya nadiren gittiğim için olabilir mi? Yolumu kesinlikle düzeltmeliyim."

"Ah, Londra," dedi umursamaz bir küçümsemeyle. "Ben *rol* yapmayı severim Bay Bedard, sadece bakılmayı değil. Oynamak istediğim rolleri kendim seçmek isterim. Taşra tiyatrolarını tercih ederim. Sanırım oralarda yeterince tanınıyorum."

Hâlâ yol kenarında kullandığı ses tonuyla konuştuğunu fark etti. Ve inanılmaz bir şekilde onun hikâyesine inanmıştı. Sözlerinde ve gözlerindeki bakışta bu açıkça görülüyordu; eğlenmiş, takdir etmiş, bilmiş. Judith tehlikeli sulara yüzdüğünü düşündü. Ama bu sadece üç mil, sadece bir saat içindi.

Bay Bedard, "Keşke seni sahnede görebilseydim," dedi ve deri eldivenli parmaklarının arkası çenesini kaldırırken kolunu ona doladı.

Onu öptü. Dudaklarından.

Uzun sürmedi. Ne de olsa, hem kendi hem de atının hareketlerini engelleyen bir yolcuyla birlikte tehlikeli yollarda at sürüyordu. Uzun bir kucaklaşmanın dikkatini dağıtmasını göze alamazdı.

Ama yeterince uzun sürdü. Daha önce hiç öpülmemiş bir kadın için yeterince uzun. Dudakları ayrılmıştı ve Judith onun ağzının nemli sıcaklığını kendi ağzında hissetti. Saniyeler ya da belki de saniyenin sadece bir kısmı, beyni şok ya da öfkeyi algılayamadan önce, vücudunun her parçası tepki verdi. Dudakları, dudaklarının ötesine, ağzına, boğazına ve burun deliklerinin arkasına yayılan bir hisle cızırdadı. Göğüslerinde bir sıkışma oldu ve midesinden rahmine ve uyluklarının iç kısımlarına doğru güçlü bir ağrı yayıldı.

"Oh," dedi bittiğinde. Ama saniyeler sonra, belki de böylesine küstahça bir özgürlüğe duyduğu öfkeyi ifade etmesine saniyenin çok az bir kısmı kala, kendisinin Claire Campbell, ünlü taşralı aktris olduğunu ve aktrislerin hayat hakkında bir iki şey bilmesinin beklendiğini hatırladı. Adamın gözlerinin içine baktı ve hülyalı bir şekilde gülümsedi.

Neden olmasın? diye düşündü pervasızca. Neden fantezisini kısa bir süreliğine yaşayıp nereye varabileceğini keşfetmiyordu? Ne de olsa bu ilk öpücük muhtemelen son öpücüğü olacaktı.

Bay Bedard tembel ve alaycı gözlerle ona gülümsedi.

"Ah, gerçekten de," dedi.

BIRAZ SKANDAL

YATAĞA GİRDİĞİNDE, LADY FREYJA BEDWYN
Olabildiğince kötü bir ruh hali içindeydi.

Hizmetçisini kovdu, oysa odasında bir kamyon yatağı kurulmuştu ve kız onun üzerinde uyumaya hazırlanıyordu. Ama Alice horluyordu ve Freyja'nın da sırf adab-ı muaşeret kurallarına uyulsun diye başına sarılmış ve iki kulağına bastırılmış bir yastıkla uyumaya hiç niyeti yoktu.

Kız çekingen bir tavırla, "Ama Ekselansları özel talimatlar verdi leydim," diye hatırlattı.

"Kimin hizmetinde çalışıyorsun?" Freyja sordu, sesi sakinleşmişti. "Bewcastle Dükü'nün mü yoksa benim mi?"

Alice sanki bunun hileli bir soru olduğundan şüphelenmiş gibi endişeyle ona baktı
-Öyle de yapabilirdi. Freyja'nın hizmetçisi olmasına rağmen, maaşını ödeyen kişi Freyja'nın en büyük kardeşi olan Bewcastle Dükü'ydü.

"Sizinki, leydim," dedi Alice.

"O zaman git." Freyja kapıyı işaret etti.

Alice şüpheyile baktı. "Üzerinde kilit yok leydim," dedi.

"Peki ya gece davetsiz misafirler gelirse, *beni* zarar görmekten koruyacak mısın?" Freyja küçümseyerek sordu. "Tam tersi olması daha muhtemel."

Alice acı çekmiş görünüyordu ama gitmekten başka çaresi yoktu.

Ve böylece Freyja, ikinci sınıf bir handa, hizmetçisi olmayan ve kapısında kilit bulunmayan ikinci sınıf bir odaya sahip oldu. Ve tamamen kötü bir öfkeye de sahipti.

Bath, içinde heyecanlı bir bekleyiş uyandıracak bir yer değildi. Güzel bir kaplıcaydı ve bir zamanlar İngiliz sosyetesinin en iyilerini kendine çekmişti. Ama artık çekmiyordu. Artık yaşlıların, güçsüzlerin ve kendisi gibi gidecek daha iyi bir yeri olmayanların kibar buluşma yeri idi. Normal şartlar altında Freyja bu daveti kibarca reddederdi.

Bunlar sıradan koşullar değildi.

Leicestershire'da, Grandmaison Park'taki hasta büyükannesini ziyaret etmiş ve orada kardeşi Rannulf ile Judith Law'un düğününe katılmıştı. Dük Wulfric ve küçük erkek ve kız kardeşleri Alleyne ve Morgan'la birlikte Hampshire'daki Linsey Hall'a dönecekti. Ancak bu özel zamanda orada bulunma ihtimali ona oldukça dayanılmaz gelmişti ve bu yüzden henüz eve dönmek için karşısına çıkan tek bahaneye sarılmıştı.

Geçen yıl Wulfric ve Alvesley Park'taki komşuları Redfield Kontu, Leydi Freyja Bedwyn ile Kont'un oğlu Vikont Ravensberg Kit Butler arasında bir eşleşme ayarlamışlardı. İkisi de birbirlerini hayatları boyunca tanımış ve dört yıl önce, Kit'in Yarımada'daki alayından izinli olarak eve döndüğü yaz mevsiminde tutkuyla aşık olmuşlardı. Ama Freyja o sırada Kit'in ağabeyi Jerome'la nişanlıydı ve Freyja doğru ve saygılı olanı yapması için ikna edilmesine izin vermiş, Wulfric'in Jerome'la nişanlandığını duyurmasına izin vermişti. Kit kraliyet öfkesi içinde Yarımada'ya dönmüştü. Jerome nikâh kıyılmadan ölmüştü.

Jerome'un ölümü Kit'i Redfield Kontu'nun büyük oğlu ve varisi yapmıştı ve birdenbire Freyja ile aralarında bir evlilik hem uygun hem de arzu edilir olmuştu. Ya da Freyja da dahil olmak üzere her iki ailedeki herkes öyle düşünmüştü.

Ama görünüşe göre Kit dahil *değil*.

Freyja'nın aklına intikam için bağlanmış olabileceği gelmemiştir. Ama olmuştur. Herkesin nişan kutlamaları olarak beklediği şey için eve geldiğinde, yanında bir nişanlı getirmişti - o kadar uygun, o kadar güzel, o kadar sıkıcı Lauren Edgeworth. Ve Freyja'nın blöfünü cesurca görmesinin ardından Lauren'la evlenmişti.

Şimdi yeni Leydi Ravensberg ilk çocuklarını doğurmak üzereydi. Sıkıcı ve itaatkâr bir eş gibi, şüphesiz bir erkek çocuk doğuracaktı. Kont ve kontes kendinden geçecekti. Şüphesiz tüm mahalle çılgın bir sevince boğulacaktı.

Freyja bu olay gerçekleştiğinde Alvesley'nin yakınlarında olmamayı tercih ediyordu ve Lindsey Hall da yakınlardaydı.

Dolayısıyla Bath'a yapılan bu yolculuk ve orada bir ay ya da daha uzun bir süre kendini eğlendirmek zorunda kalma ihtimali.

Uykuya dalmadan hemen önce, yakın bir zamanda, kendisiyle evlenmenin bir ödül olabileceğini ima etse her türlü zorluğa göğüs gelecek beylere -ki şu anda beş yirmi yaşında olmasına ve her zaman çirkin olmasına rağmen birçoğu vardı- ciddi bir şekilde bakmaya başlamak zorunda kalacağını düşündü. Bu kadar ileri bir yaşta bekâr olmak bir hanımefendi için hiç de eğlenceli değildi. Sorun şu ki, evli olmanın daha iyi olacağına tam olarak ikna olmamıştı. Ve evlendikten sonra bunun gerçekten böyle olmadığını anlamak için çok geç olacaktı. Erkek kardeşleri evliliğin ömür boyu hapis cezası olduğunu söylemekten hoşlanırlardı - gerçi dördünden ikisi geçtiğimiz birkaç ay içinde bu cezayı üstlenmişti.

Freyja, belirsiz bir süre sonra odasının kapısı aniden açılıp ardından duyulabilir bir tıkırtıyla tekrar kapandığında irkilerek uyandı. Rüya görmediğinden bile emin değildi, ta ki bakıp kapının hemen içinde beyaz, açık yakalı bir gömlek, koyu renk pantolon ve çoraplar giymiş, bir kolunda ceket, diğer elinde bir çift çizme olan bir adamın durduğunu görene kadar.

Freyja ateşlenmiş bir toptan fırlamış gibi yataktan fırladı ve buyurgan bir tavırla kapıyı işaret etti.

"Dışarı!" dedi.

Adam ona yakın ışıklı odada fazlasıyla görülebilen bir sırıtış fırlattı.

"Yapamam, tatlım," dedi. "Bu yol kesin bir kıyamet. Pencereden dışarı çıkmalı ya da burada bir yere saklanmalıyım."

"*Dışarı!*" Kolunu ya da çenesini indirmedi. "Ben suçluları barındırmam. Ya da başka türden erkek yaratıkları. Çık dışarı!"

Odanın ötesinde bir yerde, aynı anda konuşan heyecanlı sesler ve hepsi de yaklaşan ayak sesleri şeklinde küçük bir kargaşanın sesleri duyuluyordu.

"Suçlu değil, tatlım," dedi adam. "Sadece bir an önce ortadan kaybolmazsa başı büyük belaya girecek masum bir ölümlü. Gardırop boş mu?"

Freyja'nın burun delikleri alevlendi.

"Dışarı!" diye bir kez daha emretti.

Ama adam odanın öbür ucundaki gardıroba doğru koşmuş, kapıyı çekip açmış, boş olduğunu görmüş ve içeri tırmanmıştı.

"Beni koru tatlım," dedi kapıyı içeriden kapatmadan hemen önce, "ve beni ölümden daha kötü bir kaderden kurtar."

BIRAZ EVLI

Bir Dell Kitabı / Nisan 2003

Bantam Dell

tarafından

yayınlandı

A Division of Random House, Inc.

New York, New York

Tüm hakları saklıdır

Copyright © 2003 by Mary Balogh

Bu kitabın hiçbir bölümü, yasaların izin verdiği durumlar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Bilgi için adres: Dell Books, New York, New York.

Web sitemizi ziyaret edin: www.bantamdell.com

Dell, Random House, Inc. şirketinin tescilli ticari markasıdır ve kolofon Random House, Inc. şirketinin ticari markasıdır.

Kanada'da eş zamanlı olarak yayınlandı

eISBN: 978-0-440-33449-1

v3.0

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.